JAMES PATTERSON PREZINTĂ

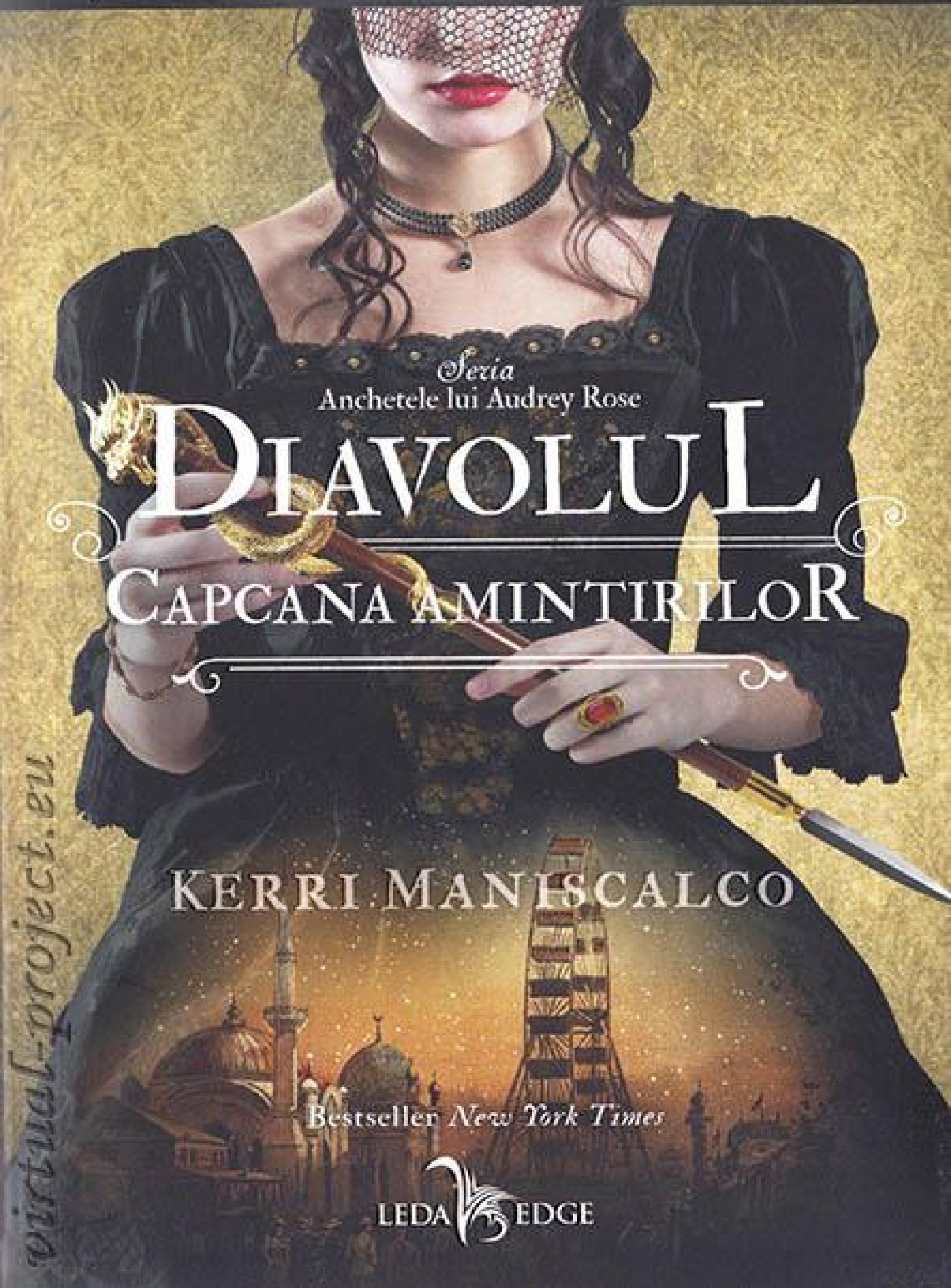

Seria
Anchetele lui Audrey Rose

DIAVOLUL
CAPCANA AMINTIRILOR

KERRI MANISCALCO

Bestseller *New York Times*

LEDA EDGE

virtual-project.eu

KERRI MANISCALCO

— Seria: Anchetele lui Audrey Rose —

DIAVOLUL

CAPCANA AMINTIRILOR

— VOLUMUL IV —

Original: *Capturing the Devil* (2019)

Traducere din limba engleză:
OANA STĂNESCU

virtual-project.eu

— 2021 —

Dragă cititorule,
Dincolo de viaţă, dincolo de moarte,
Dragostea mea pentru tine este eternă!

„Oh! Brutus, pe vecie, îţi voi zice dar adio;
De ne întâlnim vreodată ce veseli o să fim!
De nu, zău, ce frumoasă e despărţirea noastră!”[1].

William Shakespeare, *Iulius Cesar,* actul V, scena 1

„Atât e de dulce durerea despărţirii,
Încât şi până mâine ţi-aş zice noapte bună![2].

William Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul II, scena 2

„Doar petrecerea-i sfârşită,
Actorii, cum ţi-am spus, au fost doar duhuri
Şi toate s-au topit acum în aer:
Aidoma acestei năluciri,
Palatele şi turnurile-nalte,
Şi templele, şi însuşi globu-acesta
Cu tot ce-i viu pe el – se vor topi
Făr-a lăsa vreo urmă, ca şi-această
Părelnică serbare: viaţa noastră
E din plămada viselor făcută.”[3]

William Shakespeare, *Furtuna,* actul IV, scena 1

PARTEA ÎNTÂI
NEW YORK
— 1889 —

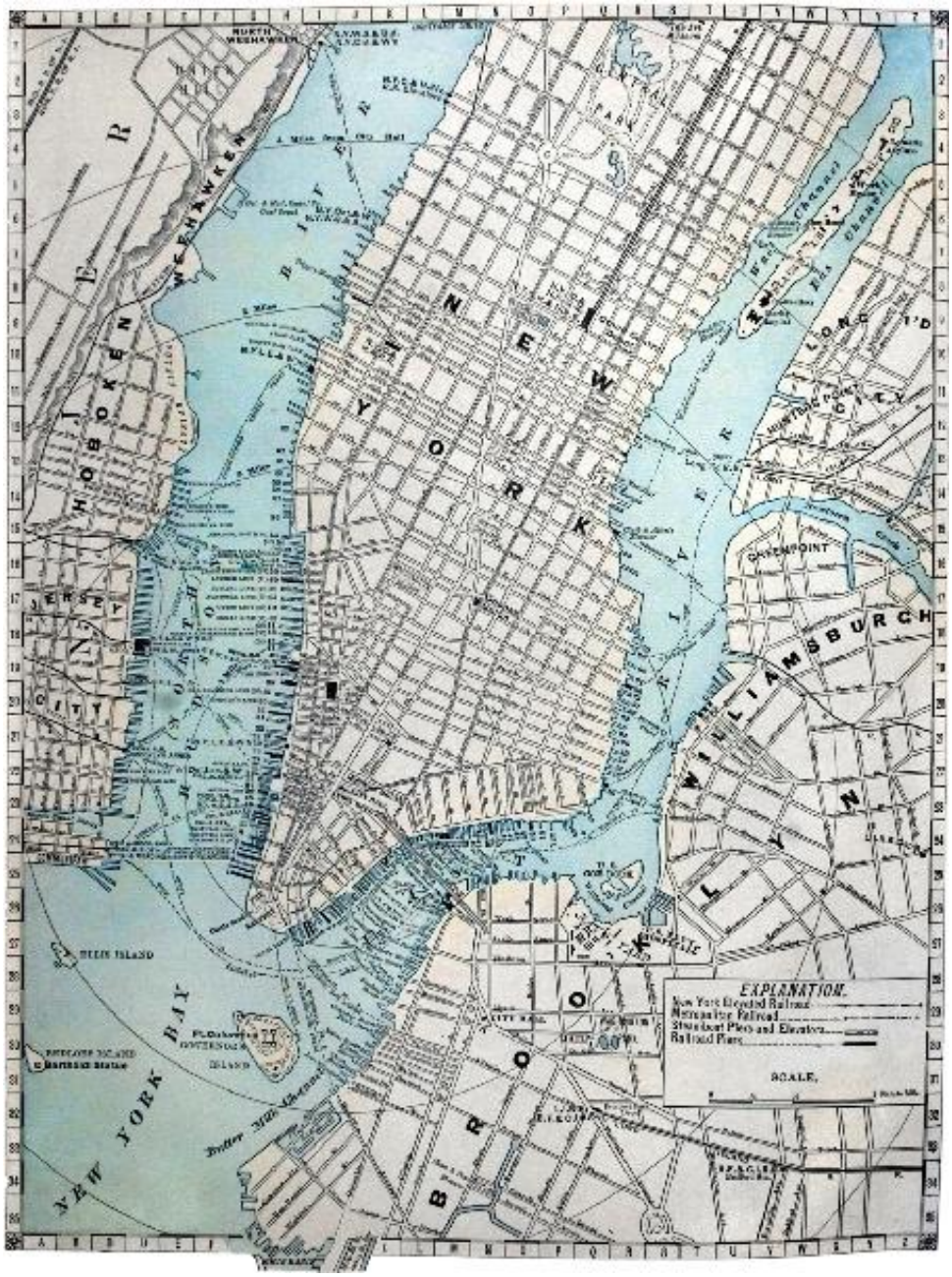

Oraşul New York, circa 1889.

UNU
MOARTEA VINE IUTE

Piaţa West Washington
Piaţa de carne, New York
21 ianuarie 1889

O rafală de vânt rece m-a întâmpinat când am deschis portiera trăsurii şi am coborât în stradă, cu ochii aţintiţi asupra toporului ridicat. Lumina spălăcită a soarelui se juca pe tăişul lui asemenea sângelui proaspăt, atrăgându-mă în capcana unor amintiri recente. Unii oameni le-ar fi numit coşmaruri. O senzaţie asemănătoare foamei mi s-a stârnit în măruntaie, dar am reuşit să o înăbuş pe dată.

— Domnişoară Wardsworth?

Lacheul mi-a întins mâna, întorcându-şi privirea după oamenii cu haine murdare care îşi croiau cale prin mulţimea de pe West Street. Trecuseră aproape trei săptămâni de când mă aflam în New York, dar încă mi se părea ireal. Lacheul şi-a umezit buzele crăpate şi a vorbit crispat:

— Unchiul dumneavoastră a cerut să fiţi duse amândouă direct la…

— Va fi secretul nostru, Rhodes!

Fără să îi mai adresez vreun cuvânt, mi-am strâns bastonul în mână şi am înaintat, privind în ochii negri şi înceţoşaţi în timp ce lama a coborât, în cele din urmă, retezând cu zgomot coloana vertebrală în dreptul gâtului când barda s-a înfipt în lemn. Călăul – un bărbat cu părul nisipiu, pe la vreo douăzeci de ani – a dat drumul toporului şi şi-a şters tăişul pe şorţul pătat de sânge. Pentru un moment, bărbatul îmbrăcat într-o cămaşă cu mânecile suflecate şi cu fruntea lui brobonată de sudoare mi-a amintit de

unchiul Jonathan şi de cum arăta el după ce deschidea un cadavru. Omul şi-a aşezat arma deoparte şi a tras corpul caprei în spate, separând curat capul de umeri. M-am apropiat, surprinsă să văd cum căpăţâna animalului nu se rostogolise de pe masa măcelarului, aşa cum îmi imaginasem, ci doar într-o parte, cu privirea fixată pe veci spre cerul iernatic. Dacă aş fi crezut într-o lume de apoi, mi-aş fi dorit ca animalul să fi ajuns într-un loc mai bun. Unul foarte îndepărtat.

M-am uitat la cadavrul caprei. Animalul fusese ucis şi jupuit în altă parte. Carnea era o hartă colorată în roşu şi alb, cu linii ce se încrucişau acolo unde grăsimea şi ţesutul conjunctiv străbăteau muşchii. Am rezistat tentaţiei de a rosti în gând numele fiecărui muşchi şi tendon. Nu mai cercetasem un cadavru de o lună.

— Ce apetisant!

Verişoara mea, Liza, m-a prins din urmă şi şi-a trecut braţul pe după al meu, trăgându-mă din cale, pe când un bărbat tocmai ce azvârlea un sac de pânză plin peste stradă, spre un ucenic mai tânăr. Acum, că mă uitam cu mai multă atenţie, am observat un strat de rumeguş în jurul picioarelor măcelarului. Era o metodă bună de a curăţa cu uşurinţă sângele ce se scurgea, o metodă pe care o cunoşteam bine datorită timpului petrecut în laboratorul unchiului meu, dar şi scurtei perioade în care studiasem la institutul din România. Unchiul nu era singurul membru al familiei Wadsworth căruia îi plăcea să disece trupurile celor morţi.

Măcelarul s-a oprit din hăcuit cadavrul caprei suficient cât să ne privească pe amândouă cu jind. Şi-a plimbat ochii pe trupurile noastre şi a fluierat apreciativ.

— Pot să desfac corsete mult mai repede decât oasele.

Omul şi-a ridicat cuţitul, cu privirea aţintită asupra pieptului meu.

— Te-ar interesa o demonstraţie, duduie? Mie doar să-mi zici, că îţi şi arăt ce minunăţii pot face cu

o siluetă aşa delicată!

Liza s-a crispat lângă mine. Oamenii le numeau adesea pe femeile de moravuri uşoare „dudui”. Dacă măcelarul credea că aveam să roşesc şi să dau bir cu fugiţii, atunci se înşela amarnic.

— Din păcate, domnule, mă văd silită să recunosc că nu sunt nicidecum impresionată.

Am scos, nonşalant, un bisturiu din poşeta pe care o ţineam agăţată de încheietura mâinii, bucurându-mă să îi simt forma cunoscută.

— Vedeţi, şi eu eviscerez trupuri, dar nu îmi bat capul cu animalele. Eu măcelăresc oameni. *V-ar interesa* o demonstraţie?

Pesemne că omul văzuse pe chipul meu ceva care l-a îngrijorat, căci şi-a ridicat mâinile pline de bătături şi a făcut un pas înapoi.

— Nu vreau necazuri! Mă distram şi eu niţel!

— Şi eu!

I-am aruncat un zâmbet dulce care l-a făcut să pălească în timp ce îmi răsuceam cuţitul de pe o parte pe alta.

— Păcat că nu doriţi să ne continuăm jocul, deşi nu sunt defel surprinsă! Bărbaţii ca dumneata sunt atât de lăudăroşi, întrucât vor să compenseze pentru alte… *neajunsuri.*

Lizei i-a căzut faţa pe când încerca să ne ducă de lângă tejghea. Verişoara mea a oftat din toţi rărunchii în timp ce trăsura noastră se îndepărta, lăsându-ne în urmă.

— Te rog să îmi explici, draga mea verişoară, de ce am renunţat la trăsura aceea călduroasă şi confortabilă în favoarea plimbării pe jos prin…

Fata a făcut un semn cu umbreluţa ei de soare spre rândurile de mese de măcelărie.

Pe fiecare dintre ele se vedeau pachete de hârtie maro, conţinând diverse părţi ale vreunui animal.

— …prin locul ăsta. Mirosul este absolut groaznic. Şi compania este încă şi mai neplăcută. Niciodată, în viaţa mea, nu mi s-a vorbit atât de dezagreabil!

M-am abţinut să îmi exprim scepticismul cu privire la ultima ei afirmaţie. Ne petrecuserăm mai mult de o săptămână la bordul unui transatlantic, prinse în hora unei trupe de circ recunoscute pentru spectacolele neortodoxe. După cinci minute petrecute în compania maestrului de ceremonii, oricine şi-ar fi putut da seama că era dat dracului. În mai multe sensuri.

— Am vrut să văd cu ochii mei piaţa de carne, am minţit-o. Poate o să îmi vină vreo idee pentru un fel principal perfect. Ce zici de ied fript?

— După ce l-am văzut decapitat sau înainte? a întrebat Liza, părând că stă să îşi verse maţele. Ştii că pentru asta există cărţile de bucate, nu-i aşa? Inspiraţie fără transpiraţie. Sau carnaj. Aş jura că îţi lipseşte compania morţii.

— Nu fi ridicolă! Cum poţi să gândeşti aşa ceva?

— Priveşte în jur, Audrey Rose! Dintre toate cartierele acestui oraş, tocmai pe acesta l-ai ales pentru plimbare!

Mi-am smuls atenţia de la un pui jumulit, pe cale să se alăture caprei dezmembrate. Încercam să par calmă în timp ce priveam cu atenţie în jur. De pe tocătoarele aflate pe multe dintre tejghele picura sânge, care se aduna în mici băltoace pe trotuar. Judecând după petele de diverse nuanţe, străzile nu erau spălate nici după o zi intensă de măcelărit animale. Printre crăpăturile dintre pietrele cubice se întindeau vinişoare roşii şi negre, mărturii ale unor morţi mai vechi ce se întâlneau cu cele mai recente. Mirosul de alamă, amestecat cu cel de fecale, îmi înţepa ochii şi îmi făcea inima să tresalte. Strada pe care ne aflam era întruparea morţii, visul unui criminal.

Liza a ocolit o găleată plină cu maţe degerate, iar aburul ce se ridica din gura ei, în timp ce ofta deznădăjduită, semăna cu cel scos de un ceainic cu apă clocotită. Nu eram sigură ce anume o dezgusta mai mult pe verişoara mea: cantitatea de măruntaie sau faptul că erau aproape îngheţate. Mă minunam de întunericul pe care îl regăseam în mine – de acea

latură secretă ce nu reuşea să fie deloc dezgustată. Poate că trebuia să îmi găsesc o nouă pasiune. Îmi era teamă că deveneam dependentă de sânge.

— Serios, lasă-mă să găsesc altă trăsură! Oricum, nu ar trebui să fii afară, în ger. Ştii ce a spus unchiul despre frig! Şi uite – Liza a dat din cap spre picioarele noastre –, pantofii noştri absorb zăpadă ca nişte bucăţi de pâine în supă. O să murim aici.

Nu mi-am îndreptat privirea spre picioare. Nu-mi mai purtasem pantofii mei frumoşi, preferaţi, de când îmi fusese înfipt un cuţit în picior. Încălţările mele erau rigide, din piele şi cu un toc deloc elegant. Liza avea dreptate; o umezeală rece îşi croise cale printre cusăturile pantofilor, înmuindu-mi ciorapii şi făcând ca durerea surdă şi aproape constantă din oase să crească în intensitate.

— Opriţi! Hoţul!

Un ofiţer de poliţie a suflat deodată din fluier undeva, aproape, şi mai mulţi oameni au luat-o la fugă, prin mulţime, împrăştiindu-se pe alei ca nişte şobolani aducători de ciumă. Liza şi cu mine ne-am dat la o parte, pentru a nu deveni victimele neştiutoare ale hoţilor de buzunare.

— Un întreg porc fript ar trebui să fie suficient, a adăugat ea. Nu îţi mai face atâtea griji.

— Tocmai asta este problema.

M-am lipit de clădire pe când un băiat a trecut în fugă pe lângă noi, ţinându-şi cu o mână şapca de vânzător de ziare şi strângând în cealaltă un ceas de buzunar ce părea să fi fost şterpelit. După el venea un poliţist care sufla în fluier şi se căznea să oclească vânzătorii.

— Nu pot să nu îmi fac griji. Ziua de naştere a lui Thomas este peste două zile, i-am amintit eu Lizei, de parcă nu aş mai fi făcut-o deja de vreo sută de ori în ultima săptămână.

Fluierul şi strigătele poliţistului se depărtau acum, iar procesiunea noastră lentă îşi continua drumul printre tejghelele măcelarilor.

— Este prima cină pe care o organizez şi vreau ca totul să fie perfect.

Domnul Thomas Cresswell – nesuferitul, dar absolut fermecătorul meu partener în rezolvarea crimelor – şi cu mine ocoliserăm subiectele sensibile legate de curtare sau de căsătorie. Fusesem de acord să îl accept dacă cerea mai întâi permisiunea tatălui meu şi nu mă aşteptasem ca lucrurile să se pună în mişcare atât de repede. Ne cunoşteam de doar câteva luni – se împliniseră cinci –, dar decizia părea să fie cea corectă. Cele mai multe tinere se căsătoreau pe la douăzeci şi unu de ani, dar sufletul meu părea mult mai matur, mai ales după evenimentele care avuseseră loc pe RMS *Etruria.* Având acordul meu, Thomas îi trimisese o scrisoare tatei, cerându-i să se întâlnească pentru a-şi exprima clar intenţiile. Acum, că tata şi mătuşa Amelia erau în drum spre New York, timpul pentru a ne începe, în mod oficial, relaţia, urmată de logodnă, se apropia cu repeziciune. Nu cu multă vreme în urmă, m-aş fi simţit ca într-o colivie la gândul de a-mi uni soarta cu a altei persoane; acum, îmi făceam, iraţional, griji că ceva avea să împiedice căsătoria mea cu Thomas. Aproape că îmi fusese răpit o dată şi aş fi fost în stare să ucid pentru a opri acest lucru să se întâmple iar.

— În plus – am scos din săculeţul de mână scrisoarea de la cel mai bun bucătar din Paris şi am vânturat-o jucăuş prin faţa Lizei –, *Monsieur* Escoffier mi-a explicat destul de limpede că este imperios necesar să folosesc cea mai bună carne. Şi nu unchiul este cel care va trebui să se descurce cu un picior anchilozat, am adăugat, sprijinindu-mă ceva mai greu în baston. Lasă-mă pe mine să îmi fac griji în legătură cu asta!

Liza părea gata să mă certe iar, în schimb, şi-a ridicat batista parfumată la nas, cu ochii pironiţi la prelata mecanizată de deasupra noastră. O bandă rulantă cu cârlige se rotea pe ea, iar clinchetul perpetuu al rotiţelor şi al metalului se împletea cu zgomotul străzii, pe când măcelarii înfigeau hălci proaspete de carne pe ea. Aparent pierdută în gânduri, Liza privea membrele care tresăltau în

cârlige, intrând apoi în clădirile unde aveau să fie, fără îndoială, mărunţite. Pesemne că fata căuta un alt motiv pentru care ar fi trebuit să stau în casă şi să mă odihnesc, dar mă săturasem de odihnă în săptămânile care trecuseră de când sosiserăm la New York. Nu simţeam nevoia să îi mai aud pe alţii spunându-mi ce aveam sau nu aveam voie să fac. Îmi era foarte limpede acest lucru.

Deşi era adevărat că îmi doream ca majoratul lui Thomas să fie special, în spatele obsesiei mele se mai ascundea ceva. Unchiul nu îmi permisese să ies din casa bunicii mele de teamă să nu îmi rănesc piciorul şi mai tare, iar eu înnebuneam din pricina lipsei de ocupaţie şi a plictiselii. Petrecerea lui Thomas era atât un dar pentru el, cât şi pentru mine. Îi eram însă recunoscătoare verişoarei mele – ea şi cu Thomas îmi ţinuseră, pe rând, de urât, citindu-mi din cărţile mele preferate şi cântându-mi la pian. Ba dăduseră chiar şi câteva reprezentaţii, spre amuzamentul şi groaza mea. În timp ce vocea Lizei era de privighetoare, Thomas cânta infernal. O pisică în călduri ar fi sunat mai plăcut decât el. Asta demonstra cel puţin că exista o limită a talentelor sale, ceea ce mă încânta peste măsură. Fără ei sau fără romanele mele, situaţia ar fi fost mult mai rea. Când mă aventuram printre paginile unei cărţi, nu mă mai întristam din cauza lucrurilor pe care le ratam în lumea de afară.

— Slujitorii bunicii tale sunt în stare să cumpere cele necesare conform instrucţiunilor domnului Ritz. Nu el este care l-a recomandat pe domnul Escoffier? Acestea nu sunt genul de scene pe care ar trebui să le priveşti înainte de proba unei rochii.

Liza a arătat spre ochii caprei ce tocmai erau smulşi din craniul animalului şi aşezaţi într-un bol, în timp ce burta ei era deschisă pentru a scoate organele.

— Oricât de obişnuită ai fi cu macabrul.

— Moartea face parte din viaţă. De exemplu, am zis eu, împingându-mi bărbia spre carnea proaspătă, fără moartea acestei capre, am muri de foame.

Liza a strâmbat din nas.

— Sau am putea învăţa, pur şi simplu, să mâncăm plante de acum încolo.

— Deşi sună curajos, şi plantele ar trebui să moară pentru a-ţi asigura supravieţuirea.

Am ignorat durerea înţepătoare din picior, pe când o rafală rece de vânt a măturat râul Hudson şi ne-a lovit în plin. Pântecele cenuşiu al cerului se umflase, promiţând un nou episod de ninsoare. Părea că ninge de o lună întreagă. Uram să recunosc că unchiul meu avea dreptate: aveam să sufăr consecinţele plimbării imprudente din această seară.

— În orice caz, proba pentru rochie este abia peste douăzeci de minute. Avem suficient timp să…

Un bărbat îmbrăcat într-un frac negru şi cu un melon asortat a sărit într-o parte tocmai pe când lăturile dintr-o găleată se revărsau în stradă, aruncate de la fereastra unuia dintre apartamentele de mai sus, evitând la milimetru o baie foarte neplăcută. Omul s-a izbit de mine, dărâmându-mi bastonul cu ceea ce părea a fi un săculeţ cu instrumente medicale. Uitând cu totul de geanta lui, bărbatul mi-a cuprins zdravăn braţul, împiedicându-mă să cad în vreunul dintre instrumentele cunoscute şi să mă trezesc străpunsă de ceva ascuţit.

Pe când îmi recăpătăm echilibrul, am observat un fierăstrău de oase destul de mare care scotea capul din sac. Alături de el se afla şi ceva ce părea a fi un desen arhitectural. Poate că bărbatul era un medic care îşi construia propriul cabinet. După ce s-a asigurat că nu mă mai aflam în pericol să cad, bărbatul mi-a dat drumul şi şi-a ridicat iute săculeţul de pe jos, îndesând instrumentele la loc şi rulând schiţa.

— Îţi prezint scuzele mele, domnişoară! N-numele meu este Henry. Nu am vrut să… Ar trebui să fiu mai atent pe unde calc. Am mintea ocupată de un milion de lucruri azi.

— Da, ar trebui!

Liza mi-a ridicat bastonul de jos şi i-a aruncat bărbatului o privire ucigătoare, care, cu siguranţă, ar

fi făcut-o mândră pe mătuşa Amelia.

— Scuze, dar trebuie să plecăm!

Omul şi-a îndreptat atenţia spre verişoara mea şi a închis gura brusc, deşi nu ştiu dacă era din pricina frumuseţii sau a temperamentului ei. Liza îi cerceta chipul cu neruşinare pe când omul părea să încerce să îşi adune gândurile.

— Iertaţi-ne, domnule Henry! a zis ea, prinzându-se iar la braţul meu şi aruncându-şi dispreţuitor pe spate pletele de culoarea caramelului. Am întârziat la o întâlnire foarte importantă.

— Nu am vrut să…

Liza nu a mai aşteptat să audă care fuseseră intenţiile tânărului; fără a mai pierde vremea ne-a condus prin labirintul de măcelari şi negustori, ţinându-şi cu o mână fustele de culoarea salviei şi umbreluţa, în vreme ce cu cealaltă era agăţată de mine. Ne mişcam într-un ritm mult prea rapid pentru puterile mele când am reuşit în cele din urmă să mă desprind din strânsoarea ei şi să o împing spre West Street.

— În numele reginei, ce a fost asta? am întrebat-o, arătând spre bărbatul de care practic fugiserăm. Nu a vrut să se izbească de mine, să ştii. *Şi* cred că era destul de fermecat de tine. Dacă nu ai fi fost atât de cumplit de nepoliticoasă, l-am fi putut invita la petrecere. Nu îmi spuneai chiar ieri că ţi-ai dori să găseşti pe cineva cu care să flirtezi?

— Ba da!

— Totuşi, omul a fost politicos, un pic împiedicat, dar inofensiv, şi părea să aibă o fire plăcută. *Ca să nu mai spun* că nu era deloc urât. Nu îţi plac bărbaţii bruneţi?

Liza şi-a dat ochii peste cap.

— Bine. Dacă ţii morţiş să ştii, *Henry* seamănă prea mult cu *Harry* şi, pentru o vreme, nu mai vreau să întâlnesc bărbaţi ale căror nume încep cu litera *H.*

— Este absurd!

— La fel de absurd cum este şi faptul că mă plimb pe o alee cu măcelari, în ianuarie, îmbrăcată

fiind într-o rochie deschisă la culoare, dar mă auzi pe mine plângându-mă, draga mea verişoară?

Am ridicat sprâncenele a mirare.

— Păi nu mă pot abţine! a strigat ea. Ştii doar cât de agitată sunt la gândul că o voi revedea pe mama, mai ales după ce am fugit *pentru scurt timp* de acasă pentru a mă alătura unei trupe de circ.

Am rămas amândouă tăcute, amintindu-ne de „Carnavalul Clarului de Lună" şi retrăind în linişte magia, întâmplările nebuneşti şi haosul pe care le adusese în vieţile noastre în decursul celor nouă zile petrecute la bordul navei RMS *Etruria.* Din acest punct de vedere, trupa de circ se ţinuse de promisiunile de pe afişul spectacolului. În ciuda necazurilor create, aveam să îi rămân pe veci recunoscătoare lui Mefistofel pentru lecţiile pe care mi le dăduse cu sau fără voia lui. Până la finalul călătoriei, orice îndoieli aş fi avut în legătură cu căsătoria mea cu Thomas, toate dispăruseră de parcă un magician pusese la cale o iluzie elaborată. Certitudinea îmi dădea forţă.

Liza şi-a înfăşurat mantia în jurul trupului şi şi-a înclinat capul spre strada următoare.

— Trebuie să ajungem degrabă la Dogwood Lane Boutique, a zis ea. Nicio croitoreasă care a studiat la casa de modă Worth nu va privi cu ochi buni faptul că o lăsăm să aştepte. Nu vrei să-şi verse nervii pe biata ta rochie, nu?

Mi-am întors capul, sperând să mai cuprind o dată cu privirea aleea măcelarilor, dar lăsasem deja în urmă strada pătată de sânge. Am inspirat adânc şi am expirat lent. Mă întrebam dacă plictiseala şi petrecerea lui Thomas erau singurele motive din spatele fascinaţiei mele pentru unul dintre cele mai macabre cartiere ale oraşului New York. Trecuse aproape o lună de când nu mai lucraserăm la cazul unei crime. Trecuseră trei săptămâni binecuvântate în absenţa morţii, a dezastrului şi a celor mai cumplite lucruri pe care le putea oferi lumea. Asta ar fi trebuit să mă bucure. Totuşi, îmi făceam griji din cauza senzaţiei stranii ce mă apăsa în stomac.

Dacă nu aş fi ştiut mai bine, aş fi zis că mă simţeam uşor dezamăgită.

Rochii cu detalii din mărgele şi dantelă.

DOI
DEMNĂ DE O PRINŢESĂ

Dogwood Lane Boutique
Cartierul Modei, New York
21 ianuarie 1889

Liza mi-a luat bastonul şi l-a sprijinit de peretele acoperit cu tapetul cu *fleurs-de-lis*[4] din salonul croitoriei. Ochii ei scânteiau aprinşi de milioane de visuri romantice. Eu, pe de cealaltă parte, îmi imaginam că arătam ca şi cum aş fi fost gata să leşin. Micul salon de probă aflat într-o parte a încăperii principale era înăbuşitor de călduros. Un foc zdravăn ardea primejdios de aproape de rândurile de rochii din şifon, mătase şi voal. Deşi probabil că mă topeam de căldură din cauza straturilor grele ale rochiei extravagante pe care o probam. Aş fi arătat uimitor la aniversarea lui Thomas, atâta timp când nu o stricam transpirând atât de mult.

Fel de fel de nimicuri erau împrăştiate pe poliţa de deasupra şemineului, dând încăperii un aer călduros şi confortabil, la fel ca restul decorului, de altfel. O tânără a adus ceai fierbinte şi l-a aşezat pe o măsuţă, alături de biscuiţi, gem şi cremă de unt. Două pahare de şampanie s-au alăturat curând restului bunătăţilor. Câteva zmeure pluteau în şampanie, făcând lichidul să capete o nuanţă delicioasă de roz. Am reuşit să îmi mut mare parte a greutăţii pe piciorul teafăr, deşi efortul de a nu mă clătina mă storcea de puteri.

— Nu te mai fâţâi! mi-a poruncit Liza, uşor fără răsuflare în timp ce încerca de zor să umfle valurile de dantelă de pe rochia mea.

Aceasta avea o încântătoare nuanţă de purpuriu. Fusta era voluminoasă, din tul, acoperită cu un strat de mărgele care începea de pe corset şi cădea ca o cascadă sclipitoare din cristal pe ambele părţi. Liza a mai strâns puţin panglicile din corset, apoi le-a acoperit cu faldurile roz care îmi aminteau de petalele unui bujor.

— Gata! Nu-ţi mai trebuie decât mănuşile!

Liza mi le-a întins, iar eu le-am tras uşor până peste coate. Mănuşile erau de un crem atât de onctuos, că îmi venea să îmi afund o lingură în ele pentru a gusta. Stăteam cu spatele la oglinda uriaşă şi cu greu mi-am stăpânit pornirea de a mă răsuci pentru a admira rezultatul final. Ca şi cum mi-ar fi smuls gândul din minte, Liza a clătinat din cap.

— Nu încă! Trebuie să încalţi, mai întâi, pantofii.

Verişoara mea a dat fuga în camera alăturată.

— *Madmoiselle* Philippe? Sunt gata pantofii?

— *Oui, madmoiselle.*

Croitoreasa i-a întins Lizei o cutie frumoasă, turcoaz, cu fundă din satin, apoi s-a întors grăbită în odaia principală, zorindu-şi angajaţii să adauge mai multe mărgele sau mai mult tul pe celelalte rochii.

— Uite-i!

Liza s-a apropiat de mine cu un zâmbet neastâmpărat.

— Să-ţi văd picioarele!

— Aş prefera să nu…

Aş fi zis că pantofii pe care îi purtasem în ultima vreme fuseseră mai degrabă comozi şi grosolani, dar când Liza a deschis cutia şi a ridicat noua pereche, am simţit cum lacrimile îmi înţeapă ochii. Pantofii erau încă şi mai fermecători decât rochia, dacă aşa ceva era posibil. Erau conduri fără tocuri, din mătase, brodaţi cu trandafiri şi nestemate. Erau de un roz atât de diafan, încât abia aşteptam să îi port. Când i-am atins, mi-am dat seama că nu erau deloc croiţi din mătase, ci dintr-o piele moale ca untul, atât de fini, că aş fi putut să dorm în ei. Liza m-a sprijinit pe când i-am încercat. Ochii ei erau împăienjeniţi de lacrimi în timp ce eu mă balansam

dintr-o parte în alta şi o strângeam din ce în ce mai tare de umăr.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Te simţi bine? Pantofii nu sunt chiar aşa de groaznici.

— Ştii că nu e asta, a zis Liza, trăgându-şi nasul şi bătându-mă uşor pe spate. Sunt foarte fericită să te văd iar bucuroasă. Ştiu cât de mult ţi-au lipsit pantofii tăi preferaţi.

Acum, că o auzeam spunând asta, mi se părea ridicol să jelesc pierderea unei biete perechi de pantofi, dar iubeam pantofii şi nu mă gândisem niciodată la faptul că puteam purta orice îmi făcea plăcere. Mi-am ridicat fusta ca să admir încălţările scânteietoare.

— I-ai conceput minunat. Nu găsesc niciun detaliu pe care aş vrea să îl schimb…

— De fapt…

Liza s-a ridicat şi şi-a tamponat ochii cu o batistă.

— …a fost ideea lui Thomas.

Mi-am ridicat brusc privirea.

— Poftim?

— A spus că, în ciuda faptului că nu mai poţi purta pantofi cu tocuri, nu găseşte niciun motiv pentru care nu ar putea face alţii la fel de frumoşi. Dacă nu chiar şi mai fermecători.

Am rămas cu ochii deschişi larg, clipind ca lovită de trăsnet. Liza a zâmbit larg.

— I-a desenat el însuşi. Ba a pus chiar să le fie adăugat un strat suplimentar de umplutură în dreptul călcâielor pentru a atenua orice disconfort. A observat că adesea tresari când te ridici în picioare prima dată. Sunt superbi, dar şi utili, căci pantofii ăştia ţi-ar uşura şi ceva din durere.

Am clipit de câteva ori, incapabilă să formulez un răspuns acceptabil, care să nu culmineze cu mine plângând în hohote în rochia cea nouă. Pentru o persoană sănătoasă ar fi putut părea puţin, dar pentru mine însemna totul.

— Nu sunt foarte practici, am zis, uitându-mă la ei. Se vor murdări şi strica…

— Ahh, că veni vorba despre asta…

Thomas s-a ivit după colţ, încărcat cu şi mai multe cutii. A făcut o pauză suficient de lungă cât să îşi plimbe privirea asupra mea, admirându-mă cu atenţie, lent şi curios. Obrajii mi s-au aprins şi mi-am atins cât am putut de discret corsetul, verificând dacă nu cumva fumegam. Thomas mi-a întâlnit, în cele din urmă, privirea şi a zâmbit satisfăcut.

— Am pus să facă nişte perechi în plus.

— O… oh… Ce surpriză plăcută, domnule Cresswell! Cum ai ştiut că vom fi aici?

Auzind asta, mi-am dat ochii peste cap. Liza era aproape la fel de nepricepută la actorie, pe cât era Thomas la cântat. Fata mi-a sărutat obrajii şi i-a zâmbit călduros lui Thomas. Cei doi complici plănuiseră momentul. Îmi venea să îi îmbrăţişez pe amândoi.

— Mă întorc în câteva minute! Am văzut o rochie drăgălaşă şi vreau să aflu mai multe despre ea.

Thomas a dat din cap pe când Liza a trecut pe lângă el şi a început pe dată să vorbească tare cu croitoreasa din camera alăturată.

— Arăţi uimitor, Audrey Rose! Uite!

Thomas a aşezat cutiile pe divan şi apoi mi-a luat mâna într-a lui, învârtindu-mă spre oglindă.

— Eşti ca un vis. Cum te simţi?

Nu voiam să par vanitoasă, dar, când m-am văzut în oglindă, îmbrăcată într-o rochie demnă de o prinţesă, cu pantofi desenaţi de un prinţ chipeş, deşi diavolesc de fermecător, m-am simţit ca şi cum tocmai aş fi ieşit dintre paginile unui basm. Cu toate acestea, nu era genul de poveste în care jucam rolul unei domniţe neajutorate. Povestea mea era una despre triumf şi despre sacrificiu. Despre salvare şi despre dragoste.

— Nu am ştiut că eşti un cizmar aşa de priceput, Cresswell!

Thomas şi-a împins o şuviţă rebelă de păr după ureche, uitându-se la mine gânditor.

— Mă surprind, în ultima vreme, străduindu-mă să învăţ noi meşteşuguri, mai ales dacă rezultatul te

face să arăţi…

— Radioasă? am zis eu, încercând să ghicesc.

— Voiam să sugerez „ca şi cum ai vrea să îmi iei virtutea pe dată”, dar presupun că deducţia ta nu este complet greşită.

Thomas şi-a lipit buzele de ale mele, un gest care se dorea dulce şi cast. Eram aproape sigură că nu se aşteptase ca eu să îl trag mai aproape şi să adâncesc sărutul. Şi mă îndoiam sincer că plănuise să mă ridice în braţe, înconjuraţi de spuma fustelor învolburate pe când mă ducea spre divan, aşezându-mă în poala lui, cu multă grijă la piciorul meu beteag. La urma urmelor, cuvintele lui erau adevărate.

Mi-am trecut degetele prin şuviţele lui moi de păr, permiţându-mi să mă bucur de câteva momente de fericire neîngrădită. În asemenea momente, când mă cuibăream în braţele lui, departe de crime şi de cadavre, regăseam liniştea şi pacea. Privindu-mă în ochi, ca şi cum şi eu i-aş fi adus acelaşi răgaz binecuvântat, Thomas m-a sărutat iar. Amintindu-mi unde ne aflam şi că eram în pericol de a fi descoperiţi într-o postură atât de indecentă, m-am convins cu greu să mă îndepărtez de faţa lui. Mi-am aşezat capul pe pieptul lui, ascultându-i cu plăcere bătăile iuţi ale inimii, care răspundeau ca un ecou bătăilor inimii mele.

— Este ziua ta de naştere şi totuşi tu eşti cel care mă surprinde pe mine cu daruri. Cumva, nu cred că aşa ar trebui să meargă lucrurile.

— Zău? Credeam că sărbătoritul are dreptul să aleagă ceea ce îşi doreşte. Poate că vei vrea să mă seduci pentru că sunt atât de irezistibil!

Şi modest.

— Îţi mulţumesc pentru pantofi, Thomas!

M-am uitat la teancul de cutii care se înclina periculos de aproape de marginea divanului. Thomas mi-a surprins privirea şi a împins cutiile înapoi într-o poziţie sigură.

— Pentru toţi! Este foarte drăguţ din partea ta. Şi clar nu era necesar.

— Fericirea ta îmi este întotdeauna necesară.

Thomas mi-a ridicat bărbia şi m-a sărutat pe vârful nasului.

— Vom găsi noi căi de a explora împreună lumea, Wadsworth. Dacă nu mai poţi purta tocuri, vom concepe nişte pantofi cu talpă joasă pe care o să îi adori. Şi dacă nici aceia nu vor fi potriviţi, o să pun să ţi se facă un scaun cu rotile, incrustat cu nestemate, după placul tău. Şi dacă vei prefera să te descurci singură, o să mă retrag. Mai promit, de asemenea, că îmi voi păstra părerile pentru mine, în mare parte.

— În mare parte?

Thomas s-a gândit o secundă.

— Doar dacă nu este ceva absolut scandalos. În acest caz, o să îţi împărtăşesc gândurile mele cu cea mai mare plăcere.

Inima mi-a tresăltat fără vrerea mea. Eram sigură că, dacă nu continuam să glumesc, aveam să îl trântesc pe Thomas pe pământ pe dată, pierzându-mi dreptul de a mai intra vreodată în acel butic.

— Optsprezece.

Am oftat dramatic.

— Eşti, practic, antic. De fapt – l-am adulmecat, încercând să îmi ascund zâmbetul –, cred că pot mirosi pământ de cimitir pe tine. Groaznic!

— Ce ciudăţenie! a zis el, atingându-şi nasul de gâtul meu şi făcându-mi pielea să se înfioare minunat. De fapt, sunt aici ca să te invit să vii cu mine în mahala, conform cerinţei unchiului tău.

Momentul nostru torid s-a întrerupt brusc. Am cercetat chipul serios al lui Thomas şi aerul ştiinţific şi rece pe care îl adopta adesea înainte să examinăm un cadavru. Am observat pentru prima dată hainele negre pe care le purta, paltonul negru şi mănuşile de aceeaşi culoare, din piele, care se iţeau din buzunar – vestimentaţia perfectă pentru a vizita locul unei crime. Inima mea trădătoare a prins a bate mai tare.

— A avut loc vreo crimă?

Thomas a încuviinţat cu o mişcare din cap, crispându-se.

— Ai fost deja la locul crimei? am întrebat, ştergându-mi, la rândul meu, expresia de pe chip.

Thomas m-a privit cu atenţie înainte de a răspunde.

— Da! Unchiul tău a trimis după mine la scurt timp după ce tu şi Liza aţi plecat, în dimineaţa asta. Plănuiam deja să te întâlnesc aici, dar deja plecaserăţi, iar Liza mi-a cerut să vă dau răgaz măcar o oră. Am decis să trec mai întâi pe la unchiul tău.

— Înţeleg!

— De fapt, a zis Thomas, nu cred că m-am exprimat corect. Unchiul tău aproape că mi-a muşcat capul de pe umeri când a văzut că nu ai venit cu mine şi m-a trimis să te aduc pe dată.

Thomas s-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna.

— Mergem să rezolvăm un alt caz înfiorător de crimă, dragostea mea?

Nu îmi doream să fiu atât de entuziasmată de acele cuvinte, dar nu puteam nega emoţia ce îmi traversa trupul, ca şi cum venele îmi fuseseră înlocuite de nişte fire subţiri, electrificate. Tânjeam să dezleg un alt caz de crimă aproape la fel de mult pe cât tânjeam după sărutările lui Thomas, iar la acestea din urmă visam adesea. Mi-am luat bastonul din mâna lui şi am dat să îmi îmbrac mantia când Liza a intrat iar cu paşi mari în cameră, privindu-mă cu severitate.

— Oh, nu! Dacă crezi că îţi voi îngădui să ieşi pe uşă îmbrăcată în rochia *aia* ca să investighezi locul unde s-a săvârşit o crimă sângeroasă…

Liza a închis ochii, de parcă simplul gând ar fi fost prea greu de suportat. S-a întors apoi spre Thomas, arătând spre uşă ca un general de armată adresându-se trupelor stângace.

— O să se întoarcă la tine peste cinci minute, în salonul principal. Asta dacă nu cumva ai prefera să apară la petrecere îmbrăcată în nişte cârpe sau în jupon.

Thomas a căscat gura, gata să facă un comentariu cu privire la lenjeria mea intimă, apoi a închis-o la loc, văzând privirea de avertizare aruncată de Liza.

— Nu este negociabil. Pleacă, acum!

TREI
CAMERA 31

Hotelul East River
Lower East Side, New York
21 ianuarie 1889

În timp ce eu şi Liza ne adăpostiserăm în croitorie, iarna decisese să îşi facă de cap pe străzi. Cerul, care păruse încărcat de zăpadă mai devreme, se eliberase, în cele din urmă, sub forma unei furtuni şuierătoare. Fulgi umezi cădeau greoi pe acoperişul trăsurii noastre, învăluindu-ne într-un ger năprasnic. Vântul vuia pe străzi, făcându-i pe oameni să îşi tragă gulerele hainelor şi să grăbească paşii atât cât îndrăzneau pe străzile acoperite de gheaţă.

Deşi îmi cumpărasem ciorapi noi şi purtam una dintre perechile mai călduroase de pantofi făcuţi de Thomas, dinţii începuseră să îmi clănţăne. Mi-am încleştat fălcile, sperând să alung tremurul de frig prin simpla putere a încăpăţânării mele. Era imposibil. Dinţii îmi clănţăneau în cel mai jenant mod posibil. Thomas s-a uitat la mine din capătul celălalt al trăsurii, apoi s-a întins să verifice cărămida caldă de la picioarele noastre, privind-o sumbru.

— Trebuie reîncălzită deasupra focului, a zis el, desfăcându-şi pe jumătate paltonul.

I-am privit trupul scuturându-se înainte să mă întind şi să îl opresc.

— Cum rămâne cu căldura trupească şi cu faptul că este cea mai eficientă metodă de a preveni degerăturile? Dacă îţi scoţi paltonul, o să îngheţi înainte de a-mi putea sări mie în ajutor, ca un cavaler brav.

Thomas şi-a aruncat privirea la mine, seriozitatea părăsindu-i pe dată chipul. Puteam să jur că vedeam stele dansându-i în ochii lui căprui-aurii.

— Ce credeai că fac?

— Îţi scoteai paltonul ca să mi-l pui peste picioare?

Thomas a clătinam din cap. Pe chip i se citea ştrengăria.

— Plănuiam să mă dezbrac şi să te pun şi pe tine să faci la fel. *Aceasta* este cea mai bună metodă de a folosi căldura degajată de corp. Am plătit vizitiul să dea de câteva ori ocolul străzii dacă este nevoie. Mă gândeam că ne-am putea strecura înapoi în casa bunicii tale, în loc să bântuim în locul unde s-a comis o crimă. Din moment ce este plecată în călătorie, iar casa este goală, mi-am imaginat că te-aş putea încălzi pe dată.

Thomas şi-a lunecat privirea asupra mea într-un fel ce mă ardea mai tare decât o simplă atingere. În privirea lui citeam o promisiune pe care abia o întrezărisem în lunile de flirt. Iar în seriozitatea cu care îmi făgăduia plăcerea era, de asemenea, ceva amuzant. În ciuda temperaturii scăzute din trăsură, am simţit deodată nevoia de a-mi face vânt cu un evantai. Thomas şi-a ridicat iar ochii la chipul meu, ţuguindu-şi buzele.

— Sau poate tu vei fi cea care mă va încălzi pe mine. Sunt de acord cu oricare dintre cele două scenarii. Domnişoara alege.

Obrajii mi s-au îmbujorat.

— Ticălosule!

— Ador când îmi şopteşti vorbe drăgăstoase.

Thomas a făcut un pas spre latura opusă a trăsurii şi s-a aşezat lângă mine. Şi-a deschis haina pe jumătate, apoi şi-a trecut un braţ peste umerii mei, trăgându-mă mai aproape. Am observat că se uita acum la fereastra acoperită de flori de gheaţă, iar atitudinea lui seducătoare se topea mai iute decât zăpada de afară. Ceea ce văzuse mai devreme trebuie să fi fost destul de macabru pentru a nu-mi oferi mai multe detalii şi a flirta cu atâta neruşinare.

Thomas se străduia din răsputeri să îmi distragă atenţia, ceea ce nu reprezenta niciodată un semn bun în legătură cu victima. Trăsura a trecut, uruind, pe lângă Cathrine Slip şi şi-a continuat drumul pe Water Street.

— Nu mai durează mult.

M-am cuibărit între faldurile gulerului meu, inspirând căldura propriului meu trup. Clădirile erau diferite aici. De unde până acum fuseseră curate, clădite din piatră de calcar, acum erau făcute din cărămidă murdară şi pătate de noroi. Străzile pavate cu piatră cubică se transformaseră în drumuri mocirloase, pe alocuri îngheţate şi groaznice din mai multe puncte de vedere. Am văzut cu coada ochiului grupuri de copii strânşi ciopor printre clădiri. Chipurile şi trupurile lor erau slăbănoage. Era o dimineaţă înfiorătoare pentru a sta afară.

În permanenţă vigilent, Thomas m-a strâns mai bine în braţe.

— Sunt, în mare parte, copii veniţi din Italia. Fie au fugit de acasă, fie au fost trimişi aici ca să facă bani.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Sunt aşa de mici! Cum Dumnezeu ar putea ei să îşi câştige traiul?

Tăcerea lui Thomas s-a adâncit. Era prea tăcut pentru un tânăr căruia îi plăcea să trăncănească despre orice subiect imaginabil. Am observat că nici degetele lui nu îşi băteau ritmul neîncetat. Am privit iar pe fereastră şi am înţeles, brusc, lucrul pe care Thomas nu reuşea să îl spună cu glas tare. Acei băieţi – acei copii – nu aveau nicio altă şansă decât să recurgă la infracţiuni. Aveau să se bată, să fure sau să se supună unor orori şi mai rele pentru a supravieţui. Iar o pare dintre ei nu aveau să reziste. Era o soartă pe care nu aş fi dorit-o nici celui mai rău duşman, darămite unui copil. Chiar dacă Thomas îmi spusese odinioară că lumea nu era nici bună, nici crudă, nu puteam să nu simt că era totuşi extrem de nedreaptă pentru atât de mulţi oameni.

Am rămas cu ochii pironiţi pe fereastră, privind în gol, stăpânită de un sentiment de neajutorare.

Nu am mai scos niciun cuvânt până am ajuns la destinaţie. Pe când trăsura noastră îşi oprea uruitul, fiori reci mi-au traversat spatele din cu totul alt motiv. Dacă piaţa de carne semănase cu visul unui criminal, clădirea în faţa cărei ne aflam trebuie să fi fost tronul regatului satanic. Exteriorul ei arăta mai rău decât bărbaţii şi femeile care se sprijineau de zidurile ei şi de două ori mai crud. Era la lumi distanţă de micul butic al croitoresei, plin de căldură ce îţi încălzea sufletul şi decadenţă.

Reporteri îmbrăcaţi în paltoane negre dădeau târcoale uşii principale. Îmi aminteau de nişte vulturi care planau deasupra următoarei mese. Mi-am aruncat privirea spre Thomas, observând în ochii lui aceeaşi expresie sumbră. Din câte se părea, crima era o nouă formă de distracţie. Jack Spintecătorul trezise o nevoie macabră în rândurile spectatorilor, aproape la fel de îngrozitoare ca şi crimele pe care le investigam.

— Bine ai venit la Hotelul East River! a zis Thomas încetişor. Trebuie să ajungem în camera 31.

Înăuntru, hotelul părea locuibil doar de paraziţi. Chiar şi gândacii şi şoarecii aveau să îşi caute, în curând, o locuinţă care să miroasă ceva mai bine. Oricine ar fi îndrăznit să ceară fie şi un cent pentru cazare şi masă trebuia trimis pe dată la casa de corecţie. Şobolanii fugeau pe sub scări şi se târau în ziduri, nestingheriţi de prezenţa noastră. Podelele erau presărate cu fecalele lor. Am păşit cu grijă în hol, încercând să nu mă gândesc la bolile care mi se agăţau de tivul fustelor ce măturau mizeria de pe jos. Obsesia tatei pentru boli era un obicei pe care cu greu îl puteam înfrâna. Era suficient de întuneric cât să mă simt fie binecuvântată, fie blestemată să nu pot vedea dezastrul pe de-a întregul. În hol pătrundeau doar câteva dungi anemice de lumină naturală, ce se strecurau printre stinghiile de lemn putred de la etaj.

Bucăţi de tencuială cenuşie de pe ziduri se sfărâmaseră fie măcinate de timp, fie fuseseră victimele clienţilor furioşi. Greu de spus dacă aceştia loviseră peretele cu pumnii sau fuseseră împinşi în el. Poate că ambele scenarii stăteau în picioare. Tapetul din hol era pe jumătate smuls, iar restul se ţinea încăpăţânat pe zid. Era întuneric, ca şi în restul clădirii. Sumbru, la fel ca faptele pe care urmam să le investigăm.

Am făcut greşeala groaznică de a mă uita iar în jos şi am văzut picături de sânge uscat. Dacă victima noastră nu fusese atacată acolo, atunci pesemne că ucigaşul ieşise aşa cum intraserăm şi noi. Am simţit un nod în stomac. Poate că nu eram chiar aşa de nerăbdătoare să studiez pierderea altei vieţi omeneşti pe cât îmi imaginasem mai devreme. Poate că aproape o lună departe de nenorociri nu fusese o pauză suficient de lungă.

Straturi groase de praf şi de pânze de păianjen se adunau prin colţuri, făcând fiorii de pe şira spinării să mă cuprindă şi mai tare. Găleţile cu gunoi atrăgeau muştele şi alte creaturi pe care nu doream să le văd de aproape. Era un loc cumplit în care să trăieşti şi unul încă şi mai teribil în care să îţi găseşti sfârşitul.

— Încotro? am întrebat, întorcându-mă pe jumătate spre tovarăşul meu.

Thomas a arătat spre partea din spate a clădirii, de-a lungul unui coridor îngust. De o parte şi de alta a holului se aflau mai multe camere decât aş fi crezut că începeau la acel etaj. Mi-am ridicat sprâncenele, surprinsă că la intrare nu se afla niciun birou de recepţie. Era ciudat, pentru un hotel. Înaintând câţiva paşi, am observat, de asemenea, că numerele de uşi începeau de la douăzeci şi m-am încruntat.

— Aceasta nu este intrarea de la parter?

— Dincolo de uşa aceea există o scară care duce în jos, spre primul etaj, a zis Thomas. Cadavrul este în ultima cameră de pe dreapta. Păşeşte cu atenţie!

Configuraţia clădirii era de-a dreptul ciudată, oferind unui criminal posibilitatea de a se ascunde sau de a scăpa neobservat de martori. Înainte să intru pe holişor, am îndrăznit să îmi ridic privirea şi am văzut câţiva oameni care se uitau în jos, cu chipurile la fel de sumbre ca şi împrejurimile. O mamă îşi legăna bebeluşul pe şold în timp ce mai mulţi băieţei şi fetiţe ne priveau cu ochii goi. Mă întrebam de câte ori asistaseră la vizitele poliţiei în casa lor de împrumut şi la scoaterea vreunui cadavru, ca şi cum ar fi fost gunoiul zilei de ieri.

Mi-am amintit grijile pe care mi le făcusem mai devreme cu privire la aniversarea lui Thomas şi m-am simţit ruşinată. În timp ce îmi băteam capul cu diversele tipuri de desert şi delicatese franţuzeşti, deplângând absenţa unor pantofi de doi bani, oamenii se chinuiau să supravieţuiască la doar câteva străzi distanţă. Mi-am înăbuşit cu greu repulsia, gândindu-mă la persoana care fusese ucisă acolo. Lumea trebuia să devină un loc mai bun, şi dacă acest lucru nu se putea realiza *de la sine,* atunci era de datoria noastră, a celor care o locuiam, *să ne dăm toată silinţa.*

M-am înarmat cu hotărâre şi am înaintat încetişor pe hol, folosindu-mă de baston ca să testez podeaua ce scârţâia şi să mă asigur că nu aveam să cad printre scânduri. În faţa camerei se afla un poliţist şi, spre surprinderea mea, omul a dat din cap spre Thomas şi spre mine când ne-a văzut apropiindu-ne. În privirea lui nu se citea nici furie, nici batjocură. Prezenţa mea, o femeie înveşmântată în fuste, nu era privită ca inoportună, ceea ce mi-a îmbunătăţit părerea despre Poliţia Oraşului New York. Cel puţin, momentan.

— Doctorul vă aşteaptă!

Poliţistul a împins uşa şi a făcut un pas înapoi.

— Cu grijă! Camera este oleacă aglomerată.

— Mulţumim, domnule!

Am reuşit să pătrund în cameră, dar spaţiul era destul de restrâns. Thomas a păşit în spatele meu, şi m-am oprit ca să îmi plimb privirea de jur-

împrejurul încăperii. Camera era modest decorată – un pat, o noptieră, o cuvertură uzată şi îmbibată de sânge. De fapt, pe măsură ce îmi croiam cale înăuntru, am văzut că nu doar aşternuturile erau pătate de sânge.

Unchiul meu se afla lângă rama patului mic, arătând spre victimă. Pulsul mi s-a încetinit brusc. Pentru o clipă, am avut impresia că fusesem transportată înapoi în timp şi spaţiu, în locul în care fusese ucisă domnişoara Mary Jane Kelly. Fusese ultima şi cea mai brutală crimă a Spintecătorului. Nu era nevoie să mă apropii ca să văd că femeia fusese practic eviscerată. Victima era dezbrăcată şi fusese înjunghiată de mai multe ori. L-am simţit, mai mult decât să îl văd, pe Thomas mişcându-se în spatele meu şi m-am întors ca să îl privesc. Escrocul aproape că ţopăia, iar ochii lui erau aprinşi într-un mod odios.

— Ăla este un cadavru, am şoptit aspru.

Era incredibil cum Thomas era perfect neafectat, de parcă ieşiserăm la o promenadă de după-amiază, pe malul râului. Thomas s-a tras în spate, prinzându-şi pieptul hainei cu mâna. Apoi, şi-a plimbat privirea de la cadavru, la mine, căscând ochii mari.

— Eşti sigură? Şi eu care eram convins că ne aflăm la un bal de iarnă. Păcat că mi-am pus cel mai bun costum!

— Ce isteţ eşti!

— Mi-ai spus că îţi plac bărbaţii cu…

— Opreşte-te!

Am ridicat mâna.

— Te implor! Unchiul meu este *chiar* acolo.

— Prea mult creier, a continuat el oricum, rânjind când mi-a văzut obrajii roşii. Mă surprinzi cu direcţiile în care călătoreşte mintea ta, Wadsworth. Ne aflăm la locul unei crime; ai grijă!

Am scrâşnit din dinţi.

— De ce eşti atât de neserios?

— Dacă chiar vrei să ştii, este din cauză că…

— Aici eraţi!

Unchiul avea privirea unui om gata să distrugă ceva. Nu reuşisem niciodată să îmi dau seama dacă moartea îi făcea plăcere sau acţiona asupra lui ca un iritant.

— Ieşiţi din cameră!

Poliţiştii strânşi înăuntru s-au oprit şi s-au uitat la unchiul meu de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Unchiul s-a întors spre un bărbat îmbrăcat în costum, ridicând sugestiv sprâncenele.

— Domnule inspector Byrnes? Am nevoie de câteva momente singur cu ucenicii mei pentru a examina cadavrul. Spuneţi-le, vă rog, oamenilor dumneavoastră să aştepte în hol! Oricum s-a plimbat pe aici jumătate din Manhattan. Dacă locul va mai fi mult deranjat, mi-e teamă că nu vă vom putea ajuta.

Inspectorul şi-a ridicat privirea de la victimă, studiind chipul unchiului meu, apoi uitându-se la mine şi la Thomas. Dacă el, un inspector de poliţie american, era cumva iritat de faptul că un englez îl alunga de la locul unei crime, atitudinea lui nu lăsa să se vadă nimic.

— În regulă, băieţi! Hai să îi acordăm ceva timp domnului doctor Wadsworth! Mergeţi şi întrebaţi vecinii dacă au văzut sau au auzit ceva! Menajera a spus că ar fi văzut un bărbat; faceţi rost de o descriere!

Poliţistul i-a aruncat o privire unchiului.

— De când este cadavrul aici?

Unchiul şi-a răsucit mustăţile, cercetând trupul cu ochii lui verzi, în acel mod clinic pe care ni-l arătase mie şi lui Thomas.

— Nu mai mult de o jumătate de zi. Poate chiar mai puţin.

Inspectorul Byrnes a dat din cap, ca şi cum ar fi bănuit acelaşi lucru.

— Martorii spun că femeia a închiriat camera între orele zece şi jumătate şi unsprezece azi-noapte.

Unchiul s-a întors iar la victimă, părând să cadă pe gânduri, cu privirea pierdută dincolo de ea, într-un spaţiu liniştit, necesar găsirii indiciilor. Oamenii

din Londra îl considerau crud. Nu înţelegeau însă că unchiul meu era nevoit să îşi îngheţe astfel inima pentru a-i scuti de durerea de a cunoaşte vreodată ce se întâmplase cu cei dragi lor.

— Vom avea mai multe detalii de îndată ce vom efectua autopsia, a zis el, mişcând din cap în direcţia genţii lui cu instrumente medicale, dar, la o primă vedere – judecând după stadiul instalării rigidităţii cadaverice –, aş zice că femeia a murit între orele cinci şi şase ale dimineţii. Deşi acest lucru se poate schimba de îndată ce strângem mai multe dovezi.

Inspectorul Byrnes s-a oprit în pragul uşii. Expresia de pe chipul lui era indescifrabilă.

— Aţi investigat crimele Spintecătorului.

Fusese afirmaţia unui fapt cunoscut, nu o întrebare. Unchiul a ezitat o clipă, înainte de a încuviinţa.

— Dacă asta este opera acelui bolnav mintal…

Inspectorul a clătinat din cap.

— Nu putem lăsa vestea să ajungă la urechile oamenilor de rând. Nu voi tolera accesele de panică şi răzmeriţele în oraşul ăsta. Am zis-o mai demult şi o voi zice din nou: nu suntem la Londra. Nu vom strica totul, cum au făcut cei de la Scotland Yard. *Vom avea* un suspect – sau chiar pe blestematul de Jack Spintecătorul – în închisoare în treizeci şi şase de ore sau chiar mai puţin. Acesta este oraşul New York. Aici nu ne jucăm cu criminalii depravaţi!

— Bineînţeles, domnule inspector Byrnes.

Unchiul şi-a mutat privirea la mine. Nu îmi pusese niciodată întrebări despre întâmplările petrecute în luna noiembrie a anului trecut, dar ştia la fel de bine ca şi mine că Jack Spintecătorul nu putea fi responsabil de acea crimă. Cunoşteam ceva de care nici inspectorul Byrnes şi nici vreo altă persoană nu avea habar. Jack Spintecătorul, dezastrul care se abătuse asupra Londrei şi asupra lumii, era mort.

PATRU
BĂTRÂNA SHAKESPEARE

Hotelul East River
Lower East Side, New York
21 ianuarie 1889

— Descrie scena, Audrey Rose!

Unchiul a împins un carnet în braţele lui Thomas.

— Notează tot şi include o schiţă! Inspectorii au fotografiat deja cadavrul, dar eu vreau să am fiecare detaliu, fiecare fir de praf, trecut pe hârtie.

Unchiul împungea hârtia cu degetul, subliniind fiecare cuvânt ceva mai puternic decât pe ultimul.

— Nu o să ne trezim cu altă isterie în masă. S-a înţeles?

— Da, domnule profesor! a zis Thomas, dând să facă aşa cum i se spusese.

Mi-am îndreptat umerii, cufundându-mă în starea rece şi familiară de acalmie pe când priveam cadavrul şi mă disociam de imaginea ei vie şi teafără. Ceea ce rămăsese din femeia aceea era un puzzle pe care trebuia să îl rezolv. Mai târziu, de îndată ce criminalul ei avea să fie prins, era posibil să îmi pot aminti şi de faptul că victima fusese, până la urmă, un om.

— Victima este o femeie cu vârsta cuprinsă între cincizeci şi cinci şi şaizeci de ani.

Mi-am aruncat o privire prin camera. Nu mai eram îngreţoşată de sângele care acoperea aproape totul ca un strat de ploaie macabră. O găleată mică, din lemn, zăcea răsturnată pe podea, la picioarele mele. Judecând după mirosul puternic de hamei şi de orz, vasul fusese umplut cu bere. O altă cercetare rapidă a încăperii sugera faptul că femeia consumase o cantitate mare de alcool – alcoolul

subţia sângele şi îl făcea să se închege mai greu. Lucru ce explica de ce exista o cantitate aşa de mare de sânge împroşcat peste tot.

— A fost probabil prea beată ca să ţină piept atacatorului.

Am arătat spre găleata răsturnată. În ciuda scenei groaznice, unchiul a părut mulţumit de observaţia mea şi mi-a făcut semn să continui. M-am aplecat asupra trupului, ignorând tunetul propriului meu puls. Trupul fusese atât de mutilat, că în aer se simţea deja un miros de putred. Chiar şi în ciuda frigului care se strecura printre crăpăturile din jurul ferestrei, duhoarea aproape că mă culca la pământ. Am înghiţit fierea care mi se revărsa în gură. Nimic pe lume nu m-ar fi putut pregăti pentru acel miros dulceag-picant şi nici nu îl puteam uita. Putoarea cadavrelor putrezite mă bântuia la fel de mult pe cât mă bântuiau victimele pe care le examinam.

— Echimoza din jurul gâtului indică strangularea.

M-am întins spre haina care acoperea faţa femeii şi m-am oprit, întorcându-mă spre Thomas.

— Ai terminat cu partea aceasta a schiţei?

— Aproape.

Thomas s-a întors la carnetul lui, ridicându-l şi înclinându-l, comparând scena din faţa noastră cu desenul lui. După ce a ajustat faldurile îmbrăcămintei, Thomas a ridicat ochii.

— Gata!

Am smuls, fără ezitare, ceea ce părea a fi o rochie de pe faţa femeii şi i-am deschis pleoapele, căutând dovada că strangularea fusese, într-adevăr, cauza morţii.

— Este prezentă hemoragia peteşială. Victima noastră a fost strangulată înainte ca alte…

M-am oprit în timp ce unchiul meu rostogolea uşurel cadavrul pe o parte. Privirea mi s-a oprit asupra a două tăieturi sub formă de X scrijelite pe fesele femeii, distrăgându-mi pe moment atenţia de la observaţiile mele. Am inspirat scurt.

— Înainte ca trupul să îi fie pângărit de alte acte infame.

— Excelent!

Unchiul s-a înclinat, inspectând trupul în căutarea aceloraşi indicii ca şi mine, apoi a aşezat cadavrul, cu grijă, în poziţia în care fusese găsit.

— Ce poţi spune despre rochia trasă peste faţa victimei?

M-am uitat la trupul mutilat, cu totul gol, exceptând chipul, peste care criminalul aşezase o piesă însângerată de îmbrăcăminte. Oricând făceam o autopsie în laborator, unchiul folosea bucăţele de pânză ca să acopere victimele. Trupurile lor erau reci precum gheaţa şi zăceau nemişcate pe masa goală, dar meritau respect. Faptul că o găsisem în acea postură indecentă putea indica faptul că ucigaşul încercase – destul de literal – să o despoaie de ultima fărâmă de umanitate.

— Poate s-a simţit ruşinat, am zis, privind trupul prin ochii criminalului.

Uneori, îmi era simplu să fac asta.

— Este posibil ca, nu ştiu, ceva din fiinţa ei să îi fi amintit de o altă persoană. Cineva la care poate ţine.

Am ridicat dintr-un umăr.

— Se poate chiar ca ea să fi fost persoana la care ucigaşul sau ucigaşa să fi ţinut.

Unchiul şi-a răsucit mustaţa. Părea gata să-şi înceapă plimbarea în jurul camerei, însă încăperea era neîncăpătoare cu toţi trei în ea.

— Cu ce scop? De ce s-ar obosi o persoană care a despicat atât de brutal un trup omenesc să acopere ochii victimei? Ce ar putea spune acest lucru despre ucigaş?

Mi-am aruncat privirea spre Thomas, dar el era pierdut în propria investigaţie, schiţând tot ce îi ceruse unchiul meu şi chiar mai mult. Îngenunchease, schiţând fiecare plagă înjunghiată, fiecare unghi din care cuţitul pătrunsese perfect. Îmi aminteam de momentul în care îl găsisem practic cu nasul într-una dintre victimele Spintecătorului. O

răceală macabră mi-a înfiorat spatele. Nu îmi plăceau deloc similitudinile dintre cele două cazuri. M-am concentrat iar la scena din faţa noastră, gândindu-mă la criminal. Poate că dorise să îşi facă victima de ruşine.

— Îmi imaginez că el – sau ea – nu a dorit să privească chipul victimei, am zis. Este posibil să nu fi vrut să o vadă ca pe o persoană.

— Foarte bine! a zis unchiul. Altceva?

Ignorând sângele mânjit pe trup, m-am concentrat la plăgile înjunghiate. Oricine ar fi fost criminalul, trebuie să fi avut un acces de furie. Existau foarte multe înţepături. Părea ca şi cum o lovise repetat, iar fiecare lovitură fusese mai brutală decât cea anterioară. Criminalul fusese furios, însă era un mister dacă furia lui fusese îndreptată asupra acelei femei în particular sau, pur şi simplu, o proiectase asupra ei. Ucigaşul i-ar fi putut reteza gâtul cu o simplă lovitură. Nu alesese calea miloasă, însă. Era dornic de durere – îi făcea plăcere.

— Majoritatea rănilor de cuţit au fost făcute post-mortem, împreună cu cele două X-uri de pe… fesele ei.

Am închis ochii pentru un moment. Imaginea domnişoarei Mary Jane Kelly, ultima victimă a Spintecătorului, mi-a trecut iar prin minte.

— Victima noastră a fost, de asemenea, eviscerată, deşi vom şti ce organe au fost scoase – dacă a fost scos vreunul – abia după examinarea internă. Având în vedere faptul că abdomenul inferior pare scufundat, cred că ceva a fost totuşi eliminat.

— Bine! Atunci să terminăm şi cu următoarea parte!

Unchiul şi-a scos ochelarii şi şi-a frecat puntea nasului.

— Prin ce este diferită această crimă de cele din Londra?

Mi-am îndreptat brusc toată atenţia la unchiul meu.

— Doar nu iei în considerare varianta ca aceasta să fie una dintre victimele Spintecătorului, nu-i aşa?

Unchiul şi-a dezlipit ochii de la cadavru şi mi-a întâlnit privirea, de parcă şi-ar fi întrerupt lectura unei cărţi extraordinar de captivante. Nu eram deloc sigură de ce niciunul dintre noi nu abordase vreodată subiectul, dar cumva, în ciuda lucrurilor groaznice şi groteşti la care ne supuneam singuri aproape zilnic, Jack Spintecătorul rămăsese un nume pe care nu îndrăzneam să îl menţionăm.

— Ce lecţie încerc eu să vă dau cu ocazia fiecărui caz nou, Audrey Rose?

— Să privim faptele, am răspuns automat.

M-am concentrat, încercând să îmi relaxez muşchii încordaţi, şi am descoperit că mintea părea să mi se limpezească şi ea odată cu efortul depus.

— Să ne eliberăm de emoţii şi să citim indiciile lăsate în urmă înainte de a lansa o ipoteză bazată pe supoziţii.

Unchiul a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— O parte a acestei lecţii presupune excluderea variantelor posibile. Ne aflăm în postura unică de a fi examinat victimele Spintecătorului. Avem cunoştinţe detaliate asupra modului în care au fost lăsate acele cadavre şi ce fel de răni au suportat. Asta ne oferă un termen de comparaţie şi de diferenţiere, nu-i aşa?

— Ah, înţeleg!

Thomas şi-a pus călcâiele pe podea, bătând cu stiloul în carnet.

— Dacă acesta ar fi un experiment ştiinţific, am deţine controlul şi variabilele.

— Comparând diferenţele dintre cele două cazuri vom reuşi să îl eliminăm pe Spintecător ca suspect, am zis, înţelegând mai bine metoda unchiului meu.

— Bravo amândurora! Acum, hai să ne gândim ce ar fi făcut Spintecătorul! a spus unchiul în timp ce arăta iar spre gâtul femeii. Ce *a făcut* el cu fiecare dintre victimele lui?

Pentru o clipă, inima mi-a lunecat iar în locul acela întunecat din care luptasem atât de mult să ies.

Uram să mă gândesc la cazul Spintecătorului, dar nu îmi mai puteam ascunde jalea sau să ignor răul ce fusese înfăptuit cu o toamnă în urmă. Trecuseră cinci luni de la prima lui crimă; era vremea să înfrunt adevărul odată pentru totdeauna şi să merg mai departe.

Thomas s-a întors pe jumătate spre mine, cercetându-mă cu privirea. Ştiam că nu avea să mă întrerupă sau să îşi expună opinia dacă nu îi dădeam de înţeles că îmi doream asta de la el. Deşi eram tentată să îl las să înfrunte monstrul în locul meu, era de datoria mea să o fac. Era el moştenitorul unei dinastii sângeroase, însă la fel eram şi eu.

Mi-am strâns mâna liberă pe lângă corp, în timp ce cu cealaltă m-am sprijinit bine în baston.

— Jack Spintecătorul îşi strangula victimele înainte de a le tăia gâtul. Aşa a procedat cu fiecare. Chiar şi cu domnişoara Elizabeth Stride.

— Într-adevăr. A fost întrerupt în timpul acelei crime, însă, chiar şi aşa, i-a retezat jugulara înainte de a o ataca pe domnişoara Catherine Eddowes mai târziu, în aceeaşi seară. Acest criminal – unchiul a arătat spre victima din faţa noastră – a avut timp berechet să îşi îndeplinească cele mai sumbre fantezii. Presupunem că a stat aici cu ea ore întregi, mai mult decât suficient ca să o despice. Cadavrul domnişoarei Mary Jane Kelly nu mai semăna cu ceva uman. Există, într-adevăr, elemente comune celor două crime. Au fost înfăptuite înăuntru. Domnişoara Kelly era o prostituată. Băuse. Totuşi, ucigaşul de acum nu a recurs la tehnica deja cunoscută, retezând gâtul femeii şi apoi spintecând-o sălbatic. Da, este posibil ca acestei victime să îi lipsească un organ, dar crima nu a fost săvârşită cu aceeaşi grijă ca în cazurile noastre de la Londra. Acum, spuneţi-mi, ce altceva nu mai seamănă cu modul de a opera al Spintecătorului?

M-am gândit la detaliile cazului anterior. Fiecare loc în care se săvârşise o crimă mi se întipărise în memorie – nu era nevoie să sap prea adânc ca să îmi amintesc informaţiile necesare. Mă îndoiam că

aveam să uit vreodată acele atrocităţi. Mi-am coborât privirea spre victima din faţa mea. Vânătăile de pe gâtul ei erau diferite. În locul amprentelor lungi, rotunde şi violacee ale degetelor Spintecătorului, urmele de pe gâtul femeii aduceau mai mult cu nişte striaţii. Am observat atunci o pereche de ciorapi rupţi aruncaţi pe podea.

— Judecând după urmele de pe gâtul ei, această victimă a fost, cel mai probabil, strangulată cu propriile dresuri. Spintecătorul îşi ataca victimele cu mâinile goale.

Ochii unchiului s-au umplut iar de mândrie. Aprecierea lui era bine-venită, deşi cam ciudată, date fiind împrejurările. Nu eram sigură că voiam ca abilitatea mea principală să fie descifrarea cadavrelor, dar existau alte însuşiri, mai rele, care mi-ar fi putut reveni.

— Cuţitul, am zis, arătând spre el cu un gest din cap, este o altă diferenţă. Jack Spintecătorul nu şi-a lăsat niciodată arma la locul crimei.

— Excelent!

Unchiul a inspirat adânc.

— Ce altă diferenţă cu mult mai evidentă poţi găsi?

Thomas s-a ridicat din poziţia ghemuită în care se afla şi şi-a îndesat carnetul în buzunarul interior al jachetei.

— Această victimă este mai în vârstă cu cel puţin zece ani faţă de oricare dintre femeile ucise de Spintecător.

Nu mai ascultam conversaţia dintre unchiul meu şi Thomas, care schimbau teorii, ca şi cum ar fi stat la taclale despre timpul probabil. O amintire vagă încerca să îşi facă loc din adâncurile memoriei mele. Era destul de neclară însă, ca şi cum m-aş fi uitat la un obiect, cu ochii mijiţi, prin ceaţă. Aproape că îi puteam distinge forma…

— Crima neelucidată de pe *Etruria,* am zis eu, pe când amintirea mi s-a limpezit în cele din urmă în minte. Crima aceea e similară acesteia.

De fapt, dacă îmi aminteam corect, Thomas şi cu mine ne întrebaserăm dacă nu cumva lăsaserăm un criminal inspirat de Spintecător liber, în America. Discuţia dintre unchiul meu şi Thomas s-a oprit pe dată. Ambii au clipit lent, gândindu-se la legătura dintre ele. Preţ de câteva clipe blestemate, singurul sunet din cameră a fost cel al respiraţiei noastre, suprapus liniştii profunde a cadavrului întins pe pat.

— Trebuie să studiem lista de pasageri de pe *Etruria,* am continuat când mi-a fost clar că unchiul şi Thomas rămăseseră perplecşi din pricina deducţiei mele. S-ar putea să fie cea mai bună cale de a da de urma acestui criminal.

— Presupunând că ucigaşul şi-a folosit numele adevărat.

Thomas părea sceptic.

— Nu se cere dovada identităţii la rezervarea unui loc pe navă.

— Ai dreptate! Mă îndoiesc că şi-a folosit numele adevărat, am zis, sprijinindu-mă în baston. Dar, cel puţin, am avea un nume, un pseudonim, ceea ce i-ar putea veni de hac.

Unchiul îşi plimba privirea prin încăpere. Mă întrebam ce vedea el cu adevărat. După vreun minut, a arătat spre cadavru.

— Să terminăm aici! O să îi solicit inspectorului Byrnes să trimită pe cineva şi să ne aducă orice informaţie găseşte cu privire la lista de pasageri de pe *Etruria.*

Mulţumită de hotărârea luată, m-am întors spre cadavru şi am încercat să îmi calmez pulsul ce o luase razna. Mi-am lins buzele, sperând că pe chip nu mi se citea foamea. Nu era momentul să mă îmbujorez şi să privesc moarta cu ochii scânteietori. Deşi dacă Thomas putuse ţopăi încântat mai devreme, de parcă am fost invitaţi la un bal, atunci meritam să fiu iertată, la rândul meu, pentru mica obrăznicie.

Am simţit apăsarea privirii lui Thomas aproape la fel de puternic ca o atingere. Poate că unchiul meu era preocupat cu altceva, dar Thomas nu rata nicio

schimbare în dispoziţia mea. Mi-am aruncat, neruşinată, privirea la el. Ochii lui erau întunecaţi de îngrijorare. Avea motive să fie speriat; abia dacă mă recunoşteam eu însămi. Nu ar fi trebuit să simt atâta plăcere la contactul cu un act atât de violent, dar nu puteam nega cât de extraordinar de vie mă simţeam, studiind moartea.

Poate că de vină era diavolul din mine, care mă implora să îl eliberez. Fără a mai întârzia, i-am făcut pe plac.

CINCI
UN TRECUT TULBURE

Apartamentul lui Audrey Rose
Fifth Avenue, New York
21 ianuarie 1889

Înainte să plecăm de la hotel, inspectorul Byrnes ne-a promis că avea să ne telefoneze pentru a ne da mai multe detalii despre identitatea victimei şi, neavând permisiunea să autopsiem cadavrul, unchiul Jonathan, Thomas şi cu mine am plecat acasă, aşteptând veşti. După cină, m-am retras pentru a-mi schimba hainele şi am observat un plic cu timbru din Londra, aflat pe măsuţa mea de toaletă. Curioasă, l-am desfăcut cu o mişcare rapidă şi am citit cuvintele scrise îngrijit, de o mână necunoscută mie.

Am aflat despre căsătoria ta iminentă. Sunt în drum spre New York şi voi sosi în două săptămâni. Spune-i lui Thomas că doresc să îi vorbesc înainte de nuntă. Este extrem de important! Sunt în posesia unui lucru de care are nevoie.

Ciudat! Nici Thomas şi nici eu nu vorbiserăm cu nimeni în afară de Liza şi de tatăl meu despre dorinţa noastră de a ne căsători. Iar tata cu siguranţă nu ar fi dezvăluit cuiva faptul că doream să ne logodim înainte de a avea o întâlnire privată cu Thomas. Existau anumite obiceiuri care trebuiau îndeplinite în ordinea corectă. De îndată ce tata îşi dădea acordul, Thomas trebuia să îşi anunţe familia. Până ce nu erau puse la punct toate documentele necesare, nicio persoană nu putea afla despre logodnă. Totuşi, cineva ştia ce avea să se întâmple.

De fapt, expeditorul scrisorii părea convins că nunta se apropia.

Prostii! Am mototolit scrisoarea şi am îndesat-o printre zăbrelele grătarului ornat care acoperea şemineul, privind cum marginile ei se transformau din portocalii în negre, înainte să se aprindă cu totul. Am aşteptat până ce hârtia s-a preschimbat în cenuşă şi abia apoi m-am întors. O nelinişte mi se cuibărise în stomac, instalându-se acolo destul de confortabil. Biletul nu conţinea niciun soi de ameninţare, însă faptul că era anonim mă tulbura.

Dacă ar fi fost trimis de sora lui Thomas, Daciana, aceasta l-ar fi semnat, cu siguranţă, iar scrisoarea ar fi fost caldă şi prietenoasă, aşa cum era şi ea. Îmi imaginam că ar fi preferat să îi scrie lui, din moment ce mesajul era direcţional spre el. Nu avea niciun sens să îmi scrie mie pentru a-mi cere să îi transmit mai departe solicitarea. Dacă nu era vorba despre Daciana sau despre iubita ei, Ileana, atunci cine şi-ar fi dorit să discute cu Thomas înainte de nunta noastră?

O parte din mine se întreba, plină de îngrijorare, dacă nu cumva scrisoarea venea din partea diabolicului maestru de ceremonii, cu care jucasem un periculos joc al iluziilor. Oare Mefistofel avea spioni la New York? Am inspirat adânc. Era imposibil ca maestrul să îşi mai fi bătut capul cu vieţile noastre. Ştia bine că inima mea îi aparţinea lui Thomas. Nu era chiar atât de perfid!

La uşă s-a auzit un ciocănit uşor, care mi-a distras atenţia de la gândurile ce se învârteau într-un cerc vicios. Imaginaţia mea croia adesea poveşti elaborate. Asta, cu siguranţă, era una dintre ele.

— Intră!

Liza a intrat în paşi de vals în camera mea, ţinând în mână o ceaşcă de ceai parfumat. Apoi s-a oprit, strâmbând din nas, pe când îşi făcea vânt cu mâna în dreptul feţei.

— Aici miroase a pergament ars. Doar nu dai foc pieselor noastre de teatru, nu?

Mi-am proptit bastonul de divan şi m-am trântit pe canapea. Trecându-mi degetul peste fustele mele de culoarea acvamarinului, am căzut pe gânduri. Totul părea acum aşa de stupid!

— Am primit o scrisoare.

Liza a traversat încăperea şi mi-a întins ceaiul.

— Da, îmi imaginez că vei primi destul de multe din moment ce se întrevede o nuntă. Ai ars scrisoarea?

Am încuviinţat, dând din cap în timp ce sorbeam din ceaşcă. Ceaiul avea o aromă naturală şi totuşi uşor piperată, ceea ce nu îl făcea deloc neplăcut. Am reuşit să mai iau o înghiţitură înainte de a răspunde.

— Eu… Se pare că sunt destinatara unei posibile ameninţări voalate. Deşi, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred că s-ar putea să exagerez. Poate că sunt agitată pentru că aştept ca tata să îşi dea binecuvântarea. Este normal, nu-i aşa?

Auzindu-mi mărturisirea, ochii Lizei s-au căscat pe dată. A venit în fugă la mine şi – după ce mi-a aşezat ceaşca de ceai pe masă – mi-a prins mâinile într-ale ei, privindu-mă cu chipul aprins de încântare.

— Un scandal! O intrigă! Ai parte de toată distracţia. Crezi că este vorba de o veche relaţie care s-a terminat prost şi care acum caută răzbunare?

— Poftim? De ce ai crede una ca asta?

M-am uitat la chipul nerăbdător al verişoarei mele şi, în cele din urmă, am cedat.

Agitaţia Lizei s-a potolit.

— Ca să fiu sinceră, mi-a trecut prin cap că *ar putea* fi vorba de Mefistofel. Îi place să îşi bage coada unde nu-l priveşte, dar noi nu am fost iubiţi. Şi, deşi mi-a sucit minţile pentru o clipă, nu am fost niciodată pe punctul de a mă îndrăgosti cu adevărat de el.

Liza m-a privit tristă.

— Draga mea verişoară, ştiu că nu ai nutrit sentimente pentru Mefistofel. De fapt, mă referam la Thomas.

Am deschis gura şi am închis-o la loc în timp ce încercam să înţeleg.

— Thomas nu a…

Am clătinat din cap.

— El nu a mai curtat niciodată vreo altă fată.

Între noi s-a lăsat o tăcere inconfortabilă şi lungă.

Liza trăgea de ciucurii rochiei.

— Eşti sigură? Ţi-a spus el asta sau presupui?

— Păi… am început eu, gata să o contrazic.

Din păcate, aşa cum se întâmpla mereu cu problemele sentimentale, verişoara mea avea din nou dreptate.

— Îmi imaginez că mi-ar fi menţionat ceva până acum dacă ar mai fi curtat pe cineva în trecut. A fost întotdeauna aşa de preocupat de munca lui alături de unchiul nostru!

Liza părea gata să spună ceva, dar şi-a strâns buzele. Am oftat.

— Este ridicol! Thomas nu are o fostă iubită care caută să ne distrugă nunta. Să presupunem că ar fi posibil însă; de unde ar şti ea de planurile noastre de logodnă?

— Zvonuri! Bârfe! Ştii prea bine că nu există ceva mai scandalos sau mai delicios decât o poveste frumoasă de dragoste. Mai ales din moment ce tu şi Thomas aţi devenit destul de cunoscuţi în Londra. Un majordom sau un servitor ar fi putut să vadă corespondenţa şi să dea naştere unui lanţ de secrete deloc păstrate bine.

— Dacă am fi trimis invitaţii sau măcar scrisori familiilor noastre, poate că s-ar fi întâmplat întocmai…

Mi-am ridicat ceaşca de ceai şi am lăsat aburul aromat să mă liniştească.

— Poate că Jian sau Houdini, sau altcineva din „Carnavalul Clarului de Lună” s-a gândit să îmi joace o festă crudă. Nu m-ar mira deloc dacă s-ar preta la a trimite scrisori anonime. Ştii că simţul umorului cu care sunt înzestraţi este uşor deplasat.

Cu cât vorbeam mai mult, cu atât teoriile mele deveneau mai absurde, iar eu mă simţeam mai

neliniştită. Expresia de chipul verişoarei mele nu mă ajuta deloc să îmi alung grijile. Liza a schiţat un zâmbet.

— Probabil că ai dreptate. Sunt sigură că după zece zile în care te-a tachinat, sărutându-te o dată, preţ de două secunde, apoi fugind în următorul oraş în căutarea unei noi cuceriri, maestrul şi-a trimis spionii pe urmele tale şi acum îşi doreşte să îţi distrugă nunta ipotetică, trimiţând scrisori spre ziarele de dincolo de ocean.

La naiba! Regretam amarnic că îi povestisem despre sărutul blestemat. Thomas, pe de altă parte, primise vestea mult mai bine decât meritam. Pur şi simplu, îşi exprimase dorinţa ca eu să-i fi tras lui Mefistofel o lovitură bine plasată cu genunchiul, pentru că îndrăznise să profite de mine.

— Ticăloaso!

Mi-am terminat ceaiul, mi-am luat bastonul şi m-am îndreptat spre uşă cu toată încrederea de care eram în stare.

— O să îl întreb, pur şi simplu, pe Thomas despre existenţa altor relaţii romantice chiar acum.

— O idee excelentă!

Liza şi-a îndreptat privirea spre rafturile cu cărţi de lângă şemineu.

— Vrei să te aştept?

Ştiam că nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să se cuibărească alături de un roman de dragoste şi nu voiam ca grijile mele să o împiedice să se bucure de acea seară. Am clătinat din cap.

— O să fiu în regulă, mulţumesc!

Era mult mai dificil să mă strecor, noaptea, printr-o casă necunoscută, iar sunetul bastonului pe covorul subţire nu venea cu nimic în sprijinul aventurii mele incognito. Tresăream de fiecare dată când bastonul cobora asupra podelei, rugându-mă ca unchiul să fie cufundat în somn. Deşi, după investigaţia noastră din cursul dimineţii, era mai probabil să fie treaz, studiind-şi jurnalul şi sperând

că inspectorul Byrnes avea să îi trimită veşti, chiar şi la acea oră.

Odaia doamnei Harvey se afla la acelaşi etaj cu a Lizei şi a mea şi nici că i-ar fi păsat dacă mă prindea furişându-mă. De fapt, era posibil ca ea însăşi să mă împingă chiar spre apartamentul lui Thomas, în timp ce ar fi fredonat veselă. În timpul petrecut pe RMS *Etruria,* doamna Harvey mă încurajase, practic, să mă strecor din cameră pentru a-l vizita pe Thomas, după ce îmi adusese un bilet de la el, cerându-mi să mă vadă la miezul nopţii. Eram încă şi mai recunoscătoare pentru faptul că tata şi mătuşa mea nu sosiseră încă. Nu aş fi putut spune pe unde s-ar fi putut afla ei la acea oră. De la moartea mamei, în urmă cu câţiva ani, tata dormise destul de rar, alegând să hălăduiască pe holurile casei noastre până la orele târzii ale nopţii, ca un spectru fără de odihnă.

Când am ajuns în dreptul camerei lui Thomas, am găsit uşa întredeschisă. Mi-am aruncat ochii prin crăpătură, curioasă să aflu ce făcea. Nu m-ar fi mirat deloc dacă Thomas mi-ar fi anticipat sosirea neanunţată. Lampa de pe noptiera lui era aprinsă, iar focul trosnea uşurel în colţ. Odaia în sine era de un albastru profund, precum adâncul oceanului. Apartamentul i se potrivea de minune lui Thomas, cu mobila de mahon, sculptată, şi nuanţele închise. Am încercat să nu îmi las ochii să întârzie asupra patului, însă dezordinea în care zăcea era greu de ignorat. Pe întreaga lui suprafaţa erau înşirate hârtii şi carnete aşezate în teancuri haotice. Aproape că mă aşteptam să îl găsesc pe Thomas sprijinit de tăblia patului, aţipit, ca un prinţ obosit, odihnindu-se pe tronul lui din cărţi.

Stomacul mi s-a întors de câteva ori, amintindu-mi că Thomas citea jurnalele lui Jack Spintecătorul. Îmi spusese asta o dată, în România, şi încercase să mai aducă vorba şi în timpul voiajului peste Atlantic. Încă nu eram pregătită să aflu ce avea fratele meu de spus despre crimele săvârşite. Eram însă uşurată să ştiu că jurnalele lui se aflau cu noi,

în siguranţă, departe de mâinile oricui ar fi dorit să le distrugă sau să le trădeze secretele.

Simţindu-mă ca o intrusă, am ciocănit.

— Thomas? am zis uşurel.

Arome plăcute de scorţişoară şi de zahăr pluteau în aer. Am împins uşa mai mult, cu grijă să nu o fac să scârţâie.

— Cresswell?

Am vârât capul înăuntru.

— Unde Dumnezeu…

— Te rog, spune-mi că toate visele mele indecente se împlinesc, în cele din urmă.

Am sărit înapoi şi am blestemat în timp ce bastonul mi-a căzut la pământ. M-am întors cât am putut de graţios şi i-am aruncat o privire înfuriată.

— Ce cauţi, furişându-te pe holuri la ora aceasta?

Un rânjet şmecher s-a întins pe chipul lui Thomas, în timp ce îmi făcea semn să intru în apartament.

— Îţi dai seama cât de ironic este să mă întrebi aşa ceva când tu însăţi te furişezi, nu?

Am oftat frustrată, iar Thomas a ridicat o farfurie plină cu dulciuri şi a închis uşa cu piciorul.

— Bucătarul a făcut chifle cu scorţişoară în unt topit şi zahăr. Se pare că sunt pentru micul dejun, dar nu m-am putut abţine. Văzându-mi privirea neîncrezătoare, Thomas a adăugat indignat: Încearcă tu să ignori aroma scorţişoarei, a zahărului şi a iubirii mele absolute: untul!

Am înhăţat o chiflă de pe farfurie şi am gemut de plăcere în timp ce aluatul dulce mi se topea în gură. Aromele perfect echilibrate şi dulceaţa erau suficient de ademenitoare pentru a mă face să uit pentru ce venisem acolo, la ceas târziu din noapte. Thomas a aşezat farfuria pe bufet şi mi-a aruncat o privire la fel de flămândă şi drăgăstoasă precum cea cu care se uitase la dulciuri.

Fără să-şi dezlipească ochii de la mine, s-a întins şi mi-a şters glazura de la colţul buzelor; apoi gura lui s-a lipit de a mea. Era caldă şi dulce. Şi cu totul neaşteptată. Prăjiturile fuseseră delicioase, însă

sărutul lui era cu mult mai bun. Thomas ne-a împins uşor spre bufet, astfel încât să mă pot sprijini de el şi să îmi iau greutatea de pe picior. În timp ce ne sărutam, Thomas mi-a strâns delicat chipul între palme, de parcă eram cel mai preţios lucru din lumea lui. Cumva, grija lui şi poziţia în care ne aflam a trezit un sentiment sălbatic în mine. Tânjeam. M-am îndepărtat de mobilă şi l-am împins lângă pat, bucurându-mă să îi simt surprinderea când am adâncit sărutul. Thomas şi-a revenit repede, deschizându-şi gura ca să o guste pe a mea, în timp ce mâinile îi lunecau de-a lungul spatelui meu. După câteva momente, niciunul dintre noi nu mai părea satisfăcut de distanţa care se afla între noi. Mâinile lui Thomas rătăceau spre şoldurile mele, cuprinzându-le deopotrivă delicat şi posesiv. Mi-am strecurat degetele pe sub jacheta lui, îndreptându-mă spre eşarfa de la gâtul lui înainte ca el să dea înapoi.

— Stai! a zis el, gâfâind.

M-am tras înapoi, surprinsă.

— Eu… E prea mult?

Thomas şi-a petrecut un braţ în jurul meu şi m-a tras mai aproape, coborându-şi săruturile de la buzele mele, la inimă şi înapoi. La fel ca în laborator, atenţia lui la detalii era lentă şi deliberată. Asculta fiecare bătaie a inimii mele, fiecare respiraţie şi îşi folosea puterea de deducţie pentru plăcerea mea. Când a reuşit să se deprindă iar de mine, respiraţia lui era la fel de grea pe cât îi erau pleoapele.

— Nu, Wadsworth! Nu este deloc prea mult. Doar că…

— Este vorba despre virtutea ta, nu? l-am tachinat eu. Vrei să aştepţi până suntem căsătoriţi.

— Dumnezeule, nu!

Thomas a pufnit.

— Îmi doresc să te necinstesc de mult prea mult timp. Dacă aş fi o fiinţă mai egoistă, te-aş avea chiar în această clipă, de mi-ai permite.

Atenţia mea s-a îndreptat de la gura lui la pat, gândindu-mă.

— Cu toate astea, a zis el, aşezându-se pe saltea şi făcându-mi semn să mă aşez şi eu. Eu…

Grijile mele de mai devreme au revenit şi l-am întrerupt înainte să îmi pierd curajul.

— Ai mai curtat vreo altă fată?

— Eu…

Thomas mi-a studiat chipul, trăgând repede concluzii, aşa cum făcea el. Mă aşteptăm să îl văd amuzat; în schimb, s-a aplecat şi m-a sărutat cast.

— Nu am curtat oficial şi nici nu am cerut permisiunea de a curta pe altcineva în afară de tine.

Am expirat, deşi uşurarea nu a durat mult. O distincţie uşoară mi-a atras atenţia. Nici pe mine nu mă curta *oficial.* Cel puţin nu până când tata nu îşi dădea acordul. Thomas şi-a trecut o mână peste chip şi am observat, în cele din urmă, îngrijorarea pe care încercase să o ascundă.

— Am aici ceva ce ar trebui să citeşti, a zis el. Am găsit-o mai devreme şi m-am tot gândit când ar fi mai bine să ţi-o arăt.

Un sentiment ce semăna cu isteria mi s-a răsucit în stomac. Pesemne Thomas primise şi el o scrisoare anonimă. Palmele mele erau brusc umede şi aveam gura uscată. Cineva încerca să ne facă viaţa grea dintr-un motiv la care nici nu îndrăzneam încă să mă gândesc.

— Ce este?

— Este… Cred că este mai bine să vezi cu ochii tăi!

Thomas a răsfoit un jurnal şi a scos un plic. În timp ce mi-l întindea, şi-a plecat ochii. Pentru o clipă, a părut că întregul univers îşi ţinea respiraţia, aşteptându-mi răspunsul. Panica mea nu a făcut decât să se adâncească atunci când am scos scrisoarea şi am rămas încremenită văzând scrisul. Nu era posibil.

Am clipit, sigură că aveam halucinaţii. Biletul nu era scris de aceeaşi mână care îmi scrisese şi mie.

Nu, scrisul acesta îmi era mult mai familiar. L-aş fi recunoscut dintr-o mie.

— Ce-i asta? am întrebat.

Vocea îmi trăda teama. Thomas a clătinat din cap şi a rămas tăcut. Mi-am făcut curaj. Atitudinea lui Thomas indica faptul că avea să fie şi mai rău după ce îmi aruncam ochii pe scrisoare. Cu pulsul zvâcnindu-mi în urechi, am început să citesc. Acum înţelegeam exact de ce Thomas se abţinuse să continue momentul nostru clandestin. Mâinile şi picioarele îmi erau ca de cârpă, şi nu puteam decide dacă voiam să ţip sau să plâng, sau să le combin, nebuneşte, pe amândouă. Am luptat cu furtuna de emoţii ce se năştea în mine, sperând că nu avea să mi se facă rău imediat. Ca un soare auriu ce răsărea la orizont, un coşmar îşi făcea apariţia în toată strălucirea lui.

Fratele meu iubit avea un ultim secret pe care mi-l ascunsese. Şi asta schimba tot ceea ce credeam că ştiu.

Draga mea soră,

Dacă citeşti această scrisoare înseamnă că fie am fost arestat, fie mi-am primit pedeapsa. Ce păcat! Bănuiesc că regina şi Parlamentul au aşteptat cu nerăbdare să mă sfâşie pentru toate necazurile create. Îmi imaginez că a fost o perioadă grea şi pentru tine, dar te rog să îţi păstrezi voinţa şi raţiunea puternice. În ciuda oricăror circumstanţe care ne-ar fi putut aduce în acest punct, sper că scrisoarea mea te găseşte sănătoasă, deşi cred că ţi se va face rău la finalul ei. Mi-e teamă că este un ultim regret pe care îl adaug listei.

Ştiu că există o şansă destul de mare să nu fii mulţumită de faptele mele, dar am o ultimă confesiune de făcut. Mi-a plăcut să mă văd mai mult ca pe un Jekyll. Colegul meu, să-l numim domnul Hyde, se întoarce în curând în America şi mi-a promis că ne va continua munca acolo.

Te iubesc, indiferent ce s-ar spune – te încredinţez că acesta este adevărul. Îmi pare rău

pentru ceea ce am făcut, dar îţi jur că, în curând, vei înţelege valoarea muncii mele, chiar dacă nu eşti de acord cu metodele folosite. Într-o zi, vei înţelege adevărul despre Jack Spintecătorul. Nu uita de jurnalele mele, dragă soră! Le-am scris pentru tine, ca moştenire de familie.

Cu dragoste veşnică,
Nathaniel Jonathan Wadsworth

ŞASE
O DESCOPERIRE ÎNGROZITOARE

Odaia lui Thomas
Fifth Avenue, New York
21 ianuarie 1889

Erau doi.

Tremuram groaznic, aproape distrugând scrisoarea în pumn când am sărit de pe marginea patului. Durerea s-a răsfrânt în piciorul rănit ca un bici încins, amintindu-mi că trebuia să fiu blândă cu trupul meu, deşi îmi era imposibil să îmi protejez inima. Am încercat să ignor pulsul ce bătea furios în timp ce citeam iar. Sângele îmi vâjâia tot mai tare prin vene cu fiecare propoziţie perfidă.

Erau doi.

Nu putea fi adevărat! Nu avea cum! Şi totuşi… Abia mai puteam respira. Abia mai puteam gândi din cauza ameţelii ce îmi cuprinsese capul. Voiam să îmi smulg corsetul şi să îi dau foc. Voiam să fug din odaia aceea şi din viaţa mea şi să nu mai privesc în urmă.

— Audrey Rose?

Am ridicat o mână, oprind replica lui Thomas, oricare ar fi fost ea. O presiune enormă mi se aduna sub coaste, iar aerul mi s-a părut deodată prea subţire sau prea greu. Probabil că mă aflam în toiul unui coşmar. Curând aveam să mă trezesc şi totul avea să fie în regulă. Curând aveam să îmi amintesc că iubitul meu frate era Jack Spintecătorul şi că era mort, şi că familia mea era acum distrusă, dar că ne reveneam cu toţii încetul cu încetul. Eram frânţi, dar nu învinşi. Eram… M-am ciupit de braţ şi am strigat. Eram trează şi totul era aievea. Mi-am înghiţit nodul din gât.

Nu puteam accepta acea scrisoare. Îmi era imposibil! Implicaţiile erau prea greu de suportat. Am căzut pe saltea, fără să mă gândesc ce fac. Capul mi se învârtea. Deşi poate că nu mintea îmi era cea atacată – inima mea mai avea puţin şi se frângea. Din nou. Cât avea să mă mai bântuie acel caz? Câte secrete avusese fratele meu? Tocmai când credeam că rezolvasem un mister, un altul răsărea în loc, mai brutal şi mai îngrozitor decât cel din urmă.

M-am străduit să inspir lent şi să expir, şi am descoperit că îmi era mai greu decât ar fi trebuit. Jack Spintecătorul nu comisese crimele de unul singur. Domnia terorii lui nu se încheiase încă. Acest gând mi-a smuls inima din piept. Jack Spintecătorul era în viaţă. În tot acest timp, *în toate acele luni,* mă convinsesem singură că ororile săvârşite de el luaseră sfârşit. Că moartea lui avea să ofere puţină mângâiere spiritelor celor ucişi de el, deşi faptul că îi păstrasem secretul nu îmi oferise şi mie aceeaşi pace. Toate fantomele trecutului împotriva cărora luptasem, toţi demonii din imaginaţia mea, *totul* se revolta împotriva acestor veşti, care îşi croiau loc spre gâtul meu, tachinându-mă cu vorbele lor groaznice: „Ţi-am zis noi!” Moartea fratelui meu era doar o altă minciună pe care eram obligată să o înghit. Lacrimile îmi ardeau ochii.

Jack Spintecătorul erau, de fapt, doi bărbaţi vicioşi şi smintiţi care acţionau ca unul singur. Şi ştiam – ştiam cu fiecare moleculă din corpul meu că celălalt se aflase cu noi pe *Etruria.* Crima aceea semăna prea mult cu cele comise de el ca să o trec cu vederea. Comisesem aceeaşi greşeală pe care o făcusem şi în primul nostru caz – ignorasem dovezile pentru că nu voisem să înţeleg ceea ce îmi arătau ele, de fapt. Aerul îmi pătrundea în plămâni cu fiecare respiraţie tremurătoare. Jack Spintecătorul trăia! Nu îmi puteam opri mintea din a repeta acest lucru.

— Wadsworth, te rog, spune ceva!

Am închis gura strâns. Dacă o deschideam în acea clipă, era posibil să încep să ţip şi să nu mă mai opresc vreodată. Nu ştiam cine mai sunt fratele meu sau adevăratul Spintecător. Abia dacă mă mai recunoşteam pe mine însămi în acel moment. Cine altcineva din viaţa mea nu mai era cine părea să fie? Am închis ochii, căznindu-mă să devin un bloc de gheaţă pe dinăuntru. Nu era momentul să cedez.

— Pe navă! am zis, printre dinţi. A pândit din umbră, noapte de noapte, privind, furişându-se şi bucurându-se, probabil, de haosul şi spectacolul creat de un alt criminal de profesie.

Am clătinat din cap în timp ce furia umplea spaţiul ocupat de durere cu câteva clipe mai devreme. Mă întrebam dacă mânia mea era suficient de fierbinte cât să incendieze o persoană.

— Mă cunoaşte? Mă urmărea peste ocean sau a fost o simplă întâmplare că drumurile noastre s-au intersectat din nou?

Am lăsat scrisoarea din mână şi am strâns capătul sub formă de trandafir al bastonului până ce mi-au amorţit degetele. Voiam să sfarm capul Spintecătorului. Voiam să…

Thomas şi-a aşezat încet mâna peste a mea şi a ţinut-o acolo până ce sentimentele mele violente m-au părăsit.

— Mi-e teamă că mai este ceva. În jurnale…

Mi-am înghiţit hohotul amar. Bineînţeles! Din câte se părea, coşmarul abia începea. De fiecare dată când credeam că am închis un capitol, situaţia lua pe dată o noua turnură. Nu m-am obosit să mai cer detalii. Dacă în jurnal existau şi alte informaţii, atunci pesemne că ele includeau existenţa unei alte victime şi pierderea tragică a unei alte vieţi. O altă crimă brutală de adăugat pe cartea de vizită însângerată a Spintecătorului.

— Cine?

— O domnişoară pe nume Martha Tabram. Era o prostituată care îşi desfăşura activitatea în East End.

Thomas m-a privit cu luare-aminte înainte să caute prin teancul de carnete, găsindu-l pe cel din

care citise.

— Nathaniel a păstrat mai multe articole decupate din gazete în care se discuta despre moartea ei. Din câte se pare, femeia a fost înjunghiată de treizeci de ori, cu două cuţite diferite. Despre unul se crede că era un briceag, iar celălalt a fost descris ca fiind un pumnal. Judecând după ceea ce cunoaştem despre crimele Spintecătorului, cred că a fost vorba despre un cuţit lung, chirurgical.

Am întors informaţia în gând pe toate părţile. Nevoia de a ţipa încă îşi făcea simţită prezenţa, dar descreştea pe măsură ce tentaţia de a desluşi misterul devenea mai acută.

— Unchiul a fost la locul crimei?

— Nu!

Thomas a clătinat din cap.

— Un doctor pe nume Killeen a fost chemat să cerceteze trupul la faţa locului, iar un alt medic legist este menţionat într-un al doilea articol. Nu sunt sigur de ce doctorul Wadsworth nu a fost consultat.

— Probabil din cauză că Scotland Yardul nu avea încă trebuinţă de experienţa lui.

Am rămas cu ochii pironiţi la titlul articolului. Unchiul meu era un excelent profesor de medicină legală şi participa adesea la rezolvarea cazurilor de crimă atunci când era invitat, însă nu era un membru oficial al Scotland Yardului.

— Aşa cum bine ştii, înainte de Jack Spintecătorul, ideea unui criminal în serie era una practic nemaiauzită. Îmi imaginez că au folosit medicul pe care l-au avut la dispoziţie şi nu au mai revenit asupra cazului.

Niciunul dintre noi nu a menţionat un alt motiv, mult mai evident, pentru care cei de la Scotland Yard nu se obosiseră să cheme un expert: societatea nu dădea doi bani pe femei, în special pe cele care erau forţate să supravieţuiască oricum puteau. Sigur, gazetele aveau să afirme că poliţia făcuse tot ce îi stătuse în putinţă, dar nu era decât o altă minciună sfruntată spusă pentru a înfrumuseţa povestea.

Pentru a se vinde. Pentru a-i face pe gazetari să doarmă mai bine noaptea.

Am inspirat adânc, canalizându-mi spre ceva folositor furia care se reîntorcea. Mânia nu avea să rezolve problemele, faptele însă o puteau face. Am citit cu atenţie şi cu capul limpede primul articol.

ORIBILA ŞI MISTERIOASA CRIMĂ DIN GEORGE'S YARD, WHITECHAPEL ROAD

— „Crima săvârşită în ziua naţională liberă din luna august s-a comis în clădirile din George Yard."

Am citit cu voce tare primele câteva rânduri ale articolului.

— „Corpul femeii a fost descoperit în dimineaţa zilei de 7 august."

Sângele mi-a îngheţat în vene.

— Asta s-a întâmplat cu aproape trei săptămâni înainte de uciderea domnişoarei Mary Nichols.

Prima – presupusă – victimă a Spintecătorului.

— Ce este interesant, a zis Thomas, luând un alt jurnal din teanc, este că şi domnişoara Emma Elizabeth Smith a fost ucisă într-o zi declarată sărbătoare naţională.

Am închis ochii, amintindu-mi cât se putea de clar că femeia murise pe 4 aprilie. Ziua de naştere a mamei mele. O altă informaţie din dosarul ei mi-a răsărit în minte.

— Locuia pe George Street. Această crimă a avut loc în George Yard. S-ar putea să aibă o însemnătate pentru criminal.

Thomas părea intrigat de noua turnură pe care o luau lucrurile. S-a ridicat de pe pat şi s-a aşezat la un birou mic, făcând câteva notiţe. În timp ce el se pierdea deja în această activitate, m-am uitat iar la articolele decupate din ziare cu privire la moartea domnişoarei Martha Tabram. Fratele meu nu-i revendica moartea ei jurnalul lui… sau cel puţin nu o făcuse în acel volum, însă interesul pe care îl arăta pentru caz nu putea fi o coincidenţă. Ziarul *The East London Advertiser* comenta:

> Circumstanţele acestei groaznice tragedii nu sunt doar înconjurate de cel mai profund mister, dar asupra tuturor pluteşte acum şi un sentiment de nesiguranţă la gândul că într-un oraş atât de mare precum Londra, ale cărui străzi sunt în permanenţă patrulate de poliţie, o femeie a putut fi omorâtă cu bestialitate în apropierea cetăţenilor care dormeau în pace în paturile lor, fără ca răufăcătorul să fi lăsat vreo urmă sau vreun indiciu. Nu se cunoaşte nimic despre criminal şi nici nu s-a găsit vreo dovadă incriminatoare.

Mi-am frecat tâmplele. Nu avem cunoştinţă de această crimă, deşi, dacă îmi aduceam aminte corect, prima parte a lunii august fusese o perioadă ciudată pentru familia mea. Fratele era pe atunci preocupat cu studiile lui de drept, iar tata era într-una dintre stările lui deosebit de morocănoase. Pusesem absenţa lui Nathaniel pe seama agitaţiei din ce în ce mai mari a tatei şi mă gândisem că tata era supărat din cauza aniversării mele de şaptesprezece ani. În fiecare dimineaţă, lua ziarele şi le ardea înainte ca eu să le pot citi.

Acum ştiam de ce. Tata nu era nebun, ci înspăimântat. Am întors pagina jurnalului şi am citit, fără să mă grăbesc, un fragment decupat dintr-un articol:

— „Bărbatul trebuie să fi fost un sălbatic pentru a fi capabil să aplice într-un asemenea mod atâtea lovituri de cuţit unei femei lipsite de apărare.”

Citatul îi aparţinea unui anume George Collier, medic legist asistent al districtului.

Mai jos, notat frenetic de fratele meu, era un pasaj din romanul nostru gotic preferat, *Frankenstein:*

...dacă impulsurile noastre s-ar limita la foame, sete şi dorinţă, am fi aproape liberi; dar acum suntem mişcaţi de orice adiere a vântului şi orice cuvânt întâmplător sau scenă pe care vorbele ar putea-o descrie. Ne odihnim; un vis are puterea de

a ne otrăvi somnul. Ne ridicăm; un gând rătăcitor înnegurează ziua. Simţim, visăm sau gândim; râdem sau plângem, îmbrăţişăm cu drag amărăciunea sau ne alungăm grijile; e tot una: căci fie bucurie, fie durere, Drumul plecării este tot liber. Ziua de ieri s-ar putea să nu mai semene cu cea de mâine. Nimic nu rezistă, decât schimbarea!

Citisem acea carte de atât de multe ori în timpul serilor reci de octombrie, încât nu mi-au trebuit decât câteva clipe ca să îmi amintesc scena. Doctorul Victor Frankenstein călătorise spre un ţinut înzăpezit şi îngheţat pentru a-şi înfrunta monstrul. Înainte de întâlnirea cu creatura pe care o dispreţuia, lăsase de înţeles că natura putea vindeca sufletul unui om. Oare fratele meu se credea doctorul Victor Frankenstein?

Întotdeauna crezusem că se considerase a fi monstrul, bazându-mă pe alte citate subliniate cu luni în urmă. Dar cât de bine puteam pretinde că îl cunoşteam? Oare cât de bine ne cunoşteam unul pe celălalt? Secretele erau mai preţioase decât orice diamant sau monedă. Iar fratele meu avusese secrete din abundenţă.

Am găsit o peniţă şi am început să îmi fac propriile notiţe pline de furie pe o coală goală, adăugând date şi teorii ce păreau la fel de sălbatice şi de nebuneşti precum monstrul lui Frankenstein. Poate că deveneam eu însămi o creatură alienată şi inumană.

Mişcarea mi-a atras atenţia cu o clipă înainte ca Thomas să îngenuncheze în faţa mea. Chipul lui era mai blând decât de obicei. Pentru o clipă, m-am întrebat cum arătam în ochii lui. Păream la fel de dezlănţuită pe cât mă simţeam? Inima mea bătea la fel de tare ca a unui iepure, dar instinctele nu îmi spuneau să fug; îmi doream să ucid. Thomas mi-a atins fruntea, apoi mi-a conturat linia părului cu degetele, relaxând tensiunea pe care nici nu o sesizasem. M-am relaxat sub atingerea lui. Relativ.

— Ai un aer criminal care – să fiu sincer – este ciudat de atrăgător şi de tulburător, în acelaşi timp. Chiar şi pentru mine. Ce este? a întrebat el.

Am întors jurnalul spre el, arătându-i paragraful din *Frankenstein.* Thomas l-a citit, apoi mi-a cercetat chipul.

— Ţin minte că fratele tău era interesat de experimentele lui Galvani, cu electricitatea şi broaştele moarte, şi de Shelley. Dar nu asta te tulbură.

— Într-unul dintre articole se spune că rănile de pe trupul Marthei erau concentrate în jurul gâtului şi al abdomenului inferior.

Privirea lui Thomas s-a oprit asupra pasajului din roman, încruntându-se brusc la schimbarea bruscă de subiect.

— Rănile Emmei au fost considerate a fi diferite de cele ale celor cinci victime din Whitechapel, am continuat, fiind din ce în ce mai încrezătoare pe măsură ce vorbeam. Atacatorul ei nu s-a atins de gâtul femeii şi nici nu a înjunghiat-o.

Thomas şi-a înghiţit nodul din gât, amintindu-şi, fără doar şi poate, atrocităţile pe care le suferise femeia.

— Nu, a fost brutalizată în alte moduri oribile.

— Într-adevăr!

Cineva îi perforase peritoneul, introducându-i în corp un obiect străin. Nu reuşiserăm să ne dăm seama dacă fusese vorba despre un soi de maşinărie sau de altceva. La locul crimei fuseseră găsite mecanisme. Acestea, înţeleseserăm mai târziu, erau utile în planul fratelui meu de a trece curent electric prin trupurile victimelor.

— Nathaniel vorbeşte despre Jekyll şi Hyde în scrisoarea lui, am continuat eu, însă paragraful acesta trimite la obsesia lui pentru doctorul Frankenstein şi pentru monstrul lui.

— Mi-e teamă că nu prea înţeleg, Wadsworth! Crezi că fratele tău se inspira din romanele gotice pentru a-şi săvârşi crimele?

— Nu întocmai. Cred că Nathaniel ar putea fi responsabil pentru moartea domnişoarei Emma Elizabeth Smith. Era obsedat de ideea de a contopi trupul uman şi maşinăriile. Atacul asupra ei urmează acest tipar. Se mai potriveşte perfect şi cu experimentele lui Galvani. Doctorul Galvani a demonstrat că o sursă de electricitate poate face muşchii unei broaşte să se zbată chiar şi după ce animalul a murit. Nathaniel şi-a propus să îi îmbunătăţească teoria şi să o ducă şi mai departe, încercând să readucă oameni la viaţă, utilizând o cantitate mai mare de energie electrică.

— Parcă stabiliserăm că domnişoara Smith a fost victima Spintecătorului, a zis Thomas, precaut.

— Da, dar nu se potriveşte! Chiar dacă metodele i s-au schimbat pe măsură ce talentele lui de criminal au crescut, uciderea ei nu a fost scopul final. Nu ca în cazul celorlalte victime. Femeia a fost brutalizată, dar nu cred că el şi-a dorit să o omoare. Voia să trăiască. Asta era ideea. Pe Nathaniel nu îl interesa să ucidă fiinţe. Tânjea să descopere o modalitate de a le aduce înapoi la viaţă.

Thomas era tăcut şi perfect nemişcat.

— Nathaniel a ucis-o pe Emma, dar nu a fost niciodată Jack Spintecătorul, Thomas. El a fost cel care *l-a creat* pe Jack Spintecătorul. Sau poate că doar i-a devenit prieten.

Thomas a tras cu ochiul la datele pe care le scrijelisem în viteză. Pe chipul lui se vedea limpede ce bătălie cumplită se dădea între emoţiile care îl copleşiseră.

— Dacă Nathaniel a atacat-o pe Emma în aprilie, poate că moartea ei l-a tulburat. S-ar părea că a existat o latură a lui care nu a mai putut depăşi acea graniţă. Cel puţin, el nu a depăşit-o.

Thomas s-a uitat la mine cu atenţie.

— Ai detectat în comportamentul lui vreun semn care să indice un complex mesianic?

Iniţial, am vrut să clatin din cap, dar brusc mi-am adus aminte de ceva.

— Când eram copii, Nathaniel se îmbolnăvea dacă nu putea salva vreo pisică sau vreun câine vagabond. Gândul că o fiinţă ar putea muri era de neconceput pentru el. Zăcea în pat zile la rând, plângând sau holbându-se la tavan. Era groaznic şi nu puteam face nimic să îl scot din acel loc întunecat.

Am tras adânc aer în piept, încercând să nu mă pierd în gânduri din trecut.

— Dacă doamna Martha Tabram este prima victimă a adevăratului Spintecător, asta înseamnă că Nathaniel a avut la dispoziţie aproape patru luni pentru a-şi crea propriul monstru. Spune chiar el că a colaborat cu cineva, am mers mai departe cu raţionamentul, împungând scrisoarea. Îmi imaginez că fratele meu a comandat aceste crime şi că a profitat de organele strânse într-un scop ştiinţific, dar că o altă persoană a săvârşit restul atrocităţilor.

— Asta nu înseamnă că fratele tău este nevinovat, a zis Thomas cât a putut de blând.

Am plecat capul. Dacă teoria mea era corectă, Nathaniel transformase o fiinţă omenească într-o armă a crimei, ceea ce îl făcea mai mult decât vinovat. Totuşi, confruntarea cu vina lui îmi provoca o durere viscerală, pe care o nu anticipasem. Noi, oamenii, nu ne putem opri din a ne iubi monştrii.

— Ştiu!

Thomas şi-a mişcat capul dintr-o parte în alta.

— Mai există posibilitatea ca Nathaniel să fi urmărit cazul domnişoarei Smith în ziare. Poate că adevăratul criminal l-a căutat pe el sau poate că lucrurile s-au petrecut exact invers. În acest moment, nu facem decât să speculăm. Ştii ce părere are unchiul tău despre asta.

Într-adevăr, speculaţiile nu aveau niciun sens. Aveam nevoie de dovezi palpabile. M-am uitat la teancurile de jurnale de pe patul lui Thomas. Fratele meu scrisese volume întregi de notiţe. Mă temeam că avea să dureze ani întregi până am fi reuşit să desluşim fiecare pistă pe care ne-o aruncase.

Thomas s-a ridicat, lângă mine, şi şi-a aşezat mâinile pe umerii mei, alungând tensiunea care se acumulase în ei.

— Este doar un puzzle care trebuie rezolvat, Wadsworth! O să îi dăm de capăt împreună!

M-am luptat cu lacrimile care îmi înotau în ochi şi m-am întins ca să cuprind mâna lui Thomas.

— Eu…

— Dacă aţi binevoi să vă alăturaţi, a spus unchiul meu, păşind în cameră şi mutându-şi rapid privirea la mâna pe care Thomas o ţinea încă pe umărul meu. Inspectorul Byrnes este în salon.

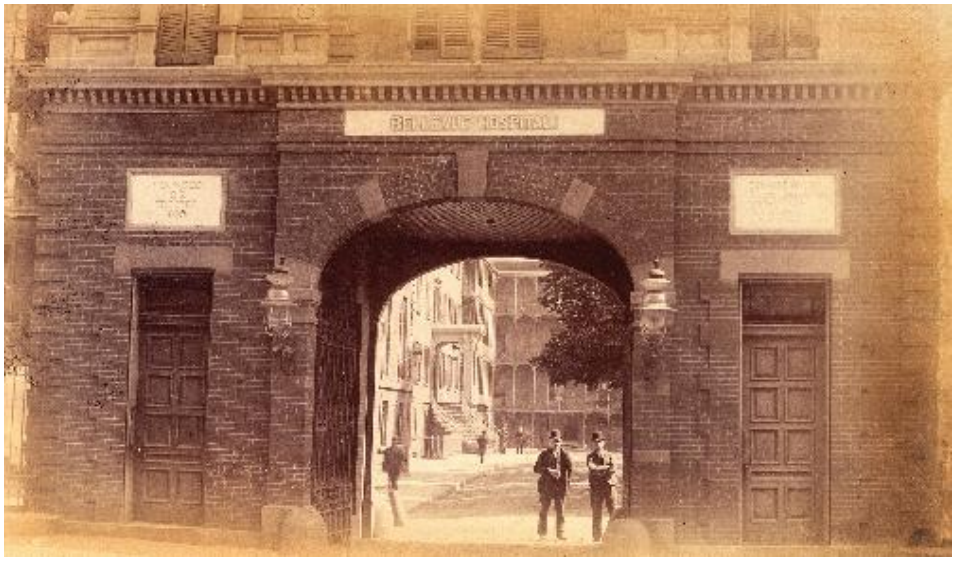

Spitalul Bellevue, circa 1885/1898.

ŞAPTE
MISERY LANE

Salonul din casa bunicii
Fifth Avenue, New York
21 ianuarie 1889

Inspectorul Byrnes stătea cu mâinile lui mari prinse la spate şi cu ochii aţintiţi la portretul bunicului, ce atârna ameninţător deasupra şemineului. Judecând după postura rigidă şi felul în care muşchii păreau gata să tresară la cel mai mic semn de necaz, veştile pe care le aducea nu erau deloc bune. Nu că m-aş fi aşteptat să fie.

— Vă mulţumim că ne-aţi căutat aşa de târziu, domnule inspector! a zis unchiul meu în loc de salut. Doriţi ceva de băut?

Inspectorul s-a întors şi a scos din palton un ziar împăturit. S-a aplecat şi a trântit gazeta pe o măsuţă ce părea delicată. Obrajii lui se albăstreau pe măsură ce citea printre dinţi titlul unui articol.

JACK SPINTECĂTORUL A SOSIT ÎN AMERICA!

— Acest titlu abominabil va fi în gurile tuturor vânzătorilor de ziare în zori. Nu ştiu ce s-a întâmplat în Londra, dar nu voi accepta aşa ceva aici!

Inspectorul şi-a îndreptat spatele şi a făcut o scurtă pauză pentru a se calma.

— Nu îl voi lăsa pe Jack Spintecătorul să insufle teama în oraşul ăsta, domnule doctor Wadsworth!

Un muşchi a tresăltat pe falca unchiului meu, singura indicaţie că începea să se enerveze.

— Sunt un om dedicat ştiinţei, nu un dispozitiv care poate anticipa viitorul. Dacă aţi vrea să îmi daţi mai multe detalii, poate că aş reuşi să înţeleg sau să întocmesc mai bine un profil al acestui criminal. Diferenţele dintre rănile provocate victimei ar putea înlătura isteria. Dacă nu veţi împărtăşi informaţii cu noi, mă tem că nu avem altceva de oferit.

— Bine! Vreţi mai multe fapte? Am stabilit identitatea victimei: domnişoara Carrie Brown, o cu… prostituată de prin partea locului, a zis Byrnes, schimbându-şi, în mod evident, cuvintele, din pricina prezenţei mele.

Ce gentleman simpatic! Cu greu m-am stăpânit să nu îmi dau ochii peste cap.

— Prietenii îi spuneau Bătrâna Shakespeare, din moment ce obişnuia să îl citeze când era beată.

Thomas şi cu mine ne-am aruncat o privire pe furiş. Informaţia abia căpătată dădea de înţeles că Spintecătorul putea fi teafăr şi nevătămat; asta făcea greu de ignorat potrivirile cu crimele lui anterioare. Se ştia că Spintecătorul îşi alegea victimele din rândul prostituatelor cu darul beţiei. Întocmai criminalului nostru.

— O prietenă de-ale ei a depus mărturie, o anume Alice Sullivan, a continuat Byrnes. Aceasta a zis că a văzut-o pe nefericită de două ori în acea zi. Din câte se pare, Carrie nu mai mâncase cum se cuvine de două zile, aşa că, în după-amiaza cu pricina, Alice a cumpărat sandviciuri de la un birt. Femeia susţine că s-au întâlnit din nou la cină, la o misiune creştină din apropiere, înainte să se despartă şi să îşi vadă de treburi.

— Când a fost văzută ultima dată? a întrebat unchiul.

— Alice a declarat că în jurul orei opt şi jumătate în acea seară. A văzut-o cu un bărbat poreclit Franţuzu'.

— Alice a fost ultima persoană care a văzut-o în viaţă, cu el? am întrebat.

Inspectorul Byrnes a clătinat din cap.

— Mary Minter, menajera hotelului, a văzut-o băgând un bărbat în camera ei mai târziu, în aceeaşi seară. Femeia spune că omul purta un melon negru şi că avea o mustaţă groasă. Părea foarte suspect. Nu a privit pe nimeni în ochi şi şi-a ţinut chipul plecat. Ca şi cum încerca să treacă neobservat. Nu putem confirma dacă era vorba despre Franţuz sau despre o altă persoană.

— A dat cineva de Franţuz? a întrebat unchiul.

— Din câte se pare, femeia a fost văzută cu doi bărbaţi diferiţi cu numele de Franţuzu'.

Văzând privirea confuză a unchiului, inspectorul a încercat să clarifice:

— Franţuzu' este o poreclă populară în cartier. Unul dintre bărbaţi se numeşte Isaac Perringer. Încă îl căutăm pe celălalt. Momentan, îi numim Franţuzu' Numărul Unu şi Franţuzu' Numărul Doi. Mi-am trimis cei mai buni oameni în căutarea lor. O să îi aducem la secţie şi îi vom arăta martorilor.

— Majoritatea hotelurilor, chiar şi cele mai suspecte, cer clienţilor să semneze un registru, a zis Thomas. A întrebat cineva din subordinea dumneavoastră despre existenţa unui asemenea registru?

— Bineînţeles! Cât de proşti credeţi că suntem aici?

Byrnes i-a aruncat lui Thomas o privire plină de venin.

— Bărbatul s-a înregistrat pe sine şi pe victimă sub numele de C. Nicolo şi soţia.

— Aveţi o fotografie a acestui registru? am întrebat.

Byrnes s-a încruntat. Nu ştiam dacă era din cauza curiozităţii pe care o arătam cu privire la activitatea lui poliţienească sau pentru că întrebarea mea îl luase prin surprindere.

— Nu pot spune că am o fotografie. De ce?

— O analiză a scrisului ar putea dovedi că acest criminal nu are nicio legătură cu Spintecătorul din Londra, a răspuns unchiul meu, dând scurt din cap spre mine. Dacă vă doriţi aşa de mult să amuţiţi

presa, aceasta ar fi o modalitate excelentă de a arăta că persoana în cauza nu este aceeaşi care a scris cunoscutele epistole ale Spintecătorului. Cu asta şi găsirea unui martor care să-l plaseze pe oricare dintre „Franţuji" la locul crimei, ar trebui să fie destul de uşor să reduceţi isteria produsă de Spintecător.

— Vă aşteptaţi ca nişte beţivi care nu au prea mult creier nici când sunt treji să fie consideraţi martori de încredere?

Byrnes şi-a încheiat nasturii paltonului şi şi-a pus melonul. M-am luptat cu impulsul de a-i spune că fusese *ideea lui* să îi aducă la secţie pe cei doi bărbaţi, nu a unchiului meu. În plus, situaţia lor, şi nu inteligenţa, fusese cea care îi făcuse să îşi înece amarul în băutură.

— Sunteţi fie incredibil de naiv, fie prea plin de speranţă, fie amândouă, domnule doctor Wadsworth.

Byrnes şi-a înclinat pălăria şi s-a îndreptat spre uşă.

— Noapte bună!

— Domnule inspector? a zis unchiul meu, aşezându-i-se în cale. Vom avea acces la cadavru?

Byrnes s-a oprit, gândindu-se.

— Femeia se va afla la morga Bellevue până când o vor duce pe insula Blackwell, împreună cu celelalte trupuri nerevendicate. Dacă aş fi în locul dumitale, aş merge acolo în noaptea asta. Uneori, cadavrele nu rezistă până dimineaţa. Nu pe Misery Lane.

Morga de pe 26th Street – numită, cu totul potrivit, Misery Lane[5] – trecea mai degrabă drept criptă ieşită din imaginaţia macabră a lui Poe sau din începutul unei poveşti sinistre cu vampiri. Era întunecată şi umedă, şi mirosea a putred şi a fecale. Dacă îi permiteam minţii mele să rătăcească, m-aş fi putut convinge singură că auzeam bătăile slabe ale unei inimi îngropate.

Se afla cu un etaj mai jos decât spitalul jalnic de deasupra, iar cadavrele aduse acolo zăceau îngrămădite pe mese din lemn. Nu mai văzusem niciodată atâta lipsă de respect pentru cei morţi şi cu greu mi-am înghiţit repulsia. Cadavrele erau înghesuite unul în celălalt, aşa că mă întrebam cum de reuşeau să mute trupurile noi pe mese fără a dărâma nimic.

Unchiul s-a oprit în pragul încăperii, studiind fiecare corp în parte, fireşte aflat în alt stadiu al putrefacţiei. Şi-a scos o batistă din buzunarul interior. Ochii îi lăcrimau. Unul dintre cadavre începuse deja să se umfle, iar degetele de la mâini şi de la picioare aveau culoarea albăstruie, aproape neagră, a morţii. Un bărbat care purta un şorţ de măcelar şi-a aruncat privirea la noi, apoi a continuat inspecţia cadavrelor. Doi tineri îmbrăcaţi în negru stăteau în umbră, privindu-l pe medicul legist cu o lipsă de interes prost mascată. Bărbatul s-a răstit la ei, arătând spre un cadavru care arăta destul de proaspăt.

— Ar trebui să fie suficient. Luaţi-l şi plecaţi!

Plictiseala lor s-a transformat într-un soi de foamete pe care o cunoşteam bine, pe când au înaintat şi şi-au cules mortul. Au ridicat trupul unui bărbat în vârstă pe o targă cu rotile, aruncând la repezeală un cearşaf peste el pe când îl scoteau din încăpere. Sunetul roţilor a răsunat pe hol. Văzându-mă încruntată, Thomas s-a aplecat să îmi şoptească:

— Sunt studenţi la Medicină.

— Stagiari.

Bărbatul mai în vârstă s-a întors la noi, privindu-l pe unchiul meu cu o iritare abia ascunsă în timp ce îşi scotea ceasul de buzunar. Era aproape miezul nopţii.

— Dumneata eşti profesorul din Londra?

— Doctorul Jonathan Wadsworth.

Unchiul şi-a aruncat din nou privirea prin încăpere, iar lumina pâlpâitoare se reflecta în ochelarii lui ca nişte flăcări. Mi-am reprimat un fior. Unchiul arăta ca un demon răzbunător.

— Mi s-a spus că trupul domnişoarei Carrie Brown se află aici. V-ar deranja să ni-l arătaţi?

— Târfa?

Expresia de pe chipul medicului legist transmitea limpede iritarea produsă de faptul că îl întrerupsesem, mai ales pentru o prostituată. Mi-am încleştat pumnii.

— Dacă este absolut necesar.

Bărbatul a făcut un semn cu degetul mare spre un coridor îngust, cu cadavre.

— Pe aici!

Thomas, veşnicul gentleman, şi-a deschis braţele larg spre cei doi bărbaţi care se retrăgeau pe coridor.

— După tine, iubirea mea!

I-am surâs crispată şi l-am urmat pe unchiul Jonathan, în timp ce bastonul meu cădea cu sunete mai moi sau mai zgomotoase pe când păşeam peste grămăjoarele de rumeguş de pe gresie. Nu îmi era teamă de cadavre – pe acelea le găseam bizar de alinătoare. Atmosfera şi lipsa de respect pentru studiul ştiinţific îmi făceau carnea să se cutremure. Împreună cu viermii care colcăiau în jurul rumeguşului umed de sânge ce nu mai fusese măturat de ceva vreme.

La capătul rândului de cadavre, în apropierea unui singur bec ce bâzâia deasupra noastră, ne-am oprit în dreptul rămăşiţelor pământeşti ale domnişoarei Carrie Brown. Spre disperarea mea, trupul îi fusese spălat. Peticele de carne palidă străbătute de vinişoare albăstrui erau distruse doar de rănile de cuţit. Unchiul a închis ochii pentru o clipă, încercând pesemne să îşi stăpânească furia.

— A fost curăţată.

— Bineînţeles! Nu ne-ar ajuta cu nimic să o ţinem aici murdară şi împuţită.

Era o minciună neruşinată. Niciunul dintre celelalte cadavre nu fusese spălat. Încercase probabil să o cureţe pentru a o vinde doctorului din sala de operaţii de deasupra. O potenţială victimă a lui Jack Spintecătorul ar fi fost un caz foarte interesant. Thomas şi-a întins mâna spre mine în

timp ce eu am făcut, fără voie, un pas în spate. Nu aveam să recurg la violenţă, dar o parte din mine îşi dorea să îl stranguleze pe acel om. Domnişoara Carrie Brown fusese nevoită să îşi vândă trupul în timpul vieţii; aceşti bărbaţi cu aveau niciun drept să îi scoată carnea la mezat după moarte.

— Aţi fotografiat trupul înainte de a şterge dovezile? am întrebat.

— Eşti asistentă, ceva?

Medicul a mijit ochii, privindu-mă.

— Doctorul trimite fel de fel de oameni ca să-şi ia exemplarele acum.

Mi-am umflat, nervoasă, nările. Thomas a păşit, cu grijă, lângă mine. Îşi făcea griji pentru siguranţa bătrânului, nu a mea.

— Domnişoara Wadsworth este o studentă excepţională în ceea ce priveşte studiul medicinei legale. Întrebarea ei este validă, domnule. Probele de sânge sunt adesea ignorate, dar am întâlnit cazuri în care studiul lor s-a dovedit benefic pentru a anticipa mişcările unui criminal.

— Şi metodele astea sofisticate londoneze au ajutat Scotland Yardul să dea de urma lui Jack Spintecătorul?

Medicul a clătinat din cap.

— Aveţi treizeci e minute până când o va ridica de aici căruţul care strânge cadavrele. Dacă nu vreţi să o urmaţi pe insula morţilor nerevendicaţi, vă sugerez să vă concentraţi la ceea ce aţi venit să faceţi aici.

Unchiul a ridicat o mână, sub formă de poruncă să rămân tăcută. Cuprinsă de furie împotriva ignoranţei acelui om, am numărat în linişte până la zece şi mi-am închipuit toate modalităţile în care *aş fi putut* să îl sfârtec până ce m-aş fi liniştit. Unchiul a scos un şorţ din geantă şi mi l-a întins, îndreptându-şi privirea spre piciorul meu.

— Dacă este prea mult…

— Mă simt bine, domnule.

Mi-am sprijinit bastonul de masa de autopsie şi mi-am pus şorţul.

— Să fac eu prima incizie sau doar să asist?

Unchiul mi-a privit chipul crispat, ostilitatea care îmi lucea în ochi, şi a încuviinţat. Mă învăţase bine.

— Nu uita să ţii pielea întinsă!

OPT
BARONUL DE SOMERSET

Salonul din casa bunicii
Fifth Avenue, New York
22 ianuarie 1889

— Vrei să stai în poala mea?

M-am întors pe călcâie şi am văzut gura lui Thomas răsucindu-se într-un zâmbet satisfăcut.

— Neliniştea ta are un efect curios asupra pulsului meu. Dacă tot suntem distraşi de la investigaţie, să apelăm la alte căi mai plăcute de a petrece timpul şi de a ne ţine ritmul inimii alert.

— Nu este deloc momentul pentru asemenea… preocupări, Cresswell!

— Ba s-ar putea să fie întocmai momentul perfect pentru asemenea preocupări. Unchiul tău o însoţeşte pe Liza în oraş. Doamna Harvey, binecuvântată să-i fie predictibilitatea, îşi face somnul de frumuseţe. Ceea ce înseamnă că avem toată casa la dispoziţie. Dacă ar fi să comparăm situaţia noastră cu motivaţia unui criminal, aş zice că este o oportunitate prea bună pentru a fi ratată. Să te sărut eu sau ai prefera să mă săruţi tu prima?

— Oh, da! Acum, că ai comparat întâlnirea noastră plină de romantism cu intenţiile unui criminal, mi-a venit pe dată cheful de sărutat.

M-am uitat la el, nevenindu-mi a crede.

— În ultimele douăzeci şi patru de ore, am descoperit că Jack Spintecătorul s-ar putea să nu fie cine credeam noi şi că este încă în viaţă. O femeie a fost ucisă cu bestialitate. Tata va sosi aici în câteva ore ca să ne decidă soarta, iar tu stai lungit pe scaunul ăla, sorbind cafea, ronţăind prăjiturele şi

făcând apropouri neobrăzate de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Sunt neobrăzate doar dacă nu eşti interesată. Judecând după roşeaţa care îţi cuprinde obrajii şi după felul în care îţi tot arunci privirea la gura mea cu foamea aceea în ochi, aş zice că ţi-ar face o deosebită plăcere să îmi distrugi reputaţia în acest moment.

— Tu nu ai niciun fel de ghid moral?

— Nu fi ridicolă; bineînţeles că am câteva reguli. Poate una sau două.

— Serios, Cresswell?

Nu îmi venea să cred că Thomas trata cu atâta nonşalanţă situaţia în care ne aflam, când eu eram sigură că universul mai avea puţin şi ne înghiţea.

— Ai dreptate. Cel mult trei.

Thomas şi-a vârât alt fursec în gură şi şi-a întins picioarele în faţă. Pieptul lui se ridica şi cobora la intervale regulate. Mă înnebunea faptul că putea fi atât de calm şi de stăpân pe sine în timp ce eu mă simţeam răvăşită de o furtună pe dinăuntru.

Thomas a zâmbit larg.

— Tatăl tău, lordul Wadsworth, faimosul baron de Somerset, mă adoră şi îşi doreşte să te vadă fericită. Nu ai de ce să îţi faci griji! Suntem cu un pas mai aproape de a descoperi adevărul din spatele crimelor Spintecătorului. Ceea ce este, în sine, motiv de sărbătoare. Acesta, a zis el, ridicând ceaşca din care bea, este, de fapt, un ceai din ierburi cam ciudat, deşi nu neplăcut, pe care Liza mi l-a oferit înainte de a pleca.

Thomas a sorbit din ceai şi a continuat să mă privească cu nesaţ în tot acest timp; uitătura lui arzătoare aproape că avea puterea să îmi topească hotărârea.

— Şi a fost o cerere sinceră, nu un apropo.

— Gentlemenii nu fac asemenea sugestii grosolane fetelor pe care le iubesc.

În ochii lui Thomas sclipeau intenţii păcătoase.

— Dar ticăloşii o fac şi se distrează mult mai bine.

O parte din mine tânjea să îi cadă în braţe şi să îl sărute până ce grijile noastre se topeau, dar nu era o abordare foarte practică. I-am aruncat o privire furişă, admirând bleumarinul costumului său. Poate că Thomas era mai mult un nemernic decât un gentleman, dar se îmbrăca tot timpul ca un prinţ. Nici în dimineaţa aceea nu era o excepţie. Privirea mi s-a mutat de la rotocoalele de pe vesta lui la nodul îngrijit al eşarfei şi a călătorit spre buzele lui pline. Acele buze pe care se citea o plăcere neruşinată. Obrajii mi s-au aprins, dându-mi seama că fusesem surprinsă admirându-l.

— Promit că nu te voi muşca sau ciupi într-un mod nepotrivit. Te rog!

Thomas a bătut cu palma locul de lângă el, privindu-mă cu ochii jucăuşi, dar inocenţi.

— Am ceva pentru tine.

— Thomas…

— Îţi jur!

Thomas şi-a atins pieptul în dreptul inimii.

— Uite!

Thomas s-a aplecat şi a tras un pachet din locul în care îl ascunsese, în spatele divanului. Pe chipul lui s-a aprins triumful. Cutia de culoarea cărbunelui era lungă şi subţire, legată cu o fundă frumoasă, neagră.

Intrigată, am traversat camera şi m-am aşezat lângă el, dându-i bastonul meu în schimbul cutiei. Incapabilă să mă abţin, am scuturat puţin cadoul. Orice se afla înăuntru, fusese prins bine, căci nu s-a clintit niciun pic.

Thomas a izbucnit în râs.

— Hai, deschide-o!

Nemaiavând nevoie de alte încurajări, am desfăcut panglica şi am scos capacul. Înăuntru, pe un pat de catifea roşie, un baston nou lucea în lumină. Pentru o clipă, inima mea s-a oprit. Credeam că bastonul meu cu mâner din abanos, sub formă de trandafir, fusese spectaculos, dar Thomas găsise o altă cale de a mă impresiona. L-am scos, minunându-mă de lucrătura splendidă. Tija din lemn era închisă la culoare, aproape neagră, cu reflexe

roşietice. Un dragon din argint, cu rubine în loc de ochi, se încolăcea în jurul mânerului, ţinând gura deschisă, ca şi cum ar fi fost gata să arunce flăcări asupra duşmanilor. M-am simţit imediat atrasă de el.

— Este din lemn de palisandru. Mama avea un set de şah din acelaşi material. Jucam uneori, când nu reuşeam să adorm.

Thomas a întins mâna şi a apăsat un ochi de rubin, eliberând un cuţitaş care a sărit la capăt.

— M-am gândit că o să îţi placă. Mi-a amintit puţin de Henri, dragonul despre care ţi-am povestit, cel din casa noastră din Bucureşti.

Vocea lui era timidă, nesigură. Am studiat felul în care îşi muşca buza şi se juca agitat cu micul cuţit.

— Poate că sunt înfumurat, dar… am sperat că îţi va plăcea să porţi un simbol al familiei mele. Dacă nu vrei, am dat comandă de un alt baston, aşa că te rog să nu te simţi obligată! Eu…

— Thomas, îl ador!

Mi-am trecut un deget peste capul plin de solzi al dragonului, în timp ce cuvintele mi s-au oprit în gât.

— Mă simt onorată că ai dorit să împărţi moştenirea familiei tale cu mine.

— Nu am vrut să crezi că încerc să pun stăpânire pe tine.

Am râs în gura mare.

— Oh, Thomas! Te iubesc cu adevărat!

Timiditatea sau nesiguranţa pe care le simţise mai devreme erau duse acum. Thomas mă cerceta cu îndrăzneală. Şi-a mutat privirea de la ochii mei, la buze, unde a întârziat o clipă. Puteam să jur că băiatul ăsta avea puterea de a incendia o persoană cu o singură privire arzătoare.

— Aş vrea să ai mereu posibilitatea de a alege.

A alege. Ar fi fost grozav! Mi-am aruncat privirea la teancul de jurnale care ne aştepta pe birou. Aveam atât de mult de muncă! Atât de multe mistere de elucidat! Mintea mea ştia că era nevoie să ne concentrăm la a rezolva crimele, însă inima îşi dorea să ne cuibărim în faţa focului, să îl trag pe

Thomas în braţele mele şi să îl sărut până ce eram amândoi fericiţi. Mi-am îngăduit o clipă de visare la această viaţă – mă prefăceam că eram genul de cuplu care nu avea alte griji decât cititul gazetelor şi îngrijirea casei. Imaginea unei femei spintecate m-a readus violent la realitate.

Simţindu-mi mereu stările de spirit, Thomas m-a ajutat să mă ridic şi a oftat.

— Tu începi cu jurnalele; eu o să mai aduc ceai!

L-am prins de braţ şi l-am sărutat. Mi-am lunecat mâinile prin părul lui, apoi am făcut un pas înapoi, încântată de chipul lui surprins şi părul ciufulit.

— Adu şi nişte biscuiţi şi cremă de unt! Şi poate nişte prăjituri! Ador floricelele acelea din zahăr de deasupra!

În jurul orei patru, am renunţat la jurnale. Nathaniel amestecase observaţiile ştiinţifice cu citate din Dante, Milton şi Shelley. Firul gândurilor lui era greu de urmărit şi se părea că fusese cuprins de sminteală, deşi aveam sentimentul enervant că îmi scăpa un indiciu crucial ascuns în scrierile lui nebuneşti. Oricât de mult încercam să ajung la o concluzie, citeam aceeaşi propoziţie iar şi iar, întorcându-mă cu privirea spre secundarul ceasului, care ticăia neliniştitor.

Unchiul plecase cu aproape o oră în urmă, pentru a-i întâmpina pe tata şi pe mătuşa mea la docuri. De fiecare dată când auzeam roţile unei căruţe, inima începea să-mi bată într-un ritm nebunesc. Mi-am mutat noul baston dintr-o mână în alta, concentrându-mă la lemnul neted de palisandru şi la dragonul feroce, pentru a-mi calma nervii. Liza şi cu mine ne schimbaserăm în cele mai frumoase rochii, iar fustele de culoarea lavandei contrastau puternic cu bastonul meu cu dragon ameninţător şi ochi de rubin.

— Adu-ţi aminte că tatăl tău mă adoră, Wadsworth!

Thomas m-a tras din căderea mea liberă, ghicindu-mi cu abilitate orice schimbare de stare.

— Lasă în seama mea să îl farmec!

Buzele mele au tresăltat.

— Da, păi, dacă acesta este adevărul, atunci înseamnă că tata a început să abuzeze din nou de tonicul său.

— Sau că nu judecă deloc bine oamenii, a adăugat Liza, rânjind când a văzut încruntarea lui Thomas. Nu te supăra, domnule Cresswell! Nu fac decât să dau glas unor fapte reale. Ştii tu, acele mici părticele de logică şi adevăr, cred, la care ne supui pe toţi *fără încetare?*

— Minunat, a zis el, sunteţi amândouă extrem de amuzante!

— Tu ai început, am răspuns, concentrându-mă acum cu totul la el şi nu la nervii mei întinşi.

Thomas a zâmbit amuzat din spatele jurnalului pe care îl citise toată ziua. Am scos limba la el, ca un copil, iar ochii i s-au întunecat într-un mod care mi-a determinat pulsul să o ia razna fără niciun motiv. În ciuda eforturilor mele, obrajii mi s-au îmbujorat, iar nemernicul mi-a făcut cu ochiul, îndreptându-şi iar atenţia spre jurnal. Cu greu m-am abţinut să nu îi ofer o strâmbătură.

Liza s-a ridicat de câteva ori, trăgând la o parte draperiile grele din catifea şi privind în stradă. S-a aşezat lângă mine, şi-a luat iar lucrul de mână, apoi l-a aruncat şi a alergat spre fereastră la următorul zgomot produs de o trăsură. Fustele păreau să îi crească în volum în funcţie de starea ei de spirit, iar azi rochia îi era înfoiată şi umflată la extrem. Liza era la fel de agitată ca mine. Dacă nu chiar ceva mai mult. Mătuşa Amelia era o forţă de care trebuia să ţii seama chiar şi într-o zi bună. Mă temeam că azi, mătuşa nu avea să fie în cea mai bună dispoziţie.

— Este ridicol! a mormăit Liza. Nu este ca şi cum părinţii noştri ne vor ucide.

Fata şi-a aruncat iute o privire spre mine, peste umăr.

— Nu ar scăpa basma curată după ucidere propriilor copii, nu-i aşa?

— Depinde cât de bine se descotorosesc de cadavre.

Thomas abia a reuşit să evite perna care a trecut razant pe lângă capul lui. Am zâmbit în timp ce Liza a pufnit în câteva înjurături deloc delicate.

În efortul său continuu de a-mi reda libertatea, tata fusese de acord să plec la New York alături de unchiul Jonathan şi de Thomas, pentru a participa la rezolvarea unui caz de crimă, dar mătuşa Amelia înnebunise de grijă când Liza dispăruse fără a lăsa măcar un bilet. Să afle că fiica ei educată fugise, de fapt, cu o trupă de circari îi transformase, pesemne, grija în furie groaznică. Bănuiam că mătuşa avea să devină isterică, văzând-o pe Liza. Ar fi putut la fel de bine să o încuie într-un turn. Am încercat să schiţez cel mai luminos zâmbet de care eram în stare.

— Mama ta va fi foarte uşurată să te vadă.

Cel mai probabil *după* ce, mai întâi, o va copleşi cu o litanie de dojeni şi *după* ce o va lega cu lanţuri în camera ei, pentru tot restul vieţii. Verişoara mea m-a privit ca şi cum ar fi ştiut că minţeam, apoi şi-a îndreptat iar atenţia spre stradă. Chipul ei era palid ca al unui mort.

— Au sosit!

— Foarte amuzant!

— Este adevărat! a spus Liza, ducându-şi o mână la mijloc. Tatăl tău iese chiar acum din trăsură.

M-am mirat de calmitatea care mă cuprinsese brusc. Se părea că inima se oprise o clipă sau încetase să mai bată cu totul. M-am uitat pe furiş la Thomas, sperând că era la fel de neliniştit ca mine şi ca verişoara mea, însă acesta a sărit în picioare, ţopăind vesel.

M-am holbat la el, cu gura deschisă, pe când sălta de pe un picior pe altul. Thomas mi-a surprins privirea.

— Ce? Un tânăr nu se poate bucura de o ţopăială cum se cuvine fără a fi judecat?

Am clătinat din cap.

— Nu eşti deloc îngrijorat?

— Pentru ce? a întrebat el, încruntându-se uşor. Pentru că îţi întâlnesc din nou tatăl şi mătuşa?

Pentru un tânăr aproape genial, Thomas reuşea să fie destul de tăntălău.

— Oh, nu ştiu! Ce zici despre mica discuţie în cadrul căreia îi vei cere tatei mâna mea în căsătorie?

— De ce să îmi fac griji pentru aşa ceva?

Thomas m-a ajutat să mă ridic, zâmbind iar cu tot chipul.

— Am aşteptat ziua aceasta ca un copil care numără secundele până la sosirea lui Moş Crăciun. Dacă ar fi omeneşte posibil, aş fi înotat până în Anglia şi l-aş fi adus pe tatăl tău în zbor pe ornitopterul lui da Vinci în secunda în care mi-ai comunicat dorinţele tale.

— Eşti…

— Incredibil de chipeş şi absolut fermecător, da, da, şi ţi-ar plăcea să mă seduci în clipa asta. Acum, să ne grăbim, bine?

Verişoara mea a pufnit, lângă fereastră.

— Acum înţeleg de ce Audrey Rose spune că eşti insuportabil de fermecător, accentuând cuvântul „insuportabil”.

Thomas şi-a aruncat un braţ pe după umerii Lizei şi ne-a condus pe amândouă spre uşă şi pe coridor.

— Dacă acum mă găseşti insuportabil, aşteaptă doar până ce vom deveni veri. Mă pricep de minune să-i enervez pe membrii familiei. Întreabă-l pe tata!

Auzindu-l, verişoara mea a părut să se mai calmeze. Thomas nu vorbea adesea despre familia lui, iar acest lucru era din cale afară de incitant.

— Când îţi vom întâlni tatăl?

Liza nu a părut să observe momentul de ezitare sau modul în care Thomas şi-a încleştat fălcile, însă eu îl privisem cu atenţie. Crisparea a apărut şi a dispărut brusc. Nu cunoşteam prea multe despre latura familiei din partea tatălui, dar înţelesesem destul de bine din poveştile lui Thomas că aveau o relaţie tensionată.

— Atunci când va simţi nevoia să se arate şi să ne încânte cu şarmul lui, a răspuns Thomas. Dacă

credeţi că eu sunt extraordinar, aşteptaţi să aveţi ocazia unică de a-l întâlni pe lordul Richard Abbott Cresswell! Mă pune la colţ! Lucru pe care îl va menţiona. Adesea.

Liza s-a oprit brusc, deschizând gura larg. Grijile cu privire la furia mamei ei erau acum departe.

— Ducele de Portland este tatăl tău?

Liza mi-a aruncat o privire acuzatoare.

— Tu ştiai că tatăl lui este duce?

Am clătinat încet din cap. Mama lui Thomas făcea parte din linia de succesiune la tronul României şi îmi imaginam că tatăl lui – despre care Thomas spusese că se căsătorise din interes, nu din iubire – îşi alesese, probabil, mireasa cu mare grijă.

Lordul Cresswell nu era genul de bărbat care să ia în căsătorie o femeie cu un statut inferior. Deşi nu îl întrebasem niciodată direct pe Thomas, presupusesem întotdeauna că tatăl lui era fie conte, fie duce. În rândul aristocraţilor se regăseau câteva familii Cresswell; doar că nu ştiam că tatăl lui Thomas făcea parte dintre cele mai de vază. Un spasm de îngrijorare şi-a făcut loc pe sub pielea mea. Cei din înalta societate aveau să mă bârfească şi mai mult odată ce aflau. Cu siguranţă aveau să îmi dea tot felul de nume neplăcute.

Ca şi cum mi-ar fi putut citi gândurile, Liza a exclamat:

— Dacă tu şi Thomas vă căsătoriţi, o să se spună că eşti o arivistă!

Exact în acel moment, uşa de la intrare s-a deschis. Pe faţa tatălui meu am observat un zâmbet ezitant.

— Cine va îndrăzni să îmi numească fata astfel?

NOUĂ
O CERERE DISPERATĂ

Holul de primire al casei bunicii
Fifth Avenue, New York
22 ianuarie 1889

Mătuşa Amelia stătea în spatele siluetei formidabile a tatălui meu, probabil făcându-şi cruce la gândul condamnării sociale. A fost nevoie de doar treizeci de scunde pentru a-i atrage întreaga atenţie. Mi-am îndreptat privirea către rozeta de pe tavan, dorindu-mi să mă poată scoate din situaţia aceea ca prin magie. Liza mi-a aruncat o privire smerită, însă nu a spus nimic. Atenţia mamei ei avea să fie acum în întregime dedicată corectării tuturor imperfecţiunilor mele. Mătuşa nu putea rezista unui proiect de caritate.

— După ce voi face o baie caldă pentru a îndepărta urmele călătoriei transatlantice, ar trebui să petrecem puţin timp pentru a-ţi îmbunătăţi cusutul, a spus mătuşa pe post de salut. Munca de voluntariat pentru cei mai puţin norocoşi te va ajuta, de asemenea, să scapi de zvonuri. Poate îţi vei pune curiozitatea pentru medicină la treabă. Poate vei aspira să fii următoarea Clara Barton[61].

Unchiul, care aşteptase răbdător ca toată lumea să intre în hol, şi-a dat ochii peste cap.

— Da, draga mea soră, aceasta este, cu adevărat, o sugestie înţeleaptă. Dacă Audrey Rose ar fi avut cunoştinţe în profesia de infirmieră ar fi fost o idee şi mai înţeleaptă. Din moment ce ea se ocupă de cei morţi, poate ar trebui să îi căutam alte domenii de caritate. Cei morţi nu au nevoie de provizii medicale sau de ciorapi peticiţi.

Mătuşa a pufăit indignată, ridicându-şi nasul.

— Casa bunicii tale este minunată! Lady Everleigh ni se va alătura în această seara?

— Nu, mătuşă! Conform ultimei scrisori, se află în India, dar a insistat să stăm aici cât timp eu… am zis şi am aruncat o privire către bastonul meu.

Nu menţionasem nimic despre rană în scrisorile pe care i le trimisesem tatălui meu, iar el rămăsese tăcut de când intrase în casă. Văzând cum se uita încruntat la piciorul meu, am înţeles de ce nu spunea nimic. Aveam multe explicaţii de dat.

— Eu…

— Mă bucur atât de mult să vă văd pe amândoi! a spus Liza, prinzând viaţă.

S-a grăbit să îşi sărute mama pe obraz şi s-a umflat în pene, ca o găină.

— Parcă au trecut secole! Cum a fost călătoria? Vremea aici a fost înspăimântătoare! Zăpada şi lapoviţa au fost absolut îngrozitoare. Tivurile rochiei mele au văzut şi zile mai bune.

Pentru o clipă care s-a prelungit inconfortabil de mult, mătuşa nu a binevoit să răspundă. O examina pe fiica ei ca şi cum ar fi fost o străină care îi spunea o mulţime de nărozii. Liza nu ieşise niciodată din cuvântul mamei ei pe faţă, dar se răzvrătea subtil, în felul ei. Eu fusesem întotdeauna cea pe care mătuşa Amelia trebuise să o salveze, cu fascinaţia mea pentru cadavre şi proasta inspiraţie în ceea ce îi privea pe tinerii peţitori. Nu îmi puteam imagina că mătuşa ar fi putut anticipa trădarea Lizei în momentul în care abandonase Londra pentru a traversa Atlanticul cu Harry Houdini fără a sufla o vorbă nimănui.

Până să apuce să comenteze, Liza a chemat majordomul.

— Roagă pe cineva să pregătească imediat o cadă pentru mama. Am levănţică uscată şi ulei de trandafir în baie. S-a întors cu un zâmbet radios către mama ei, dornică să continue cu sporovăiala: Levănţică este atât de liniştitoare, nu-i aşa? Am început sa citesc despre amestecurile de plante. Cine

s-ar fi gândit că petalele de flori pot avea atât de multe întrebuinţări?!

Verişoara mea şi-a luat uşor mama de mână, îndrumând-o către scări şi departe de mine. Thomas a făcut un pas în faţă şi a dat politicos din cap către tatăl meu.

— Sunt încântat să vă întâlnesc din nou, Lord Wadsworth! Sper că aţi avut o călătorie plăcută?

Unchiul s-a îndepărtat de micul nostru trio şi a dispărut pe coridor, clătinând din cap. A mormăit ceva ce suna apropiat de „mult noroc amândurora”, urmat imediat de „filfizon”. M-am uitat urât la el. Credeam că el şi tata se împăcaseră când plănuiseră împreună să mă trimită la şcoala de medicină legală din România. Din câte se părea, îmbunătăţirea relaţiei lor necesita ceva efort suplimentar.

Thomas s-a prefăcut a nu remarca răspunsul întârziat al tatălui meu. Eu, pe de altă parte, eram gata să mă arunc de la cea mai apropiată fereastră; nervii mei erau pe punctul de a exploda. Tata l-a mai cercetat pe Thomas încă o clipă care mi s-a părut îngrozitor de lungă, înainte de a da din cap. Nu era chiar revederea caldă la care sperasem, dar se putea şi mai rău, ţinând cont de circumstanţe. Mă lăsase în grija lui Thomas – chiar dacă piciorul beteag fusese rezultatul deciziei *mele,* iar Thomas nu avusese ce face. Dimpotrivă, uneori îl surprindeam privindu-mi mersul şchiopătat şi mă întrebam dacă nu cumva îşi dorea să fi fost el înjunghiat în locul meu şi poate chiar omorât.

— Am avut o călătorie bună, deşi nu pot să spun acelaşi lucru despre fiica mea, a zis tata, privind lung la bastonul meu. Îmi închipui că există o poveste interesantă în spatele stării ei.

Mi-a întâlnit privirea, iar expresia i s-a înmuiat.

— Dacă nu te superi, aş dori să vorbesc cu Audrey Rose câteva clipe. Singur!

— Bineînţeles!

Thomas a făcut o plecăciune politicoasă, apoi şi-a îndreptat spatele. Mi-a făcut cu ochiul şi a plecat, murmurând un cântec. Unchiul dispăruse pe

coridor, lăsându-mă să înfrunt singură mulţimea de întrebări şi de griji pe care le vedeam străfulgerând în ochii tatei.

Am tras adânc aer în piept. Venise momentul să îmi prezint cazul în legătură cu o posibilă logodnă.

— Să mergem în salon?

Era greu de crezut că trecuseră aproape două luni de când îmi văzusem tatăl ultima dată. Era mai viguros decât îmi aminteam – faţa lui avea mai multă culoare, iar ochii îi erau mai luminoşi. Paloarea care se agăţase de el ca o a doua piele dispăruse. Am expirat încet. Nu îmi dădusem seama cât de frică îmi fusese ca el să nu se fi întors la dependenţa de alcool în absenţa mea. Tristeţea părea să îi locuiască în continuare în inimă, dar acum tata părea să o controleze, nu invers.

S-a aşezat la un birou exagerat de mare, apropiindu-şi degetele, gânditor, încercând să absoarbă această nouă versiune a fetei sale.

— Nu ai menţionat bastonul în scrisorile tale.

Am înghiţit nodul care mi se formase în gât, cu privirea fixată pe mânerul în formă de cap de dragon. Un gând m-a lovit în timp ce încercam să îmi trag puterea din simbolul casei lui Thomas – găsise o cale de a-mi fi alături, de a mă linişti în timp ce vorbeam cu tatăl meu. Thomas chiar se gândea la toate.

— Iertare, domnule, nu am vrut să vă faceţi griji degeaba! Eu…

— Draga mea fată, m-a întrerupt tata, clătinând din cap. Nu a fost un reproş. Sunt îngrijorat. Când ai plecat erai întreagă, iar acum…

— Crede-mă, tată, sunt în continuare întreagă. Niciun şchiopătat şi niciun baston nu mă pot încetini.

— Nu am vrut să te supăr, a spus el, zâmbind blând. Îmi dau seama că te adaptezi bine. Dă-mi răgaz să fac la fel. Ştii că pot să fiu puţin…

— Tiranic? am spus, dar nu pe un ton răutăcios. Îmi doresc doar să fiu acceptată şi iubită.

— Atunci le vei avea pe ambele din plin.

Ochii lui erau înlăcrimaţi.

— Bine, acum, că ne-am lămurit, să schimbăm subiectul! Jonathan îmi spune ca ţi-ai însuşit cunoştinţele de criminalistică pe deplin. Este de părere că abilitatea ta o va întrece pe a lui în curând.

Am clipit la noua senzaţie înţepătoare.

— Mie nu mi-a spus nimic.

— Îndrăznesc să cred că nici nu o va face. Nu până nu o să fie sigur că nu o să ţi se urce la cap. Nerodul!

Ochii i-au strălucit.

— Îmi mai spune şi că Thomas este un bun pretendent. Trebuie să recunosc că, în momentul în care am fost de acord să te trimit în România, nu m-am gândit că voi primi o cerere de audienţă de la el. Cel puţin, nu atât de curând. Nu ştiu dacă este înţelept să te gândeşti la a fi curtată sau la măritiş. Eşti încă tânără.

Asta era! Am strâns capul de dragon mai puternic.

— Sinceră să fiu, domnule, nu aveam în plan să nutresc aceste sentimente atât de puternice pentru cineva. Am… am încercat să mă împotrivesc, dar cred cu tărie că mi-am găsit egalul. Nu îmi pot imagina un partener mai potrivit alături de care să trec prin viaţă.

— Te rog, ia un loc! a spus tata, indicând un scaun cu ciucuri din faţa lui.

Odată ce m-am aşezat pe marginea fotoliului, tata şi-a continuat ancheta.

— Eşti aproape la maturitate, dar mă tem că ai renunţa la atât de multe! De ce nu mă întrebi iar peste un an? Dacă dragostea voastră este adevărată, nu o să fie afectată de câteva luni în plus. Cel mult, se va adânci.

M-am simţit ca şi cum cineva m-ar fi lovit în piept. În toate scenariile pe care mi le imaginasem, nu îmi închipuisem că tata ar fi vrut să amâne logodna. În urmă cu câteva luni, încercase să mă mărite cu un inspector de poliţie care se trăgea

dintr-o familie impresionantă. Acum voia să aştept. Niciuna dintre variante nu rezona cu dorinţele *mele.*

— Cu tot respectul, tată, Thomas şi cu mine am trecut prin situaţii prin care majoritatea cuplurilor nu vor trece vreodată. Am fost puşi la încercare şi nimic nu ne-a învins. Doar ne-a făcut mai puternici. Aş putea aştepta încă un an, doi sau zece. Tot nu ar conta. Adevărul este că sunt îndrăgostită de Thomas Cresswell şi am decis să îmi petrec viaţa alături de el.

— Cum rămâne cu studiile tale? Vrei să renunţi la toate lucrurile pentru care ai luptat atât de mult doar pentru a fi stăpâna unei case? a zis tata, sorbind vin dintr-un pocal pe care nu îl observasem. Ce-i drept, Thomas vine dintr-o familie importantă, aşa că vei avea o casă grandioasă. Asta îţi doreşti de la viaţă? Dacă alegi să nu te căsătoreşti, vei moşteni proprietatea noastră.

Tata m-a privit cu atenţie. Mi se dădea o opţiune. Încă o bară scoasă din cuşca mea.

— Dacă te căsătoreşti, toată moştenirea va reveni soţului tău, iar el va putea face cu ea ce vrea, fără să te întrebe. Eşti sigură că asta îţi doreşti? Îl cunoşti pe Thomas atât de bine, încât să îl încredinţezi cu aşa ceva?

Am aşteptat tremurul fricii, zumzetul familiar al isteriei ce avea să se adune în corpul meu, îndemnându-mă să fug. Însă nu a venit. Cel mult, hotărârea mea s-a transformat în lavă fierbinte înainte de a se transforma în ceva indestructibil.

— Am încredere deplină în el. Vezi tu, nu mi-a spus, pur şi simplu, cuvinte pentru a-mi câştiga afecţiunea şi încrederea. Mi-a arătat cine este, prin fapte. Cu atât mai mult luna trecută, în voiajul pe ocean. Thomas şi cu mine ne vom scrie singuri regulile. Eu nu îmi voi întrerupe studiile şi nici el nu o va face. Dragostea noastră este construită pe respectul şi admiraţia pe care o avem unul pentru celălalt. Îl iubesc pe Thomas pentru cine este. Nu vrea să mă schimbe, să mă ţină într-o cuşcă sau să

mă transforme într-o păpuşă perfectă cu care să se laude.

Am luat o altă gură de aer.

— În cazul în care căsnicia noastră s-ar dizolva, nu mi-ar lua niciodată casa sau proprietatea. Dar – am adăugat repede, văzându-l pe tata gata să se agaţe de acel subiect – nu cred că vom avea o căsnicie nefericită. Dimpotrivă, cred că acesta este începutul poveştii noastre. Avem nenumărate aventuri care ne aşteaptă.

Tata s-a sprijinit de spătarul foliului pe care stătea şi a mai luat o înghiţitură de vin. Am rămas cufundaţi într-o tăcere confortabilă preţ de câteva clipe, uitând-ne unul la celălalt. Nu era neplăcut. Focul din cameră trosnea; mirosurile de piele şi de santal pluteau în cameră. Era plăcut şi mă simţeam bine stând pur şi simplu în preajma tatălui meu. Într-un final, el a tras adânc aer în piept, ajungând pesemne la o decizie. Expresia lui era imposibil de citit.

— Te rog, cheamă-l pe Thomas!

— Domnule? am întrebat, detestând urma de îngrijorare din glasul meu. Vei fi de acord, nu-i aşa?

— S-ar putea.

Un val de uşurare a trecut peste mine. Aproape m-am împiedicat sărind din scaun pentru a-mi arunca braţele în jurul gâtului tatălui meu.

— Mulţumesc! Îţi mulţumesc atât de mult, tată!

M-a luat în braţe, chicotind.

— Mai păstrează-ţi puţin mulţumirile, copilă! Să vedem întâi ce are de spus domnul Cresswell.

Set pentru autopsie, Londra, Anglia,
1860/1870.

ZECE
LIVRAREA CADAVRULUI

Holul de primire din casa bunicii
Fifth Avenue, New York
22 ianuarie 1889

M-am strecurat afară din salon şi am întredeschis uşa pentru a-l privi pe Thomas, care stătea afară, în sala de aşteptare, cu umerii drepţi, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru război. Presupun că era într-adevăr un fel de luptă – se lupta pentru mâna mea cu un tată care nu era pregătit încă să îi dea drumul. M-am abţinut cu greu să nu mă duc la el. Părea să fie hotărât, însă modul în care privea uşa închisă îi trăda emoţiile. Deşi era sfidător în mod normal, prezenţa tatei părea să controleze de minune această tendinţă a lui Thomas. Îi cerusem un ultim lucru tatălui meu, iar acum Thomas trebuia să treacă peste această încercare, de dragul amândurora.

Unchiul a apărut de după colţ, cu un şorţ în mână.

— Aduc un cadavru în spatele casei. Am pregătit hambarul pentru autopsie. Ia-ţi instrumentele şi vino cu mine imediat!

Obrajii mi s-au înroşit imediat când Thomas a întors capul în direcţia noastră. Se alesese praful de furişatul meu.

— Acum? Nu putem face asta puţin mai târziu? am spus, dând din cap către camera în care intrase, în sfârşit, Thomas.

Unchiul ştia exact ce se întâmpla şi cât de important era.

— Thomas este pe punctul de a…

— Pierde timpul cu lucruri ce ţin de dragoste, deşi sunt altele mai importante de făcut.

Puteam vedea avertismentul din ochii lui.

— Nu îmi aminti despre cât de încurcate sunt prioritățile lui! Dacă nu dorești să ți se ia cazurile pe viitor, îți sugerez să începi să te concentrezi la ceea ce facem. Vă comportați ca doi adolescenți îndrăgostiți, nu ca doi studenți serioși la criminalistică. Rezolvați-vă problemele personale în timpul liber!

Acestea fiind spuse, unchiul a trecut furios pe lângă mine și a ieșit pe ușa din față, trântind-o în urma lui. Mi-am mușcat buzele, aruncând o ultimă privire către salon. Nu îmi doream decât să alerg la Thomas și să aflu exact ce decisese tatăl meu, dar unchiul avea dreptate. Acesta era cel mai important caz al vieții mele. Dacă Jack Spintecătorul trăia, trebuia să închid cazul înainte de a vorbi despre căsătorie sau despre iubire.

— Concentrează-te! Ce greutate are rinichiul stâng? a întrebat unchiul, aproape mârâind.

Altă tânără stătea pe masa de examinare improvizată, tăcută, în contrast cu strada zgomotoasă al cărei zumzet înfundat se strecura în hambar. Zgomotul făcut de roțile de lemn care treceau peste pavaj și un nou cadavru răvășit nu erau singurele lucruri care îmi distrăgeau atenția. Piciorul mă durea îngrozitor de tare. Îmi dădusem jos paltonul și mănușile pentru a lucra mai eficient și îmi era îngrozitor de frig. Respirația mea ieșea în mici norișori albi, iar dinții îmi clănțăneau în timp ce încercam să cântăresc organul.

— O-o sută ș-șaisprezece grame, domnule!

Atenția unchiului s-a mutat rapid de la cadavrul deschis, la mine, băgând de seamă imediat tremuratul pe care nu îl mai puteam controla. Rochia mea din catifea groasă, gri cu tiv roșu, era destul de călduroasă pentru a sta în casă, cu o ceașcă fierbinte de ceai și o carte bună, dar era luna ianuarie în New York, iar vremea era la fel de ticăloasă precum persoana care lăsa cadavre în urma ei ca niște fulgi de zăpadă căzuți peste mahalale.

— Grieves! a ţipat unchiul după săracul grăjdar pe care îl luase drept ajutor pentru această sarcină înfiorătoare.

Tânărul a apărut în uşă, aruncând priviri către femeia ucisă, cu o faţă aproape verde.

— Îngrijeşte-te de foc, dar vezi să nu se facă prea cald! Doar nu vrem să accelerăm procesul de descompunere a cadavrului, nu?

Băiatul a dat din cap. De acum, nu mai era doar verde, părea că era deja gata să vomite la gândul unui cadavru descompus în hambarul stăpânei sale. Era greu să îţi dai seama dacă era din cauza bunicii mele sau din cauza cadavrului. Şi aşa pălise înspre o nuanţă bolnăvicioasă când unchiul îi ordonase să scoată toate cele trei trăsuri ale bunicii şi să le înlocuiască pe dată cu masa de examinare. Poate se temea să nu ajungă precum cadavrul pe care îl ciopârţeam, odată ce ar fi aflat bunica.

— Hai, poţi să pleci!

Caii se auzeau nechezând şi tropăind încet în clădirea alăturată, bătând din copite, fie în semn de apreciere, fie pentru că erau deranjaţi de băiatul care punea cărbuni în soba decorată din fier, aflată în colţul încăperii. Proprietatea bunicii era destul de luxoasă pentru oraş, având atât un hambar, cât şi un grajd. Soba a încălzit uşor spaţiul în care lucram, deşi pământul părea să fie bucuros să sufle aer îngheţat pe sub fusta mea. Am încercat să scap de amorţeala ce îmi cuprinsese degetele, ştiind că mi-ar fi fost inutile dacă rămâneau înţepenite, ca şi cum ar fi fost cuprinse de *rigor mortis*.

— Eşti gata? a întrebat unchiul, ţuguind-şi buzele.

— Da, domnule!

Piciorul îmi pulsa, dar nu am spus nimic de teamă ca unchiul să nu mă expedieze pe loc.

— Rinichiul drept este puţin mai mare; are o sută douăzeci de grame.

Mi-a ţinut o tavă pentru specimene pe care am depus organul alunecos, iar inima aproape că mi-a

ieşit din piept când rinichiul a lunecat pe suprafaţa netedă a metalului.

— Cu grijă!

Unchiul a aşezat tava lângă un borcan pentru specimene. Am aruncat un ochi către formalina ce aştepta să fie folosită şi mi-am şters lama cu acid carbolic, înainte de a alege altceva din ampla selecţie de instrumente înşirate pe o mică masă pentru servit ceaiul. Urma să scoatem stomacul, pentru a vedea ce secrete conţinea.

Câteva tăieturi în zonele corecte, iar stomacul a fost scos şi pus pe masă, gata să fie examinat. Am ezitat, întâlnind privirea flămândă a unchiului. Pentru prima oară, înţelegeam ce era cu adevărat expresia de pe chipul lui – curiozitate. Era, până la urmă, o trăsătură moştenită. A făcut un semn cu capul către organ, nereuşind să îşi controleze setea insaţiabilă pentru cunoaştere. Am tăiat cu grijă de-a lungul centrului stomacului, încercând din greu să nu afund prea mult lama şi să distrug dovezile pe care le-ar fi putut conţine.

Unchiul mi-a dat forcepsul şi a arătat către cele două bucăţi pe care le tăiasem.

— Bun, acum îndepărtează-le! Excelent! Ai lucrat bine!

Şi-a împins ochelarii la baza nasului.

— Fii atentă la potenţiale mirosuri ce au rămas în aer.

Deşi nu era chiar cea mai atrăgătoare parte a meseriei, m-am apropiat, inspirând puternic.

— Sincer, miroase puţin a bere. Ar fi posibil?

Unchiul a dat afirmativ din cap.

— Într-adevăr! Există situaţii în care victima a ingerat prea multă băutură înainte de moarte. Se poate să simţi alcoolul şi în sânge.

Mi s-au încreţit buzele fără să vreau. Unele informaţii ştiinţifice erau înfiorătoare, oricât de interesante ar fi fost.

— Atunci de ce nu am observat asta şi în camera domnişoarei Brown?

— Este posibil ca mirosul să fi fost prea slab cu toată berea vărsată. Sau poate am crezut că era o simplă găleată răsturnată.

Unchiul şi-a potrivit şorţul, reînnodând-i şnururile.

— Este imperativ să iei întotdeauna în calcul locul crimei. Micile detalii sunt adesea piese pe care încă nu ştim cum să le includem în puzzle.

Thomas a intrat în hambar cu o expresie imposibil de citit. Am stat nemişcată, cu şorţul plin de viscere, încercând să desluşesc vreun indiciu în legătură cu modul în care decursese întâlnirea cu tatăl meu. Era ca şi cum toate lunile petrecute învăţându-i comportamentul se evaporaseră brusc. Din câte se părea, îmi permisese să învăţ acele lucruri despre el, însă acum îmi era refuzat acest privilegiu.

Am încercat să îi atrag atenţia, dar se încăpăţâna să mă ignore. Nu am putut să nu simt o mică împunsătură. Thomas Cresswell putea să fie în continuare aceeaşi persoană rece, atât în laborator, cât şi societate; totuşi, nu m-aş fi aşteptat să mai fie aşa cu mine. În special nu în ziua în care îi ceruse tatălui meu permisiunea de a se căsători cu mine.

— Cine este asta? a întrebat Thomas pe un ton neutru, curios. Este altă…

Nu a rostit cu voce tare întrebarea de care ne temeam cu toţii. Mi-am curăţat propria expresie de orice emoţie, aşa cum am curăţat lama, după care am ridicat un umăr.

— La o primă privire, nu! Însă – am trecut de la stomac la capul ei, indicând urmele de pe gât – a fost strangulată. Putem vedea hemoragia peteşială, precum şi abraziunile slabe din jurul gâtului. Vezi?

Thomas s-a apropiat curios, cu întreaga atenţie fixată asupra rănilor.

— Unde a fost găsită?

— Nu departe de locul unde a fost descoperit trupul domnişoarei Brown, a spus unchiul. Deşi a fost aruncată pe o alee apropiată de Mulberry Street.

— În mahalaua italiană? Îi cunoaştem identitatea?

Unchiul a clătinat din cap.

— Poliţia nu a reuşit să găsească pe cineva care să o cunoască. S-ar putea să fie nou-venită.

— Am înţeles!

Pe faţa lui Thomas se putea citi o mică urmă de emoţie.

— Poliţiştii nu vor căuta prea mult, nu-i aşa?

Mi-am îndreptat privirea înapoi spre cadavru, încruntată.

— De ce nu ar căuta? Are dreptul la aceeaşi investigaţie ca oricine altcineva.

Unchiul mi-a aruncat o privire tristă.

— Nu sunt întotdeauna dornici să îşi piardă timpul cu imigranţii.

— Să îşi piardă timpul?

Am simţit ceva fierbând în mine. Tremuram atât de tare, încât mi-a alunecat mâna şi aproape m-am tăiat cu bisturiul.

— Povestea ei merită să fie spusă. De ce contează unde s-a născut? Este un om ca noi toţi. Asta nu-i oferă dreptul la o investigaţie corectă?

— Dacă lumea ar funcţiona după aceste reguli, atunci ne-am găsi cu toţii pacea.

Unchiul a arătat către un jurnal.

— Bun! Să continuăm! Să te asiguri că notezi fiecare detaliu, Thomas! Hai să oferim poliţiei mai mult decât suficiente motive pentru a continua să îi caute familia sau pe cei dragi.

Unchiul şi-a întors privirea înapoi către mine, mijind ochii pe măsură ce mă concentram din nou asupra stomacului.

— Ar trebui să stai o vreme lângă foc, altfel piciorul tău va fi într-o stare deplorabilă mai târziu.

Eram deja într-o stare deplorabilă. Nu vedeam niciun motiv pentru care piciorul meu nu se putea alătura petrecerii. Mi-am ridicat bărbia.

— Voi supravieţui!

— Nu pe cât ţi-ai dori, dacă o să continui cu atitudinea asta, a răspuns cu răceală unchiul. Bun,

acum, dacă ne simţim cu toţii mai puţin meschini, să continuăm cu examinarea internă!

Iritată din cauza unchiului meu, din cauza lui Thomas şi din cauza modului în care funcţiona lumea, mi-am ridicat lama şi mi-am căutat dreptatea în cel mai potrivit mod pe care îl ştiam.

Tatuaj reprezentând un craniu şi un trandafir.

UNSPREZECE
CRANIU ŞI TRANDAFIR

Apartamentul lui Audrey Rose
Fifth Avenue, New York
22 ianuarie 1889

Eram prea încăpăţânată să recunosc, dar unchiul avea, din nou, dreptate – în acea noapte, oasele mă dureau mai tare decât de obicei. Îmi era destul de dificil să stau în picioare pentru o perioadă lungă şi fără gerul iernii care să-şi adâncească ghearele în trupul meu, răscolindu-l.

După ce cususem ultimul cadavru, m-am scuzat şi am pus servitorii de la bucătărie să îmi trimită o tavă cu cina în cameră, sperând că apartamentul călduros şi păturile groase aveau să mă ajute. De îndată ce am terminat de mâncat, m-am aşezat în faţa şemineului, ţinând în mână o ceaşcă de ceai fierbinte şi reuşind să mă aleg doar cu degetele fripte. Fiorii dureroşi refuzau să îmi părăsească trupul. Ştiind că piciorul avea să mă doară chiar şi mai tare dimineaţa, am pornit şchiopătând la baie şi am deschis robinetul din alamă, umplând cada pentru o baie caldă şi relaxantă.

Mi-am lepădat halatul şi am intrat, cu precauţie, în apă, tresăltând puţin până m-am obişnuit cu temperatura. Mi-am sprijinit capul de marginea căzii de porţelan. Părul meu era strâns într-un coc ciufulit. Am inspirat aroma plăcută de ierburi. Liza nu se oprise la amestecul de ierburi pentru ceai, ci crease pentru mine cele mai minunate săruri de baie, susţinând că aveau proprietăţi medicinale care puteau ajuta cu diferite afecţiuni. Acel amestec, îmi spusese ea, ajuta la eliminarea toxinelor şi calmarea nervilor. Nu ştiu cât de adevărat era, însă sarea de

baie mirosea divin. Aburul se ridica în cârcei parfumaţi de lavandă, roiniţă şi eucalipt şi îmi relaxa muşchii şi sufletul.

În ultima vreme, mă mişcasem constant, mutându-mi atenţia de la o problemă la alta, fără să îmi acord un răgaz pentru a-mi reveni. Nu eram obişnuită să fiu atentă la orice mişcare şi găseam că noua sarcină era, cel puţin, obositoare. Deşi trupul meu era un dascăl dur – îmi dădea de ştire când îşi atinsese limitele şi îşi preda lecţia până ce deveneam un student abil. Era nevoie să îmi găsesc un ritm lejer, ori aveam să sufăr consecinţele. Moartea. Crimele. Nici când mă relaxam nu scăpăm de aceste orori. Am închis ochii, încercând să îmi şterg din minte imaginile celui mai recent trup mutilat. Uram gândul că o femeie putea fi brutalizată de criminalul ei şi apoi, din nou, de bărbaţii care îi investigau moartea. Era o lume nedreaptă, o lume care nu arăta pic de milă pentru cei care aveau cea mai mare nevoie.

Sperând că sărurile de baie aveau să îmi îndepărteze acele gânduri, m-am scufundat mai adânc, iar apa îmi gâdila acum lobii urechilor. O uşă din apartamentul meu s-a deschis şi s-a închis la loc. Clicul moale mă făcea să mă gândesc la un glonţ care luneca pe ţeava pistolului. Am oftat. Se terminase cu momentul meu de relaxare. Oare era menajera care voia să înteţească focul? M-am rugat, în gând, că mătuşa nu venise la mine ca să îmi citească vreun pasaj din scriptură. M-am afundat şi mai mult în apă şi m-am prefăcut că nu o auzisem intrând, concentrându-mă în schimb la a-mi relaxa fiecare muşchi. Curând, am auzit paşi apropiindu-se şi am aruncat o mie de blesteme pe capul intrusului.

— Wadsworth? a zis Thomas încet, deschizând apoi uşa şi oprindu-se pe loc atunci când aproape că l-am împroşcat cu apă în graba mea de a mă acoperi.

Dintre toate… Mi-am încrucişat braţele la piept, încercând în van să fiu decentă.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Dacă nu mi s-a întâmplat până acum, în acest moment cred că ne putem lua adio de la ele, cu siguranţă!

Thomas a clipit lent, încercând şi nereuşind defel să nu se holbeze la trupul meu lungit în cadă. Nu a avut nici măcar jena să roşească – părea complet şocat. De parcă nu ar mai fi văzut niciodată un trup despuiat. Poate că era doar vorba de faptul că acesta încă avea o inima ce bătea. Aş fi fost flatată de reacţia lui evidentă, dacă nu m-ar fi tulburat atât de groaznic.

— Ieşi! am şoptit aspru. Dacă te prind mătuşa sau tata aici…

— Este în regulă. Suntem logodiţi.

Thomas s-a scuturat din încremeneală şi a îngenuncheat lângă mine. Pe buze îi juca un zâmbet diavolesc.

— Asta, dacă mă vrei încă?

— Tata şi-a dat acordul?

Uitând cu totul de decenţă, aproape că am sărit din apă, direct în braţele lui, oprindu-mă în ultima clipă.

— Nu pot să cred că nu mi-ai spus absolut nimic toată după-amiaza!

M-am sprijinit de cadă, iar ochii lui Thomas s-au mutat spre locul în care umerii mei goi întâlneau apa. Privirea lui s-a întunecat într-un mod periculos de seducător, aprinzând în mine o nevoie din ce în ce mai intensă.

— Fii măcar un gentleman şi întoarce-te cu spatele!

Expresia de pe chipul lui dădea de înţeles că nu era deloc un gentleman în acel moment, şi o scurtă inspecţie a chipului confirma faptul că îmi plăcea la nebunie. Vibram de încântare. Nu puteam nega cât de plăcut mi se părea când Thomas îşi folosea puterile de deducţie asupra mea şi m-am întrebat cum m-aş fi simţit cu toată atenţia lui extremă la detalii concentrată total asupra trupului meu.

— Ca oricărui cuplu logodit cum se cuvine, ni se permit câteva libertăţi. De exemplu, ne putem

petrece ceva timp singuri, în spatele uşilor închise.

Thomas a cercetat cu intenţie camera de baie, dând din cap spre uşă.

— Mi se pare păcat să irosim aceste libertăţi.

Ticălosul! Avea îndrăzneala scandaloasă de a-mi propune să mi se alăture în cadă. Pe când meditam asupra acestei sugestii, întregul meu trup s-a încălzit, nemaiavând nevoie de apa fierbinte. Găseam ideea de a mă îmbăia cu el… Mi-am stropit faţa cu apă. Când m-am uitat iar la el, am observat că Thomas era uşor încruntat.

— Mai voiai să îmi spui şi altceva?

— În afară de a te anunţa că suntem, în sfârşit, cu adevărat logodiţi, draga mea viitoare soţie?

Am dat din cap. Cuvântul mă umplea de încântare. Ca şi cum şi-ar fi amintit că vizita lui avea şi un alt scop mai important decât flirtul, Thomas a scos un săculeţ de un albastru regal din buzunarul jachetei, uitându-se acum la el.

— Sora mea a sosit cu daruri.

Aproape că am sărit iar din cadă, dar m-am limitat la a-mi suci capul după Thomas, să văd dacă nu cumva sora lui avea să apară, la rândul ei, în camera mea de baie.

— Daciana este aici?

— Ea şi Ileana au sosit la scurtă vreme după cină. Am vrut să îţi fac o surpriză.

Thomas şi-a petrecut degetul peste săculeţul din catifea, părând pierdut în cu totul alt loc şi timp.

— Cresswell? am zis, precaută, din ce în ce mai îngrijorată. Ce este?

— O scrisoare.

Thomas părea aşa de trist, că inima aproape că mi s-a frânt. Am făcut un semn spre săculeţ, vrând să îl trag pe Thomas din disperarea în care lunecase.

— Este cea mai ciudată scrisoare pe care am văzut-o vreodată.

Thomas şi-a ridicat privirea printre genele groase. În ochii lui a sclipit o undă de umor, înainte ca aceştia să se îndepărteze iar de ai mei.

— În loc să fie îngrozită de moartea ei iminentă şi să se gândească doar la această nenorocire, mama mea ne-a scris scrisori. Nu avea să supravieţuiască pentru a ne vedea căsătoriţi, dar…

Thomas a clătinat capul şi şi-a înghiţit nodul din gât. Emoţiile lui erau acum la vedere, spre deosebire de momentul de mai devreme, al autopsiei, când păruse rece şi distant.

— A scris una pentru mine, pentru a o citi când mă logodesc.

Uitând cu totul de regulile blestemate ale lumii, m-am întins spre el, lăsând apa să picure pe plăcile de gresie în formă de hexagon, şi mi-am împletit degetele cu ale lui.

— Oh, Thomas! Te simţi bine?

O singură lacrimă i-a curs pe obraji pe când a dat din cap.

— Aproape că uitasem cum este să ascult sfatul mamei. Să îi aud vocea. Accentul uşor care nu a fost niciodată nici britanic, nici românesc, dar undeva la mijloc. Îmi este dor de ea. Nu trece nicio zi în care să nu îmi doresc să mai pot petrece un moment cu ea. Aş păstra acel moment pentru veşnicie, ştiind cât de preţios este.

I-am strâns uşor mâna. În această privinţă nefericită, ne înţelegeam prea bine. Şi mie îmi era teribil de dor de mama. Deşi eram încântată că tata îşi dăduse, în final, acordul pentru logodna noastră, planurile de nuntă şi petrecere aveau să fie îngreunate de absenţa ei. Lipsa ei, împreună cu lipsa mamei lui Thomas jucau un rol important în a doua cerere pe care aveam să o facem tatei. Speram că el avea să fie acord şi cu aceea.

— Este un dar să îi citesc scrisorile, am zis. Sunt amintiri nepreţuite – dovezi ale faptului că anumite lucruri nu mor niciodată. Precum dragostea.

Thomas şi-a frecat nasul, zâmbind, deşi expresia lui era prea tristă.

— *Dincolo de viaţă, dincolo de moarte. Iubirea mea pentru tine este eternă.*

— Atât de frumos! Este din scrisoare?

— Nu! Este ceea ce simt pentru tine.

Aş fi putut să jur că inima mea a ezitat o clipă. Tânărul pe care societatea londoneză îl numea automat de gheaţă crease poezie. Thomas a deschis iute săculeţul din catifea, răsturnându-i conţinutul în palmă. Un inel de aur cu o nestemată mare, roşie, zăcea în mâna lui ca o picătură de merlot sau sânge cristalizat. Am rămas fără suflare când Thomas a ridicat inelul în lumină. Piatra imaculată te lăsa, literalmente, fără respiraţie.

— Diamantele roşii sunt cele mai rare din lume.

Thomas a întors inelul pe o parte şi pe alta, etalându-i măreţia. Nu îmi puteam lua ochii de la el.

— Mama mi-a spus să îmi urmez inima, indiferent de sfatul celorlalţi, şi să ofer acest inel celei pe care aş alege-o să-mi fie soaţă. Mi-a spus că piatra reprezintă o fundaţie eternă, una care speră că este construită din încredere şi dragoste.

Thomas a inspirat adânc.

— Scrisesem deja aceste rânduri pentru tine, *Dincolo de viaţă, dincolo de moarte; iubirea mea pentru tine este eternă.*

Recunoscând asta, Thomas s-a îmbujorat.

— Când Daciana mi-a adus această scrisoare azi – în ziua în care tatăl tău ne-a dat binecuvântarea lui – şi am citit acel rând, am simţit că mama este aici, dându-şi, la rândul ei, binecuvântarea, nu doar pentru mine, ci şi pentru tine. Te-ar fi primit ca pe o fiică.

Thomas mi-a cuprins mâna stângă. Ochii lui se uitau adânc într-ai mei. Îl cunoşteam destul de bine ca să îmi dau seama cât de serios devenise, cât de importante erau cuvintele pe care urma să mi le spună. Răceala lui din acea după-amiază, în laboratorul improvizat, fusese, în fapt, modul lui de a se autoconserva; Thomas se pregătea să mi se deschidă mai mult decât cadavrul pe care îl despicasem. Am rămas nemişcată, ca şi cum m-aş fi aşteptat ca orice mişcare să îl sperie.

— Acest inel este un dar de la mama mea, transmis ei de bunica şi aşa mai departe. A

aparţinut, cândva, lui Vlad Dracula.

Fără să îmi desprind privirea de la el, Thomas a indicat bijuteria.

— Acum este al tău.

Pielea mi s-a înfiorat pe braţe, iar Thomas a observat.

— Înţeleg dacă ai prefera un alt diamant. Moştenirea familiei mele este una mai degrabă…

— Măreaţă şi incredibilă.

I-am cuprins obrajii în palme, observând tremurul care îl cuprinsese. Ştiam că fiorul lui nu avea nicio legătură cu apa. Thomas Cresswell încă nu credea că merita să fie iubit. Că moştenirea lui era un soi de blestem sinistru. Credeam că îşi alungase aceste îndoieli până la finalul voiajului nostru. Se părea că unii monştri erau mai greu de ucis.

— Thomas, m-am înfiorat pentru că sunt onorată să îţi împărtăşeşti cu mine cele mai adânci temeri.

Cu acel diamant roşu ca sângele, Thomas îmi dăruia o altă părticică din inima lui. Era un dar mai rar şi mai preţios decât piatra pe care dorea să mi-o pună pe deget.

— Îl voi purta cu mândrie şi îl voi preţui pentru totdeauna.

Mi-am scos diamantul în formă de pară de la mama şi l-am mutat pe cealaltă mână. Pulsul îmi bătea nebuneşte pe când Thomas a strecurat simbolul familiei lui pe degetul meu inelar. Bijuteria se potrivea ca şi cum mi-ar fi fost menită. Thomas mi-a sărutat încheietura fiecărui deget, apoi mi-a tras braţul pe după gâtul lui, nepăsându-i că îşi uda cămaşa.

— Te iubesc, Audrey Rose!

Fără să pierd timpul, mi-am aşezat şi celălalt braţ în jurul lui. Umerii mei ieşeau acum aproape complet din apă şi eram în pericolul de a mă dezgoli şi mai tare, dar nu îmi păsa. Trupul lui Thomas îmi era scut şi mângâiere pe când s-a lipit ferm de mine.

— Ba *eu* te iubesc, Thomas!

Când ne-am sărutat, aş fi putut să jur că pământul s-a cutremurat, iar stelele s-au aprins mai tare pe

boltă. Thomas s-a desprins din îmbrăţişarea mea suficient de mult cât să sară în cadă, complet îmbrăcat, şi să mă tragă în poala lui. Căldura m-a cuprins la contactul neaşteptat, dar plăcut.

— Eşti nebun? Nu port haine! am şoptit, râzând, pe când el şi-a scufundat capul sub apă, apoi şi l-a scuturat ca un căţel.

Picăturile m-au împroşcat.

— Mătuşa mea va muri scandalizată!

Thomas mi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă, apoi şi-a mutat uşor buzele de la maxilarul meu, la ureche şi înapoi, sărutându-mi pielea goală până ce am fost convinsă că ne scufundam amândoi, nevătămaţi, într-un lac de foc, iar toate grijile şi temerile mele că am fi putut fi prinşi s-au topit.

— Atunci trebuie să fim foarte tăcuţi!

Thomas m-a tras mai sus, şi m-am uitat în ochii lui, pierzându-mă în senzaţia degetelor mele prin părul lui umed. Mă privea ca pe o zeiţă – ca şi cum aş fi fost făcută din foc, magie şi vrajă, combinate într-o formă omenească. Mi-am purtat un deget spre gulerul cămăşii lui, jucându-mă cu primul nasture. Voiam, deodată, să îl văd mai mult; era imperios nevoie. I-am smuls jacheta, lăsându-l doar în cămaşă, deşi ar fi putut să lipsească şi aceea. Complet udă, cămaşa nu ascundea prea multe. O imagine ştearsă se vedea pe pieptul lui Thomas, prin materialul ud. M-am aplecat.

— Ce este aia?

Thomas şi-a aruncat privirea în jos, ca şi cum nu ar fi avut habar, apoi a ridicat din umeri. A desfăcut primii nasturi şi şi-a deschis cămaşa, lăsând să se vadă un tatuaj. Da, tatuajele erau la modă printre membrii claselor superioare, dar nu îl crezusem pe Thomas interesat de asemenea tendinţe. Nu că m-ar fi deranjat. Tatuajul era… ispititor. Am atins desenul cu vârfurile degetelor, având grijă să evit petele roşii din jurul marginilor lui, lucru care arăta că tatuajul era proaspăt. Thomas m-a privit cu încordare, în timp ce studiam desenul.

— Un craniu şi un trandafir? am întrebat, în cele din urmă. Este frumos. Ce înseamnă?

— Oh, o mulţime de lucruri!

Thomas s-a retras, expirând. Pe buze i se iţea un zâmbet satisfăcut.

— Este, în mare parte, un studiu al contrastelor; lumină şi întuneric, moarte şi viaţă, declin şi frumuseţe.

Expresia de pe chipul lui era acum meditativă.

— Pentru mine simbolizează, de asemenea, binele şi răul. Faptul că am ales să îmi fie desenat în dreptul inimii dovedeşte că iubirea cucereşte totul. Normal, mi-am dorit un trandafir[7] pe trup pentru totdeauna.

Thomas m-a sărutat lent şi senzual, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu îi interpretam greşit apropoul.

— Ai părut intrigată când ai văzut tatuajele prinţului Nicolae, aşa că am dedus că îţi va plăcea. Sper că nu m-am înşelat.

L-am privit uimită.

— Eşti liber să îţi împodobeşti trupul oricum vrei. Nu ai nevoie de permisiunea mea.

— De fapt, m-am gândit că ar fi un motiv bun pentru a te face să îmi scoţi cămaşa.

Am zâmbit larg. Lui Thomas îi plăcea la nebunie să spună lucruri şocante pentru a-mi cântări răspunsul. Nu exista niciun motiv pentru care nu l-aş fi putut egala şi în acea privinţă.

— S-ar putea ca deducţiile tale să nu fie chiar atât de precise pe cât crezi, dacă ai impresia că îmi lipseşte motivaţia, Cresswell.

Falca lui a căzut practic la podea. Complet satisfăcută, mi-am înclinat capul, sărutând zona tatuată de deasupra inimii lui. Cu sau fără trandafirul tatuat permanent pe trupul lui, Thomas Cresswell era al meu. Când Thomas a icnit uşor, i-am acoperit gura cu a mea, punând stăpânire pe el.

DOISPREZECE
SURPRIZĂ ANIVERSARĂ

Salonul din casa bunicii
Fifth Avenue, New York
23 ianuarie 1889

— Mă bucur atât de mult să vă văd! am spus şi am îmbrăţişat-o călduros întâi pe Daciana şi apoi pe Ileana. Mi-a fost foarte dor de voi! Vă rog, luaţi un loc! am spus, arătând către divan.

Mai erau câteva ore până la banchetul pentru ziua de naştere a lui Thomas şi voiam să petrec puţin timp doar cu fetele, aşa că am plănuit o întâlnire la ceai. Nu am putut să nu îmi amintesc toate ocaziile în care mătuşa mea voise să găzduiesc o astfel de întâlnire şi cât de inconfortabil mă simţisem. Prietenii adevăraţi făceau însă ca experienţa să fie complet diferită.

— Cum se descurcă Institutul după tot ce s-a întâmplat? am întrebat.

Ileana se prefăcuse că era slujitoare pentru ne ajuta să descoperim cine omora oameni în interiorul şi în jurul castelului Bran. Atunci ne întâlniserăm pentru prima oară şi aveam impresia că trecuseră secole de când nu le mai văzusem, nu săptămâni.

Ileana era aşezată pe marginea divanului, iar Daciana stătea lângă ea.

— Îşi revin destul de uşor. Moldoveanu este la fel de grijuliu cu studenţii săi.

Am zâmbit. Era un lucru destul de politicos, ţinând cont de faptul că directorul Institutului era la fel de plăcut precum un cap plin de păduchi. Le-am turnat amândurora câte o ceaşcă de ceai.

— Şi Ordinul Dragonului?

Ochii Dacienei s-au luminat când a luat ceaşca de Earl Grey.

— Este întotdeauna interesant. Deşi ar fi de două ori mai interesant dacă tu şi Thomas v-aţi alătura din nou nouă. Ştiu că nu părea să fie foarte interesat în trecut, dar ne-ar plăcea să vă avem în rândurile noastre. Sunt atât de mult cazuri, încât suntem copleşiţi!

Deşi oferta lor era tentantă, nu doream să aparţin niciunei organizaţii, nici chiar unei organizaţii secrete care îşi dorea să facă dreptate la fel de mult ca mine. Ar fi trebuit să călătorim oriunde ar fi crezut de cuviinţă Ordinul şi să ne infiltrăm, aşa cum făcuse Ileana. Învăţasem la bordul *Etruriei* cât de greu era să stai sub acoperire şi ştiam că actoria nu este unul dintre talentele mele.

— Voi ţine minte pe viitor, însă nu m-aş baza pe asta, am spus cu grijă, nedorind să jignesc. Sunt mulţumită să îmi aleg singură cazurile investigaţiilor criminalistice. Dar sunt oricând disponibilă să ascult şi să vă ofer un sfat dacă aveţi nevoie de mine.

Daciana şi-a lăsat jos ceaşca de ceai şi m-a cuprins în altă îmbrăţişare. Am strâns-o la rândul meu, încercând să mă lupt cu un val neaşteptat de lacrimi.

— Poţi să nu ni te alături, dar, te rog, întoarce-te în Bucureşti! Casa este tristă fără tine.

O clipă mai târziu Liza a intrat în cameră, având la subraţ o cutie mică, decorată cu folie de aur. A etalat cutia ca şi cum ar fi reprezentat o pradă de război.

— Cine vrea nişte ciocolată?

Am petrecut restul dimineţii vorbind despre muncă, despre vieţile noastre, iar Liza le-a făcut să râdă în hohote cu întâmplările ei nefericite, de la ţară. Pentru prima dată, după mult timp, eram înconjurată de o familie zgomotoasă şi fericită. Moartea şi tristeţea nu invadaseră acest loc sacru; era timpul să râdem şi să ne bucurăm de viaţă. Mi-aş fi dorit să pot captura acest moment şi să îl ţin în

inimă pentru totdeauna. Aveam însă un sentiment neplăcut care îmi spunea că bucuria nu va fi de durată.

Am aruncat o privire către ceasul din salon; pulsul meu imita ritmul secundarului, pe măsură ce se scurgeau clipele. Verificasem deja de două ori salonul de luat masa – totul era perfect aranjat. Porcul rotisat stătea falnic pe un pat de ierburi, dar adevărata nestemată era zona deserturilor.

Era plină de torturi şi *petit four*-uri, şi *macarons* franţuzeşti în nuanţe de roz delicat, albastru glacial, galben pal şi verde. Bucătarul reuşise chiar să obţină şi o culoare lila minunată, cum nu mai văzusem niciodată. Se mai aflau acolo prăjituri cu lămâie şi glazură infuzată cu lavandă, budinci, rulouri cu scorţişoară doldora de cremă şi prune confiate. Avusesem, de asemenea, grijă ca un Catherine basket[8] să fie adus mai târziu. Fructele din îngheţată erau aşezate pe o tavă din argint acoperită cu frunze de ferigă. Acesta nu era singurul desert îngheţat pe care îl comandasem – desenasem o replică aproape la scară a unei lebede, care să adauge puţină fantezie mesei. Era ofranda perfectă pentru un bărbat avid de dulciuri.

— Domnişoară Wadsworth?

M-am întors, auzind vocea majordomului.

— Da?

— Tocmai a sosit poşta, a spus el şi mi-a înmânat o scrisoare.

Era un plic din hârtie groasă şi lipsea adresa expeditorului. Am ridicat o sprânceană.

— Timbrul este datat de săptămâna trecută, am spus întorcând plicul.

— Vremea s-a dovedit a fi dificilă pentru serviciul poştal, domnişoară Wadsworth.

Majordomul a arătat spre o piesă de mobilier grandioasă.

— Aveţi un cuţit pentru plicuri în sertarul de sus al biroului.

— Mulţumesc!

Am aşteptat să închidă uşa din nou înainte de a mă îndrepta spre biroul ornat. Ca orice alt lucru din casa bunicii, muchiile erau decorate cu filigran din aur. Am descoperit cuţitul de scrisori şi am tăiat cu nerăbdare plicul misterios.

A trecut mult timp, dar nu îţi face griji!
Te voi vedea în curând!
Pregăteşte-te!

Am întors hârtia pe partea cealaltă pentru a vedea dacă pot găsi vreun indiciu în legătură cu expeditorul. Dar asta era tot. Două rânduri singuratice. Biletul era scris de o mână pe care nu o recunoşteam, dar mi se părea că avea un stil feminin, dacă aşa ceva s-ar fi putut desluşi în semnele lăsate de cerneală pe o bucată de hârtie. M-am blestemat pentru că arsesem cealaltă scrisoare. Acum nu aveam cum să îmi mai dau seama dacă scrisorile fuseseră trimise de aceeaşi persoană.

Daciana şi Ileana erau plecate în căutarea unui cadou pentru Thomas, aşa că aveam să le întreb când urmau să se întoarcă. Din moment ce poşta ajunsese cu întârziere, era probabil că ele sosiseră înaintea plicului. Am expirat uşurată. Probabil asta se întâmplase. Emoţiile pe care le avusesem cu petrecerea lui Thomas şi cu anunţul logodnei noastre permisesem imaginaţiei mele să exagereze.

Pentru a mai scăpa de griji, m-am întors în salon ca să mai verific o dată totul. A venit şi mătuşa Amelia, privirea ei analizând fiecare detaliu din cameră. Am dat să mă joc cu mănuşile, dar m-am oprit. Petrecerea avea să fie un succes pentru că îl sărbătoream pe Thomas. Mătuşa nici nu îşi putea imagina că aveam să sărbătorim şi anunţarea logodnei. Nu aveam de gând să îmi stric seara din cauza unui stomac deranjat pe motiv că feţele de masă nu erau călcate perfect.

Tot ce avea să ne rămână în inimă din noaptea aceasta era faptul că fuseserăm înconjuraţi de cei

dragi. Peste zece ani aveam să îmi amintesc de fluturii din stomac, de nerăbdarea cu care aşteptasem dezvăluirea mesei cu dulciuri şi a inelului meu.

Încurajată de ceea ce conta cu adevărat, am început să privesc la rândul meu camera cu aceeaşi atenţie pe care le-o acordam morţilor. În laborator eram plină de încredere, aşa că aveam să mă port la fel şi aici. Nu exista niciun motiv pentru care nu aş fi putut îngemăna cele două părţi ale vieţii mele.

— Este minunat, nu-i aşa? am întrebat cu veselie.

Mătuşa şi-a ţuguiat buzele, dar a dat afirmativ din cap.

— Lui Thomas o să îi placă mistreţul fript, deşi suspectez că va fi fascinat şi de dulciuri.

Am ridicat bastonul pentru a arăta către masa acoperită cu deserturi din întreaga lume.

— Îmi imaginez că s-ar putea să treacă peste felul principal cu totul.

Mătuşa Amelia a inspirat adânc. Ideea de a mânca doar dulciuri încălca o suită de reguli de politeţe, deşi era prea bine-crescută pentru a se opune dacă Thomas ar fi vrut să mănânce doar produsele de patiserie. Era mai mare în rang decât toţi oamenii din casă, deşi nu se comporta ca atare.

Şi-a dres vocea cu delicateţe.

— Lebăda din îngheţată este excepţională. Nici nu îmi pot imagina măiestria de care a fost nevoie pentru a crea mulajul. Detaliile ochilor sunt…

Mătuşa şi-a umezit buzele, părând să se gândească la ce avea să spună. Era un miracol.

— Este o ispravă de care până şi Maiestatea Sa ar fi fost impresionată, sunt sigură.

— Îţi mulţumesc!

M-am îmbujorat, fericită să-i primesc laudele câştigate cu greu. M-am îndreptat către sculptura în mărime naturală. *Chiar* era grandioasă. Liza mă certase pentru cât de mult mă agitasem, dar rezultatul final era splendid.

— Acelea chiar sunt bomboane din lemn-dulce. Am angajat de asemenea şi un cofetar.

Mătuşa a părut să fie foarte impresionată la auzul acestor lucruri. Şi-a ridicat bărbia în semn de aprobare.

— Un detaliu minunat. Ai văzut lista de vinuri? Va trebui să le asociezi bine cu fiecare fel de mâncare. Deşi… – mătuşa şi-a plimbat degetele pe deasupra feţei de masă – s-ar putea să nu îţi doreşti să serveşti vin roşu în această seară.

Îi dădusem mână liberă verişoarei mele în ceea ce privea asocierea vinurilor cu felurile de mâncare. Eu mă concentrasem asupra comandării şampaniei şi a petalelor roz pentru toast. Nu ştiam de ce mătuşa s-ar fi împotrivit servirii unui vin roşu. Ea însă a continuat să strâmbe din nas până să apuc să o întreb.

— Nimănui nu-i place să i se amintească de sânge. Mai ales după acel articol oribil.

Mi-am îndreptat imediat atenţia asupra mătuşii mele.

— Ce articol?

Părând iritată de faptul că îl menţionase, mătuşa Amelia s-a îndreptat cu paşi mare spre bufet, de unde a luat un ziar, pe care mi l-a pus în braţe. Am tremurat uşor la citirea titlului.

CRIMĂ ATROCE
O altă crimă în oraşul New York săvârşită
în stilul lui Jack Spintecătorul

Mi-a smuls gazeta din mâini, înainte de a apuca să termin îngrozitorul articol.

— Îi voi explica majordomului care este situaţia cu vinul. Eşti sigură că totul este gata, în rest?

— Da, mătuşă!

Răspunsul mi-a sunat rigid în propriile urechi, dar mă temeam că masca liniştită pe care o afişam începea să cadă. Era un coşmar. Indiferent cât de departe aş fi călătorit sau cât de mult aş fi încercat să nu mă gândesc la el, Jack Spintecătorul mă urmărea pretutindeni, invadându-mi fiecare aspect

al vieţii. Până să ajung să fiu şi mai agitată, am făcut o plecăciune uşoară din cap.

— Iartă-mă! Am nevoie de puţin aer proaspăt până la începerea festivităţilor.

În spatele casei bunicii se afla o curte mică, înconjurată din toate părţile de clădiri care îi aparţineau. Iederă acoperită de zăpadă se căţăra de-a lungul pereţilor, şi mi-am imaginat că vara era plină de flori sălbatice care se mişcau în adierea brizei râului Hudson.

Imediat însă, gândurile mele au luat o întorsătura sinistră. Mi-am imaginat aceeaşi iederă înfăşurându-se în jurul gâtului unei victime nebănuitoare, sufocând încet viaţa din ea înainte ca ghimpii să se afunde cu lăcomie în pielea ei, vărsându-i sângele. Imaginea a devenit atât de reală, încât aproape am putut simţi mirosul de neuitat al cuprului.

— Jack Spintecătorul este cu adevărat aici, mi-am şoptit, iar cuvintele mi s-au prefăcut în aburi în aerul rece.

M-am cutremurat, gândindu-mă la ce ar mai fi putut inventa imaginaţia mea, acum, că Spintecătorul se întorsese. Ultima dată mă bântuiseră vârcolaci şi vampiri.

Mi-a atras atenţia statuia din marmură palidă a unui înger, înspăimântătoare prin dimensiunile ei. Mi-am calmat respiraţia şi m-am mustrat pentru cât de neliniştită eram. Statuia se pierdea în zăpadă şi în griul pereţilor de piatră, dar acum, că mă uitam mai atentă, îmi era greu să înţeleg cum de nu observasem ceva atât de maiestuos.

Penele erau sculptate de o mână grijulie, iar aripile sale ridicate îmi aminteau de un porumbel în zbor. Zăpada care se scurgea pe faţa îngerului semăna cu nişte lacrimi. Pe chipul lui se putea citi o tristeţe care mă făcea să mă întreb dacă era, într-adevăr, un înger. Poate era unul dintre cei căzuţi.

Zgomotul cizmelor i-a anunţat prezenţa înainte de a mă întoarce. M-am adunat repede, sperând ca fiorii rămaşi să poată fi puşi pe seama frigului. M-

am întors către Thomas cu o expresie neutră. Ştiam că nu l-aş fi putut păcăli doar cu un zâmbet, dar emoţiile mele s-ar fi putut datora apropiatei petreceri. Ştia că mă simţeam mai confortabil cu un bisturiu în mână decât să rostesc un toast, dar pentru asta mă iubea şi mai mult. Am fost surprinsă să descopăr că nu era singur.

O pisică neagră ca noaptea îi călca pe urme. La o privire mai atentă am observat o mică pată albă sub gât.

— Cresswell, te urmăreşte o pisică!

M-am uitat prin curte după o mătură sau orice alt obiect cu care aş fi putut speria bestia. În ultimă instanţă, am bătut cu bastonul în pământ, însă nu am reuşit decât să o fac să dea nervoasă din urechi. Se uita la Thomas, şi fie halucinaţiile mele începuseră să apară, fie era pe punctul de a-l ataca.

— O să sară pe tine.

— De fapt, aşteaptă să fie invitată. Observă.

Thomas s-a bătut cu palma pe umăr o singură dată. Fără ezitare, pisica a sărit direct pe umărul lui şi a început să mă privească îngâmfată.

— Wadsworth, vreau să faci cunoştinţă cu Sir Isaac Mewton. Sir Isaac Mewton, acesta este omul special despre care ţi-am povestit. O să te poţi frumos cu ea, altfel nu ne mai jucăm!

Am căscat gura şi am închis-o la loc. Nu îmi găseam cuvintele. Măcar nu mai eram pe punctul de a cădea în abisul inspirat de gândurile la Jack Spintecătorul. Thomas reuşise, încă o dată, să mă readucă de pe marginea prăpastiei. Doar că de data asta nu era conştient de asta.

— Sir Isaac *Mewton?* am zis, închizând ochii. Chiar te aştepţi să îi vorbesc creaturii ăsteia în felul acesta? Unde ai găsit-o?

— Nu fi absurdă! Mie nu îmi spui Eminenţa Sa Regală Lordul Thomas James Dorin Creswell, nu? Sir Isaac va fi suficient. M-a găsit cu câteva străzi în urmă. Stăpâneşte gravitaţia la fel de bine precum tizul său.

Era posibil să încep să îi spun lui Thomas Durerea Sa Regală de Cap.

— Nu putem ţine pisica!

— Sir Isaac, m-a corectat el.

Am oftat.

— Nu îl putem ţine pe Sir Isaac. Cum am avea grijă de el în numeroasele noastre călătorii?

Thomas s-a încruntat. Am crezut că înţelesese logica argumentului meu, dar, din câte se pare, mă înşelasem.

— Crezi că pot ignora faţa asta? Uite ce privire ageră are!

Thomas a mângâiat motanul care încă stătea pe umărul lui, privindu-mă cu ochii galbeni şi leneşi.

— Vrei să îmi respingi singura dorinţă pe care o am pentru ziua mea?

— Credeam că darul prezenţei mele era singura ta dorinţa, am răspuns sec.

Faţa lui mi-a spus totul.

— Imaginează-ţi că ajungi acasă după o zi lungă la muncă. Îţi arunci şorţul pătat de sânge şi iei o cană de ceai cald. Şi atunci Sir Issac îţi sare în poală, să roteşte o dată, de două ori, poate chiar de trei înainte de a se aduna într-un ghemotoc de căldură şi blană.

Thomas a scărpinat pisica între urechi, făcând-o să toarcă atât de tare, încât risca să trezească vecinii.

— Spune-mi că afecţiunea unei pisici împreună cu o carte bună nu sună ca o seară ideală!

— Chiar asta e tot ce îţi doreşti să îmi imaginez? Dacă asta este o seară ideală, tu unde îţi găseşti locul mai exact?

— Tu ai sta în poala mea, iar Sir Isaac ar sta în poala ta.

Thomas a ţinut bine pisica în momentul în care s-a ferit de bulgărul de zăpadă pe care l-am aruncat spre el.

— Care e problema? Asta e fantezia mea în legătură cu viitorul nostru!

Mi-am curăţat zăpada de pe mănuşi, cedând.

— Bine! Sir Isaac rămâne. Presupun că face parte din familia Cresswell-Wadsworth acum.

Frivolitatea a dispărut de pe faţa lui Thomas.

— Te gândeşti să îmi iei numele parţial? Nu am crezut… Asta îţi doreşti?

M-am prefăcut că dau jos o scamă de pe mănuşă, încercând să trag de timp.

— Nu, nu cred că îl voi lua!

Am aruncat o privire spre el şi am observat o mică umbră de dezamăgire, până să apuce să şi-o ascundă. Am zâmbit.

— Cel puţin nu *parţial.*

S-a uitat la mine repede; o urmă de speranţă a trecut prin armura lui emoţională. Reacţia lui m-a făcut să fiu şi mai sigură pe decizia mea.

— Asta înseamnă că…

Mi-am muşcat buza de jos şi am dat din cap afirmativ.

— M-am gândit mult timp la asta. Dacă alegerea nu mi-ar fi fost oferită, poate aş fi avut o altă părere. Dar, nu ştiu sigur cum să explic, vreau să împart un nume cu tine. Thomas nu prea mi se potriveşte, deşi tu ai fi o Audrey Rose minunată.

Râsul lui era plin şi bogat. Pisica a dat din coadă şi a sărit pe pământ, supărată că nu se mai afla în centrul atenţiei lui Thomas. Odată ce iubitul meu şi-a revenit, s-a apropiat de mine şi mi-a luat mâinile în mâinile lui.

— Aş fi luat numele tău dacă ai fi dorit să îl păstrezi.

Vorbea serios. L-am tras spre mine şi l-am sărutat uşor.

— Iar acesta este exact motivul pentru care vreau să fiu o Cresswell. Acum, hai! Să mergem! Avem o petrecere aniversară la care trebuie să participăm şi avem de făcut şi un anunţ relativ plăcut.

M-am uitat la pisică.

— Şi tu, Sir Isaac! Haide, trebuie să îmi pun rochia şi sunt sigură că îţi pot găsi şi ţie o fundă elegantă.

Dumnezeu să-mi dea putere, dar pisica a părut revigorată la auzul ideii mele! Era o Cresswell get-beget.

TREISPREZECE
HAOSUL SE DEZLĂNŢUIE

Salonul de mese din casa bunicii
Fifth Avenue, New York
23 ianuarie 1889

L-am luat pe Thomas de braţ, conducându-l în salon, acolo unde aşteptau familiile noastre, făcându-şi de lucru. Logodnicul meu s-a oprit brusc, făcându-mă aproape să îmi pierd echilibrul pe când admira, pe rând, mesele cu dulciuri. Sir Isaac Mewton a şuierat, pe umărul lui, nemulţumit de papionul lui albastru-deschis sau de oprirea bruscă a lui Thomas. Motanul a sărit jos şi ne-a dat ocol repede, îndreptându-se glonţ spre bolul cu smântână pe care lacheul îl lăsase pentru el, la rugămintea mea.

— Femeie frumoasă, genială şi minunată ce eşti! a şoptit Thomas, făcând ochii mari pe când şi-a înfipt degetul în cea mai apropiată prăjitură şi a gustat glazura.

Am clătinat din cap. Thomas avea manierele unui pisici de pripas şi purtarea unui copil.

— Dumnezeule! Este glazură de espresso? Nu am mai…

Thomas m-a privit în stilul lui caracteristic.

— Este creaţia ta?

— A fost doar o idee. Ştiu cât de mult îţi place cafeaua şi se potriveşte atât de bine cu ciocolata…

Thomas m-a sărutat adânc şi cu patos, oprindu-se doar când cineva din colţul opus al camerei şi-a dres glasul. Ne-am întrerupt brusc. Eram amândoi îmbujoraţi şi am făcut timid cu mâna membrilor familiilor noastre. Mătuşa Amelia, cel mai probabil

vinovata pentru dojana de mai devreme, şi-a plesnit buzele a nemulţumire.

— Vă mulţumesc că ne sunteţi alături la aniversarea lui Thomas, am zis, odată ce ne-am ocupat cu toţii locurile în jurul mesei mari de mahon. Vă rog să vă ridicaţi paharele! Domnul Cresswell are acum optsprezece ani. Măcar dacă înţelepciunea i-ar fi pe potriva vârstei înaintate.

— S-ar putea să aştepţi o veşnicie venirea acelei zile, Audrey Rose!

Daciana i-a dat un cot fratelui ei, zâmbindu-i afectuos. Cei din jurul mesei au chicotit amuzaţi.

Ne-am ospătat din porcul fript şi din cartofii cu ierburi, uitând de protocolul care preciza cine cui trebuia să vorbească şi bucurându-ne, pur şi simplu, că eram împreună. După ce desertul a început să fie adus la masă, Thomas mi-a surprins privirea şi a ridicat din sprânceană. Era momentul.

Deodată, în timp ce mă uitam la chipurile celor dragi, nervii mei s-au reîntors răzbunători. Nu eram complet sigură de ce gura mea era uscată precum iasca sau de ce inima îmi bătea de trei ori mai rapid. Aceşti oameni ne iubeau; nu aveau să ne judece. Şi totuşi nu îmi puteam opri pulsul să nu o ia razna. Ultimele feluri de prăjituri erau aduse la masă, aşa că nu am avut de ales decât să mă ridic şi să anunţ logodna cu Thomas. Era totul atât de real, eu…

Thomas mi-a prins mâna pe sub masă, împletindu-ne degetele în acelaşi fel în care şi vieţile noastre aveau să fie îngemănate, în curând. Mi-a strâns mâna, încurajator, apoi i-a dat drumul şi s-a ridicat în picioare, înălţând paharul de vin.

— Pentru Audrey Rose, pentru timpul dedicat şi grija cu care a planificat această seară! Sunt, probabil, cea mai norocoasă persoană de pe pământ. Şi nu doar pentru că a comandat orice desert cunoscut omenirii pentru a-mi face pe plac.

Cu toţii şi-au ridicat paharele, ciocnindu-le fericiţi. Thomas şi-a dres glasul. Emoţiile lui începeau, în cele din urmă, să se arate.

— Îmi face o mare onoare să pot anunţa logodna noastră. Prin ceva trucuri magice şi misterioase, Audrey Rose mi-a acceptat cererea.

Tăcerea de care mă temeam nu a venit. Pe dată, familiile noastre au început să aplaude şi ne-au felicitat.

— Oh, ce zi fericită!

Doamna Harvey a căzut practic, pe spate, de încântare. Femeia a ocolit masa în grabă, clătinându-se uşor, şi m-a strâns în braţe.

— Felicitări, draga mea! Am ştiut că tu şi Thomas al meu faceţi o pereche bună! Felul în care se uită la tine, ca şi cum ar vedea dincolo de toate straturile acelea şi…

— Mulţumesc, doamnă Harvey!

Am strâns-o puternic în braţe pe însoţitoarea lui Thomas şi am întâlnit privirea scânteietoare a tatălui meu, în colţul opus al mesei. Mi-a zâmbit cald şi mândru. Era clar că nu înţelesese încotro se îndreptau gândurile doamnei Harvey. Slavă Domnului pentru micile binefaceri! De îndată ce Thomas a reuşit să o conducă pe doamna Harvey la loc la scaunul ei, am venit lângă el. Am făcut semn să fie adusă şampania, aşteptând în timp ce toţi invitaţii îşi ridicau paharele de băutură, infuzată cu petale de trandafiri.

— Mai avem un mic anunţ, am spus, inspirând adânc.

Thomas şi-a împreunat iar mâna liberă cu a mea, strângând-o încurajator. Nu exista niciun moment mai potrivit să dezlănţuim haosul.

— Dorim să ne căsătorim peste două săptămâni.

Exista o nouă teorie care afirma că sunetul încetează înainte de declanşarea unei explozii. Nu mă gândisem prea mult la asta înainte, dar îmi imaginam că semăna cu tăcerea care s-a lăsat în sufragerie după ultima mea declaraţie. Nunţile luau, de obicei, o lungă perioadă pentru a fi planificate – în mare parte din pricina tuturor aspectelor legale ce trebuiau rezolvate. Două săptămâni era un termen imposibil. De îndată ce şocul nunţii noastre

apropiate a trecut, invitaţii au început să vorbească la unison.

— Două săptămâni? a strigat mătuşa Amelia. Imposibil!

— Florile! a adăugat Liza, îngrozită. Meniul…

— Rochia! a zis şi Daciana, sorbind, cu încântare, din paharul de şampanie. Este o nebunie să organizezi o nuntă aşa de repede! Doar dacă nu cumva…

Privirea ei ageră a căzut asupra abdomenului meu. M-am încruntat, iar ochii Dacianei au părut să-mi ceară iertare. Nu eram însărcinată. Thomas şi cu mine nu… Inima mi-a luat-o razna, amintindu-mi baia de cu o seară înainte. Deşi Thomas explorase *mult* mai mult din corpul meu decât înainte, nu depăşiserăm acea limită. Thomas a venit lângă mine, clătinând din cap.

— Dată fiind natura profesiei noastre, este posibil să fim nevoiţi să călătorim singuri. Destul de curând. Ar fi mai uşor pentru noi dacă am fi căsătoriţi.

— Bineînţeles! a zis mătuşa Amelia, aruncându-şi mâinile în aer. Carierele voastre! Ce neglijent din partea noastră să uităm că Audrey Rose a ales să îşi urmeze pasiunea morbidă în loc să îngrijească de un cămin.

Mătuşa îşi freca braţul, în dreptul cotului.

— Petrecerea asta a fost foarte bine plănuită. Am crezut că ţi-a ieşit din cap fascinaţia macabră şi deplasată.

Thomas s-a burzuluit, dar mi-am aşezat mâna pe braţul lui. Ştiam că supărarea mătuşii se datora emoţiilor şi îngrijorării.

— Ştiu că vă cerem mult tuturor, mătuşă, am zis eu calm. Şi totuşi, dacă există cineva care să îndeplinească o sarcină atât de dificilă, atunci acele persoane sunt adunate aici, în această cameră.

Mi-am trecut privirea de la mătuşa mea la Liza, la doamna Harvey, la Daciana şi la Ileana. Căldura lor umplea vidul trist lăsat de absenţa mamei.

— Mama mea v-ar fi extrem de recunoscătoare pentru iubirea şi pentru sprijinul pe care mi le-aţi arătat.

M-am întors spre Thomas, zâmbind timid.

— Pe care ni le-aţi arătat.

— Din moment ce răstimpul pentru o nuntă este aşa de scurt, a adăugat Thomas, am vrea ca evenimentul să fie cât mai simplu. Singura noastră dorinţă este să fim înconjuraţi de cei dragi. Şi să avem tort. Mai exact, prăjitura aceea cu cafea, care mi-a furat inima şi simţurile pe de-a întregul.

L-am înghiontit.

— *Aproape* pe de-a întregul. Nişte cireşe macerate sau zmeură ar fi, de asemenea, bine primite. Ne puteţi aduce mostre. Cât mai des.

Liza arăta de parcă le cerusem să danseze în lumina lunii, de Samhain[191], stropiţi cu sânge de oaie.

— *Simplu?* a zis ea, furioasă la culme şi privind în jur, pentru a primi confirmarea mâniei ei. Ce să facem, să coasem feţele de masă pentru a-ţi croi rochia?

Vocea ei se ridica la un nivel îngrijorător. Tata şi unchiul meu şi-au ridicat capetele, holbându-se la tavan într-un mod care îmi era mult prea familiar.

— Nu pot munci în asemenea condiţii şi cu asemenea limitări! Este absurd să ne cereţi aşa ceva!

Am deschis gura, şocată.

— Liza, nu vrem să vă dăm bătăi de cap! Este…

— …datoria noastră de la Dumnezeu, ca familie, să facem din nunta voastră un eveniment cât mai spectaculos. Cum ai putea crede, pentru o secundă, că nu ne-am *sinchisi* de reuşita celei mai frumoase zile din viaţa ta?

Zicând asta, Liza s-a întors spre tovarăşele ei de luptă, plănuindu-ne nunta. Thomas s-a înclinat spre mine, vorbind amuzat.

— Aminteşte-mi să nu o înfurii niciodată pe verişoara ta! Este mult mai fioroasă decât tata.

Cu toţii vorbeau grăbiţi, ba dând din cap, ba clătinându-l. Era un spectacol fascinant. Erau, cu adevărat, ca o armată ce punea la cale un atac la fel de rapid ca şi cum s-ar fi pregătit pentru asta ani la rândul, fără ca eu sau Thomas să avem habar.

— Îşi poate modifica rochia pe care o poartă, a zis Ileana, arătând spre rochia roz pe care o îmbrăcasem. Seamănă, oricum, cu o rochie de mireasă. Broderia din mărgele este excepţională.

Mi-am aruncat privirea la rochia de prinţesă pe care o comandasem la renumitul Dogwood Lane Boutique. Ar fi fost o rochie de mireasă adorabilă. Liza şi Daciana au făcut, împreună, un pas în spate, ducându-şi mâinile la inimă.

— Nu! În niciun caz! au zis în cor.

Apoi Daciana a început să explice.

— Rochia ei trebuie să fie nouă – făcută special pentru această zi specială. Va fi albă, ca a reginei, cu valuri de voal şi cristale ţesute pe corset.

Replicile zburau aşa de repede, că mă simţeam ameţită. Am găsit un scaun liber lângă tata şi lângă unchiul meu.

— Mulţumesc, tată! Ştiu că nu te simţi complet confortabil…

— Am descoperit că sunt cel mai mulţumit atunci când fiica mea este fericită, a zis, îmbrăţişându-mă. În plus, Thomas al tău pare să fie un tânăr curajos. Uite cum o înfruntă pe verişoara ta în legătură cu nuanţele florilor!

Tata a clătinat din cap, zâmbind.

— Este un tânăr remarcabil. Destul de remarcabil, cât să vă facă viaţa fericită, sunt sigur.

Unchiul a mormăit ceva.

— Am ştiut că voi doi o să aduceţi numai necazuri.

— Ei bine, eu sunt fericită că ai jucat un rol atât de important!

L-am sărutat pe obraz, spre surprinderea amândurora. Unchiul a roşit.

— Faptul că l-am întâlnit pe studentul acela enervant în laboratorul tău, toamna trecută, a fost

cea mai fericită întâmplare din viaţa mea.

Unchiul a bombănit ceva şi a ieşit repede din cameră.

După plecarea lui, tata a râs, clătinând din cap.

— Scumpa mea fiică, dacă tu crezi că a fost o întâmplare, ai încă multe de învăţat. Mai ales despre unchiul tău.

Conversaţiile prietenoase şi clinchetul furculiţelor pe farfuriile de porţelan se stingeau pe fundal în timp ce răsuceam în minte cuvintele tatei.

— Cred că te înşeli. În noaptea în care l-am întâlnit pe Thomas, el venise acolo neinvitat.

Ochii tatei au dansat voioşi.

— Draga tatei! Jonathan se pricepe mai bine decât Thomas la a citi inimile oamenilor. A ştiut cu mult timp înainte ca băiatul acela să îi păşească în laborator că voi doi aveaţi potenţialul de a schimba lumea împreună. Să ştii că şi l-a făcut pe Thomas ucenic pentru că este şi a fost dintotdeauna acel Wadsworth care a crezut că iubirea poate sfărâma orice barieră între viaţă şi moarte. Dacă crezi că eu sunt un bătrân romantic şi stupid, fratele meu este de două ori pe atât.

Douăsprezece zile au trecut ca prin farmec; timpul părea să ne scape printre degete, ca un criminal viclean. Femeile din familiile noastre – împreuna cu tata, care, destul de surprinzător, părea încântat să ia parte la pregătiri şi la cumpărături – munceau din zori şi până seara, plănuind, comandând şi modificându-şi listele. Thomas şi cu mine încercam să ajutăm, însă eram alungaţi. În oraş, crimele nu încetau să apară, deşi niciuna nu mai părea să fi fost comisă de mâna Spintecătorului. Ar fi trebuit să mă simt veselă, însă neliniştea care îmi răscolea fiinţa îmi transmitea alte semnale.

Dacă Jack Spintecătorul nu se mai afla în New York, asta însemna că vâna în alt oraş. Nu mă amăgeam gândind că renunţase, pur şi simplu, la crime. Din contră, probabil că experimentase cu alte variante ale metodelor lui. Era neobişnuit şi

deconcertant pentru un criminal. Era deja o maşinărie eficientă de ucis; cu şi mai mult exerciţiu şi metode modificate, şansele de a-l prinde vreodată scădeau drastic.

Unchiul şi-a aruncat bisturiul într-o găleată cu acid carbolic, nepăsându-i pe ce altceva ar mai fi ajuns lichidul.

— Nimic! De parcă l-a înghiţit pământul!

Mi-am aşezat bastonul pe jos şi am ridicat găleata, pescuind instrumentul medical dinăuntru. Unchiul Jonathan fierbea de câteva zile, iar acum era pe cale să dea în clocot. Nu îl mai văzusem niciodată manifestându-şi frustrarea asupra instrumentelor.

— Eu…

Am făcut o pauză ca să-mi adun curajul.

— Cred că ştiu cum putem afla mai multe.

Atenţia unchiului s-a îndreptat spre mine.

— Cum?

Mi-am aruncat privirea la Thomas, brusc nesigură pe decizia mea de a împărtăşi ceea ce aflaserăm. Logodnicul meu a încuviinţat, arătându-şi sprijinul, dar nu fără a-şi exprima vreo opinie. Era ciudat; mă simţeam ca şi cum aş fi fost pe cale să îmi trădez fratele. Nu îmi puteam împăca nevoia imperioasă de a proteja persoana care nu reuşise să îi protejeze pe alţii.

— Ei bine? a întrebat unchiul, pierzându-şi şi dramul de răbdare pe care îl mai avea.

Mi-am făcut curaj în faţa izbucnirilor de furie.

— Jurnalele lui Nathaniel. Conţin… conţin destul de multe informaţii. Cu privire la crime.

Nu era nevoie să dau detalii despre care erau crimele la care mă refeream. Privirea unchiului a părut că se pierde departe, în timp ce acesta îşi îndrepta spatele.

— Fratele tău nu ştia nimic despre crimele acelea.

— Sunt destul de sigură că el…

— A fost doar o altă victimă nefericită, deşi ştiu că mulţi ar găsi asta greu de crezut.

Mi-am strâns buzele, refuzând să îl contrazic, văzând cât de mult voia să nege ceea ce era evident. Cunoşteam prea bine acel sentiment şi nu aveam să îi răpesc liniştea pe care i-o aducea încăpăţânarea, oricât de greşită ar fi fost.

Indiferent dacă unchiul meu alegea să înfrunte adevărul sau nu, realitatea rămânea neschimbată: Nathaniel ştia mai multe despre Jack Spintecătorul decât oricare dintre noi.

PAISPREZECE
SĂ CURTEZI UN CRESSWELL

Apartamentul lui Audrey Rose
Fifth Avenue, New York
5 februarie 1889

— Ai decis cum îţi vei purta părul mâine? a întrebat Daciana, aranjându-şi cocul în oglindă. Dacă ţi-l aranjez aşa, îţi vei putea etala decolteul spectaculos.

— Sau ţi le-ai putea lăsa liber, pe umeri, fără să îţi pese despre ce crede lumea, a adăugat Ileana.

Accentul ei românesc era la fel de adorabil ca întotdeauna. Ileana i-a aruncat o privire piezişă Dacianei, în timp ce îşi pieptăna părul.

— Părul îţi va fi acoperit de voal, oricum.

— Da, dar *după* ceremonie, o să umble de colo, colo fără acoperământul acela ridicol.

Daciana şi-a adăugat o floare în păr.

— Poate că prietena noastră şi-ar dori să aibă părul strâns pentru activităţile de după nuntă.

Sora lui Thomas şi-a ridicat sprâncenele sugestiv şi, fără a mă uita măcar peste umăr, am fost sigură că mătuşa Amelia era cât pe ce să leşine, făcându-şi o cruce mare în timpul căderii.

— Domnişoară Cresswell!

Mătuşa a înhăţat un evantai de pe măsuţa de toaletă, fluturându-şi-l agitată în faţa chipului din ce în ce mai roşu. O venă de pe frunte îi pulsa într-o manieră îngrijorătoare.

— Limbajul, te rog!

— Vă cer scuze, lady Clarence! Domnişoara Cresswell spune lucrurilor pe şleau.

Ileana a oftat, aproape smulgându-mi un zâmbet, împotriva voinţei mele. Doar ea ştia ce însemna să

curtezi un Cresswell şi să supravieţuieşti pentru a spune mai departe povestea indecentă.

— Vor fi căsătoriţi în curând, a zis Daciana. Îmi imaginez că în pat vor face şi altceva decât să se ţină de mâini. Felul în care se privesc unul pe celălalt când *cred* că nu îi vede nimeni ar putea să o lase însărcinată pe loc. Acum, *ăsta* chiar este un lucru indecent, mai ales când serveşti supa.

Toată lumea a părut să îşi ţină respiraţia la unison. Daciana a ridicat dintr-un umăr şi a continuat să-şi privească părul de parcă nici nu ar fi adus vorba despre lucruri atât de intime, aproape cauzând o embolie mătuşii mele. Discuţiile despre sarcină sau despre cum se întâmpla nu erau purtate de faţă cu alte persoane.

Ileana şi-a dat ochii peste cap, comunicând tăcut că a învăţa un Cresswell ce este subtilitatea era o cauză pierdută.

— Uite! Asta va fi perfectă!

Liza a deschis o revistă de modă, arătându-mi ilustraţia unei coafuri complicate, pentru a distrage atenţia tuturor.

— Vezi cum buclele lejere îi curg pe umeri, dar jumătatea de sus a părului este împletită într-o coroniţă? Este o coafură aşa decorativă şi interesantă! Sunt sigură că îţi putem împleti boboci de portocal şi nestemate în păr. Vei arăta ca şi cum ai avea o coroană din flori şi pietre preţioase.

M-am uitat cu atenţie la coafură, muşcându-mi buza. Poate că era considerată la modă, dar mie îmi amintea de cuibul dezordonat al unei rândunici. Tot ce mai lipsea erau nişte crenguţe şi frunze uscate. Am mulţumit în gând cerului că nunta nu fusese programată pentru la toamnă, căci, altfel, aş fi sfârşit cu acele decoraţiuni fixate în păr. Thomas ar fi căzut la altar de atâta râs. Lucru care, în sine, aproape că merita deranjul.

Dându-mi seama că Liza aştepta un răspuns, am încercat să găsesc cel mai bun compliment pe care îl puteam oferi.

— Este foarte… interesantă!

Daciana şi Ileana au pufnit, dar o privire ucigătoare din partea verişoarei mele le-a tăcut pe amândouă să-şi ducă mâinile la guri, nereuşind să-şi înăbuşe chicotele prea bine. Le-am privit rugătoare; toate dichiseala şi pigulitul mă nelinişteau teribil.

— Vă rugăm să ne scuzaţi!

Daciana a sărit graţioasă în picioare.

— Mă duc să văd ce face fratele meu, apoi ne vom retrage.

Daciana mi-a cuprins ambele mâini în mâinile ei şi mi-a sărutat obrajii.

— Noapte bună, Audrey Rose! Somn uşor! Mâine vom deveni, oficial, surori! Nu sunt sigură care dintre mine sau Thomas este mai încântat!

Ileana a oftat, auzind exagerările tipice familiei Creswell, şi m-a îmbrăţişat.

— Ne vedem dimineaţă! Încearcă să te odihneşti! Nunta ta va fi de neuitat, îţi promit!

Am inspirat, cât să mă liniştesc.

— Crezi?

Ileana a dat din cap.

— Vei păşi către Thomas, purtând o rochie minunată, vă veţi spune jurămintele, veţi mânca nişte tort, apoi veţi începe nou capitol al vieţilor voastre. Împreună! Totul va fi grozav, vei vedea!

— Îţi mulţumesc! am zis, strângând-o în braţe.

Odată plecată, Liza a băut din nou cu degetul în imaginea din revistă.

— Ei bine?

Mi-am înghiţit nodul din gât, sperând că expresia de pe chipul meu nu îmi trăda groaza tot mai mare.

— Poate că ar fi mai bine să adopt o coafură simplă. Rochia este deja foarte împodobită – cu toate mărgelele şi broderia –, iar tiara cu diamante este un alt adaos îndrăzneţ…

Am lăsat cuvintele să îmi moară pe buze, văzând cum atât mătuşa, cât şi verişoara mea se închinau, pe dinăuntru, la lipsa mea de viziune.

— Ai dreptate! Hai să pregătim părul şi vom vedea cum arată buclele dimineaţă, înainte de a decide!

Criza fiind rezolvată, verişoara mea m-a împins spre bancheta de catifea din faţa măsuţei de toaletă şi a început să răsucească şi să prindă cu agrafe secţiuni mici din părul meu. Am încercat să nu tresar pe când Liza îmi smulgea, fără să vrea, şuviţele, cu mişcările ei prea pline de zel.

— Nu mai strânge ochii aşa! a zis mătuşa Amelia, dojenitoare, aplecându-se şi ciupindu-mi obrajii până ce am fost convinsă că vasele mele de sânge aveau să plesnească şi că aveam să am o hemoragie internă care urma să mă omoare până în zori. O să faci riduri şi vei arăta ca o gâscă răscoaptă până la douăzeci de ani. Vrei să ai un soţ care să nu te mai dorească aşa de curând?

Am inspirat şi am numărat până la trei, înainte de a răspunde.

— Pentru că şi-ar dori o gâscă de Crăciun, în schimb? am zis, ridicând sprâncenele. Se zice că cea mai bună cale spre inima unui bărbat este prin stomac.

Liza a tuşit ca să îşi ascundă un hohot, întorcându-se brusc spre cufărul meu, în căutarea unor nimicuri. Am inspirat iar adânc şi am numărat până ce am simţit următoarea replică topindu-mi-se pe limbă. Mă îndoiam sincer că cineva purta o asemenea discuţie cu Thomas în seara de dinaintea nunţii noastre. Bărbaţii se mândreau cu vârsta lor. Îşi pierdeau părul, se îngrăşau şi tot puteau fi consideraţi partide bune care se căsătoreau cu femei mai tinere cu douăzeci de ani. Totuşi, ferească sfântul ca o tânără să arate urmele vârstei sau să fie mândră de ridurile de pe chipul ei; aceleaşi riduri care spuneau povestea unei vieţi trăite bine. Ce tupeu trebuie să fi avut ca să îndrăznim să trăim bine şi fără ruşine! M-am încruntat la reflexia din oglindă.

— Stai dreaptă!

Mătuşa Amelia m-a bătut uşor cu un evantai, pe spate.

— Postura ta este complet greşită. Dacă te cocoşezi aşa mâine, tiara va luneca de pe capul

acela deştept al tău. Vrei să fii plăcută în faţa mirelui tău, nu-i aşa? Nu pot…

— Ceea ce încearcă mama să spună este că te iubeşte şi că se agită doar pentru că îşi face griji să nu meargă nimic prost şi să nu ai o zi minunată. Nu-i aşa, mamă?

Fără a mai aştepta vreun răspuns, Liza mi-a întins o cutie cu o panglică mare, roşie. Am ridicat-o, curioasă. Judecând după greutatea ei, înăuntru părea să fie o piesă de îmbrăcăminte.

— Este ceva ce am văzut în Cartierul Modei. Este pentru noaptea nunţii, dar cred că ar trebui să o probezi înainte, ca să te asiguri că ţi se potriveşte.

Am dat să desfac panglica, dar Liza şi-a aşezat mâna pe a mea, oprindu-mă.

— Deschide-o mai târziu!

Prefăcându-se că nu auzise ultima replică, mătuşa Amelia a continuat să îmi strângă părul în secţiuni mici şi să îl prindă cu agrafe cu eficienţă, deşi aş fi putut jura că genele îi erau umede înainte să clipească de câteva ori. Am întins mâna spre ea în timp ce îmi înfigea ultima agrafă în păr şi mi-a cuprins mâna.

— Mulţumesc, mătuşă Amelia! am zis, cu sinceritate. Mâine va fi o zi perfectă!

CINCISPREZECE
A TA PE VECIE

Apartamentul lui Audrey Rose
Fifth Avenue, New York
5 februarie 1889

De îndată ce mătuşa Amelia şi Liza s-au retras în camerele lor, m-am aşezat în faţa oglinzii, ajustând sutele de agrafe pe care mi le înfipseseră în păr, de dragul modei, întrebându-mă dacă rezultatul final, adică buclele „naturale” şi lejere, merita disconfortul de a dormi cu ele în păr. În mod clar, coafura nu merita chinul meu. O mare parte a nunţii părea că se preschimbase acum într-un soi de spectacol, ca şi cum Mefistofel şi trupa lui preluaseră frâiele organizării şi creaseră un alt banchet pentru „Carnavalul Clarului de Lună”.

Deşi nu puteam nega că florile extravagante de seră şi rochia de prinţesă erau grozave, îmi doream să păşesc la altar ca mine însămi. Îmi doream doar să fiu cu Thomas, iar asta nu necesita pompă şi cheltuieli extreme. M-aş fi mulţumit să îmi pot spune jurămintele fără public, deşi ştiam că familia şi cei dragi munciseră foarte mult pentru a face din acea zi una specială pentru noi şi îmi doream să îmi împart cu ei sărbătoarea şi veselia. În anumite limite.

Am început să îmi scot agrafele din păr, urmărind cum şuviţele de păr negru se derulau ca nişte sfori negre ca tăciunele, căzându-mi pe claviculă. Era preferabil să pot dormi şi să mă simt odihnită de dimineaţă, decât să sufăr şi să mă prefac că sunt veselă în zori.

— Să-i fiu plăcută mirelui meu.

Am clătinat din cap. Mătuşa Amelia nu îl înţelegea deloc pe domnul Thomas Cresswell. Am pufnit la gândul că el mi-ar fi putut vreodată cere să mă port sau să arăt într-un anume fel pentru a-i fi pe plac. Pe Thomas nu l-ar fi deranjat dacă aş fi apărut în biserică îmbrăcată cu şorţul de lucru, cu rumeguş prins de tivul rochiei şi cu bisturiul în mână. De fapt, nemernicului i-ar fi făcut mai multă plăcere să mă vadă astfel. El chiar mă iubea pentru ceea ce eram. Între noi, „mă iubeşte în ciuda" era o afirmaţie care nu îşi avea locul. Thomas ştia cine sunt – cu tot cu defecte –, şi îi eram mai mult decât suficientă, aşa cum îmi era şi el mie. Nu trebuia *să ne completăm* unul pe celălalt; *ne îmbogăţeam* spiritual unul pe celălalt. Eu şi el eram două întreguri, ceea ce însemna că împreună eram mult mai puternici decât două jumătăţi simbolice care se uneau pentru a constitui un tot. Legătura noastră era de două ori mai puternică. Nimic nu o putea rupe. Şi, după ziua de mâine, această idee avea să prindă contur şi în faţa legii.

Mi-am lăsat privirea să cadă asupra noului meu halat sau, mai degrabă, asupra lipsei lui. În momentul în care familia mea plecase, desfăcusem cadoul de la Liza, înţelegând pe dată de ce aceasta mă sfătuise să aştept. Îmi dăruise un halat transparent, crem, brodat cu flori plasate strategic pentru a ascunde anumite părţi anatomice. Venea cu o cămaşă de noapte asortată, făcută cu totul din dantelă transparentă. Purtate împreună, veşmintele lăsau să se întrevadă goliciunea trupului, dar, separat, îmi etalau cu neruşinare silueta.

În loc să mă simt nelalocul meu în hainele scandaloase, am fost mai degrabă încrezătoare când le-am încercat. Silueta mea era vizibilă în lumina focului ce pâlpâia în spate. Am legat panglicile în dreptul decolteului adânc, apoi mi-am trecut mâinile peste curbele moi ale corpului meu, privindu-mi reflexia. În mai puţin de o zi, aveam să port cămaşa aceea în patul conjugal. Ceasul a bătut de

douăsprezece ori, abătându-mi rapid gândurile de la noaptea ce urma.

Mi-am reluat activitatea. Se făcea târziu şi trebuia să încerc să dorm înainte de venirea zorilor. Îmi desfăcusem jumătate de păr când m-am aplecat spre oglindă pentru a cerceta acea versiune a mea de dinainte de nuntă, căutând vreo urmă de panică sau nevoie de a-mi lua tălpăşiţa. Singura emoţie pe care o puteam sesiza era entuziasmul. Pur şi strălucitor. Aveam obrajii îmbujoraţi, iar în ochii mei verzi jucau, fără îndoială, scântei. Devenisem, în sfârşit, trandafirul cu petale moi şi spini ascuţiţi despre care mama îmi spusese că pot deveni. Tulburarea pe care o simţisem odinioară la gândul căsătoriei fusese înlocuită cu o linişte serenă. O lipsă absolută de griji şi de îndoieli.

Eram gata să devin lady Audrey Rose Cresswell. Numele acesta îmi dădea putere – poate pentru că îl alesesem singură, nu era ceva ce primisem la naştere sau îmi fusese impus de soţul meu. Thomas îmi spusese destul de clar că eram liberă să fiu oricine doream să fiu şi că lumea n-avea decât să se ducă la naiba dacă nu era de acord. Tata nu păruse deosebit de încântat de idee, dar cedase în faţa viitorului meu soţ, care refuza să îşi impună vrerea asupra oricărei alte persoane în afară de el însuşi. Exista un soi de putere în libertatea de a alege. Iar eu l-aş fi ales pe Thomas în orice viaţă, dacă aşa ceva ar fi fost posibil.

Mi-am zâmbit în oglindă.

— M-ai vrăjit, Cresswell!

— Îmi place să aud asta, deşi nu este deloc un lucru surprinzător, Wadsworth.

Am făcut un pas în spate, speriată, şi am lăsat ultima agrafă să îmi cadă din mână, întâlnind în oglindă chipul pus pe rele al lui Thomas, care se strecurase în dormitorul meu şi închisese tăcut uşa în urma lui.

— Ai văzut ce chipeş sunt în costumul ăsta?

Mi-am dus o mână la inima ce bătea să-mi iasă din piept în timp ce îmi reveneam din şocul de a-l

auzi răspunzând la ceva ce nu ar fi trebuit să îl audă.

— Audrey Rose!

Thomas a făcut o plecăciune adâncă şi apoi s-a ridicat, cu privirea aţintită la noul meu halat. Oricare ar fi fost răspunsul care îi stătea pe buze, Thomas a renunţat rapid la gând, în timp ce eu m-am întors pe scaun, lăsând lumina focului să îmi lumineze conturul trupului. Am încercat să nu râd, văzând cum roşeaţa i se ridica uşor în obraji, deasupra gulerului cămăşii, sau cum nodul din gât i s-a legănat când a înghiţit rapid.

— Eu…

Thomas a expirat uşurel, ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile.

— Tu…

— Da? am zis, văzând că nu mai urma nimic.

Nu crezusem vreodată să apuc ziua când Thomas Cresswell avea să rămână fără cuvinte şi îmi plăcea la nebunie această versiune stângace a lui.

— Tocmai mi-am dat seama că nu îţi voi mai putea spune Wadsworth.

— Oh? Şi ai decis că a te strecura în dormitorul meu, la miezul nopţii, ca să îmi mărturiseşti asta este cea mai bună variantă?

Am bătut cu palma spaţiul liber de pe bancheta din faţa măsuţei de toaletă. După o uşoare ezitare, Thomas a traversat camera şi mi s-a alăturat. Am privit focul trosnind în vatra din faţa noastră.

— Oare nu eşti tu cel ale cărui picioare sunt uşor îngheţate de emoţii?[10]

O expresie de îngâmfare a înlocuit tulburarea de mai devreme.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, iubirea mea, dar degetele mele de la picioare sunt excepţional de calde în această seară.

Thomas şi-a ridicat picioarele, mişcându-şi pantofii lucitori. Şi-a tras pantalonii, lăsând să se vadă o pereche de şosete tricotate groase.

— O să trebuiască să mă obişnuiesc să îţi spun Cresswell. O să am impresia că vorbesc cu mine

însumi, nu că nu aş fi un partener grozav de discuţii. În mare parte a timpului, prefer să am dezbateri aprinse cu mine însumi.

Thomas a făcut o pauză, agitat. Am observat că evita să privească prea mult în direcţia mea. După toate momentele în care flirtase cu neobrăzare cu mine, nu îmi venea să cred cât de ruşinat se simţea în faţa unui cămăşi de noapte. Nu fusese nici pe departe atât de încurcat în timpul băii noastre. Poate că patul care se înălţa tăcut lângă noi îl tulbura.

— Am încercat să îl strig pe Sir Isaac „Wadsworth" mai devreme.

Thomas a zâmbit scurt.

— Mă tem că nu i-a plăcut prea mult.

Am râs.

— Oare de ce nu mă surprinde?

Thomas mi-a cuprins mâna şi a întors-o, delicat, trasând liniile din palmă. Chipul îi era, deodată, serios, crispat.

— Ştii, încă este timp dacă… te-ai răzgândit. În legătură cu toate astea. Ştiu că totul s-a petrecut mult mai repede decât ţi-ar fi plăcut. Majoritatea logodnelor durează cel puţin şase luni; apoi mai este şi vârsta. Dacă preferi să aşteptăm…

M-am mişcat ca să îi pot cuprinde faţa în palme, asigurându-mă că privirea lui o pătrundea pe a mea. Mi-am plimbat degetul mare de-a lungul obrazului său, minunându-mă de cât de bine era să îl ating, pur şi simplu.

— Nu am fost niciodată mai sigură sau mai pregătită pentru ceva în viaţa mea, Thomas Cresswell.

Thomas părea gata să mă contrazică, aşa că l-am sărutat uşor.

— De fapt, abia aştept dimineaţa. Noi nu am jucat niciodată decât după propriile noastre reguli. De ce să începem acum să ne facem griji?

Thomas părea sceptic.

— Eşti sigură?

— De noi? Fără urmă de îndoială.

— De unde ştii că eşti pregătită?

— Păi, există multe motive, am zis precaută.

— Spune-mi-l pe cel mai scandalos!

Cererea lui era menită să sune nonşalant, dar îi simţeam îngrijorarea din glas. Thomas nu lăsase în urmă frica lui de a nu fi suficient. M-am sprijinit de el, inspirând mirosul de cafea şi o uşoară aromă de alcool. Mă întrebam dacă tata îi oferise whisky sau dacă fusese atât de neliniştit, încât să se servească singur.

— Vreau să adorm la pieptul tău şi să mă trezesc în braţele tale. Tânjesc să te pot îmbrăţişa şi săruta oricând îmi doresc, oricât de mult îmi doresc. Vreau să îţi cunosc respiraţia pe când adormi. Vreau să…

M-am lăsat pe spate. Declaraţiile mele înfierbântate mi s-au topit pe limbă. Nemernicul de Thomas sălta practic pe scaun.

— De ce zâmbeşti aşa? Vorbesc serios cu tine şi te porţi de parcă fie simţi nevoia imperioasă de a te uşura, fie de parcă te-ai aşezat pe un muşuroi de furnici apărut brusc în camera mea.

— Îţi cer iertare!

Thomas a căzut în genunchi în faţa mea, privindu-mă cu un zâmbet tâmp lipit pe chip, în timp ce mi-a luat ambele mâini într-ale lui.

— Nu te iau în derâdere; doar că tu nu ţi-ai coborât privirea şi nu ţi-ai slăbit strânsoarea deloc.

Mi-am ridicat ochii spre cer, întrebându-mă dacă voiam măcar să ştiu ce voise să spună.

— În numele reginei, ce legătură are strânsoarea mâinii mele cu declaraţiile mele de dragoste, Cresswell?

— Totul!

— Eu…

Thomas mi-a capturat gura cu a lui. Spre deosebire de alte sărutări furate, care începeau lent şi dulce, în aceasta se simţea pasiunea înflăcărată. De fiecare dată când buzele şi limbile noastre se uneau, o altă scânteie se aprindea până ce am simţit că tot trupul meu era în flăcări. Judecând după intensitatea crescândă a sărutului nostru, a locurilor

îndrăzneţe pe care mâinile noastre le cercetau, niciunul dintre noi nu mai voia să se controleze. Eram pe un teren periculos, ceea ce făcea căderea şi mai captivantă. Thomas era încă îngenuncheat în faţa mea, aşa că l-am tras mai aproape. Braţele lui mi-au încercuit talia în timp ce trupul lui s-a lipit, instinctiv, de al meu. Curând mi-a părăsit buzele pentru a-mi săruta gâtul. Mâinile lui trasau conturul siluetei, nelăsând niciun loc neexplorat. Aproape că m-am pierdut cu totul când mi-a tras uşor capul pe spate, lăsându-mi gâtul expus săruturilor lui şi pumnul încleştat în părul meu. Unul dintre noi, nu mai ştiu care, a făcut următoarea mişcare, căci brusc haina lui era pe jos, alături de halatul meu.

Un fior mi-a traversat pielea şi am rămas fără respiraţie. Halatul era singurul lucru care mă păstra, cât de cât, decentă. Cămaşa de noapte nu lăsa nimic imaginaţiei. Chiar şi în lumina slabă, trupul meu era complet vizibil. De parcă abia şi-ar fi dat seama, Thomas s-a balansat pe călcâie, respirând rapid şi neregulat, ca şi mine.

Pentru o fracţiune de secundă, a părut să ezite.

— Asta-i tot ce trebuie să fac ca să-ţi închid gura păcătoasă?

Am ridicat o sprânceană, sperând că replica mea glumeaţă avea să îmi ascundă tulburarea. Eram singuri în dormitorul meu, mai mult dezbrăcaţi, în noaptea de dinaintea nunţii noastre. Încercam din răsputeri să găsesc un motiv să îl alung.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi purtat cămaşa asta acum multă vreme.

Privirea lui Thomas s-a ridicat spre faţa mea. Pe chipul lui se citea o dorinţă crudă ce m-a făcut să pierd lupta inutilă cu regulile moralei victoriene. Thomas arăta ca un bărbat care descoperise cea mai tainică dorinţă a inimii lui şi voia să pună cât mai repede stăpânire pe ea. Mi-am dat seama că respectul lui pentru mine şi pentru alegerea mea era singurul lucru care îl mai ţinea pe loc. O simplă mişcare din cap avea să-l dezlănţuie.

Pulsul meu s-a înteţit sălbatic când i-am dat, tăcut, încuviinţarea. Îmi doream atingerea lui aşa de tare, că aproape mă durea! Thomas Cresswell nu mă dezamăgea niciodată. S-a lipit de mine, cu trupul vârât între coapsele mele.

— Cămaşa ta de noapte este minunată, dar mintea ta este cea care mă atrage şi mă captivează.

Ochii lui au călătorit de la ai mei, rătăcind pe drumul dantelei delicate, aprinzând un nou val de dorinţă, pe când strângea între degete materialul transparent, în dreptul şoldului meu. Atingerea lui era ameţitoare. Nu-mi puteam opri trupul să se unduiască sub ea, să tânjească după ea.

— Trupul tău…

Privirea lui Thomas întârzia asupra panglicilor. Îmi plăcea eleganţa cămăşii, cum mă simţeam deopotrivă îndrăzneaţă şi delicată în timp ce o purtam. Thomas părea să o aprecieze din alte motive şi de acum nu mai încerca să ascundă cât de mult mă dorea. Am inspirat adânc şi mi-am înăbuşit dorinţa de a-l dezbrăca. Dacă se mai uita la mine în felul acela, aveam să îmi pierd controlul.

— Spiritul tău.

Thomas îşi plimba privirea arzătoare pe fiecare bucăţică a trupului meu, nelăsând nicio părticică neglijată. Respiraţia lui devenea din ce în ce mai greoaie pe măsură ce cobora. Dacă privirile ar fi putut consuma materia, Thomas m-ar fi devorat. Şi eu îmi doream mai mult. O senzaţie caldă a început să mi se înfiripe în degetele de la picioare şi urca lent, ca mierea, în tot trupul meu. Se părea că Thomas dedusese exact încotro se împrăştia căldura şi că nu l-ar fi deranjat să îi urmeze dulceaţa cu gura. Imaginea aceea aproape că a făcut ca inima să mi se oprească. Am strâns marginile banchetei, încercând în van să mă abţin.

Interpretând greşit reacţia mea, Thomas a îngheţat.

— Trebuie să…

I-am pironit gura cu privirea, încercând să îmi îngrădesc emoţiile. *Trebuia* să meargă în camera lui.

Şi eu ar fi trebuit să îl las. Virtutea noastră se putea duce pe pustii în doar câteva ore, *după* ce ne căsătoream.

Dar, în loc să îi dau dreptate, am întins mâna după brâul pantalonilor lui şi l-am tras spre mine. Nu mai voiam să aştept. Aveam nevoie de el. Deodată ruşinată de ceea ce ceream, mi-am ferit privirea.

— Stai aici, cu mine, în noaptea asta! Te rog!

Thomas mi-a ridicat bărbia, privind adânc în ochii mei, şi am ştiut cu certitudine că mi-ar fi dat orice i-aş fi cerut şi chiar mai mult.

— Pentru totdeauna, Audrey Rose!

De data asta, când ne-am sărutat iar, am făcut-o lent şi deliberat, dar nestăvilit. Nu ne mai ţinea nimic din a da frâu liber instinctelor noastre primare. Văzându-mă aproape goală şi vulnerabilă a descătuşat în Thomas o parte a lui despre care nu ştiu dacă avusese habar că exista. Nu mă mai puteam gândi la nimic cu excepţia senzaţiei degetelor şi a buzelor lui. Fiecare loc pe care îl atingeau, îl explorau, îl mângâiau. Societatea a dispărut. Regulile au dispărut. Nu mai exista nimeni şi nimic în afară de noi, pierduţi în micul nostru univers, iar trupurile noastre erau galaxii neexplorate, gata să fie descoperite.

Când Thomas s-a retras şi mi-a întâlnit privirea, am ştiut că mi-a citit în ochi răspunsul la o întrebare negrăită. Fără vreun cuvânt, m-a ridicat de pe banchetă şi m-a întins pe pat, aşezându-şi trupul deasupra mea. Niciunul dintre noi nu mai făcuse asta înainte – nu mai iubise atât de puternic şi atât de liber – şi, în loc să îmi fac griji cu privire la detalii, m-am lăsat complet pradă emoţiilor.

— Te iubesc, Audrey Rose!

Mâna lui a lunecat de la gleznă, la gambă, lăsându-mi în urmă pielea înfiorată şi cea mai minunată senzaţie din lume pe când îmi scotea dresurile. Delicateţea gesturilor lui era cel mai natural act din lume. A repetat mişcarea cu piciorul meu beteag, încercând să fie cât mai delicat cu

putinţă, ceea ce mă făcea doar să îl doresc şi mai mult. Şi-a dus buzele la cicatricea mea, tratând fiecare părticică din mine cu afecţiune gingaşă. Cu degetele uşor tremurânde, i-am desfăcut nasturii cămăşii, minunându-mă de cât de frumos era atât pe afară, cât şi pe dinăuntru. Tatuajul lui se vindecase acum şi era o adevărată operă de artă. De parcă ar mai fi avut nevoie de vreun ornament pentru trupul lui splendid!

— Cum se face că trupul tău este atât de… definit? am întrebat, plimbându-mi mâinile peste pieptul lui surprinzător de tare. Iei, în secret, lecţii de scrimă despre care nu ştiu? Nu are niciun sens, am zis, arătând spre el.

— Serios? a râs Thomas, părând să se elibereze de propriile emoţii. Ridic cadavre în fiecare zi, în laborator. Toate treaba asta mă ţine în formă şi sănătos. În plus, a zis el, coborând cu săruturile dinspre gât spre claviculă şi acordând mai multă atenţie zonei din apropierea inimii mele, chiar iau lecţii de scrimă, la cererea tatei.

Văzându-mi privirea şocată, Thomas a zâmbit larg.

— Te-am avertizat să te aştepţi la o viaţa plină de surprize, iubirea mea.

Un fior m-a cuprins, auzindu-i cuvintele. Chiar aveam să ne petrecem o viaţă întreagă desluşind misterele fiecăruia dintre noi. M-am ridicat în coate şi mi-am lipit buzele de pielea lui, explorându-i întinderea pieptului. A rămas fără respiraţie şi m-a regăsit imitându-l când a început să îmi desfacă fundiţele cămăşii de noapte. Privirea lui nu mi-a părăsit nicio clipă chipul, căutând în permanenţă vreun semn de ezitare, vreo rugăminte tăcută de a ne opri. Însă nu avea să găsească ceea ce căuta, nici măcar folosindu-şi cele mai impresionante abilităţi de deducţie. Peste puţin timp aveam să fim căsătoriţi, iar eu eram gata să îl fac al meu.

În câteva secunde am rămas complet goi. M-a cuprins o nouă senzaţie de căldură, aproape indescriptibilă în intensitate, pe când Thomas îşi

adâncea sărutul şi a început, încet şi precaut, să coboare. Trupurile noastre s-au împreunat, iar eu am căzut complet sub vraja iubirii noastre.

Inimile băteau nebune, pielea ardea; fiecare atingere şi fiecare mângâiere dădeau naştere la sute de senzaţii diferite, care îmi cereau atenţia pe dată. Fără vreun efort, trupurile au ştiut precis ce să facă şi cum să reacţioneze, şi orice urmă de disconfort a dispărut pe când ne mişcam împreună, pierduţi în sărutări. Îmi imaginasem că aveam să fiu stângace sau crispată pe măsură ce încercam să desluşim aspectele ştiinţifice ale actului nostru, înspăimântată că mintea mea avea să fie ocupată cu imagini ale unor diagrame anatomice, ducându-mă departe de ceea ce ar fi trebuit să simt, pentru că s-ar fi îngrijorat prea mult în legătură cu mecanismele din spatele gestului. Dar nu ar fi trebuit să îmi bat capul cu asta. Eram prea consumată de senzaţia trupurilor noastre lipite fără restricţii. De el. De noi. Am strâns cearşafurile, făcând tot ce îmi stătea în putinţă să nu îi strig numele.

— Audrey Rose, a şoptit el, oprindu-se puţin.

Răspunsul meu a fost un sărut, o rugă. Atenţia grijulie pe care Thomas o acorda fiecărei observaţii era concentrată cu totul asupra mea, asupra fiecărei respiraţii. Mă asculta cu atenţie, reacţionând şi mişcându-se pentru a naşte în mine aceleaşi valuri de extaz până ce am fost sigură că trebuie să îmi fi părăsit corpul, devenind o stea ce traversa universul întins.

ŞAISPREZECE
DIMINEAŢA DE DUPĂ

Apartamentul lui Audrey Rose
Fifth Avenue, New York
5 februarie 1889

După aceea, am rămas nemişcaţi şi gâfâind la unison, înfăşuraţi în cearşafuri şi în propriile noastre membre împletite. Thomas trasa alene cerculeţe pe abdomenul meu. Am închis ochii, lăsând fericirea pură să mă învăluie precum o pătură. Nu îmi puteam imagina o experienţă mai frumoasă. Mă întrista să ştiu că tinerele din familiile bune erau uneori instruite să stea pe spate şi „să se gândească la Anglia" când îşi consumau mariajul. Iubirea era o plăcere ce trebuia împărţită la doi.

Thomas şi-a mutat privirea de la abdomenul meu la păr, purtându-şi degetele printre şuviţele libere. Mişcarea era suficient de gingaşă cât să mă facă să îmi simt pleoapele mult prea grele pentru a le ţine deschise. Am închis ochii, bucurându-mă de fiecare mângâiere grijulie. Cred că mi-ar fi plăcut să îmi petrec eternitatea adormind *şi* trezindu-mă astfel.

— Nu cred că am fost niciodată mai fericită.

Thomas s-a aplecat şi mi-a sărutat creştetul capului.

— Păi, mă pot gândi la măcar o ocazie când *m-am simţit* complet fericit. Şi cred că a fost când m-ai sedus în cadă. Sau atunci, în bibliotecă.

Am dat să îl lovesc uşor cu palma, chicotind.

— Ah, da, asta nu s-a întâmplat decât în imaginaţia mea. Aceasta este, de departe, cea mai fericită amintire pe care o am.

Mi-am petrecut braţele în jurul lui.

— Îmi pare rău că mi-a fost atât de teamă, Thomas!

— Ştii, sunt extraordinar când vine vorba de elucidarea misterelor, dar asta este o dilemă chiar şi pentru mine. De asemenea, nu este ceea ce mi-aş fi imaginat că îmi vei spune după prima expresie fizică a iubirii noastre.

Thomas s-a jucat, tăcut, cu părul meu preţ de câteva minute, răsucindu-mi şuviţele în jurul degetelor de parcă ar fi fost cea mai mare minune a secolului al XIX-lea.

— De ce anume ţi-a fost teamă? De mine? Sau de bărbăţia mea intimidantă?

— Bineînţeles că nu de tine.

Am clătinat din cap, ridicându-mi privirea şi nedând apă la moară celuilalt comentariu păcătos.

— Să mă prăbuşesc aşa. Sunt… Mi-e teamă de asta!

Un zâmbet i s-a iţit pe buzele diavoleşti.

— Nu am crezut că ai fi vreo împiedicată, Wadsworth!

— Nu fi nătărău!

M-am cuibărit mai aproape de el.

— Ştii ce vreau să zic.

— Mi-ar plăcea totuşi să te aud explicându-mi. Măcar de dragul de a-mi da dreptate, bineînţeles.

Am oftat, dar am început să explic.

— Este… Mi se pare mult mai simplu să fiu curajoasă când vine vorba de raţiunea mea. Ştiu de ce sunt capabilă. Ştiu ce pot îmbunătăţi. Nu mă sperie să învăţ şi să fac greşeli… Nu sunt sigură. Mă hrăneşte, cred. Dar dragostea? Sunt îngrozită de ideea de a-mi da frâu liber emoţiilor şi de a mă prăbuşi cu totul în marea de sentimente. Când sunt vulnerabilă, mă simt ca şi cum stomacul mi-a luat-o la vale, şi lumea se învârte incontrolabil. Spre deosebire de ştiinţă şi de matematică, în dragoste nu există formule pe care să le folosesc pentru a obţine un rezultat absolut. Căderea aceasta este haos.

— Te sperie şi ştiind că sunt chiar aici, lângă tine?

— Cred că asta mă sperie mai tare. Mă îngrozeşte să ştiu că mă iubeşti la fel de mult pe cât te iubesc eu. Ce se va întâmpla dacă unul dintre noi moare? Lucrăm în preajma morţii aproape în fiecare zi. Am pierdut atât de mulţi oameni dragi; gândul că te-aş putea pierde şi pe tine mă lasă uneori fără respiraţie. Mi-e teamă de ce s-ar întâmpla dacă îmi îngădui să te iubesc, să mă îndrăgostesc profund şi fără ezitare. Nu din cauza a ceva ce am putea face tu sau eu, ci a vieţii. Pare mult mai sigur să mă izolez.

— Nimic în viaţă nu vine cu o garanţie, Wadsworth.

Thomas a inspirat adânc.

— Forţe exterioare vor fi întotdeauna independente de tine. Singurul lucru pe care îl poţi controla este cum alegi să trăieşti. Dacă te trezeşti chinuită de fiecare lucru rău care *s-ar putea* întâmpla, vei rata lucrurile bune. Într-o zi, moartea ne va răpi pe toţi. Grijile pentru ziua de mâine nu fac decât să distrugă ceea ce ai astăzi.

Thomas s-a rostogolit pe o parte şi mi-a dus mâna la inimă.

— Iubirea nu moare. Moartea nu poate nici atinge, nici răpi. Mai ales atunci când ea este adevărată. Hai să adăugăm o altă promisiune pe războjul nostru! a zis el. Promite-mi că te vei trezi în fiecare zi şi vei găsi bucurie în orice mărunţiş! Vor exista mereu momente grele, de încercare şi dureroase, dar nu vom lăsa acele zile să ne distrugă prezentul. Pentru că acum sunt aici.

Thomas m-a sărutat pe creştetul capului.

— Şi tu eşti aici, a continuat el, lipindu-şi buzele de nodurile degetelor mele. Iar prezentul este mai splendid decât viitorul şi toate necunoscutele lui.

— Cum de nu ai descoperit încă formula dragostei? am întrebat, tachinându-l.

— Nu ai pic de încredere în creierul meu luminat? Normal că am găsit o ecuaţie doar pentru noi.

Thomas a zâmbit.

— Iubirea mea pentru tine va fi o constantă într-o mare de variabile necunoscute. S-ar putea să ne mai certăm sau să fim supăraţi unul pe celălalt, însă dragostea noastră nu se va stinge niciodată. Ai încredere în asta! Ai încredere în noi! Uită de viitor! Uită de griji! Singurul lucru care mă înspăimântă este posibilitatea de a trăi cu regrete. Nu vreau să mă trezesc vreodată şi să mă întreb cum ar fi fost viaţa mea alături de tine. Nu vreau să regret vreodată că nu mi-am permis să te iubesc pe cât de complet şi deschis posibil.

Thomas mi-a cercetat ochii, şi o parte din mine şi-a dorit să cadă în adâncul adoraţiei pe care o citeam pe chipul lui şi să se scalde în acel sentiment pentru totdeauna.

— Asta, dacă nu te-ai răzgândit…

Thomas şi-a coborât degrabă privirea.

— Eu… Thomas, niciodată…

I-am ridicat bărbia până ce ochii noştri s-au întâlnit, sorbindu-se.

— Te iubesc! Acum şi pentru totdeauna!

Înainte ca el să se mai îndoiască sau să mă contrazică, l-am sărutat. Câteva momente mai târziu exploram noua noastră formă de comunicare mută, iar restul lumii şi grijile dispărură. Ne-am sărbătorit iubirea până în zori, când nu mai puteam risca să rămânem unul în braţele celuilalt. În câteva ore, aveam să devenim, oficial, soţ şi soţie. După aceea, puteam sta în pat pentru totdeauna.

Thomas s-a ridicat, cu inima îndoită, şi şi-a tras pantalonii. Părul lui era ciufulit într-un fel care m-a făcut să verific ceasul pentru a mă asigur că nu mai puteam întârzia o vreme. Thomas mi-a surprins privirea şi s-a aprins de fericire.

— Eşti un monstru, domnişoară Wadsworth! Este un lucru bun că vei face din mine un bărbat onorabil în curând. Reputaţia mea este distrusă. Dacă mă mai priveşti aşa, nu o să mai păşim niciodată spre altar.

— Adori felul meu de a fi, am zis, strecurându-mi braţele în halat şi coborând din pat. Şi te iubesc.

L-am tras la mine şi l-am sărutat cum se cuvine.

— Acum, du-te! Ne vedem în curând, la biserică!

Thomas s-a uitat la halatul meu, iar în priviri îi jucau totul felul de gânduri păcătoase pe când mă admira.

— Sunt sigur că mai putem găsi timp… Bine! Bine, plec!

Thomas s-a oprit, bătând cu degetele în uşă, pe când mă sorbea din priviri o ultimă dată.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că te voi duce la biserică?

Am dat din cap, amintindu-mi primul nostru caz împreună.

— După ce am spus-o, nu am sperat niciodată la ceva mai mult.

Inima mea era gata să îmi plesnească în piept. Poate că mai reuşeam să furăm câteva momente…

O oră mai târziu, Thomas s-a strecurat, în cele din urmă, din camera mea, fluierând încetişor şi lăsându-mă să dorm puţin. Amândoi trebuia să ne trezim curând pentru a ne pregăti pentru marea zi. Următoarea dată când aveam să îl văd era în faţa altarului, când urma să începem un nou capitol al vieţii noastre. Unul în care ne scriam propriile reguli pentru totdeauna.

M-am strecurat înapoi în aşternuturi, convinsă că nu aveam să mai adorm, şi am fost cuprinsă, pe dată, de un somn adânc. Un vis frumos a început – o anticipare a nunţii noastre. Eram îmbrăcată în rochia de mireasă, iar voalul se târa în urma mea ca un norişor. Tânărul care mă aştepta la altar era îmbrăcat în negru. De la costumul de culoarea cerului nopţii până la silueta lui umbrită. Chiar şi vârfurile coarnelor care luceau ca două ascuţişuri gemene de obsidian. Sângele mi s-a înfiorat. Acela nu era…

M-am zvârcolit, încercând să mă trezesc. Bărbatul care mă aştepta nu avea chip, nu avea alte trăsături; în afară de coarnele de pe capul lui nu se putea distinge nimic clar. În visul meu, am început să tremur, iar buchetul de trandafiri pe care îl ţineam mi-a înţepat mâinile. Sângele picura pe rochie şi pe podea, amestecându-se cu petalele deja

aruncate acolo. Bărbatul nu vorbea şi nu se mişca; ci doar mă aştepta. Tăcut. Prevestitor. Radiind a ameninţare.

Mi-am înfipt călcâiele în podeaua netedă, din marmură, a capelei, dar în van. Eram trasă spre el ca de un magnet ce mă apropia de monstru împotriva voinţei mele. Nu era decât o siluetă, dar îl recunoşteam. Destinele noastre păreau să se fi îndreptat spre acel moment, ca şi cum am fi fost puşi pe acel traseu toată viaţa şi toate alegerile mele de până atunci nu fuseseră decât nişte găselniţe amuzante. Voiam să ţip, dar nu am reuşit.

Era prima noapte când visam diavolul şi mă temeam că nu avea să fie şi ultima.

Articol de ziar, circa 1893.

ŞAPTESPREZECE
ÎNCĂ ÎN LIBERTATE

Apartamentul lui Audrey Rose
Fifth Avenue, New York
6 februarie 1889

Stăteam perfect nemişcată. Nu mă atinsesem de ceai, iar Liza şi Daciana îmi aranjau părul. Rochia de mireasă era acoperită cu o pătură mare, pentru a nu lăsa nimic să curgă pe ea, deşi câteva straturi din materialul roz şi fusta albă reuşeau să se iţească. Croită din mătase şi din tul, rochia cu mâneci lungi era splendidă – ca de basm, cu pietre lucitoare cusute atât pe corset, cât şi pe fustă, la diferite distanţe. Când mergeam, părea că stelele făceau cu ochiul în lumina soarelui, prea nerăbdătoare pentru a aştepta lăsarea întunericului ca să mai rămână ascunse. În jurul decolteului decent erau strânse petale mici şi roz care ajungeau până jos, unind, cu măiestrie, cele două culori ale tulului. Rochia era extravagantă, însă elegantă. Un far luminos de minunat. Spre deosebire de dispoziţia mea proastă.

Oricât mi-aş fi dorit să nu mă simt aşa, fericirea pe care o simţisem când Thomas mă lăsase în camera mea de dimineaţă fusese înlocuită de o umbră. Ghearele ei zgâriau insistent buna mea dispoziţie. Nu-mi puteam face gândurile neliniştite să se îndepărteze de la coşmar sau de la veştile pe care tocmai le primisem.

Chiar şi în ziua nunţii mele, Jack Spintecătorul mă bântuia. Cerusem ca ziarul să îmi fie adus împreună cu micul dejun, în cameră. Nu ştiu de ce nu mă gândisem că ultimele ştiri senzaţionale aveau să fie chiar pe prima pagină. Regretam că nu aruncasem pe dată gazeta în flăcări. Îmi doream

măcar o zi departe de moarte. Tânjeam să mă gândesc doar la viaţă cât ne sărbătoream uniunea. Acum nu mă puteam gândi la altceva cu articolul sub nas.

ÎNCĂ ÎN LIBERTATE
Multe arestări, dar Spintecătorul din New York
umblă încă liber.

— Vezi? a zis Daciana, umflându-mi părul peste umăr. Dacă îl lăsăm parţial să curgă liber, arată mai delicat. Se potriveşte cu aerul rochiei. Atât de diafan!

Daciana m-a tras de una dintre cozi, făcându-mă să îmi ridic privirea, şi şi-a înălţat sprâncenele.

— Parcă ai fi văzut o fantomă.

Am încercat să îi zâmbesc, dar mă temeam că semăna cu o grimasă. Judecând după cum Daciana mijise uşor ochii, bănuiam că nu se lăsase păcălită de talentul meu actoricesc.

— Liza? a zis ea pe un ton excepţional de dulceag. Am uitat şiragul de perle în cameră. Vrei să îl aduci tu? Ar arăta minunat în păr, nu crezi?

— Oh! a făcut Liza, plesnindu-şi palmele de încântare.

Rochia ei era de un roz diafan, care se potrivea cu petalele cusute în nenumăratele straturi de tul ce mă învăluiau.

— Ce idee minunată!

Liza a ieşit imediat pe uşă, hotărâtă să înfrumuseţeze fiecare centimetru din mine până ce aş fi strălucit mai tare decât toate diamantele şi nestematele cusute pe rochia de mireasă. Am oftat. Şi eu care credeam că Daciana era de partea mea… M-am aplecat, observând perlele pe măsuţa de toaletă, şi mi-am ridicat ochii.

— Ai minţit!

— La fel ca tine, a zis Daciana, zâmbind cu înţeles. Acum, spune-mi, ce te-a făcut să păleşti aşa groaznic?

— Nu… nimic. Doar că…

Mă străduiam să îmi exprim una dintre griji. Nu voiam să deschid o discuţie despre crimele Spintecătorului; asta ar fi dus la *şi mai multe* alte întrebări. Şi nu voiam să împărtăşesc detaliile coşmarului meu stupid. Asta însemna că mai rămânea o singură chestiune pe care voiam să o lămuresc.

— Am primit o scrisoare sau două cam ciudate, nesemnate. Tocmai îmi aminteam acum.

— O scrisoare? a întrebat ea, adăugând câteva perle în cozile mele. Te referi la biletul pe care ţi l-am trimis?

A râs.

— Îţi cer scuze, draga mea soră! Ileana şi cu mine eram atât de grăbite, că abia am avut timp să scrijelim un bilet ca să îţi dăm de ştire că vom sosi.

— Dar spuneai că ai avea ceva pentru Thomas.

Daciana mi-a cuprins mâna, întorcând-o astfel încât diamantul roşu a sclipit în lumină.

— Am vrut să te ceară în căsătorie cu inelul mamei. Este un băiat atât de sentimental, deşi nu lasă să se vadă asta. Am ştiut cât de mult avea să însemne pentru el să aibă scrisoarea şi binecuvântarea ei. Te ador şi îmi iubesc fratele nespus. Nu am vrut să te supăr.

Am expirat cu un şuier. Măcar scăpasem de o grijă. Privirea mea a alunecat o clipă spre ziar, înainte să o smulg iar de la articol. Acum, dacă aş fi reuşit cumva să îl fac pe Jack Spintecătorul să nu iasă din visele mele, în realitate, totul ar fi fost perfect.

Liza a intrat, pufnind, în cameră. Avea faţa aprinsă.

— Eşti sigură că perlele erau acolo? Nu le-am putut găsi.

Daciana a ridicat şiragul, uitându-se cu o privire sfioasă. Am studiat felul în care îşi muşca buza şi mijea ochii. Era destul de convingătoare.

— Cred că le-am adus cu mine şi apoi am uitat că le aşezasem deja pe măsuţa de toaletă.

Ileana s-a strecurat în camera mea. Ochii i s-au luminat când m-a văzut îmbrăcată.

— Eşti aşa de frumoasă!

Fata m-a strâns în braţe.

— Am vrut să îţi dau ceva. De fapt, este de la Thomas, s-a corectat ea, zâmbind când mi-a văzut confuzia. Uite! I-a făcut pentru tine.

Am deschis cutia pe care o ţinea şi am tras din hârtia de împachetat o pereche minunată de pantofi de culoarea oului de măcăleandru. Erau decoraţi cu diamante ce luceau ca nişte stele pe un cer senin. Mi-am dus mâinile la gură, încercând să nu lăcrimez peste creionul pe care Liza îl aplicase cu atâta grijă în jurul ochilor mei.

— Sunt incredibili!

— Ceva albastru şi nou, a şoptit Daciana. Inelul tău este ceva vechi.

— Oh!

Liza a traversat în grabă camera, aproape împiedicându-se în propriile fuste.

— Aproape că uitasem!

Liza a ridicat un colier cu diamante, cu o singură piatră de mărimea unui ochi smuls din capul cuiva – o imagine fermecătoare pentru ziua nunţii.

— Acesta este de la mama. A zis că îl poţi împrumuta pentru ceremonie.

Daciana mi-a ridicat părul şi l-a prins.

— Eşti gata!

Liza, Daciana şi Ileana au făcut un pas înapoi, prinzându-şi mâinile în timp ce îşi cercetau opera. Ochii lor luceau de lacrimi nevărsate. Familia mea. Dacă mai continuau, aveam să plângem toate în hohote. La uşă s-a auzit un ciocănit şi, deodată, articolul de ziar mi-a ieşit aproape cu totul din minte. Inima mea a luat-o la goană când m-am ridicat în picioare.

Daciana l-a lăsat pe tata să intre, iar el s-a oprit pe loc, zărindu-mă. Îmi era greu să îmi dau exact seama ce emoţii îi trăda chipul, dar ezitarea din vocea lui nu lăsa loc de îndoială.

— Eşti gata, Audrey Rose?

Am inspirat adânc şi am expirat uşurel.

— Da!

Era, în sfârşit, momentul să îmi întâlnesc soţul la altar. Nici diavolul, nici vreun coşmar, nici vreun alt lucru blestemat nu avea să ne strice ziua.

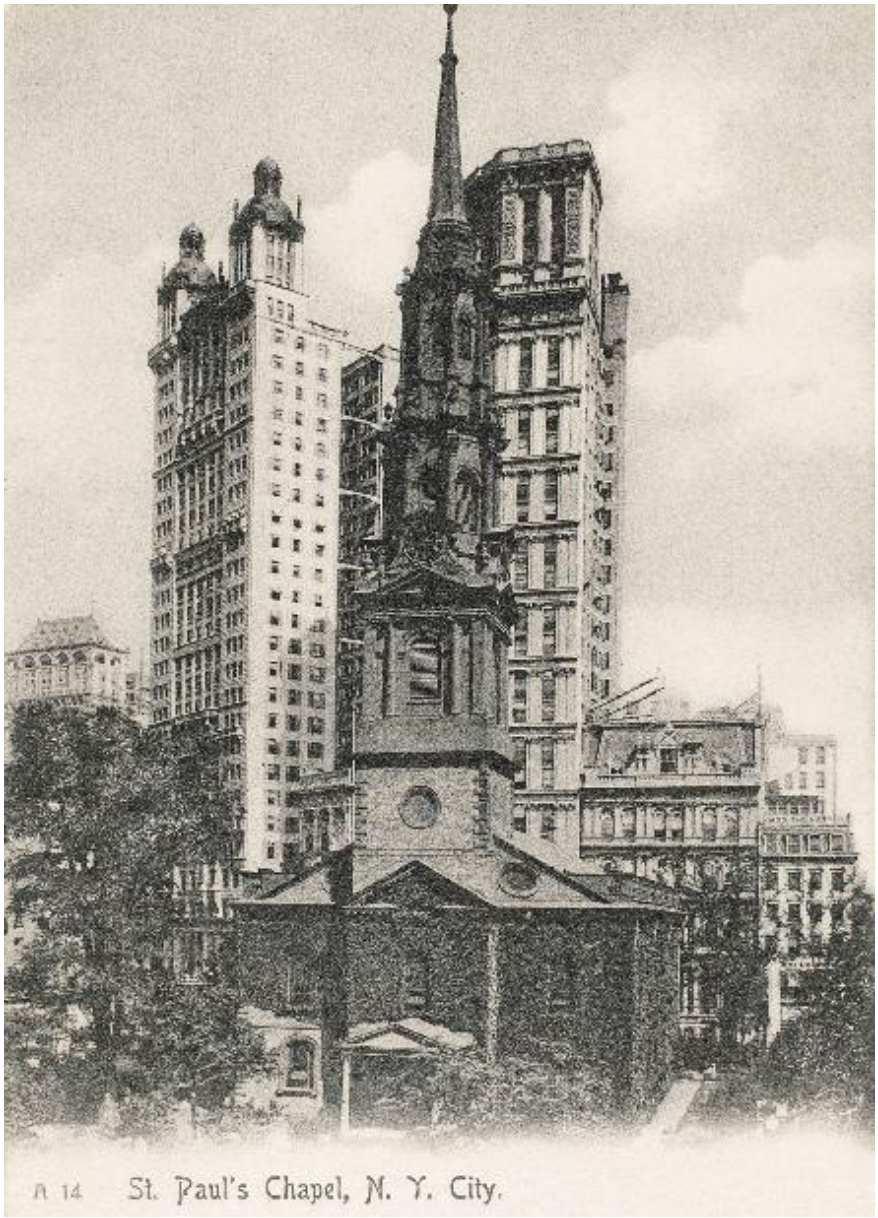

Capela St. Paul, New York.

OPTSPREZECE
AŞA ÎŢI JUR

Capela St. Paul
Broadway, New York
6 februarie 1889

Tata mi-a cuprins braţul. Ochii lui erau împăienjeniţi de lacrimi pe când mi-a aşezat voalul peste faţă.

— Eşti splendidă, copila mea! Mama ta ar fi fost atât de mândră! Semeni mult cu ea astăzi. Tata şi-a aranjat cravata cu ac cu diamant şi s-a aplecat, şoptindu-mi: Pe alee aşteaptă o trăsură, în caz că te-ai răzgândit. O să am eu grijă de amănunte.

Am râs, apoi am clipit iute, alungându-mi lacrimile. Odată ce m-am asigurat că nu aveam să îmi stric machiajul, m-am uitat la tata şi am zâmbit. M-ar fi luat din capela aceea pe dată, fără să îmi pună vreo întrebare sau să mă judece, dacă mă hotărâm să aleg o altă soartă. Şi îl iubeam pentru asta. Am încercat să nu mă concentrez la tristeţea neaşteptată care mă cuprinsese la gândul că încheiam un capitol şi începeam unul nou. Nu conta cât îmi dorisem libertatea, mă simţeam ciudat să nu mai fiu sub acoperişul tatei. Un alt val de emoţii m-a luat cu asalt, ameninţând să mi se reverse pe obraji. Mi-am făcut vânt în zadar, imaginându-mi cât de furioasă ar fi fost mătuşa Amelia dacă îmi distrugeam machiajul.

Ca şi cum ar fi avut un instrument magic cu care să îmi citească gândurile, tata m-a strâns în braţe, bătându-mă pe creştetul capului.

— Ei, hai, hai, Audrey Rose! Tu mereu vei fi copila mea dragă. Dacă tu eşti fericită, atunci sunt şi eu. Am vrut doar să ştii că poţi face şi alte alegeri.

Că ai opţiuni. Orice dorinţă ai, eu o voi împlini. Aşa cum ar fi trebuit să fac pentru tine cu mult timp în urmă.

Am acceptat o batistă şi mi-am tamponat ochii.

— Abia dacă ştiu de ce plâng, am zis, incapabilă să opresc şiroiul de lacrimi care se pornise.

Mătuşa Amelia m-ar fi ucis, cu siguranţă, dacă nu ar fi fost ocupată cu aranjarea unor detalii de ultim moment.

— Vreau asta. Mai mult decât orice. Doar că… totul va fi diferit de acum înainte, atâta tot.

— Ah!

Tata mi-a luat delicat batista din mână şi şi-a băgat-o înapoi în buzunar.

— O parte din procesul de maturizare înseamnă a învăţa să laşi în urmă trecutul. Nu poţi merge înainte dacă nu faci primii paşi pe un teritoriu nou. Fiica mea, acum trebuie să fii curajoasă. A te îndrepta spre viitor înseamnă a te încrede în propriile puteri chiar şi atunci când nu poţi şti ce te aşteaptă. Atâta timp cât ştii că asta este ceea ce îţi doreşti, totul va fi bine.

Mai întâi Thomas şi acum tata! Dacă acesta ar fi fost unul dintre romanele Lizei, probabil că ar fi trebuit să înfrunt acea întrebare de alte câteva zeci de ori înainte ca drumul meu să se încheie. Am ascultat bubuitul statornic al inimii mele, aşteptând o şoaptă de îndoială sau cel mai mic semn de nesiguranţă. Stând acolo, în rochia de mireasă, cu părul curgându-mi scandalos în bucle libere, cu o coroniţă din flori şi perle pe creştet, mi-am aruncat privirea spre diamantul sângeriu ce îmi lucea pe deget.

— Cum ar fi viaţa fără Thomas, acesta este singurul lucru în legătură cu care îmi fac griji, am zis, îmbrăţişându-mi tatăl. Sunt sigură de viitorul nostru împreună, dar sunt tristă să te las în urmă.

— Şi eu! Ne vom vizita adesea.

Tata şi-a tras nasul şi a făcut scurt din cap, pe când îşi îndrepta umerii.

— Atunci, hai să vă unim sorţile, ce zici?

— Te iubesc, tata!

El s-a uitat încă o dată la mine, cu ochii plini de emoţie, iar eu m-am întrebat dacă în mintea lui se derulau aceleaşi amintiri: eu urcându-mă în poala lui în timp ce construia jucării mecanice în birou. Noi doi fugind prin grădini şi prin labirintul casei noastre de la ţară, Thornbriar. Noi toţi – mama, Nathaniel, tata şi cu mine – tolăniţi pe peluzele din Hyde Park, bucurându-ne de un picnic alături de zânele despre care tata susţinea că se aflau pretutindeni în jurul nostru. El jura că folclorul avea un sâmbure de adevăr, că dovezile aşteptau să se arate copiilor curioşi ce aveau să desluşească misterele Poporului Zânelor şi al altor creaturi mitologice, mai întunecate.

Toate acestea păreau să se fi întâmplat cu o zi în urmă. Şi, în acelaşi timp, mă simţeam de parcă ar fi trecut o sută de ani. Mi-am aruncat privirea la buchetul meu, la medalionul în formă de inimă al mamei, pe care Liza îl împletise cu grijă în jurul tijelor. Speram să fi existat o lume de apoi, de unde mama şi fratele meu îmi zâmbeau acum. Le duceam dorul lor şi tuturor amintirilor pe care nu apucaserăm să le mai construim.

— Eşti gata? a întrebat tata, strângându-mi uşor mâna.

Am inspirat adânc şi am încuviinţat. Era timpul să construim amintiri noi, împreună. Aveam să o facem pentru noi şi pentru cei dragi. Pe când păşeam pe culoar, o orgă a început să cânte „Marşul nupţial” al lui Mendelssohn. Mâna mea s-a strâns uşor pe braţul tatei în timp ce invitaţii s-au întors pentru a ne privi. M-am oprit o clipă, cu respiraţia tăiată, văzând capela pentru prima dată.

De la flori până la verdeaţa luxuriantă şi la culorile alese, capela arăta splendid şi totuşi cumva periculoasă. Era luminoasă, cu colţuri uşor umbrite, ca lumina soarelui răsfirată într-o pădure acoperită de muşchi, în codrii Irlandei sau într-un alt tărâm magic.

— Seamănă cu pădurea fermecată despre care ne povesteai, i-am şoptit tatei.

Am clipit, gonindu-mi lacrimile. Pesemne că Liza îşi amintise cât adoram acele poveşti, în copilărie. Înainte ca viaţa mea să se schimbe din pricina morţii.

Ghirlande din ferigă, frunze de eucalipt, urechea-iepurelui şi trandafiri albi erau înşiruite de-a lungul băncilor. Şiruri de bujori atârnau la intervale regulate de pe grinzi, ca o prelată din flori. Pe altar, o carafă mare cu trandafiri roşii se înălţa maiestuos – o piesă centrală care atrăgea privirile. În loc să aşeze trandafirii în mod obişnuit în vază, Liza alesese să scufunde bobocii şi florile în apă, lăsând tijele şi spinii să se înalţe spre cer. Era bizar de frumos şi cu totul unic. Orhidee şi mai mulţi bujori în culori de violet şi roz erau ţesuţi în aranjamentul floral. Florile mele preferate erau amestecate cu ale lui Thomas şi formau ceva magnific. Erau atâtea frumuseţi, şi, totuşi, singurul lucru pe care privirea mea îl căuta cu disperare era *Thomas*.

Preotul s-a dat la o parte, iar iubirea vieţii mele s-a ivit în toată splendoarea lui. Am uitat, deodată, cum să respir. Simţeam privirile tuturor asupra mea, le auzeam respiraţiile, dar nu mă puteam concentra decât la nu-mi ridica fustele şi a alerga la tânărul care mă aştepta la capătul culoarului fermecat. Prinţul meu întunecat. Cumva, tata şi cu mine am ajuns, în final, la capătul culoarului pavat cu petale. Am făcut ultimul pas, mi-am sărutat tatăl şi abia am mai putut respira când el mi-a aşezat mâna în mâna întinsă a lui Thomas.

Nu puteam să nu observ că Thomas arăta ca moştenitorul unei dinastii. Thomas Cresswell avea o înfăţişare mai regală decât însuşi prinţul Albert. Costumul negru era croit perfect pe silueta lui, îmbrăţişându-i unghiurile şi liniile atât de ascuţite, că te făceau să cazi în genunchi, cerând îndurare. Sigur trebuie să fi fost un înger trimis din rai. Părul îi era aranjat cu pomadă, iar ochii erau plini de o siguranţă pe care nu ştiam că mi-o dorisem înainte

să o sorb în privirea lui. Am văzut cu coada ochiului o orhidee presărată cu sclipici – floarea mea preferată – prinsă la reverul lui şi orice tensiunea aş mai fi simţit m-a părăsit pe dată. Thomas era în acel mic detaliu şi trebuia să îmi amintesc să nu îl sărut nebuneşte. Floarea arăta ca o pictură pe care o crease şi care înfăţişa o orhidee cu stele prinse în petale. După ce dedusese cât de mult îmi plăcea floarea, el unise cele două iubiri ale noastre. Aşa cum aveam să facem şi noi.

I-am prins mâna, iar Thomas a inspirat adânc, tremurător. Privirea mea a căzut imediat asupra buzelor lui şi a rămas acolo. Mă întrebam dacă în amintirea lui zvâcneau scene de noaptea trecută sau dacă eram, cu adevărat, singura cu o minte netrebnică.

— Eşti superbă, Audrey Rose! a şoptit el.

Mi-am permis o ultimă privire indecent de lungă aruncată asupra siluetei lui, spre disperarea preotului. Costumul lui Thomas se întindea pe umerii laţi, iar un fir de argint decora gulerul hainei, asortându-se cu spiralele argintii de pe vesta lui cenuşie. Arăta cu totul magnific. Mi-am amintit un alt moment când avusesem gânduri similare, în România. Pe atunci nu fusesem complet sinceră. Dar acum nu aveam să îmi mai ascund inima de el.

— Eşti devastator de chipeş, Thomas!

Zâmbetul lui era aşa de radios, că practic strălucea. Preotul şi-a dres glasul, ridicând cartea de rugăciuni şi amintindu-ne probabil că ne aflam în casa Domnului şi că nu eram căsătoriţi, încă. Dacă omul era aşa de şocat de privirile noastre drăgăstoase, probabil că ar fi sfârşit într-o ploaie de foc dacă ar fi ştiut că Thomas şi cu mine ne consumaserăm deja căsătoria. De trei ori pe timpul nopţii şi o dată de dimineaţă.

— Tu, Thomas James Dorin Cresswell, o iei în căsătorie pe Audrey Rose Aadhira Wadsworth să îţi fie soţie, de azi şi până în ceasul morţii, la bine şi la rău, în bogăţie şi în vremuri de restrişte, în boală şi

sănătate, să o iubeşti şi să o preţuieşti până când moartea vă va despărţi?

Thomas şi-a plimbat delicat degetul mare peste încheieturile degetelor mele.

— Da!

Preotul a dat din cap.

— Prea bine! Audrey…

— Am să te iubesc şi am să te onorez în fiecare clipă, în fiecare minut, în fiecare ceas al zilei, a continuat Thomas, păşind mai aproape. Jur să îţi caut sfatul în toate lucrurile, mărunte sau mai mari, şi să te preţuiesc cu fiecare respiraţie din pieptul meu! Promit să nu fac niciodată aceeaşi greşeală de două ori, să fac zâmbetul tău datoria mea de zi cu zi şi să trec cu tine prin orice încercare, orice victorie şi fiecare nouă aventură pe care ni le va aduce viaţa!

Thomas a strecurat o verighetă alături de inelul de logodnă, nedezlipindu-şi nici măcar o clipă privirea de a mea.

— De acum şi până în ultima zi a vieţii mele, jur să te iubesc şi să te onorez ca pe un egal în toate, Audrey Rose!

Cineva a icnit a şoc printre invitaţi, auzindu-i declaraţia surprinzătoare. În depărtare, am auzit o uşă deschizându-se şi închizându-se, însă nu îmi puteam lua ochii de la Thomas. Se presupune că o femeie trebuie să îşi onoreze şi să îşi asculte soţul. Ceea ce îmi promisese Thomas era libertate şi respect pentru tot restul vieţii. Îmi spusese aceste lucruri de nenumărate ori, între patru ochi, dar să îşi repete promisiunile în faţa unei capele pline de martori…

Mi-am înghiţit nodul din gât. Lacrimile mi se adunau în ochi, iar Thomas a dat încurajator din cap. Vedeam pe chipul lui cuvintele pe care mi le spusese de mii de ori: „Aşteaptă-te la o viaţa plină de surprize”.

— Da, prea bine! a zis preotul, cu chipul grav. Audrey Rose Aadhira Wadsworth, îl iei pe Thomas James Dorin Cresswell să îţi fie soţ credincios? De acum şi pe vecie, la bine şi la rău, în bogăţie şi la

vremuri de restrişte, la boală şi în sănătate, să îl iubeşti şi să îl preţuieşti, şi *să îl asculţi* până ce moartea vă va despărţi?

Inima mea mai avea puţin şi îmi ieşea din piept pe când mă uitam în ochii lui Thomas. I-am luat cealaltă mână într-a mea şi am păşit suficient de aproape cât să trebuiască să îmi înclin capul, strecurând uşor o verighetă pe vârful degetului lui, aşteptând până ce jurămintele noastre erau complete. Aleseserăm verighete asortate – doi şerpi împletiţi în simbolul infinitului. Iar la o privire mai atentă s-ar fi văzut că şerpii erau, de fapt, dragoni, simbolul familiei din partea mamei lui. Thomas mi-a zâmbit cu toată sinceritatea lui. I-am strâns uşor mâinile pe când am inspirat adânc.

— Da!

L-am tras încă şi mai aproape, ignorând mârâitul nemulţumit al preotului.

— Promit să te iubesc şi să te provoc, să îţi amintesc să fii cald, aşa cum poţi fi şi rece când îţi porţi atitudinea aceea calmă şi ştiinţifică pe care o ador. Jur să rămân mereu femeia de care te-ai îndrăgostit. Te voi onora, nefiindu-mi niciodată teamă să îmi exprim opinia, să te iubesc fără limite şi să îţi spun în fiecare zi a vieţii noastre cât de incredibil eşti! Cât de bun şi de blând, şi de inteligent. Promit să te iubesc cu fiecare părticică din fiinţa mea de acum şi până în viaţa următoare! Te iubesc, Thomas James Dorin Cresswell, acum şi pentru totdeauna!

În spatele nostru au răsunat paşi, dar nu îmi păsa cine fusese jignit de jurămintele noastre. N-avea decât să plece! Acel moment era al nostru. În ciuda pădurii magice care ne înconjura, faptul că mă aflam acolo, în faţa lui Thomas, însemna că aveam parte de nunta simplă pe care ne-o doriserăm, o zi în care ne puteam vorbi din inimă, ca şi cum am fi fost doar noi.

Preotul a inspirat lung, măsurat.

— Dacă nimeni nu are nicio obiecţie în legătură cu această… *ceremonie,* vă declar soţ şi…

— Îmi pare rău că întrerup! s-a auzit o voce necunoscută. Mă tem că această nuntă nu poate continua.

Thomas şi cu mine – împreună cu toţi ceilalţi invitaţi – ne-am întors. În capelă a răsunat foşnetul mătăsii, ca aripile unei păsări ce îşi lua zborul. O tânără frumoasă, îmbrăcată într-o rochie roşie, pentru călătorie, se afla pe la jumătatea culoarului, înaintând spre altar. În mâinile acoperite de mănuşi ţinea un plic.

— Cine este?

M-am întors spre Thomas, aşteptând să îl văd ridicând din umeri. În schimb, Thomas era incredibil de palid. Reacţia lui a stârnit spaimă în inima mea.

— Thomas?

Nodul din gâtul lui s-a ridicat, de parcă Thomas şi-ar fi înghiţit emoţiile. Oare era teamă?

— Doamne atotputernic!

— Ce se întâmplă? am întrebat, privindu-l când pe el, când pe tânără.

Inima mea era gata acum să îmi iasă din piept. Bătea aşa de tare, că aş fi putut leşina.

— Cine este? Ce se petrece?

Thomas a rămas nemişcat, clipind, preţ de un minut, înainte să îngaime un răspuns. Poate crezuse că visa. Sau că avea un coşmar, după felul în care nu mai respira.

— Aceea este domnişoara W-Whitehall.

— Dar nu pentru multă vreme, prostuţule!

Domnişoara Whitehall, care continuase să se apropie încet de noi, a oferit un zâmbet fermecător preotului.

— Vedeţi, Thomas şi cu mine suntem logodiţi.

— Poftim?

Vocea a făcut înconjurul capelei. Inelul lui Thomas mi-a căzut din mâini, iar sunetul discret a răsunat parcă prea asurzitor într-un spaţiu aşa de mare. Nimeni nu s-a aplecat să îl ridice. Puteam jura că pământul se înclinase pe axa lui sau poate că Liza îmi strânsese corsetul prea tare. Mi se păruse

că fata spusese că era logodită cu Thomas. Cu Thomas *al meu.* Bărbatul căruia mă dăruisem cu o noapte înainte. Bărbatul care cu doar câteva momente în urmă jurase să mă iubească pe vecie. Bărbatul căruia îi pusesem o verighetă pe deget. Ei bine, aproape. Încă auzeam sunetul slab al cercului de aur care se rotea pe podea. Era ciudat să fiu atentă la asemenea detalii insignifiante în timp ce inima se desfăcea ca o rană.

Mi-am aruncat privirea la Thomas, dar ochii lui erau aţintiţi asupra plicului din mâna domnişoarei Whitehall, şi se crispase. Am închis scurt ochii, sperând că totul era un coşmar. Că subconştientul meu mă tortura cu temeri, înainte de ziua ce avea să vină cu adevărat. Sigur nu avea cum să fie adevărat. Nu acum, când îmi înfrânsesem, în final, îndoielile. Nu după ce ne petrecuserăm noaptea împreună…

Deloc impresionată de privirile şocate ale prietenilor şi ale familiilor noastre, domnişoara Whitehall a făcut ultimii paşi care duceau spre estrada pe care ne aflam şi a întins preotului plicul pe care îl vânturase ca pe o declaraţie de război. Nu am putut decât să privesc îngrozită cum preotul a deschis scrisoarea blestemată.

— Deţin corespondenţă oficială drept dovadă. Vedeţi?

Tânăra şi-a înclinat capul ei blond peste document, arătându-i preotului un rând cu degetul.

— Scrie chiar… aici.

Preotul se străduia să îşi păstreze cumpătarea sau să găsească un răspuns de la Dumnezeu despre cum ar fi fost mai bine să continue. L-am urmărit citind scrisoarea de două ori, ca şi cum ar fi sperat ca mesajul să se fi schimbat.

— Păi… aici scrie că voi doi sunteţi…

Preotul ne-a aruncat o privire, încruntat.

— Când te-ai logodit cu domnişoara Wadsworth?

Inima mea bătea nebuneşte. Thomas m-a strâns de mână, adresându-se preotului.

— Mi-am făcut intenţiile cunoscute în decembrie. Domnişoara Wadsworth mi-a acceptat propunerea

în ianuarie.

Am prins mâna lui Thomas şi am strâns-o până ce am ştiut că trebuie să îl fi durut, dar el nu părea să fie deranjat sau să observe. Mă ţinea cu la fel de multă forţă, ca şi cum, agăţându-ne astfel unul de celălalt, ne-am fi asigurat că legătura noastră nu putea fi ruptă.

Am aşteptat, neliniştiţi, pe când privirea preotului a căzut iar asupra scrisorii.

— Şi anunţul? a continuat preotul, pe măsură ce chipul lui devenea din ce în ce mai sumbru. Când v-aţi declarat, oficial, logodiţi?

Thomas s-a uitat la sigiliul rupt al plicului, iar tonul vocii lui a răsunat tăios.

— Acum două săptămâni.

— Regret.

Preotul a clătinat din cap, privind când la scrisoare, când la noi.

— Scrisoarea aceasta este datată în prima săptămână a lunii decembrie. Nu am autoritatea legală să vă căsătoresc azi.

Preotul a înghiţit şi am văzut în ochii lui regretul.

— Sau vreodată, dacă acest angajament rămâne valabil.

Domnişoara Whitehall şi-a mutat privirea la logodnicul meu, zâmbind cu falsă sfială.

— Surpriză, domnule Cresswell! Sper că îţi face plăcere să mă vezi din nou. Mie mi-a fost, cu siguranţă, dor de tine!

NOUĂSPREZECE
CU INIMA FRÂNTĂ

Apartamentul lui Audrey Rose
Fifth Avenue, New York
6 februarie 1889

M-am cocoţat pe marginea patului. Fustele voluminoase de tul mi-ar fi putut atenua căderea în cazul în care aş fi alunecat în cap din cauza şocului din care *încă* nu îmi revenisem. Sinceră să fiu, eram surprinsă că mai simţeam şi altceva în afară de golul care luase locul inimii mele. Nu îmi puteam închipui cum se desfăşuraseră evenimentele din ultima oră. O zi plină de speranţe şi de visuri care se frânsese într-o clipă.

Liza îmi povestise ce se petrecuse după ce fugisem în apartamentul meu. Chiar şi acum, povestea era incoerentă şi plină de presupuneri. Din câte se părea, tatăl lui Thomas încheiase aranjamentul blestemat, dar, chipurile, logodnicul meu ceruse permisiunea printr-o scrisoare să se însoare cu domnişoara Whitehall. În prezent, existau îndoieli profunde cu privire la autenticitatea documentului.

Thomas şi cu mine eram aşa de siguri pe sentimentele noastre, aşa de încrezători, că ne luptaserăm cu propriile noastre îndoieli şi ieşiserăm învingători. Nu luaserăm în considerare duşmanii ascunşi care, strecurându-se prin spatele nostru, ne puteau distruge viaţa pe care ne-o imaginaserăm împreună, viitorul care fusese atât de aproape, că îl puteam prinde cu mâna. Am scrâşnit din dinţi pe când scena se relua în mintea mea, cu fiecare detaliu groaznic, tăietor ca un cuţit.

Thomas era logodit. Cu o altă femeie.

Nu putea fi adevărat! Totuşi, de fiecare dată când închideam ochii, o vedeam pe domnişoara Whitehall vânturând semnul răului, cu o expresie victorioasă pe chip. Până în acea dimineaţă, nu îi auzisem niciodată numele rostit. Nici măcar o dată. Căutasem un răspuns pe chipul lui Thomas, însă îşi pusese masca de gheaţă, nepermiţând nimănui să îi zărească inima frântă. Fericirea absolută pe care o citisem în ochii lui dispăruse complet şi aşa de repede, că parcă nici n-ar fi existat. Tânărul de la altar nu mai semăna cu bărbatul afectuos şi iubitor cu care îmi împărţisem inima şi trupul. Acest Thomas era distant şi rece. Îi recunoşteam atitudinea ca fiind scutul lui emoţional, deşi pe mine mă lăsa singură în faţa durerii.

De îndată ce preotul declarase logodna lui Thomas şi a domnişoarei Whitehall validă şi o invalidase pe a noastră, mătuşa şi verişoara mea preluaseră imediat frâiele, scoţându-mă din biserică şi ajutându-mă să înfrunt oroarea în care se transformase ziua nunţii mele. Eram de-acum distrusă. Cel puţin din perspectiva minţilor mici ale oamenilor din societate. Mâinile îmi erau reci şi umede în timp ce le strângeam în pumni, crestându-mi semicercuri în palmă, cu unghiile. Îmi aruncasem mănuşile pe undeva, în drum spre apartamentul meu. Erau cel mai probabil pătate, fără vreo şansă de a mai fi curăţate vreodată. Aşa cum… Abia mai puteam respira.

Nu se putea întâmpla aşa ceva! Thomas şi cu mine ne oferiserăm trupul unul celuilalt în seara de dinaintea nunţii noastre, neimaginându-ne că totul avea să se ducă pe pustii în doar câteva ore. El *nu avea* să păţească nimic. Nu că mi-aş fi dorit aşa ceva; mânia mea se îndrepta în altă direcţie. Societatea nu condamna niciodată bărbaţii pentru rolul lor în legăturile amoroase scandaloase. Femeile erau târfe şi parvenite, în timp ce bărbaţii erau experimentaţi şi înţelepţi. Oh, cum mai uram lumea!

Când îmi imaginam că secretul nostru ar fi putut fi aflat… Gândurile mele s-au îndreptat imediat la Liza; ceea ce făcusem îi putea afecta viitorul. Oamenii aveau să bârfească despre uşuratica ei verişoară. Avea să fie bătaia de joc a tuturor în cercurile ei sociale. Nu că ar mai fi fost invitată undeva, din cauza scandalului. Mi-am acoperit faţa, ca şi cum aş fi putut bloca greaţa din ce în ce mai grea care mă cuprindea când mă gândeam la toate lucrurile care merseseră prost. Mi se părea că soarta luase o întorsătură crudă, făcând din ceva născut din iubire un lucru ce ar fi putut inspira atâta ură.

Tata şi unchiul meu rămăseseră în urmă, lămurind faptele şi limpezind situaţia, conform trăncănelii de neoprit a mătuşii mele, când venise să mă verifice, la un moment dat. Mai exista o întrebare la care se căuta răspuns, şi anume dacă domnişoara Whitehall împărtăşise vestea cu restul familiei ei. Dacă nu exista nicio dovadă publică a presupusei ei logodne cu Thomas, atunci legătura lor ar fi putut fi desfăcută fără a implica un tribunal. Dacă ea trimisese scrisori, nu aveam ce face decât să recurgem la măsurile legale care se cuveneau. Asta, *dacă* se putea rezolva pe cale legală. Era posibil ca Thomas să nu fie capabil să rupă logodna.

Nu reţinusem ce se mai spusese după acea declaraţie. Logodnele se legau arareori din dragoste; erau afaceri şi, drept urmare, existau o mulţime de reguli de urmat de îndată ce încheiai un asemenea contract. Să îmi imaginez că Thomas era legat pe cale legală de o altă femeie… M-am aplecat peste fuste, rugându-mă să nu vomit pe rochie.

Mai întâi şocul pe care îl suferisem să aflu că exista un al doilea Jack Spintecătorul… şi acum asta. Mi-am frecat tâmplele. Mătuşa Amelia şi Liza mă lăsaseră în cameră, cu promisiunea că aveau să îmi aducă ceai, vin cu mirodenii şi alte lucruri care nu aveau cum să îmi repare inima frântă. Nimic din ceea ce mi-ar fi putut aduce nu ar fi calmat furtuna din ce în ce mai aprigă din mine. Dacă am mai fi aşteptat câteva ore, situaţia ar fi fost în continuare

rea, dar măcar m-aş fi lipsit de un lucru care acum mă făcea să vreau să îmi vărs maţele. De vina unei alte vieţi distruse.

Lăsând la o parte grijile cu privire la virtutea mea pierdută şi la cum mi-ar fi putut afecta familia dacă secretul era aflat, încă nu reuşeam să înţeleg situaţia. Nu mă gândisem niciodată că Thomas ar mai fi curtat pe cineva. Totuşi, o recunoscuse imediat pe domnişoara Whitehall. Trebuie să fi interacţionat cumva sau să se fi întâlnit. Tânăra părea să se simtă în largul ei cu el şi să îl placă. Şi felul în care îmi zâmbise superior, de parcă eram o contracandidată…

Mi-am frecat tâmplele un pic mai tare, încercând să îmi amintesc exact ce îmi spusese când îl întrebasem despre trecutul lui sentimental. Eram destul de sigură că îmi răspunsese că nu iubise o alta în afară de mine. Dar ce însemna asta cu adevărat? Dacă analizam, Thomas nu menţionase niciodată că ar fi fost *interesat* de altcineva. S-ar putea să fi avut o simplă idilă. Poate că pentru Thomas nu însemnase nimic, însă tânăra nutrea, în mod clar, sentimente. Sau era, cel puţin, atrasă de averea lui.

Mi-am şters lacrimile. Voiam să iau vaza cu orhidee pe care cineva o aşezase pe noptiera mea şi să o sfarm de perete. Era înfricoşător cât de repede se umpluse golul din mine cu furie. Durerea mea avea nevoie de o supapă, iar mânia mă făcea, în sfârşit, *să simt* şi altceva în afară de pustiu. Nu îmi păsa dacă mai *existase* cineva – minciunile şi falsitatea erau cu totul altceva. Mai ales din moment ce îi pusesem o întrebare directă lui Thomas, cu câteva săptămâni în urmă. Poate că nu îi plăcuse ca eu să îmi petrec timpul cu Mefistofel, dar cel puţin îl avertizasem. Thomas îmi cunoscuse planul de a mă infiltra în trupa de circ şi de a mă apropia de maestru; lui, pur şi simplu, nu îi plăcuse decizia. Lucru care fusese sursa urmei mele de îndoială. Fusese prima dată când mă temusem că Thomas nu era persoana care spunea că este. Că insistenţele lui

de a continua într-o altă manieră nu erau decât o prevestire a ceea ce urma să devină viaţa mea cu cât el devenea mai confortabil în preajma mea.

Mă temusem că atitudinea lui avea să se înrăutăţească şi că avea să continue să îmi dea mici comenzi până ce ajungeam să îl întreb cum ar fi trebuit să mă simt. În societatea noastră, bărbaţii erau crescuţi să creadă că ştiu întotdeauna cel mai bine. Bineînţeles că îndoiala îşi făcuse loc în inima mea. Arsese, fără intenţie, o gaură în temerea mea cea mai mare. Dar asta? Situaţia de faţă nu îmi trecuse niciodată prin minte. Poate că ezitasem, îmi fusese frică să mă încred total în legătura noastră, dar nu îmi ascunsesem niciodată indecizia. Chiar şi când recunoscusem că mă îndoiam, îi spusesem adevărul lui Thomas. Aproape că ne distrusese relaţia, dar îi mărturisisem fiecare teamă din inima mea, neascunzând vreun detaliu. Îi oferisem alegerea de a mă iubi sau nu, în ciuda confuziei mele. Alegerea mea nu fusese niciodată centrată în jurul unei alte persoane. Deşi Mefistofel încercase, cu siguranţă, să îmi manipuleze sentimentele. Lupta mea se dăduse întotdeauna în direcţia vieţii mele şi a cât de bine mă cunoşteam. Domnişoara Whitehall, pe de altă parte, era dovada vie care îmi amintea că Thomas şi cu mine ne cunoşteam de doar câteva luni. Erau atât de multe lucruri pe care încă nu le ştiam despre el! Mă înfioram, imaginându-mi ce alte secrete mai avea să îmi dezvăluie.

— În ce belea ne-ai băgat de data asta, Cresswell? am şoptit.

Era clinic imposibil, dar puteam să jur că inima mi-a zornăit în piept, în loc să bată, iar bucăţile ei ascuţite mă tăiau cu fiecare mişcare blestemată. Eram făcută din carne sângerândă pe dinăuntru. Nici pe dinafară nu credeam că arătam mai bine. Nu puteam decide care emoţie prima: furia sau goliciunea absolută. Ce prostesc fusese din partea mea să cred în finaluri fericite când trăiam în întuneric!

Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Basmele nu se sfârşesc cu bine pentru prinţesa impostoare. Indiferent de măiestria cu care era construită sau de poziţionarea inteligentă a bucăţilor de muşchi şi a florilor, nimic nu putea face ca pădurea magică să devină realitate. Eram blestemată. Aş fi putut la fel de bine să fiu odrasla diavolului. Cel puţin, aşa nu aş mai fi fost obligată să ascund cine sau ce eram.

— Cum te simţi?

Liza a intrat în dormitorul meu fără să ciocăne. Chipul îi era mai grav decât îl văzusem vreodată. Cumva, atitudinea ei mă uşura – părea, cu siguranţă, ca şi cum o parte din mine ar fi murit şi acum o jeleam împreună. Am râs, iar sunetul a răsunat isteric în propriile-mi urechi. Bineînţeles că eu eram aceea care să plănuiască o nuntă, care să sfârşească mai apoi cu o înmormântare. Eram regina morţii. O prinţesă a cadavrelor. Tot ce atingeam putrezea.

Hohotul de râs s-a întrerupt brusc, înlocuit de hohote de durere. Eram recunoscătoare că lacrimile mele nu se revărsau. Le sughiţasem şi mă înecasem cu ele până atunci. Privirea Lizei s-a oprit asupra chipului meu, oglindind jalea care mă cuprinsese. Mă întrebam cât de roşii îmi erau ochii. Cât de groaznic trebuie să fi arătat! Nu aveam nicio mască în spatele căreia să mă ascund; nu mă puteam preface. Inima mea era cu totul distrusă.

Liza mi-a cuprins mâinile cu ale ei, strângându-le până ce mi-am smuls privirea de la petalele cusute pe fustele mele. Era o rochie aşa de frumoasă! Tânjeam să îmi înfig bisturiele în ea.

— Mă ajuţi să ies din rochia asta?

Vocea mea era spartă şi aspră, ca şi cum aş fi înghiţit câteva guri bune de apă de mare. Nu ştiam de cât timp stăteam acolo, pierdută în temniţa nefericirii mele. Parcă trecuseră secole.

— Mă roade.

Verişoara mea a ezitat, şi mâna i-a căzut de-a lungul corpului.

— Este doar un obstacol temporar, atâta tot.

Liza părea fermă, deşi simţeam un uşor tremur în glasul ei, adus de îngrijorarea care îi contrazicea spusele. Nu exista nicio garanţie că lucrurile aveau să se rezolve. Cel puţin, nu într-o formă favorabilă. Liza ştia asta la fel de bine ca mine.

— Este limpede că s-a strecurat o greşeală, iar Thomas o va repara pe dată. Ar fi trebuit să îl vezi! Nu am ştiut că poate fi atât de… intimidant.

Mi-am ridicat privirea.

— Nu faţă de noi. Furia lui era îndreptată complet în direcţia situaţiei create. Îi scrie chiar acum o telegramă tatălui său.

Am inspirat, cutremurându-mă, nepregătită să aflu răspunsul la următoarea întrebare, dar incapabilă să mai rămân neştiutoare prea mult timp.

— Există… un acord scris? Între Thomas şi… şi ea?

Liza şi-a ţuguiat buzele; cu siguranţă nu acestea erau veştile pe care dorea să mi le împărtăşească. Probabil nu atâta timp cât arătam ca un cadavru ambulant.

— Da! Thomas i-a spus tatălui tău că nu a mai văzut acea scrisoare niciodată, dar a confirmat că semnătura îi aparţine.

Liza m-a privit cu atenţie, iar eu mi-am plecat ochii din nou la rochie.

— Dacă ai fi văzut cum era Thomas, ai şti că nu ai de ce să te îngrijorezi. Cu semnătură sau nu, va rezolva buclucul ăsta.

Am dat din cap, iar acesta mi s-a clătinat, parcă nepăsător în faţa voinţei mele. Voiam să am aceeaşi încredere pe care o arăta verişoara mea, dar simţeam, în adâncul inimii, o tulburare ce avea rădăcini raţionale. Nimic nu prea avea sens. Era clar că tatăl lui Thomas încheiase un acord scris cu domnişoara Whitehall, ceea ce însemna că urmau să existe repercusiuni legale încercând să dizolvăm logodna. *Dacă* se putea dizolva.

Capul mi se învârtea, tot revenind la aceeaşi concluzie. Domnişoara Whitehall avea să mi-l răpească pe Thomas, noi nu aveam să mai fim unul

pentru celălalt, iar Thomas ar fi urmat să se însoare cu ea şi… Pielea parcă mi-a luat foc. Am tras de decolteul rochiei de mireasă.

— Te rog! am scrâşnit eu, trăgând materialul departe de carnea mea.

Puteam să jur că rochia prinsese viaţă şi simţea o plăcere nebună să mă sugrume. Pete roşii de furie au înflorit pe pielea mea ca nişte petale. Propriul meu buchet de regrete.

— Scoate-mi rochia asta, sau o sfâşii!

Speriată fie de tonul meu, fie de petele roşii, Liza a început să descheie corsetul cât a putut de repede. Respiraţia mea adâncă nu ajuta prea mult; cutia toracică se umfla din ce în ce mai tare până când Liza m-a înconjurat cu braţul şi m-a tras într-o îmbrăţişare puternică. M-am cutremurat sub atingerea ei, incapabilă să îmi mai controlez şiroiul de lacrimi. Thomas era promis alteia. Nunta noastră era o bătaie de joc. Îl pierdeam. Nu puteam respira. Mă înecam cu lacrimile ce refuzau să înceteze.

— Respiră! Trebuie să respiri, Audrey Rose!

Liza m-a strâns tare. Am închis ochii, încercând să poruncesc plămânilor să se mişte la unison cu respiraţia egală a verişoarei mele. Am încercat de câteva ori, dar am reuşit să mă liniştesc. Liza m-a întors spre ea, scuturându-mă puţin.

— Linişteşte-te! *Gândeşte!* Ce este asta?

Lacrimile ameninţau să se reverse iar pe faţa mea; buzele îmi tremurau.

— Cea mai rea zi din viaţa mea!

— Da, dar *gândeşte-te!* Linişteşte-te şi gândeşte limpede!

I-am aruncat o privire surprinsă. De parcă aş fi putut să îmi opresc pur şi simplu emoţiile *în acel moment.* Liza şi-a strâns buzele, privindu-mă cu hotărâre. Era forţa de care mă foloseam când nu o puteam găsi pe cea dinăuntrul meu. Aproape că m-a făcut iar să plâng. Auzisem că miresele plâng la nunţi, dar nu îmi imaginasem aşa ceva.

— Acesta este un mister pe care să îl desluşiţi împreună, înţelegi? Şi, în caz că ai uitat, domnul

Cresswell se pricepe de minune la asta. Chiar crezi că va lăsa lucrurile să se termine astfel? Părea gata să dezlănţuie iadul pe pământ. Satana însuşi ar fi tremurat în faţa lui. Inima sus, draga mea verişoară! Totul va fi bine.

În ciuda cuvintelor ei încurajatoare, am surprins o umbră de îndoială traversându-i chipul şi aruncându-mă iar în mijlocul disperării.

DOUĂZECI
O ÎNŢELEGERE DELOC CONVENABILĂ

Apartamentul lui Audrey Rose
Fifth Avenue, New York
6 februarie 1889

O oră, sau poate cinci, mai târziu, eram cuibărită în halatul meu de mătase, sorbind ceaiul adus de Liza înainte ca aceasta să meargă să discute cu familia noastră. Pe când respiram mireasma plăcută şi mă concentram la diferitele note aromatice, încercam să le ghicesc sensul adânc.

Deşi nu avea obiceiul de a-şi băga nasul în treburile mele personale, puteam pune rămăşag că Liza îşi făcea griji ca nu cumva să rămân însărcinată, iar ceaiul putea preveni o asemenea situaţie. Îl beam de săptămâni întregi, aşa că şansele erau destul de mari să scap măcar de o grijă. Verişoara mea se pricepea de minune să citească minţile oamenilor şi să îşi pună la treabă talentele cu privire la încurcăturile romantice. Nu ştiam dacă să râd sau să plâng, dar îi eram mai mult decât recunoscătoare pentru perspicacitatea ei.

Liza îmi sugerase să rămânem în camera mea, să mâncăm ciocolată şi să bem şampanie, dar o implorasem să coboare şi să îi ţină pe toţi ceilalţi departe de mine. Nu eram capabilă să fac faţă milei lor. Sau cuvintelor lor încurajatoare. Nu eram sigură care dintre cele două m-ar fi rănit mai mult: credinţa lor că totul avea să se termine cu bine sau lupta pe care o duceam eu însămi cu realitatea care îmi spunea că nimic nu avea să mai fie la fel.

Thomas putea să rezolve ecuaţii imposibile, dar nici măcar el nu putea face ca doi plus doi să rezulte

cinci. Mi-am sorbit ceaiul, gustându-i asprimea. Era aproape la fel de amărui precum starea mea de spirit. Mă obişnuisem cu gustul de plante proaspete şi aşteptam cu nerăbdare să inspir aroma. Era deosebit de calmant, mai ales acum, când mă aflam în toiul unui dezastru.

Rochia mea de mireasă zăcea pe podea, lângă mine, într-o grămadă de tul şi de petale, şi de podoabe fanteziste, ceea ce contrasta puternic cu ceea ce citeam. Jurnalele lui Nathaniel erau întinse pe ceea ce ar fi trebuit să fie patul meu conjugal. Notiţele lui erau împrăştiate şi deprimante precum gândurile mele. Mi-am aruncat privirea la rochie şi am tresărit. O murdărisem, din greşeală, cu cerneală. Încă o pierdere pe ziua aceea.

Am clătinat din cap. Moartea invada chiar şi cele mai sacre aspecte ale vieţii mele. Dacă voia neapărat să îmi ţină companie în cele mai groaznice momente, aş fi putut la fel de bine să o primesc cu braţele deschise. Am răsfoit un jurnal, citind rândurile, dar neînţelegând nimic. Fusesem aşa de sigură că Thomas avea să mă caute, dar cu cât trecea timpul, nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva devotamentul lui fusese o altă fantezie născută de imaginaţia mea.

Când am auzit, în final, ciocănitul, m-am ridicat în capul oaselor în pat, răsucind cearşaful cu degetele pe când uşa se crăpa. Thomas s-a oprit în prag, sprijinindu-se de el de parcă ar fi fost ţinut acolo de vreun soi de vrajă. Pe chipul lui se citea precauţia.

După ce m-a privit cu atenţie preţ de câteva clipe, a refuzat să se mai uite în ochii mei. Cât de diferit era faţă de dimineaţa care se încheiase, când trupurile noastre se topiseră unul în celalalt! O mie de imagini se luptau în mintea mea – mâinile lui în părul meu, buzele lui pe gâtul meu, degetele lui pe spatele meu, şoldurile noastre lipite. Totul fusese atât de minunat, şi acum…

Mi-am încleştat dinţii ca să nu încep să plâng în faţa lui. Aceleaşi temeri îmi dădeau acum ocol ca

nişte vulturi ce ciuguleau din oasele tristeţii mele. Reputaţia mea, viitorul meu! Ce mai însemnau toate acestea? Nu voiam să mă gândesc la căsătoria cu un alt bărbat. Aş fi lăsat lumea să vorbească despre comportamentul meu ruşinos; oamenii o făceau oricum. Buzele mi-au tremurat, tăind orice legături îl ţinuseră pe Thomas pe loc până atunci.

A traversat camera din câţiva paşi mari şi m-a învăluit în braţele lui.

— Îmi pare aşa de rău, Audrey Rose! Eu… înţeleg dacă mă urăşti sau… sau… vrei să pui punct…

— Să te urăsc?

M-am retras din îmbrăţişarea lui, căutând să îi citesc emoţiile adevărate. Chiar şi acum, expresia de pe chipul lui era controlată, cu grijă.

— Cum aş putea să te urăsc? Nu ştiai despre această logodnă, aşa e?

Thomas mi-a dat drumul, ca să scoată scrisoarea de la domnişoara Whitehall, ţinând-o cu două degete, de parcă ar fi fost o bucată împuţită de carne putrezită pe care ar fi preferat să o arunce cât colo. Îl văzusem cu nasul vârât în cadavrele putrede şi nu păruse niciodată atât de tulburat. Şi-a trecut mâna liberă prin păr, ciufulindu-şi-l într-un mod care nu îi era deloc caracteristic.

— Îţi jur că nu am bănuit nicio clipă că tata a pus la cale această logodnă.

Thomas a aruncat bucata de hârtie pe podea, uitându-se la ea ca şi cum privirea lui infernală ar fi putut să o incendieze. O părticică din îngrijorarea mea a dispărut. Totuşi, era doar o mică parte. Chiar dacă Thomas era dezgustat de veste, legat de condiţiile logodnei şi fără vreo posibilitate de a face ceva în privinţa ei, semnătura lui se afla pe acea scrisoare. În Anglia, o scrisoarea în care se cerea aprobarea încheierii unei logodne era o dovadă acceptabilă în faţa legii şi îndeplinea rolul unui contract, la fel ca şi cel încheiat în persoană. Voiam să îl asaltez cu sute de întrebări, dar m-am abţinut. L-am privit pe măsură ce masca lui de gheaţă se

topea încet, lăsând la vedere adâncimea propriei disperări şi îngrijorări.

— Deşi, dacă mă gândesc la conflictele noastre din august, a continuat el, nu sunt atât de surprins pe cât ar trebui să fiu. Tata a fost dezamăgit că nu am insistat mai mult să o curtez pe domnişoara Whitehall. Eu nu…

Thomas a clătinat din cap.

— Nu am luat în considerare motivaţiile lui pentru a face asta. În mod clar, a fost o greşeală din partea mea. Este fiica unui marchiz. Tata crede că o căsătorie nu este altceva decât o afacere înţeleaptă. De fapt, în noaptea în care te-am întâlnit, a insistat să îmi ţină o predică despre asta.

— Cum…

Îmi simţeam emoţiile clocotind iar. Marchizul era cu câteva ranguri mai înalt decât titlul de lord al tatălui meu, în rândul nobilimii britanice. Pentru tatăl lui Thomas, el însuşi un duce, a se alia cu familia mea ar fi însemnat să facă o partidă slabă. Am inspirat iar adânc.

— Cum ai întâlnit-o pe domnişoara Whitehall? Am crezut că nu ai mai curtat pe nimeni altcineva.

Mi-am ridicat privirea la timp ca să îl văd tresărind.

— Nu a fost niciodată…

Thomas şi-a frecat faţa. Arăta obosit, aproape tras la faţă.

— Tata mă obligă să particip la anumite întruniri sociale de-a lungul anului. În mare parte, una sau două petreceri groaznice, găzduite de prietenii lui. Am întâlnit-o pe domnişoara Whitehall la balul dat în onoarea debutului său în societate.

Thomas a ezitat, ceea ce mă făcea să mă încordez şi mai mult. Când a părut că nu avea să îmi mai spună nimic altceva, mi-am adunat curajul. Meritam să ştiu.

— Şi?

Thomas s-a ridicat şi a început să umble agitat prin încăperea mică, de parcă ar fi căutat, inconştient, o cale de scăpare.

— Ştiam că tata voia ca eu să mă arăt interesat, dar nu era *nicidecum* ceea ce îmi doream.

Mi-a aruncat o privire, iar buzele lui aproape că au tresărit.

— Voiam să fiu lăsat în pace. Consideram ştiinţa a fi singura mea iubire. Domnişoara Whitehall mă călca pe nervi. M-a înghesuit într-un bufet, asaltându-mă cu întrebări.

Un zâmbet aproape că i-a apărut pe buze înainte de a-şi aminti de ziua noastră oribilă.

— Era de acord cu orice spuneam; extrem de enervantă. Ochii ei continuau să alunece peste umărul meu, spre un alt tânăr. Am început atunci să înţeleg că era, de fapt, interesată de titlul tatălui meu. Că ar fi fost în stare să îmi spună orice aş fi dorit să aud. Când mi-am închipuit cum ar fi arătat viaţa noastră, mi-am dat seama că nu ar fi existat o nefericire mai mare pentru niciunul dintre noi. Am ştiut că era nevoie să pun capăt eforturilor ei pe dată.

Thomas a inspirat adânc.

— I-am sugerat să alergăm dezbrăcaţi pe străzi şi aproape că a leşinat cu faţa în farfuria cu desert. Am plecat curând după acest incident, fără să mă aştept să îi mai aud vreodată numele sau să o văd.

Mi-am acordat câteva momente ca să îi înţeleg mai bine povestea.

— Deci tu… Nu a fost niciodată vorba de simpatie… din partea ta?

— Niciodată! Abia dacă mi-am petrecut o oră cu ea. Iar interacţiunea noastră s-a rezumat, în mare parte, la mine fiind enervant şi la ea ascultându-mă doar pe jumătate.

Thomas s-a aşezat lângă mine, pe pat.

— Eşti sigură că nu eşti furioasă pe mine?

M-am gândit la povestea lui şi la cum mă simţeam.

În cele din urmă, am inspirat adânc.

— Când mi-ai promis o viaţă plină de surprize, nu m-am gândit la asta.

Thomas a pufnit, de parcă greutatea pe care o purtase până atunci i se ridicase, brusc, de pe umeri.

— Dacă te consolează cu ceva, nici eu nu îmi imaginasem aşa ceva.

Mi-a ridicat, cu grijă, mâna, trasând conturul diamantului roşu pe care îl purtam încă pe deget.

— Tu… regreţi ce s-a întâmplat între noi?

Obrajii mei au luat foc pe măsură ce amintirile trupurilor noastre unite în cel mai intim mod posibil mi-au străfulgerat gândurile. Buzele şi mâinile lui venerându-mă cum nu crezusem vreodată că ar fi posibil. Cât de incredibil de bine mă simţisem să mă dăruiesc complet lui!

— Nu, nu… am zis, înghiţindu-mi nodul din gât şi trăgând de timp, nu pe deplin.

Thomas s-a crispat. Îmi doream să îmi îndes cuvintele înapoi în gură, dar nu îmi puteam nega emoţiile răvăşitoare. Chiar dacă sentimentele îl făceau să se simtă inconfortabil, trebuia să ne împărtăşim cele mai tainice temeri. Dacă era să fi învăţat ceva din experienţa avută alături de trupa de circ, atunci era puterea de a împărtăşi cu el acele părţi din mine care mă temeam că l-ar fi putut speria. Mi-am împletit degetele cu ale lui, arătându-i cât de puternice erau împreună.

— Nu regret că am împărţit patul cu tine. Nici acum şi niciodată. Eu… eu mă simt inconfortabil pentru că nu ştiu ce va urma. Dacă *eşti obligat* să te căsătoreşti cu domnişoara Whitehall? Ce se va întâmpla atunci?

Am inspirat, ca să îmi calmez nervii.

— Dacă te culci cu ea, eu nu pot fi amanta ta, Thomas. Nu îmi voi face mie însămi una ca asta, chiar dacă inima mea îţi aparţine.

Thomas a rămas tăcut o clipă. Aproape la fel de tăcut ca morţii. Mi-am adunat curajul şi m-am uitat la el, văzând cât de tensionat era acum.

— Tu crezi că aş putea să îţi fac aşa ceva? Că i-aş permite tatei să ne facă aşa ceva?

Calmul periculos al tonului lui mi-a făcut pielea să se înfioare pe spate. Liza avusese dreptate. Nu

văzusem niciodată acea latură a lui Thomas. Nu îmi era teamă de el; îmi era teamă de războiul pe care l-ar fi dus pentru mine. Thomas era un tânăr care găsise fericirea şi avea să se agaţe de ea până ce devenea oale şi ulcele.

— Care sunt condiţiile logodnei?

— Nu există niciuna care să nu poată fi încălcată, a zis el, cu glasul rece ca o bucată de gheaţă.

Nu credeam nicio secundă bravada lui. Mi-am ridicat, brusc, privirea, studiindu-l. Acolo. În cuta uşoară a frunţii lui încruntate.

— Pot să citesc eu însămi scrisoarea?

Thomas a ezitat o secundă prea mult, dar s-a aplecat să culeagă plicul de pe jos. Am citit textul repede, în linişte, blestemând pe când terminam. Situaţia era mult mai rea decât îmi imaginasem.

— Thomas, te va dezmoşteni! Nu vei mai avea titlu, bani, casă.

Gravitatea situaţiei aproape că mă dărâma.

— Tu nu poţi să…

M-am silit să rămân în capul oaselor, să îmi transform coloana vertebrală în oţel.

— Nu poţi renunţa la toate acestea! Nu pentru mine!

Thomas s-a ridicat, aplecându-se ca să mă privească în ochi.

— Îmi poate lua titlul englezesc, dar casa de familie a mamei nu îi aparţine. Mama a avut grijă să rămână în grija Dacianei până la majoratul meu. Oricât şi-ar dori, nu îmi poate răpi legăturile nobiliare româneşti. Dacă am de ales între tine şi un titlu de care nu îmi pasă, atunci răspunsul este unul simplu.

— Chiar este un lucru la care să renunţi? am întrebat. Sau între noi se va sădi o sămânţă de resentimente – i-am atins inima – care va creşte cu timpul până ce îţi vei regreta decizia?

Liniştea s-a strecurat în pauzele dintre respiraţiile noastre, aşteptând să fie alungată, dar Thomas părea să o primească. Voiam ca Thomas să îmi nege temerile, însă el a rămas acolo, jucându-se cu inelul,

rămas fără cuvinte. Era uşor să crezi că puteai să renunţi la numele familiei tale pentru dragoste – în teorie. Când venea vorba de consecinţele care păreau să se rostogolească precum nişte bolovani pe o stâncă, decizia nu mai părea una chiar aşa de simplă.

Din fericire – sau poate printr-o altă întorsătură blestemată a sorţii –, cineva a bătut la uşă. Nemaipăsându-mi cine avea să ne vadă împreună, am strigat:

— Intră!

Daciana a dat năvală în cameră, ca o furtună ce se năpusteşte la mal, răpind ce mai rămăsese din linişte. Ochii ei aruncau fulgere.

— Nu eşti singurul căruia i-a scris tata.

Daciana a strâns o scrisoare în pumn şi a ridicat-o, pentru a o vedea.

— Mă ameninţă!

— Nu fi absurdă!

Tonul calm al lui Thomas nu se potrivea cu teama din ochii lui. Mi-am imaginat un bolovan din avalanşa declanşată de tatăl lui.

— Îl subestimezi pe tata.

O lacrimă s-a scurs pe obrazul Dacianei.

— Dacă nu îi respecţi condiţiile, o să mă mărite cu prietenul acela bătrân şi groaznic al lui.

I-am privit, observând cum culoarea dispărea din obrajii lui Thomas.

— Cine? a întrebat, iar în glas i se simţea groaza.

— Acela ale cărui foste neveste au dispărut.

Daciana părea acum mai degrabă gata să scoate ochii cuiva, decât să plângă.

— Iar casa noastră din Bucureşti îi va reveni noului meu soţ, aşa cum spune legea. Nouă nu ne va mai rămâne nimic de la mama.

DOUĂZECI ŞI UNU
O SITUAŢIE IMPOSIBILĂ

Apartamentul lui Audrey Rose
Fifth Avenue, New York
6 februarie 1889

Thomas a rămas nenatural de nemişcat, amintindu-mi de zvonurile despre vampiri care circulau în familia lui. Părul de pe ceafă mi s-a ridicat. O energie ciudată părea să trosnească în spaţiul dintre noi, o tensiune ce aştepta cea mai mică scânteie ca să explodeze. Thomas s-a ridicat cu mâinile neclintite pe lângă trup şi cu pieptul abia mişcându-i-se.

Îmi imaginam că, pe dinăuntru, Thomas era o reţea haotică de energie sălbatică. Era singura explicaţie pentru calmitatea înfricoşătoare pe care o afişa. Thomas îşi mişca întotdeauna degetele sau se plimba de colo, colo. Practic, nu stătea nicicând pe loc. Nu aşa.

În cele din urmă, a clipit.

— Am optsprezece ani. Ameninţarea tatei nu înseamnă nimic. În conformitate cu dorinţa mamei, proprietatea îmi aparţine. Şi, din moment ce eu sunt stăpân, îţi dau voie să refuzi căsătoria şi să trăieşti în casa familiei noastre, pentru totdeauna. Şi Ileana la fel.

Thomas m-a privit cu un strop de fericire înfiripându-i-se pe chip.

— Wadsworth şi cu mine vom locui şi noi acolo. Dacă va vrea asta. Nu va trebui să ne mai facem griji cu privire la societatea londoneză, la obiceiurile de curtare sau la angajamentele de logodnă forţată. Putem lăsa totul în urmă. Tata nu ne

va urma în România. Din contră, va fi mulţumit că problemele lui s-au rezolvat.

Ochii Dacianei s-au umezit. Am oftat. Thomas şi cu mine puteam încă să fim împreună. Aveam să ne mutăm în România. Totul avea să fie bine. Dacă toate acestea s-ar fi întâmplat cu câteva săptămâni în urmă, am fi fost într-un mare bucluc. Nu ştiam încă ce părere aveam despre Dumnezeu; cu toate acestea, dacă reuşise să rezolve dilema noastră atât de repede…

— Nu înţelegi, a tremurat vocea Dacianei. Nu mă ameninţă doar pe mine.

Mâna ei a tremurat uşor pe scrisoarea ridicată.

— A ameninţat-o şi pe Ileana. Dacă nu îi facem pe plac, va dezvălui familiei ei secretul relaţiei noastre.

Întotdeauna îmi imaginasem irisurile lui Thomas calde precum ciocolata topită. Acum îmi aminteau de nişte cărbuni încinşi. Erau aproape negre de furie.

— Nu poate demonstra…

— Mi-a citit corespondenţa, a zis ea. A făcut copii după scrisori, trasând conturul urmelor lăsate pe hârtie. Aşa a aflat şi despre afecţiunea ta pentru Audrey Rose.

Thomas a izbucnit într-o litanie de înjurături.

— Şi Ileana… este o Hohenzollern, Thomas! a şoptit Daciana. Scandalul nu îi va distruge doar familia, dar îi va răpi şi locul în Ordin. Va fi izgonită din rândurile lor. Ar fi… Ruşinea ar distruge-o.

— Ai spus că este o Hohenzollern? am zis, aproape căzând în nas.

Ştiam că Ileana era membră a nobilimii româneşti, dar nu avusesem habar cât de importantă era familia ei. Era prinţesa României. Situaţia noastră devenise din rea, acceptabilă şi iar fără de speranţă în doar în câteva clipe. Ceea ce făcea tatăl lui era jalnic.

Mi-am aruncat privirea la Thomas, crispându-mă când am văzut expresia îndurerată de pe chipul lui.

Dacă acesta era un joc, tatăl lui reuşise de minune să îl blocheze. Nu mai aveam alte cărţi de tras, niciun truc pe care l-am fi putut folosi pentru a ieşi din încurcătură. Thomas avea să se căsătorească cu domnişoara Whitehall, ori o altă persoană dragă – în afară de mine – şi avea să fie distrus. Eu însă aveam să fiu distrusă în alt fel.

Ne aflam într-o situaţie imposibilă. Dacă mă alegea pe mine, le condamna pe sora lui şi pe iubita ei şi pierdea ambele case ale familiei şi titlul nobiliar. Dacă făcea aşa cum îi cerea tatăl lui, avea să frângă două inimi, a mea şi a lui. În jocul acesta nu existau învingători. Cu excepţia tatălui lui Thomas şi al domnişoarei Whitehall. Ei aveau să capete tot ce îşi doreau.

Am aşteptat, apăsându-mi mâinile pe abdomen, întrebându-mă când aveam să-mi simt iar inima scoasă din piept. Ar fi trebuit să fiu mai liniştită, ştiind că domnişoara Whitehall căuta doar o căsătorie de convenienţă. Că tatăl lui nu mă displăcea, dar că ţinea mai mult la statutul social decât la fericirea fiului său. Niciunul dintre aceste gânduri nu uşura durerea tot mai mare.

Am tras cu ochiul la Thomas, iar gaura din inima mea s-a lărgit. Părea să se lupte cu aceleaşi lucruri, cântărind fiecare decizie şi fiecare consecinţă. Pe chipul lui, citeam absenţa speranţei. Viitorul nostru era condamnat.

Daciana s-a prăbuşit pe divan, cu capul în mâini.

— Nu avem cum să evităm situaţia asta. Dacă Ileana şi cu mine am fi fost mai discrete…

Thomas s-a postat în faţa surorii lui pe dată, privind-o cu chipul aprig. I-a prins, delicat, încheieturile mâinilor, trăgându-le departe de obrajii ei mânjiţi de lacrimi.

— Nu te învinovăţi tu singură sau pe Ileana! Aveţi tot dreptul să vă iubiţi una pe cealaltă la fel de liber ca oricine altcineva. Tata joacă acest joc cât poate el de murdar pentru că nu mai are nicio altă opţiune. Dacă ar avea, ar fi păstrat aceste ameninţări

pentru vreun alt plan malefic. Tata este bolnav şi crud, dar asta este problema lui, nu a ta. De acord?

Daciana şi-a tras nasul, întorcându-şi privirea imploratoare spre mine.

— Audrey Rose, nu pot să îţi cer iertare, dacă…

— Thomas are dreptate, am zis eu înainte ca Daciana să se piardă în starea de isterie în care se afla, luându-mă cu ea. Nu este vina ta. Nu este vina nimănui.

Mi-am trecut mâna prin păr, trăgându-mă puţin de el ca să mai uşurez durerea care începea să se înfiripe.

— Te rog să nu îţi ceri iertare şi să nu te simţi responsabilă!

Thomas s-a aşezat pe podea, căzut pe gânduri. Liza avusese dreptate – Thomas nu avea să înceteze niciodată să studieze puzzle-ul până nu găsea o calea de a-l rezolva. Avea să epuizeze toate variantele înainte de a renunţa.

— Şi dacă… a început Daciana, care îşi freca tâmplele. Dacă te-ai căsători cu domnişoara Whitehall, a întrebat ea, ridicând mâna când Thomas a fost gata să izbucnească, dar nu consumi căsătoria şi nici nu trăieşti cu ea. Ar fi doar o căsătorie de formă. Apoi tu şi Audrey Rose aţi putea locui împreună, la Bucureşti. Sau să călătoriţi pe continent. Nu ar trebuie să staţi într-un singur loc, în eventualitatea în care presupusa ta soţie vine să te caute. Cine ştie? Dacă nu consumaţi căsătoria, poate că va implora ca legătura voastră să fie dizolvată. Este un lucru rar, dar s-a mai întâmplat.

Acum era rândul meu să rămân încremenită. Thomas a deschis gura, apoi a închis-o. Am privit cum o serie de emoţii se băteau pe chipul lui – era prea tulburat să mai încerce să le ascundă sau să adopte masca lui rece. Sau poate că alesese să nu facă asta în faţa mea şi a surorii lui. Noi eram singurele persoane din lume în faţa cărora putea fi el însuşi. A început să îşi roadă degetul mare de la mână.

— Nu este nicidecum ideal, a zis el, în cele din urmă. Şi mai degrabă aş prefera să îmi scot un ochi cu o lingură ruginită, dar s-ar putea să fie singura cale pentru a trăi aşa cum ne dorim. Ţi-aş dărui casa de la Bucureşti; nu i-ai da niciodată voie domnişoarei Whitehall să pătrundă acolo.

— Aş fi mai mult decât fericită să accept târgul ăsta.

Ambii fraţi mă priveau cu sprâncenele ridicate. M-am uitat la fiecare dintre ei, încercând din răsputeri să îmi controlez tonul vocii. Avea să îmi fie greu să le distrug speranţa care le juca pe chipuri. Mi-am aruncat privirea la rochia mea de mireasă, distrusă. Pata de cerneală arăta ca sângele uscat şi părea să prevestească un viitor promiţător sfârşit printr-o moarte violentă.

— M-ai accepta, atunci, ca amanta ta?

Thomas a pălit.

— Nu… nu în inima mea. Tu vei rămâne întotdeauna…

Privirea mea l-a redus la tăcere. Era ciudat, având în vedere că nu aceasta fusese intenţia mea.

Frâul pe care îl pusesem strâns emoţiilor începea să îmi alunece din mână; trebuia să încerc mai mult să îmi reconstruiesc propria mască.

— Voi rămâne pe veci o paria în faţa societăţii. Nu că mi-ar păsa prea mult de ceea ce cred alţii, dar cum rămâne cu familia mea? am întrebat şoptit. Cum rămâne cu tata? Cu unchiul? Şi, mai ales, cu Liza? Oare pata ruşinii mele de a mă culca cu un bărbat căsătorit ar strica potenţialele ei oportunităţi? Să o condamn şi pe ea la o viaţă în dispreţ?

Am clătinat, tristă, din cap.

— Poate că nu îmi pasă ce şuşoteşte lumea prin spatele meu, dar cum să îi trag după mine pe toţi cei dragi?

M-am ridicat din pat, păşind nesigur spre el şi oprindu-mă când Thomas m-a privit cu ochii lucitori. Ştia că am dreptate, oricât de mult ar fi urât asta.

— Motivul pentru care trebuie să te căsătoreşti cu domnişoara Whitehall este acelaşi cu motivul pentru care sunt nevoită să îţi refuz oferta. Oricât de mult mi-aş dori să nu o fac. Nu îmi pot blestema familia, aşa cum nici tu nu o poţi distruge pe a ta. Sunt multe lucruri, dar să fiu atât de egoistă? Este de neconceput!

O lacrimă a lunecat pe obrazul lui Thomas. Am întins mâna, ştergând lacrima mai întâi cu degetele, apoi cu un sărut. Thomas m-a tras mai aproape, îngropându-şi faţa în părul meu, în gâtul meu. Respiraţia lui era caldă şi neregulată pe carnea mea. Şi-a şoptit cea mai adâncă frică.

— Nu mă iubeşti?

Mi-am petrecut braţele mai strâns în jurul lui, încercând să memorez cât de bine se simţea trupul lui atât de aproape de al meu. Mirosul lui caracteristic de cafea, zahăr şi scorţişoară. Acestea erau doar câteva dintre lucrurile care aveau să îmi lipsească groaznic de îndată ce aveau să dispară. Însă era nevoie să mă lipsesc de ele, să le îndepărtez ca pe o tumoare înainte să ia amploare. Deşi mă omora, trebuia să îl resping. De dragul amândurora. În caz contrar, aveam să păşim amândoi pe calea durerii provocate celor dragi nouă. Nu aveam să îl las să se preschimbe într-un diavol, aşa cum nu aveam de gând să cedez în faţa întunericului din propria mea inimă.

— Te voi iubi până când lumea va înceta să se mai învârtă sau până când inima mea nu va mai bate, Thomas Cresswell. Şi nici atunci nu sunt complet sigură că iubirea mea te va putea părăsi. Dar nu mă voi culca niciodată cu un bărbat care aparţine unei alteia. Oricât mi-aş dori să o pot face. Te rog, nu îmi cere aşa ceva!

Am auzit foşnetul fustelor, amintindu-mi că Daciana se afla încă acolo, şi m-am retras din îmbrăţişarea lui Thomas. El s-a opus, nevrând ca momentul să se termine vreodată.

— O să vă las singuri!

Paşii Dacianei au traversat camera şi s-au oprit.

— Dacă ai nevoie de mine, Audrey Rose, te rog nu ezita să mă cauţi! Nu contează când.

Clicul subtil al uşii indica faptul că eram din nou singuri. Împreună, în nefericirea noastră comună. Lacrimile lui Thomas au umezit gulerul halatului, făcându-mi pielea să se înfioare cu fiecare expiraţie tremurătoare.

Mâna lui s-a mişcat de la talia mea, la păr, împletindu-se într-un fel aşa de plăcut! A rămas acolo, fără să îmi tragă capul pe spate, deşi ştiam că asta voia. Îmi cerea să ne petrecem noaptea împreună, înfăşuraţi într-un cocon de pături şi încolăciţi unul în jurul celuilalt. Voia să ne vărsăm grijile în săruturi şi în mângâieri, să le alungăm pe mâine. Să amânăm inevitabilul, când ar fi trebuit să ne luăm adio de la povestea noastră de dragoste.

Thomas se prefăcea că nu ne invadase nimeni lumea şi o întorsese cu susul în jos. Nu îmi doream altceva decât să îl urmez în fantezia lui. Să mergem în pat şi să ne trezim ca şi cum acea zi nu se întâmplase niciodată. Ar fi fost aşa de simplu să ne întoarcem la cum fuseserăm înainte! I-am cuprins gulerul cu degetele, luptându-mă să împiedic ceea ce părea cel mai natural lucru din lume. Mi-era greu să îmi amintesc că, doar cu câteva ore mai devreme, râseserăm şi ne sărutaserăm chiar în acel pat. Pe atunci, lumea noastră era minunat de simplă.

Tot ce trebuia să fac era să îmi ridic bărbia, şi buzele lui aveau să fie ale mele, punând stăpânire pe mine, aşa cum aş fi pus eu stăpânire pe ele. Îmi doream asta mai mult decât orice. Voiam să îl ţin în braţe şi să mă simt în siguranţă în îmbrăţişarea noastră – adăpostită de lumea de afară şi de orice intervenţie care ameninţa să ne despartă. Dar asta ar fi făcut separarea, care îmi părea deja de nesuportat, încă şi mai rea. Indiferent de cât mi-aş fi dorit ca realitatea să fie alta, eu şi Thomas *trebuia* să ne despărţim. Gândul a fost suficient cât să mă facă să îmi înfig degetele în jacheta lui. Să îmi imaginez lumea fără zâmbetul lui strâmb şi săruturile lui dulci… Mi-am lipit capul de al lui.

Aveam să fim legaţi pe veci – prin munca noastră şi prin unchiul meu – şi să mă împart mai mult cu el mi-ar fi frânt sufletul. Îl doream, dar trebuia să am grijă de mine însămi. Mi-am adus palma la pieptul lui, aşezând-o deasupra inimii lui preţ de câteva bătăi scumpe, imaginându-mi tatuajul de acolo, apoi m-am îndepărtat. Mi-am înghiţit lacrimile, uşurată, cumva, că plânsesem atât de mult mai devreme.

Se părea că lacrimile se uscaseră, în cele din urmă. Thomas s-a întins iar spre mine. Lacrimile lui abia se iţeau, dar m-am retras, clătinând din cap. Era cel mai dificil şi mai meschin gest pe care fusesem vreodată silită să îl fac. Deşi nu eu îi făceam asta cu adevărat. Vina era, în totalitate, a tatălui său.

— Trebuie să fim puternici! Amândoi!

Mi-am coborât privirea la picioarele mele, la pantofii pe care îi făcuse pentru mine, cu atâta drag. Aceştia noi erau de un albastru pal, cu mici orhidee albe.

— Nu pot suporta. Nu pot…

Am înghiţit.

— Te rog, Thomas! Te rog, nu face să fie şi mai greu decât este! Mi-e teamă că m-aş putea prăbuşi!

Thomas a mai rămas un moment, cu mâinile atârnându-i moi pe lângă corp. Nu cred că ştia ce să facă sau unde să meargă. Luptaserăm unul pentru celălalt, trecuserăm prin multe şi crescuserăm împreună doar ca să ne vedem viitorul răpit într-o clipită de un duşman pe care nici măcar nu îl anticipaserăm. Era bizar de tăcut. Am îndrăznit să îmi arunc o privire la el şi i-am întâlnit chipul aprig. În ochii lui se citea dorinţa de luptă şi asta mă speria. Am aşteptat, ţinându-mi respiraţia, ca el să vorbească. Să declare că nu aşa se sfârşea povestea noastră de dragoste.

Şi-a împins bărbia înainte şi a plecat băţos spre uşă. Am continuat să îl privesc până ce a dispărut dincolo de ea, iar paşii lui s-au estompat pe coridor. Atunci am descoperit că mă înşelasem din nou. Încă aveam lacrimi. O picătură, urmată de o alta au căzut pe vârfurile pantofilor din satin, pătându-i cu pete

de un albastru mai închis. I-am aruncat din picioare şi m-am afundat sub pături, ascultându-mi inima care se frânsese în două.

În acea zi pe care ar fi trebuit să o preţuim pe vecie, am plâns pe teancul de jurnale ale Spintecătorului. Nu îmi puteam controla durerea şi am plâns până în zori, când soarele a scăldat cerul într-un roşu profund, violent. Când am ostenit, am lunecat, fără să vreau, într-un somn întrerupt. Acolo mă aştepta diavolul, cu buzele lăţite într-un rânjet. Căzusem din nou în iadul meu personal. De data asta nu ştiam să spun ce era mai rău: visele mele sau realitatea.

Sfântul Arhanghel Mihail: căderea dragonului şi îngerii răzvrătiţi înfrânţi de Sfântul Mihail.

DOUĂZECI ŞI DOI
SOSIREA UNEI REGINE

Salonul din casa bunicii
Fifth Avenue, New York
7 februarie 1889

După îndelungate deliberări în sinea mea, am coborât în salonul pentru micul dejun, cu capul sus şi gata să îl înfrunt pe Thomas în urma nunţii noastre nereuşite, şi aproape că m-am împiedicat în fustele mele din catifea, şocată de priveliştea neaşteptată.

M-am muşcat de interiorul obrazului ca să mă asigur că nu aveam o halucinaţie. Durerea mi-a indicat faptul că eram, într-adevăr, trează. Aproape că mi-aş fi dorit să îmi imaginez din nou lucruri oribile.

La masă, ca o regină pe tron, şedea *Grandmama.* Şi nu părea foarte mulţumită. Privirea mi s-a mutat la ziarul aflat în faţa ei şi am citit rapid titlul:

SPINTECĂTORUL NOSTRU
EVISCEREAZĂ O FEMEIE
ÎN NEW YORK.

Îşi lasă semnul sub forma unei cruci tăiate pe spate.
Poliţia este derutată, dar face eforturi.

— *Grandmama!*

Am făcut o plecăciune smerită. Îmi doream să alerg la ea, să mă topesc în braţele ei, să stau în poala ei şi să o las să îmi alunge orice grijă, dar ea nu ar fi tolerat astfel de efuziuni sentimentale. Cel puţin nu în faţa celorlalte persoane prezente în cameră.

— Ce surpriză minunată!

— Minţi ca un Wadsworth.

Zâmbetul mi-a îngheţat pe loc. Nu eram convinsă că starea ei de spirit proastă avea legătură doar cu vestea despre un cadavru mutilat. Nu aveam nicio îndoială că fusese informată cu privire la evenimentele de cu o zi în urmă, şi groaza m-a cuprins pe dată. Mai întâi domnişoara Whitehall, apoi bunica. Dacă sosea şi familia lui Thomas, cred că aş fi fost gata să devin religioasă.

În timp ce bunica mă cerceta din cap până în picioare, o studiam şi eu, însă mai subtil. Mătasea rochiei ei era de un turcoaz aprins, cu ţesătură din argint, iar detaliile îmi aminteau de materialele din India ei natală. La încheieturi, la urechi şi la gât îi luceau diamante. Se îmbrăcase impecabil, ca întotdeauna. Am mulţumit cerului că îmi alesesem cu grijă îmbrăcămintea. Deşi mă simţeam ca şi cum aş fi putut să îmi pun un sac de rafie ca să se asorteze cu pungile de sub ochi, decisesem să port un model inspirat de moda din Franţa, cumpărat de la Dogwood Lane Boutique.

Era de un roşu profund, cu dantelă delicată, aurie. Culorile îmi scoteau în evidenţă verdele ochilor şi negrul părului. Îmi pusesem una dintre perechile de pantofi extravagante – dar practice – făcute de Thomas: negri, cu flori aurii şi viţe brodate pe ei. Degetele mi se iţeau în propriul lor fel fermecător. Dacă destinul meu era să fiu părăsită, puteam măcar să arăt cât mai bine. Era josnic, mai ales că situaţia nu i se datora complet, însă am simţit o umbră de satisfacţie, imaginându-mi-o pe domnişoara Whitehall văzându-mă îmbrăcată ca o zeiţă a lumii de apoi.

Grandmama continua să mă cerceteze, cu o expresie imposibil de citit pe chip. Mi-am îndreptat umerii sub scrutarea ei, sperând că aveam să par mai puţin agitată decât eram de fapt. Privirea ei era vigilentă şi ascuţită ca a unui şoim, iar eu mă săturasem să mă mai simt ca o pradă.

— Cum a fost călătoria? am întrebat mieros. A trecut ceva vreme de când te-ai întors în India.

Bunica mi-a făcut semn cu mâna ei încovoiată să mă apropii, de parcă nu mă inspectase deja în amănunt. Artrita îi dădea bătăi de cap de ani buni, iar acum părea să o doară cumplit. Am observat că după fiecare mişcare tresălta.

— Arăţi de parcă ai fost trimisă să toci ceapă, drept pedeapsă. Ai ochii prea roşii.

Bunica m-a cuprins de guler, trăgându-mă aproape, ca să mă miroasă într-un mod incredibil de teatral.

— Miroşi a lămâiţă şi a jale.

— Am băut o ceaşcă de ceai în odaia mea, am minţit. Şi m-am opărit.

Ne-am uitat una la cealaltă preţ de un moment. Ochii ei erau de culoarea cafelei. Bunica avea un iz slab de bomboane mentolate, căci îi plăceau foarte mult, iar mirosul m-a trimis cu gândul la copilărie. Privindu-i chipul ridat, pielea uşor cafenie, mi se părea că trecuse o viaţă întreagă.

— Cum ai dormit? m-a întrebat Liza, precaută, încercând să schimbe subiectul.

Am îndrăznit să îmi arunc o privire de jur-împrejurul camerei. Mătuşa Amelia avea bunăvoinţa să se holbeze în ceaşca de ceai, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic, că nu fusese distrusă nicio nuntă şi că bunica mea nu mă interoga. În acel moment, îmi venea să o îmbrăţişez.

— Vrei să îţi mai fac din ceaiul acela de plante care îţi place ţie?

— Nu, mulţumesc!

Am zâmbit vlăguită.

— Mi-ar plăcea nişte ghimbir. Mi-e puţin greaţă în dimineaţa asta.

Privirea Lizei a căzut asupra abdomenului meu, de parcă ar fi putut stabili ce îmi cauza starea de rău printr-o simplă analiză mai atentă. Bănuielile mele cu privire la ceaiul ei de plante fuseseră corecte. Aveam inima frântă, nu eram însărcinată.

Mătuşa Amelia s-a agitat, lovind uşor mâna fiicei ei.

— Cum merge cârpitul? Aş vrea să merg la orfelinat în dimineaţa asta.

— Serios, mamă? a întrebat Liza, exasperată. O să continuăm să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic supărător ieri? Audrey Rose are nevoie de ajutorul nostru.

Mi-am turnat nişte ceai şi am adăugat pe farfurie un biscuit de pe bufet, ungându-l cu cremă de unt şi cu gem de zmeură înainte de a mă aşeza la masă. Nu ştiam de ce, dar dulciurile păreau să priască mereu, indiferent de cât de îndurerată era o persoană.

— De fapt, am zis, printre înghiţituri şi atrăgându-mi o scurtă privire plină de reproş de la mătuşa şi de la bunica mea, aş prefera să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Mi-am aruncat privirea din nou de jur-împrejurul camerei, uşurată să văd că nu eram decât noi patru.

— Unde sunt ceilalţi?

Speram, în secret, că domnişoara Whitehall se răzgândise în timpul nopţii şi îşi retrăsese partea de înţelegere. Poate că Thomas, Daciana şi Ileana fuseseră suficient de amabili cât să o trimită cu tot cu cufere înapoi în Anglia. Singură.

— Tatăl tău a avut nişte treabă; Jonathan este în birou – azvârlind cărţi, dacă ne luăm după zgomot.

Mătuşa şi-a strâns buzele; era clar împotriva unor asemenea manifestări. Treburile tatei erau probabil doar o scuză pentru a se elibera de sub privirea încruntată a bunicii. Nu îi păsa câtuşi de puţin de latura Wadsworth a familiei şi nu prea multe lucruri o îmblânziseră de-a lungul timpului. Sincer, nu înţelesesem niciodată de ce îl displăcea pe tata. Cu siguranţă nu era din cauză că tata era englez. Până la urmă, şi ea se măritase cu un englez.

— Thomas şi sora lui, alături de Ileana, au plecat cu trăsura, în dimineaţa asta. Au spus doar că se vor întoarce după-amiază.

M-am gândit la amestecul ciudat de uşurare şi de dezamăgire pe care îl simţeam. Era înnebunitor cum puteam să simt ambele lucruri în egală măsură. O idee groaznică şi-a făcut loc în mintea mea. Mă întrebam dacă nu cumva *plecaseră* să discute cu domnişoara Whitehall. Apoi m-am întrebat unde plecase ea după ce stârnise haosul în urma ei. Nu fusesem cu adevărat atentă la nimic altceva în afară de propria mea respiraţia greoaie. Îmi imaginam că, aşa cum se întâmpla în majoritatea cazurilor de traumă, după ce şocul iniţial se estompa, aveam să fiu nevoită să înfrunt destule întrebări neplăcute. Câteva dintre ele se strecuraseră printre barierele pe care le ridicasem, aducând cu ele un sentiment proaspăt de teamă. Oare Thomas încerca să o facă pe domnişoara Whitehall să se răzgândească în privinţa logodnei lor? Sau decisese să respecte dorinţele tatălui său? Mă simţeam din ce în ce mai prinsă. Mintea mea era împânzită de griji.

M-am concentrat la propria respiraţie, deşi nu mă ajuta mai deloc să îmi încetinesc pulsul. Ştiam că familia mea încerca să dea impresia că nu observă, şi asta mă făcea să mă simt şi mai rău. Dacă nu reuşeam să mă comport acceptabil în faţa alor mei, îmi era groază să mă gândesc la cum m-aş fi comportat în preajma lui Thomas. Am împins un biscuit prin crema de unt.

— Nu te mai încrunta! m-a certat bunica. N-ai să reuşeşti decât să faci riduri.

Mătuşa a mormăit aprobator, şi aproape că mi-am dat ochii peste cap. Avea să fie o zi extrem de lungă şi nici nu trecuse bine de ora nouă. Poate că nu era tocmai rău să mă retrag în camera mea ca să cârpesc şosete. Mi-am sorbit ceaiul, concentrându-mă la aroma ghimbirului. Cel puţin bunica reuşise să îmi distragă atenţia de la isteria care mă cuprindea pe interior. Îi simţeam privirea răscolitoare, dar m-am prefăcut că nu observ. Nu ne mai văzuserăm de câţiva ani şi – aşa cum ştiam că îl tulbur şi pe tata – probabil că îi aminteam prea mult de mama. Cu cât mă maturizam, cu atât semănăm mai mult cu ea.

— Cine este băiatul acesta logodit cu alta? a întrebat ea în cele din urmă.

Mi-am aşezat ceaşca pe masă, iar porţelanul a răsunat în liniştea ce se instalase brusc.

— Numele lui este Thomas Cresswell, am zis eu afectat.

Era mai bine să ofer cât mai puţin detalii.

Grandmama şi-a lovit ceainicul cu furculiţa. Zgomotul a făcut-o pe mătuşa să tresară.

— Am întrebat cine este, nu care îi este numele. Nu te juca cu mine, fetiţo!

I-am urmărit privirea ce se oprise asupra bastonului meu. Fără să mă gândesc la simbolismul lui, astăzi îl alesesem pe cel cu mânerul în formă de dragon. Mi-am ridicat ochii la bunica. Nu-i scăpa nimic. Thomas avea competiţie în ceea ce privea abilitatea lui de a face deducţii. Nu puteam decide dacă avea să fie interesant sau de-a dreptul terifiant când ei doi urmau să interacţioneze, în cele din urmă.

M-am uitat la mătuşa mea şi la Liza. Ambele sorbeau politicos din ceşti, părând să fie brusc interesate de arta cititului în frunzele de ceai, deşi ştiam că ascultau cu atenţie.

Povestea familiei lui Thomas era a lui. Avusese grijă cu informaţiile pe care le împărtăşise cu oamenii din Londra, şi nu îmi doream să fiu aceea care îi divulga secretul. Încă aveam multe să aflu despre familia lui. Mătuşa nu avea intenţii rele, însă îi plăcea să bârfească, la ceai, cu prietenii ei. Nu voiam să îl facă, fără voie, pe Thomas subiectul bârfelor.

— Ei bine? a insistat bunica. Ai de gând să îmi spui cine este înainte să ajung în mormânt?

— Este fiul unui duce.

Bunica a mijit ochii. Deşi şi ea se îndrăgostise de un englez cu titlu nobiliar, pe bunica nu o interesau defel englezii sau statutul lor social. Nu lăsa pe nimeni să uite că englezii – majoritatea dintre ei, oricum – nu făceau altceva decât să colonizeze şi să distrugă alte culturi, în loc să şi-o îmbogăţească pe a

lor cu ceea ce învăţau de la alţii. *Grandmama* îşi exprima părerea cu vehemenţă, ceea ce făcea alte persoane să se simtă inconfortabil. Să-ţi înfrunţi demonii nu e niciodată o sarcină plăcută.

— Duce? a repetat ea, curbându-şi buzele a dezgust.

— Duce de Portland, am zis, prefăcându-mă că nu îi înţeleg reacţia. Este un bărbat formidabil, din câte am înţeles.

— Îmi imaginez că este adevărat, dacă ne gândim cât de detestabil trebuie să fie dacă distruge astfel fericirea fiului său. Ce fel de om crud aranjează o logodnă aşa de dubioasă?

Bunica a clătinat din cap.

— E mai bine că nu ai intrat în familia aia. Ar fi genul de oameni care ar fura argintăria şi ar vinde-o în sălile de jocuri de noroc. Gândeşte-te la toţi banii pe care îi vei economisi nefiind obligată să înlocuieşti argintăria!

Am oftat, uitându-mă lung la biscuitul din farfurie. Gemul de zmeură arăta acum ca şi cum mi-aş fi târât inima însângerată pe platou. Am împins farfuria; o altă victimă a ultimelor douăzeci şi patru de ore.

— Cum a fost în India?

— Ar fi putut să fie bine dacă Majestatea Sa, împărăteasa şi un mare ghimpe în coaste, ar fi decis să nu îşi bage nasul în treburile noastre.

Mătuşa Amelia s-a încruntat brusc. Era trădare să-ţi vorbeşti regina de rău, dar eu eram de acord cu bunica. A invada o altă ţară, a isca războiul cu poporul ei şi apoi a forţa propriile reguli era culmea barbariei. Un termen folosit adesea cu privire la nevinovaţii care fuseseră cuceriţi de adevăraţii barbari. Bunica îl iubise pe bunicul din toată inima, dar asta nu însemna că uitase vreodată cine era sau care îi erau rădăcinile. Credeam că el o iubise cu atât mai mult datorită convingerilor ei.

— Am auzit…

Am închis gura când unchiul a trântit uşa de perete, apărând în prag cu ochelarii aşezaţi strâmb

pe nas. I-am recunoscut imediat expresia de pe chip. Fie ne aştepta un nou cadavru, gata să fie explorat cu bisturiele noastre, fie cazul Spintecătorului luase o nouă turnură.

— Trebuie să vorbesc cu tine!

Unchiul şi-a împins un deget în direcţia mea.

— Pe dată! a mârâit el când a văzut că nu mă clintesc imediat.

Ca şi cum abia le-ar fi observat pe celelalte femei din cameră, unchiul şi-a înclină capul, oprindu-se cu privirea asupra bunicii mele.

— Bună dimineaţa, lady Everleigh! Sper că sunteţi bine!

— Hmm, a mormăit bunica, fără a se obosi să dea vreo explicaţie. Ai grijă la maniere, Jonathan! Sunt groaznice!

— Da, bine!

Unchiul s-a întors pe călcâie, lăsând uşa să se închidă în urma lui. Ca şi cum viaţa mea nu fusese deja dată peste cap, lucrurile păreau să se agite din ce în ce mai mult, în toate celelalte privinţe.

Mi-am luat la revedere de la bunica şi m-am grăbit pe urmele unchiului meu. Bastonul lovea podeaua în ritmul inimii mele. Ziua abia începuse, iar eu îmi doream deja să mă regăsesc în confortul patului meu.

— Idiotul ăla a arestat pe cineva!

Furios, unchiul a trântit ziarul pe biroul mare din biblioteca bunicii.

— Din câte se pare, Franţuzu' Numărul Unu a fost ghinionistul.

EXTRA.
Franţuzu' 1

Oare el este bărbatul care a ucis-o
pe Carrie Brown în East River Hotel?

Prins vinerea trecută

şi în arest, de atunci.

Pete de sânge pe mâinile şi pe hainele lui,
dar şi în camera sa.

Am trecut repede cu privirea peste articolul din *Evening World,* clătinând din cap.

— Se spune că au găsit sânge pe clanţa uşii, dar nu este adevărat.

Am încercat să îmi aduc aminte cum arăta locul crimei. Ziarele scriau că bărbatul arestat, un anume domn Ameer Bin Ali, închiriase camera aflată vizavi de cea a domnişoarei Brown şi că se găsiseră pete de sânge atât în interior, cât şi în exterior. Singurele urme de sânge pe care mi le aminteam din exteriorul camerei victimei fuseseră picăturile de pe coridor, care duceau foarte departe de locul crimei şi de camera presupusului criminal.

— Au întrebat care îi este profesia? m-am interesat, amintindu-mi că piaţa de carne nu se afla departe de hotel. Ar putea fi sânge de animal, dacă au găsit, într-adevăr.

Unchiul şi-a răsucit mustăţile, concentrându-se la propriile gânduri. După un alt moment de deliberări, mi-a împins un plic.

— Asta a sosit din Londra. A venit târziu, căci a fost trimisă mai întâi în România, înainte să fie redirecţionată aici, la New York.

Era un plic simplu, care nu ieşea cu nimic în evidenţă, cu excepţia unui semn mare şi roşu care spunea confidenţial şi care îi indica importanţa. Mi-am ridicat privirea la unchiul meu, care mi-a făcut semn să îl deschid. Înăuntru era raportul unei autopsii semnate de dr. Matthew Brownfield. Am citit rapid:

> Din nări curgea sânge şi s-a găsit o mică abraziune pe latura dreaptă a feţei… Pe gât a fost descoperit un semn cauzat, în mod evident, de o sfoară înfăşurată strâns, din dreptul coloanei vertebrale, până la urechea stângă. Un

asemenea semn este produs de o sfoară cu patru fire. S-au identificat şi urme de degete: degetele mari, mijlociul şi arătătorul, pe fiecare latură a gâtului. Pe braţe şi pe picioare nu s-au găsit răni. Creierul era inundat de un fluid aproape negru. Stomacul era plin de carne şi de cartofi, care fuseseră recent ingerate. Moartea a survenit în urma strangulării. Decedata nu şi-ar fi putut produce singură rănile. Semnele de pe gâtul ei au fost cel mai probabil cauzate de faptul că a încercat să tragă de sfoară. El a considerat că ucigaşul trebuie să se fi aflat în partea din stânga, spate, a femeii, ţinând capetele funiei în mâini. Apoi a aruncat-o în jurul gâtului ei, şi-a încrucişat mâinile şi astfel a strangulat-o. Dacă lucrurile s-au petrecut astfel, atunci asta explică faptul că urma de funie nu înconjoară tot gâtul.

M-am încruntat.

— Dacă raportul a fost scris de doctorul Brownfield, de ce se referă la un alt „el” în textul scrisorii?

Unchiul a bătut cu degetul în paragraful despre care tocmai întrebasem.

— Doctorul Harris, asistentul lui, a examinat locul crimei. Doctorul Brownfield a scris raportul după aceea.

Unchiul şi-a mutat degetul, arătând data la care avusese loc atacul.

— Douăzeci decembrie.

Thomas şi cu mine ne aflam încă în România, la studii, iar unchiul pesemne că se pregătea să vină după noi. Ceea ce explica de ce el nu fusese la faţa locului şi de ce nu ştiuse nimic despre crimă.

— Este extrem de neplăcut, am zis, aruncându-mi iar privirea peste raport, dar mi-e teamă că nu înţeleg. De ce ţi-a trimis Scotland Yardul ţie această scrisoare, cu atâta urgenţă?

— Blackburn mi-a trimis-o.

Unchiul şi-a întors privirea la mine, uitându-se sever. Blackburn era tânărul detectiv care lucrase, alături de noi, la cazul Spintecătorului. Încercase să mă curteze în urma unei înţelegeri secrete cu tata,

lucru care nu se sfârşise fericit pentru inspectorul Blackburn îndată ce le descoperisem planul.

— Victima era o prostituată pe numele de Rose Mylett. Cunoscută drept Lizzie Beţiva. A fost ucisă nu departe de Hanbury Street, iar membrele ei erau aşezate într-o poziţie care i-a amintit sergentului de poliţie care a găsit-o de victimele Spintecătorului.

Sângele mi-a îngheţat în vene.

— Acesta a considerat, de asemenea, că faptul că femeia a fost strangulată, un lucru nu foarte evident la prima vedere, aminteşte de rănile suferite de domnişoara Chapman.

Am dat ocol biroului până ce am ajuns la scaun şi m-am trântit pe el cu graţia unui sac de cartofi.

— Dacă Jack Spintecătorul era în Londra la 20 decembrie, asta înseamnă că s-ar fi putut afla pe *Etruria* la 1 ianuarie. Cu noi.

Mai însemna şi că fratele meu nu ar fi putut comite acea crimă. Unchiul a dat uşor din cap.

— Nu pot să nu observ că numele acestei victime era Rose. Sper că nu este un soi de avertizare, dar ar fi bine să fim cu băgare de seamă în zilele şi săptămânile care urmează.

Am întâlnit privirea unchiului. Pentru o clipă a părut aproape la fel de speriat pe cât arătase şi tata odată. Îngrijorarea i-a dispărut iute de pe chip. Ignorând fiorii care îmi zgâriau pielea cu degete de gheaţă, m-am uitat iar la raport. Era încă o dovadă că Jack Spintecătorul era în viaţă.

Poate că, până la urmă, unii monştri chiar erau nemuritori.

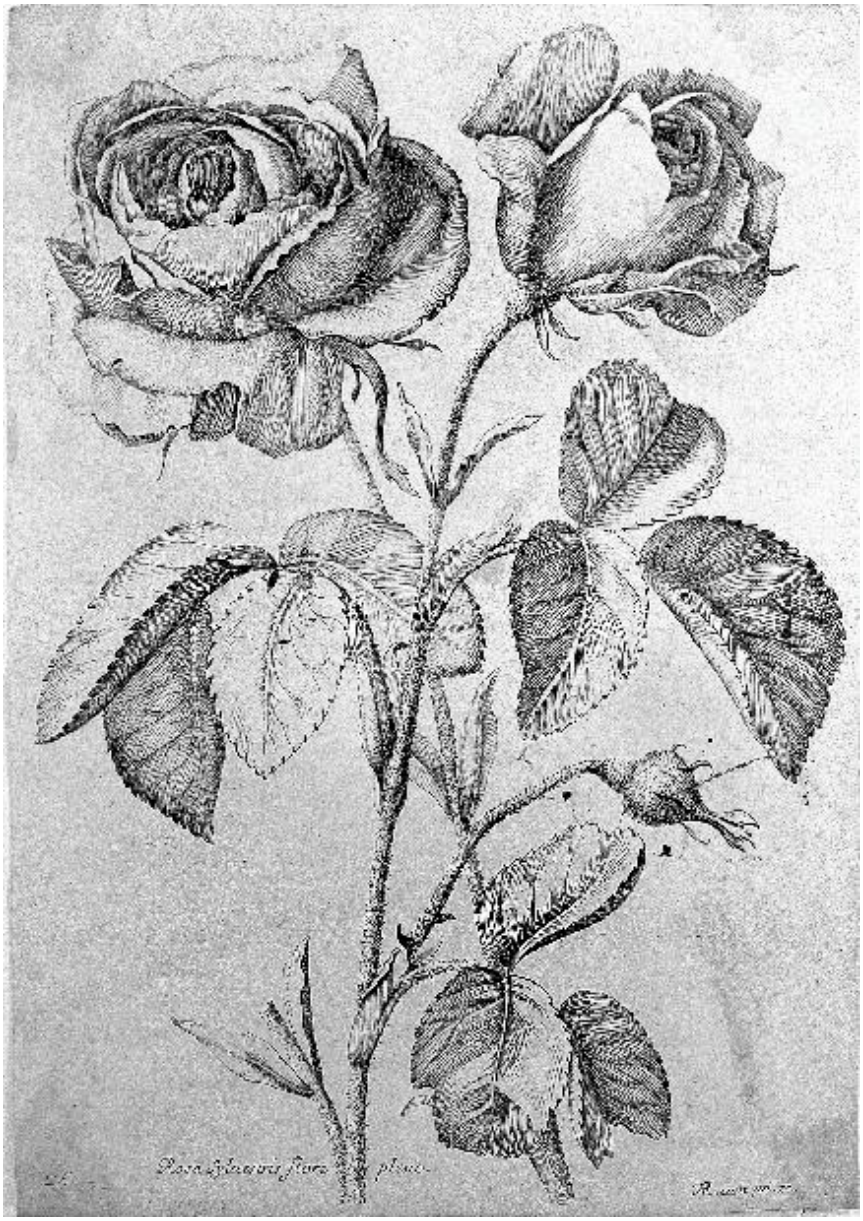

***Trandafiri,* Robert „Variae”.**

DOUĂZECI ŞI TREI
CE ESTE UN NUME?

Salonul din casa bunicii
Fifth Avenue, New York
7 februarie 1889

Mă simţeam stupid, pierzându-mi timpul în faţa salonului privat al bunicii, dar nu îmi puteam face curaj să îi trec pragul. M-am uitat la uşă; pulsul îmi zvâcnea nebuneşte când am ridicat mâna ca să ciocăn, oprindu-mă chiar înainte de a atinge lemnul sculptat. Din nou. Un lucru aşa de absurd, că îmi venea să ţip. Nu îmi era *teamă* de bunica mea. Îmi fusese teribil de dor de ea! Cu toate acestea, nu eram sigură că aş fi putut suporta şi alte întrebări legate de Thomas sau de nunta noastră.

Cunoscând-o pe *Grandmama,* eram sigură că nu fusese satisfăcută de expunerea mea vagă şi că avea să îmi ceară şi alte detalii dureroase. Am expirat. Conversaţia nu putea fi evitată, aşa că trebuia să o înfrunt pe dată. Cel puţin Thomas era încă plecat; îmi era mai simplu, ştiind că nu se afla undeva, pe aproape. M-am scuturat de propria ezitare şi am bătut uşor cu încheieturile degetelor. Mai bine să termin repede, înainte să îmi pierd curajul.

— Intră, Audrey Rose Aadhira!

Am deschis uşa şi am fost pe dată captivată de paleta de culori pe care bunica o alesese pentru acea începere. Turcoaz şi fucsia, nuanţe strălucitoare de verde şi galben puternic. Toate erau tivite cu auriu, toate decadente, dar absolut îmbietoare. De la covorul frumos ţesut, la tapetul şi tapiseriile lucitoare, mă simţeam ca şi cum aş fi păşit într-un vis viu.

Un set de ceai din argint răspândea o aromă picantă şi plăcută în cameră. Setul era frumos – nişte rotocoale complicate ce semănau cu viţele şi frunze de coriandru decorau ceainicul, cana pentru frişcă şi bolul pentru zahăr. Era adus din India, cu siguranţă. M-a privit cu expresia acea ageră care părea să spună că nu îi scapă nimic. Apoi, pe chipul ei şi-a făcut loc căldura.

— Este al tău, dacă îl vrei, a zis ea, arătând spre setul de ceai. Nu ţi-am cumpărat un dar de nuntă. Deşi nici nu am primit vreo invitaţie.

Bunica şi-a ţuguiat buzele, de parcă ar fi supt dintr-o lămâie, iar eu nu m-am abţinut să nu râd. Aproape că mi-am scăpat bastonul pe jos, grăbindu-mă să îmi arunc braţele în jurul ei şi să îi inspir mirosul mângâietor. De data asta, fără public, bunica m-a îmbrăţişat afectuos. Mă simţeam bine să o am lângă mine; trecuseră prea mulţi ani. Ştiam că îi fusese greu – între antipatia pe care o nutrea pentru tata şi moartea mamei mele, bunica alesese să nu îşi petreacă prea mult timp în Anglia. Bunicul murise cu câţiva ani înaintea mamei şi nu puteam decât să îmi imaginez cât de adâncă fusese durerea ei. M-am cuibărit lângă ea, pe divanul acoperit cu o ţesătură minunată, care semăna cu penele unui păun.

— Invitaţia ta a fost trimisă, *Grandmama.* Nu este vina mea că eşti mai greu de găsit decât o fantomă.

Frivolitatea tonului meu a trecut repede când mi-am imaginat-o pe domnişoara Whitehall intrând în biserică, arătând scrisoarea.

— În plus, nunta…

Mi-am înghiţit nodul care mi se formase brusc în gât.

— Ştii că a fost…

Bunica s-a retras. Privirea ei era acum blândă.

— Îl iubeşti foarte mult.

— Da!

M-am jucat cu mănuşile, incapabilă să îi întâlnesc privirea, de teamă că aveam să izbucnesc iar în

hohote.

— Îl iubesc aşa de mult, că uneori mă sperie!

Bunica m-a tras în îmbrăţişarea ei, mângâindu-mi părul cum făcea când eram copilă. Nu îmi aminteam să fi avut lacrimi în ochi, dar acestea curgeau acum în linişte pe faţa mea. Bunica s-a prefăcut că nu le observă, în timp ce încerca să mă liniştească.

— Gata, gata, copilă! Chiar dacă nu îmi place să recunosc, ţi-ai primit numele după două femei puternice: bunica ta, Rose, şi cu mine.

Bunica m-a strâns mai tare pe când hohotele mele de plâns se înteţeau.

— Mama ta a iubit numele de Audrey, să ştii.

Ştiam că zâmbea, după intonaţia glasului, şi, deşi auzisem acea povestea de mai multe ori, am descoperit că tânjeam să o aud iar, ca şi cum ar fi fost prima dată.

— „O putere nobilă". Malina şi-a dorit ca tu să ai o voinţă şi o minte de fier. Cred că ar fi mulţumită să te vadă urmându-ţi pasiunile. A vrut să fii blândă ca bunica ta, Rose. La fel de sinceră ca bunica ta preferată, eu. Şi netemătoare să fii tu însăţi. Ca ea. Mai ştii ce spunea despre trandafiri?

Mi-am şters ultima lacrimă şi am dat din cap.

— Au petale şi spini.

— Nu îţi fie teamă, copilă!

Vocea încrezătoare a bunicii era un balsam pentru inima mea frântă.

— Eşti urmaşa unui şir lung de femei cu oase din oţel. Mama ta ţi-ar spune să fii curajoasă atunci când te simţi cel mai puţin cutezătoare. Ar vrea să te vadă fericită.

— Mi-e dor de ea! am şoptit, dându-mi seama că nu mai spusesem asta de mult timp cu voce tare. În fiecare zi. Mi-e teamă că nu ar fi foarte mândră de viaţa pe care mi-am ales-o. Nu este convenţională…

— Oh, vai! Convenţii! a zis *Grandmama,* făcând un gest ce însemna că îi displăcea cuvântul. Nu îţi bate capul cu ceva atât de plicticos precum normele! Îmi cunosc fiica. A fost mândră de tine şi de Nathaniel. Voi doi eraţi cele mai strălucitoare stele

din universul ei. Ţi-a iubit tatăl fără tăgadă, dar voi, copiii ei, i-aţi fost scânteia din suflet.

Am rămas tăcute pentru o vreme, pierdute, probabil, fiecare în propriile amintiri despre mama. Ultimele mă bântuiau. Mama şezuse la căpătâiul meu în timp ce eu ardeam de febră, în urmă cu câţiva ani. Refuzase să lase această sarcină altcuiva, insistând să mă îngrijească personal. Datorită grijii ei neostoite, îmi revenisem de pe urma scarlatinei. Ea nu se mai făcuse bine. Inima ei deja slăbită nu putuse lupta cu infecţia. Se luptase suficient cât să mă vadă pe mine sănătoasă înainte să îşi dea duhul în braţele mele. Chiar şi înconjurată de tata şi de fratele meu, nu mă mai simţisem niciodată la fel de singură ca în acea zi. Moartea ei era principalul motiv pentru care alesesem calea ştiinţei şi a medicinei. Uneori, în momentele mele de introspecţie, mă întrebasem cine aş fi putut deveni dacă mama ar fi trăit.

Bunica a oftat, iar eu m-am crispat, ştiind care era adevăratul motiv al acelei vizite.

— Am făcut anumite… modificări… în testamentul meu, a zis ea.

Privirea mi s-a îndreptat brusc spre ea. Nu era deloc ceea ce credeam că avea să spună. Bunica mi-a zâmbit şmecher.

— Averea mea avea să fie împărţită egal între tine şi fratele tău, dar acum, că el s-a dus…

Bunica a tras aer în piept. Privirea ei ascuţită tăia în mine ca un cuţit – îi ascunsesem detaliile morţii lui Nathaniel, iar expresia de pe chipul ei însemna că ştia prea bine asta, dar că îmi dădea voie să îmi păstrez secretele. Momentan.

— Va trebui să te fereşti de toţi cei care îţi vor şopti cuvinte frumoase la ureche.

— Ce vrei să spui?

Nici nu m-aş fi gândit să flirtez cu altcineva. Aşa ceva era de neconceput.

— Cine m-ar curta aşa de curând?

Bunica a pufnit.

— Sper că nu prea curând. Nu plănuiesc încă să părăsesc această lume. Dar când se va întâmpla, peste mult timp de acum încolo, tu vei deveni moştenitoarea mea. Toate acestea – a zis ea, arătând de jur-împrejurul camerei, deşi ştiam că ea se referea la casă – vor fi ale tale. Ca şi proprietăţile din Paris, Londra, India şi Veneţia.

Ritmul inimii mele a încetinit.

— *Grandmama*… nu pot… este un gest foarte generos din partea ta, dar…

— Dar ce? Vrei să îmi îndes buzunarele pe patul de moarte şi să iau toţi banii cu mine, pe lumea cealaltă?

Bunica şi-a tras nasul, ca şi cum ar fi fost rănită.

— Răspunsul corect este „Mulţumesc”.

Mi-am alungat şocul şi i-am prins mâinile într-ale mele.

— Mulţumesc, *Grandmama!* Sincer!

Dacă rămâneam nemăritată, aveam să moştenesc pe de-a-ntregul averea bunicii. Poate că nu aveam să mă căsătoresc cu iubirea vieţii mele, dar aveam să mă devotez, fericită, profesiei mele şi să trăiesc confortabil, independentă. Brusc, eram înecată iar de lacrimi, dar din cu totul alt motiv.

— Gata, gata! Nu uda mătasea, dragă!

Bunica mi-a întins o batistă de un galben aşa de îndrăzneţ, că aproape provoca pe orice să rămână trist.

— Povesteşte-mi despre Thomas al tău!

M-am lăsat moale pe divan şi mi-am dat capul pe spate. Mă uitam la tavan – fusese vopsit astfel încât să semene cu cerul nopţii. Am studiat constelaţiile şi le-am recunoscut pe cele pe care Thomas le pictase în România în tabloul cu orhideea.

— După cum ştii, el este logodit cu alta, am zis, nevrând să detaliez.

Bunica m-a ciupit de genunchi, iar eu am strigat uşor, surprinsă. Încruntându-mă, am frecat locul şi am cedat.

— Nu este cel mai plăcut subiect de discuţie pentru mine, în acest moment, am zis. De ce

contează dacă ştii mai multe despre el sau nu? Nu ne mai putem căsători. El îi aparţine celeilalte, în lege.

Să mă gândesc la asta mă făcea să mă simt şi mai rău decât mă simţeam deja.

— Şi sunt groaznic de nefericită!

— Bun!

Bunica şi-a îndreptat bărbia, aprobator.

— Trebuie să laşi să iasă emoţiile negative. Nu vor face decât să te macine pe interior, dacă le ţii în tine. Nu vrei ca infecţia asta să cuprindă şi alte aspecte ale vieţii tale, nu-i aşa?

Mi-am strâmbat buzele, a dezgust. Ce gând atrăgător! Să compari o inimă frântă cu un abces care trebuia spart.

— Zarurile au fost aruncate. Nu am niciun control asupra situaţiei, aşa cum nu are nici Thomas. Nu se poate împotrivi vrerii tatălui său; ducele a făcut astfel încât îi este aproape imposibil. Şi-atunci, la ce bun să îmi mai eliberez emoţiile negative? Nu îmi face decât rău să mă gândesc la lucruri pe care nu le pot avea niciodată.

Grandmama mi-a luat bastonul şi l-a lovit de podea, imperios.

— Să lupţi! Lupţi pentru ceea ce îţi doreşti! Nu te plângi şi nu te predai! Nu încerc să te învăţ să te aşezi în genunchi şi să aştepţi condamnarea, copilă, ci să te ridici şi să lupţi!

Ochii ei m-au străfulgerat.

— Ai căzut. Şi? O să rămâi acolo, plângând din cauza câtorva julituri? Sau îţi vei scutura fustele, aranja părul şi continua? Nu îţi pierde speranţa! Este una dintre cele mai bune arme pe care le are oricine.

Am închis gura. Nu era nevoie să o contrazic. Era evident că *Grandmama* nu înţelegea cât de imposibilă era situaţia noastră. Am sorbit din ceai şi am încercat să zâmbesc. Nu aveam să îi distrug optimismul în acelaşi fel în care fusese distrus al meu. Bunica a clătinat din cap. Nu era păcălită de mica mea prefăcătorie, dar nici nu am mai continuat să discutăm lucrurile imposibile.

DOUĂZECI ŞI PATRU
UN STUDIU DE CONTRASTE

Holul casei bunicii
Fifth Avenue, New York
7 februarie 1889

Soarele cedase de mult locul lunii când Thomas s-a întors în casa bunicii mele. Dungi argintate de lumină se jucau pe faţa lui, dându-i un aer fantastic şi crestându-i trăsăturile deja ascuţite. Lumină şi întuneric. Un studiu de contraste, la fel ca munca noastră.

Dacă nu ar fi intrat de unul singur, ci ar fi fost nevoie de o invitaţie, aş fi crezut că vampirii chiar umblau pe faţa pământului. Thomas părea să fi îmbătrânit o mie de ani de când îl văzusem ultima dată. Mă întrebam dacă şi eu arătam la fel.

Tensiunea s-a înfiripat în cameră odată cu intrarea lui din frigul de afară. De pe palton îi picura zăpadă topită pe gresia hexagonală din hol, făcându-l pe majordom să se strâmbe uşor pe când prelua haina revoltătoare, împreună cu melonul.

Eram pe la jumătatea coridorului ce ducea din salon spre treptele principale ale casei, când Thomas a intrat de afară, iar atenţia lui s-a îndreptat imediat spre mine. Pentru un moment, am rămas neclintiţi, neştiind ce să ne spunem. Nu părea că sperase să mă revadă aşa de curând. O bucăţică din inima mea s-a veştejit. Mie şi lui Thomas nu ne lipsiseră niciodată cuvintele.

Liniştea s-a întins inconfortabil în timp ce îi studiam chipul precaut şi gura uşor crispată. Mi-am înghiţit emoţiile care ameninţau să se reverse brusc.

— Bunica mea este acasă şi a vrut să îmi spună noapte bună.

Am ridicat o ceaşcă de ceai, în chip de explicaţie, făcând situaţia încă şi mai inconfortabilă.

— Trandafir şi hibiscus, cu o linguriţă de miere. Este foarte plăcut într-o noapte de iarnă.

Thomas nici nu a clipit. Faţa lui era lipsită de orice emoţie, iar eu nu puteam ghici ce gândea. Ar fi trebuit să îl las în pace; era clar că asta îşi dorea, dar nu mă puteam abţine să nu îmi mai petrec încă o clipă în prezenţa lui.

— Unde sunt Daciana şi Ileana? am întrebat, încercând să îmi fac glasul să sune plăcut.

Thomas a ridicat un umăr, mişcându-şi pantoful pe podeaua asupra căreia îi era acum îndreptată privirea. Am cedat. Era destul de greu să mă aflu în preajma lui şi fără masca aceea de gheaţă.

— Ei bine, atunci… Eu… mă bucur că eşti acasă! Ei bine…

Sufletul mi s-a uscat pe interior. Trebuia să plec numaidecât.

— Noapte bună!

— Audrey Rose, aşteaptă!

Thomas a întins mâna, făcând semn cu capul spre ceaiul meu.

— Pot să o iau eu?

Tânjeam să îmi consum nefericirea în singurătate, dar i-am întins ceaşca, privindu-l cum a tresăltat din cauza temperaturii.

— Unde vrei să o duc?

Am aşteptat o clipă înainte să răspund. Cu siguranţă că Thomas al meu avea să facă vreo glumă deşucheată, o sugestie neruşinată. Avea să menţioneze camera mea sau vreun alt ungher ascuns în care să îmi fure săruturile. Chipul lui a rămas însă complet neclintit.

Lacrimi nevărsate mi-au înţepat ochii. Îmi tot imaginam că o vizitase pe domnişoara Whitehall. Că îşi petrecuse o după-amiază cu ea, ca să o cunoască, şi că îi oferise acel zâmbet ce era doar pentru mine.

— Este un birou la etajul al doilea, am zis, începând să urc, lent, scările.

În noaptea aceea, vântul bătea destul de tare, iar frigul mi se strecura în oase, făcând ca rigiditatea din picior să fie şi mai rea.

— Îl poţi lăsa acolo; o să vin imediat.

Nişte paşi de deasupra s-au deplasat înainte şi înapoi, urmaţi de sunetul unei uşi ce s-a deschis şi s-a închis la loc. Mi-am înclinat capul, sperând că mătuşa Amelia îşi căuta tonicul de noapte. M-am cutremurat pe interior. Lucrurile stăteau groaznic între noi dacă speram ca mătuşa să ne întrerupă. Ne-am oprit pe palierul de la etajul al doilea şi am arătat spre dreapta.

— Este a doua uşă.

Focul a pocnit şi a pâlpâit când Thomas a deschis uşa. Am rămas în prag, admirând încăperea în timp ce căldura mi-a atins faţa. Încăperea era de o mărime modestă şi confortabilă, deşi mobilierul părea scos dintr-un palat aurit – focul ardea vesel, alungând orice urmă de ger. Era o senzaţie aproape la fel de plăcută asemenea celei încercate dintr-o cadă plină cu apă fierbinte. Muşchii mei se dezmorţeau încetul cu încetul, deşi piciorul încă mă durea.

M-am aşezat pe un divan moale şi am luat ceaiul din mâinile lui.

— Mulţumesc!

În loc să iasă pe dată din noul meu salon, Thomas s-a uitat de jur-împrejurul camerei. Ar fi putut la fel de bine să fie săpat din marmură la cât de rece şi de distant părea. Am căutat cu privirea oriunde se mişcau ochii lui. De la tapetul arămiu, la ţesătura complicată a covorului turcesc. Fiecare scaun avea un model verde smarald profund, care se potrivea de minune cu firele de aur şi de argint. Totuşi, cea mai spectaculoasă piesă de mobilier era divanul pe care şedeam. Draperiile în culoarea cobaltului atârnau din tavan, prinse apoi, la mijloc, cu un cerc auriu, şi curgeau spre ambele laturi, făcându-mă să par prinsă într-o cascadă.

Privirea lui m-a ocolit, ceea ce nu făcea decât să crească presiunea pe care o simţeam în piept. Mi-aş

fi dorit să vorbească sau să plece. Acel Thomas distant era aproape la fel de insuportabil precum gândurile şi întrebările care mi se învălmăşeau în cap.

Unde ai fost? De ce nu te uiţi la mine?

Thomas a făcut un pas spre un alt perete pe care erau agăţate etajere, din tavan până în podea, cu volume ale căror coperte semănau cu nişte pietre preţioase. Titlurile lor erau scrise cu aur. Cărţile aveau subiecte diverse, de la ştiinţă la filosofie şi la romane de dragoste – bunica le colecţiona pe toate. Liza îşi alesese deja câteva romane de dragoste şi se închisese în camera ei ca să îşi petreacă noaptea geroasă citind. M-aş fi alăturat şi eu ei, însă aveam de studiat materiale mult mai macabre şi nu îmi doream să îi stric buna dispoziţie.

— Unchiul mi-a împărtăşit azi o informaţie interesantă legată de cazul Spintecătorului.

— Cred că bunica ta iubeşte cărţile, a răspuns Thomas, cu glasul aspru, lipsit de emoţie.

A ignorat cu totul chestiunea legată de Spintecător. Mă întrebam dacă asta însemna că decisese să nu mai continue investigaţia. Un cuţit mi s-a răsucit în stomac.

— Bunicul meu îi dăruia o carte din fiecare loc în care călătoreau, am zis. Nu îşi dădea seama că bunica obişnuia să îşi facă singură cadou vreo zece sau chiar mai multe, dar nu se plângea niciodată când erau nevoiţi să plece cu un cufăr sau două în plus, pline de cărţi.

Mi-am ridicat bastonul, arătând etajerele, deşi nu conta. Thomas tot nu se uita la mine.

— Acestea sunt volumele în plus, acelea care nu au mai încăput în biblioteca de la parter.

Sir Isaac s-a strecurat înăuntru şi a găsit perna pe care i-o lăsasem pe podea. Pisica a inspectat-o cu grijă înainte să se lase moale şi să înceapă să se spele. Nu voiam să recunosc cu voce tare, însă prezenţa lui felină îmi ţinuse companie întreaga după-amiază. Mă ajuta să umplu golul teribil din inima mea pe când mă gândeam, plină de

îngrijorare, la Thomas şi la domnişoara Whitehall, şi la toate acelea lucruri groaznice care mă asaltau.

După ce l-a scărpinat ceva timp după urechi pe Sir Isaac, Thomas a păşit spre etajerele cu cărţi, purtându-şi degetele peste cotoarele lor.

— O să îmi pui vreo întrebare legată de cum mi-am petrecut ziua? a întrebat el, fără să mă privească. Nu eşti deloc curioasă? Am fost plecat ore întregi.

Întrebarea lui directă m-a surprins cu garda jos. Oare era aşa de nerod, încât să creadă că nu înnebunisem de curiozitate? Mintea mea inventase tot felul de scenarii. De la faptul că o confruntase pe domnişoara Whitehall, până la acela că îşi discutaseră viitorul, în timp ce el îşi acceptase, bosumflat, soarta. Abia dacă îmi amintisem că mai aveam şi alte treburi urgente de rezolvat – precum crimele în stilul Spintecătorului. Sau vestea despre moartea brutală de care avusese parte Rose Mylett, pe care mi-o dăduse unchiul. Aproape fiecare dintre gândurile mele conştiente din acea zi se concentrase în jurul lui Thomas şi al locului în care s-ar fi putut afla. Uram cât de distrasă fusesem.

— Bineînţeles că sunt curioasă, Thomas! Eu… Mi-e teamă că, dacă mai descopăr un alt lucru neplăcut…

Am inspirat adânc, adunându-mi curajul.

— Mă simt deja ca şi cum inima mi-a fost smulsă din piept. Oare nu este de ajuns că nunta noastră a fost distrusă? Trebuie să sufăr acum şi în timp ce te ascult vorbind despre domnişoara Whitehall?

Îmi simţeam lacrimile fierbinţi şi jenante umezindu-mi ochii pe când mi se revărsau pe obraji.

— Cu excepţia cazului în care îmi vei spune că ea a decis să renunţe la afacerea încheiată prin căsătoria voastră, nu vreau să îi aud numele sau pe al tatălui tău, sau să mai aud vreo altă sugestie despre cum aş putea avea o aventură secretă cu tine. Nu mai pot îndura o altă dezamăgire. Mă *distruge.*

— Tu crezi că am fost *cu ea* azi? Că am mers să o curtez? După tot ce s-a întâmplat ieri? Ai înnebunit?

M-am burzuluit, auzindu-i tonul vocii.

— De unde să ştiu, când nu ai fost deloc acasă? Ce să cred?

— Nu ar trebui să crezi, ci *să ştii* că te iubesc.

Thomas s-a răsucit pe călcâie, scrutându-mă cu privirea înnebunită.

— Şi dacă nu mă căsătoresc şi rămân logodit? De ce nu vrei să iei în considerare opţiunea de a fi cu mine, indiferent de situaţie? Cum se face că atât Mefistofel şi trupa lui caraghioasă, cât şi stilul lor de viaţă nu ţi s-au părut aşa de groaznice pe cât consideri a fi oferta mea? Regreţi că nu ai fugit cu trupa de circ? Regreţi că l-ai părăsit? Deşi te-a manipulat, a profitat de bunătatea ta şi ar fi continuat să o facă. De ce nu este oferta mea de ajuns pentru tine?

Dacă m-ar fi pălmuit, cred că m-ar fi durut mai puţin decât durerea groaznică pe care o sesizam în vocea lui. Pulsul meu a luat-o razna. Comportamentul lui haotic era mai rău decât răceala de care era capabil. Abia acum îmi dădeam seama că se folosise de masca de gheaţă pentru a acoperi adâncimile propriei dureri. Thomas îşi pierduse, în cele din urmă, controlul asupra emoţiilor, care păreau că acum se revărsau din el.

— Thomas…

M-am uitat la tavan, căutând crăpături sau fisuri. Sigur că şi acela avea să se prăbuşească în capul meu, aşa cum se întâmpla cu totul în ultima vreme.

— Am mai discutat despre asta. Nu pot schimba faptul că am făcut nişte greşeli în timpul acelei investigaţii. Am crezut că pot juca un anume rol şi m-am pierdut pe parcurs. În mod clar, nu a fost cea mai bună decizie. Nu sunt perfectă şi nici nu am pretins vreodată a fi. Tot ce pot face este să încerc din răsputeri să învăţ din greşeli şi să mă maturizez.

— Asta nu îmi răspunde la întrebare.

Vocea lui era aşa de stăpânită! M-am uitat iar la el. Thomas mă privea cu atenţie.

— Chiar vrei să vorbim despre Mefistofel? Acum?

Thomas a dat din cap în semn de aprobare.

— De ce ai fi putut ignora regulile societăţii pentru el, dar nu şi pentru mine?

Am oftat. Thomas era rănit, şi eu reuşisem să fac asta. Îmi doream ca între noi să nu fi existat acea prăpastie. Nu voiam nimic altceva decât să îl ţin în braţe şi, sărutându-l, să îi alung toate temerile. Şi mai voiam şi ca el să mă ţină în braţe, să mă facă să uit durerea şi nefericirea ultimelor douăzeci şi patru de ore. Dar toate acestea nu erau gesturi potrivite pentru noi. Trebuia să îmi amintesc asta, chiar dacă îmi contraziceam fiecare pornire naturală a trupului.

— Ştii bine că nu l-am considerat niciodată pe Mefistofel a fi un pretendent serios. Nu am fost nicio secundă îndrăgostită *de el,* ci doar de ideea de a trăi total în afara societăţii, de a arunca orice normă şi restricţie la gunoi şi de a-mi trăi viaţa după propriile reguli. Sigur, el a fost acela care mi-a dat ideea, dar mi-e teamă că noi doi am retrăi pentru totdeauna acea săptămână. Mefistofel nu a fost deloc aproape de a-mi cuceri inima. Nu era suficient de inteligent, de frumos şi de misterios ca să mă ia de lângă tine. Dacă vrei să ştii adevărul adevărat, mi-a fost teamă de sâmburele de îndoială din inima mea. Am fost îngrozită că s-ar putea să nu fiu *suficient de bună pentru tine.* Tu eşti aşa de sigur de noi şi ai experienţă în ceea ce priveşte legăturile amoroase…

— Nu am avut nicio experienţă în ceea ce priveşte iubirea, Wadsworth.

— Oh? am făcut, ridicând o sprânceană. Domnişoara Whitehall a răsărit, pur şi simplu, din imaginaţia noastră, fluturând un contract de logodnă?

Am oftat, pe când umerii lui au căzut moi. Astfel nu ne vindecam inimile rănite.

— Adevărul este că, da, Mefistofel s-a folosit de naivitatea de care dau dovadă împotriva mea. Până de curând, am trăit o viaţă teribil de izolată – nu aveam prieteni, în afară de Liza. Tu ai fost singurul tânăr căruia i-am vorbit vreodată, în afară de fratele meu. Încă învăţ lucruri despre mine însămi. În timp

ce jucam acel rol, încercând să strâng informaţii despre criminal, a fost… a fost prima dată când am reuşit să îmi fac şi alţi prieteni. Oameni din afara lumii mele restrânse. Cărora le plăcea ştiinţa şi dansau fără griji, şi erau extraordinar de liberi. O parte din mine îşi dorea să fie ca ei. Chiar dacă a fost o minciună şi a creat haos în jur. Am vrut să uit de tot ceea ce îşi doreau ceilalţi de la mine sau ceea ce aşteptau ei să fiu. Îmi pare extrem de rău că te-am rănit!

Thomas şi-a ridicat privirea.

— Eşti liberă să alegi; întotdeauna am spus…

— Da, da! am zis, dând din mână. *Tu* ai spus asta întotdeauna. Şi tata la fel. Şi *unchiul.*

Incapabilă să îi întâlnesc privirea direct, mi-am coborât ochii la propria mea mână, dându-mi seama că nu îi înapoiasem încă lui Thomas inelul familiei sale.

— Este una să *îţi spună* ceilalţi ce este mai bine, dar fără a avea vreo experienţă proprie? am clătinat din cap. Nu sunt perfectă, nici nu aspir să fiu vreodată. Defectele sunt ceea ce construiesc caracterul unui om. Ne fac mai umani. Mai…

— Predispuşi să avem inimile frânte?

— Păi, da, presupun că este adevărat.

Am întâlnit privirea lui Thomas.

— Dacă mi-aş trăi restul zilelor încercând să fiu perfectă sau străduindu-mă să ating standardul feminin din *Angel in the House*[III], asta ar fi o cuşcă în care nu vreau să păşesc de una singură. Îmi pare rău că te-am rănit, Thomas! Nu îţi pot cere suficient iertare pentru îndoiala mea, oricât de scurtă durată ar fi fost. Dar lupta din interiorul meu s-a dat întotdeauna cu privire la *viaţa* pe care mi-o doream pentru mine, nu la *bărbatul* cu care aş vrea să o împart. Îl acuzi pe Mefistofel că m-ar fi manipulat şi nu greşeşti. Nu a pretins niciodată că târgurile propuse nu ar fi fost în avantajul lui. Mi-a spus pe şleau că este un oportunist. Ştiam asta. Are defecte, dar arată-mi tu o persoană perfectă. Eu sper doar să

îşi înveţe lecţia pe viitor. Îi este teamă să fie vulnerabil; cred că ştii şi tu câte ceva despre asta.

— Cum rămâne cu oferta mea de a trăi cu mine în afară normelor societăţii?

— Îţi refuz oferta pentru că există o altă femeie care ţi-a fost promisă oficial, ca soţie, Thomas. Dacă nu ai fi fost legat printr-un contract şi nu aş fi adus niciun prejudiciu familiilor noastre, aş fi luat în considerare ideea de a ne trăi vieţile oricum am fi dorit. Fără reguli. Fără normele societăţii. Doar noi doi. Te-aş primi în viaţa mea fără inel, fără casă şi fără vreun act care să ateste că eşti al meu. Dar nu ne aflăm în această situaţie. Iată *singurul* motiv pentru care nebunia propusă de tine nu mă satisface. Oricât de mult a încercat să mă cucerească, eu nu am căutat niciodată să fiu curtată de Mefistofel. Tu ai fost *mereu* alesul meu, chiar şi atunci când nu mai ştiam bine cine sunt. Tu vei fi întotdeauna alesul meu, Thomas. Indiferent cine ar încerca să intervină între noi. Tu eşti sufletul meu şi nu mi te poate lua nimeni.

Thomas m-a privit pentru un moment, apoi a căzut pe un scaun, cu capul între palme.

— Urăsc asta!

— Da, este o situaţie groaznică, ştiu! Dar vom trece peste ea. Trebuie!

— Nu, nu!

Thomas şi-a aruncat privirea la mine.

— Urăsc faptul că eu sunt cel cu o dilemă emoţională. Îmi place mult mai mult să fiu cel care te consolează. Tu nici nu te-ai oferit să mă primeşti în poala ta. Eşti groaznică!

Ne-am zâmbit stângaci şi scurt, ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat, dar era un început. Deşi ideea de a o lua de la capăt cu Thomas Cresswell îmi displăcea profund.

— Ei bine…

Am căutat altceva de făcut sau de spus în liniştea jenantă. Curiozitatea din mine, care părea să câştige de fiecare dată, nu se mai putea ascunde.

— Ce ai făcut astăzi?

Thomas m-a măsurat din cap până în picioare, privindu-mi chipul cu multă atenţie. Ştiam că îmi studia fiecare expresie şi că îmi diseca emoţiile. Că îşi aşezase la loc masca impenetrabilă. Speram să fi arătat suficient de puternică pentru a suporta ceea ce ar fi avut de spus. Felul în care s-a încruntat m-a făcut să gândesc contrariul.

— Eu… eu chiar am vizitat-o pe domnişoara Whitehall…

— Bine, am zis brusc, ridicând o mână.

Thomas a închis gura. Chipul lui era crispat.

— Te rog! Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar mă simt puţin rău. Nu pot să aud asta acum pentru cred că voi vomita. Este prea mult!

Privirea lui Thomas s-a îndreptat spre abdomenul meu. Fruntea îi era încreţită de o urmă de îngrijorare. În numele reginei, *nu* eram însărcinată! Verişoara mea vigilentă mă obliga să beau acele ceaiuri de săptămâni întregi. Cu mult înainte ca eu şi Thomas să ne consumăm… ei bine… Am oftat. Era nevoie să ne căutăm o altă preocupare.

— Ai vrea să… Eu am de gând să studiez jurnalele lui Nathaniel. Poţi să mi te alături!

Mi-am ridicat privirea la timp ca să îl văd tresărind.

— Dacă ţi-ar plăcea…

Thomas bătea un ritm agitat pe coapsă în timp ce se gândea. În cele din urmă, şi-a tras scaunul mai aproape şi a luat un jurnal. Poate că Thomas făcea glume pe seama curiozităţii mele, dar şi el era la fel de entuziasmat. În mine a înflorit un uşor sentiment de uşurare. Lucrurile erau mai simple între noi când aveam de rezolvat un mister.

— *Le bon Dieu este dans le détail,* a zis el, pe un ton reverenţios.

Văzându-mi încruntarea, Thomas a adăugat:

— Flaubert.

— Mă refer la propoziţie, Cresswell!

Incapabilă să mă abţin, mi-am dat ochii peste cap. Doar Thomas ar fi fost în stare să citeze din autorul *Doamnei Bovary,* în franceză, într-o asemenea

împrejurare. Toanele lui chiar nu cunoşteau nicio limită.

— Cuvântul „Dumnezeu” ar trebui înlocuit cu „diavolul”.

Thomas a râs.

— Este adevărat. Cu siguranţă nu este nimic sfânt în însemnările acestui diavol.

DOUĂZECI ŞI CINCI
VIVISECŢII ŞI ALTE ORORI

Biroul de la etajul casei bunicii
Fifth Avenue, New York
7 februarie 1889

Câteva ore mai târziu, Thomas şi cu mine intraserăm într-un ritm familiar şi calm de muncă. Sir Isaac se străduise să ne ajute în încercarea noastră de câteva ori, împingându-mi peniţele de pe masă. Îl priveam ucigător în timp ce Thomas râdea în hohote. După ce furase stiloul preferat al lui Thomas, pisica se întorsese pe pernuţe, lingându-se, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

Cu toate acestea, acolo se terminase distracţia. Lectura noastră îmi făcea stomacul să se revolte. Abia mă puteam sili să descopăr acea parte secretă şi hidoasă a fratelui meu. Nu doar o dată a trebuit să închid un jurnal şi să îmi fac curaj înainte de a continua. Era o sarcină monumentală – existau peste o sută de caiete, unele dintre ele pline cu notiţe scrise mărunt, din scoarţă în scoarţă, în timp ce altele aveau idei răsfirate pe câteva pagini. Stilul scrisului se schimba o dată cu dispoziţia lui Nathaniel. Cu cât ideea era mai nebunească şi năucitoare, cu atât scrisul devenea mai ilizibil.

Totuşi, schiţele lui rămâneau la fel de bizare, cu liniile lor precise şi umbrele haşurate cu grijă. Fratele meu fusese întotdeauna un perfecţionist. De la părul lui pomădat cu grijă şi până la costumele elegante, croite pe comandă. Îmi era dor de ele, în ciuda a ceea ce făcuse!

Ceaiul meu de trandafir şi hibiscus era neatins, iar aburul lui încetase de mult să se mai ridice ca nişte limbi parfumate în aer. Acum arăta ca o ceaşcă

de sânge sleit. O amintire de demult mi-a răsărit în minte. Nathaniel avusese o sticlă cu sânge congelat în laboratorul lui. Mă întrebam acum dacă sângele fusese animal sau uman.

— Nu îmi vine să cred că a făcut atâtea experimente teribile! am zis, trăgându-mi mai bine în jurul trupului o cuvertură împletită. Vivisecţii.

Aproape că mi s-a făcut greaţă văzând una dintre schiţele ce înfăţişau un animal viu, despicat; fratele meu nu ignorase niciun detaliu al torturii.

— Nu înţeleg. Fratele meu iubea animalele. El era acela care adormea plângând dacă nu putea salva vreun animal vagabond. Cum ar fi putut face el una ca asta? Cum de nu i-am văzut cruzimea mai devreme?

Fără să îşi ridice capul din cartea lui, Thomas a oftat.

— Pentru că l-ai iubit. Este normal că ai ignorat aspectele ciudate ale comportamentului lui. Iubirea este minunată, dar, aşa cum se întâmplă cu forţele naturii, cuprinde şi lumină, şi întuneric. Cred că, în unele cazuri, cu cât iubirea este mai mare, cu atât tindem să ignorăm faptele care altora li se par evidente. Tu nu ai văzut semnele pentru că *nu ai putut.* Nu a fost o greşeală din partea ta – doar te-ai protejat de durere.

Am pufnit.

— Sau am negat adevărul.

— Poate.

Thomas a ridicat din umeri.

— Dacă ai accepta adevărul despre fratele tău, ai putea fi obligată să îţi confrunţi propria latură negativă. Ai descoperi că moralitatea ta nu se conturează în tonuri aşa de stricte de alb şi negru, bine şi rău. Majoritatea oamenilor se feresc din calea unui asemenea fel de introspecţie. Ne face să ne dăm seama că suntem nişte răufăcători. Cel puţin parţial. De asemenea, cu toţii avem capacitatea de a fi eroi. Domnişoara Whitehall ar spune că sunt un om rău pentru că am încercat să rup logodna, în timp ce tu m-ai putea considera un erou, din acelaşi

motiv. La un moment dat, cu toţii suntem eroi sau criminali pentru alte persoane. Nu este decât o chestiune de perspectivă. Iar asta se schimbă la fel de frecvent ca şi ciclurile lunii.

Era un gând morbid, unul asupra căruia nu voiam să zăbovesc.

— Uite!

I-am întins lui Thomas plicul ştampilat CONFIDENŢIAL.

— Unchiul a primit asta mai devreme. Sugerează destul de puternic existenţa unei alte crime a Spintecătorului, la data de 20 decembrie.

Thomas a citit raportul în timp ce eu m-am întors la jurnalele lui Nathaniel. Sau cel puţin aşa am încercat.

— Spune-mi tot ce a zis unchiul tău!

Tonul lui era suficient de calm cât să îmi dau seama că în interiorul lui Thomas se pregătea o furtună.

— Trebuie să cunosc fiecare detaliu.

— Bine…

I-am povestit lui Thomas tot ce îmi puteam aminti despre moartea domnişoarei Rose Mylett. Thomas m-a ascultat cu atenţie, tăcut, cu maxilarul încordat şi chipul perfect nemişcat. Mi-a cerut, politicos, să îi spun ce zisese unchiul meu despre Blackburn, apoi a început să răsfoiască jurnalele cu concentrarea unui câine flămând care ronţăie un os.

Thomas nu a spus nimic cu voce tare, dar am văzut pe chipul lui aceeaşi teamă care umbrise faţa unchiului. Cumva, moartea lui Rose Mylett ar fi putut să fie o avertizare discretă adresată mie. Indiferent dacă acesta era sau nu adevărul, nu aveam de gând să cedez în faţa unui nebun care vâna femei.

O oră a trecut, iar ceasul de pe şemineu a bătut de zece. Mi-am ridicat braţele deasupra capului şi m-am întins într-o parte şi în cealaltă. Oasele îmi trosneau mai tare decât nişte scaune de lemn.

— Nu sunt sigură că vom găsi aici vreo informaţie utilă cu privire la identitatea sau locul în

care s-ar putea afla Jack Spintecătorul, am zis. Până acum, jurnalele astea nu au făcut decât să mă îngrozească.

— Nu la fel de mult precum o altă potenţială crimă a Spintecătorului.

Thomas şi-a purtat privirea asupra mea ca şi cum ar fi vrut să se asigure că eram încă acolo, aşezată lângă el, încruntată.

A mai trecut o jumătate de oră. Am clipit, surprinsă să găsesc lângă mine o farfurie plină ochi cu bucăţi de tort şi două furculiţe. Tort cu glazură de ciocolată şi espresso şi zmeură macerată în centru. Alături de ea se afla un pahar cu lapte înspumat.

O parte din mine tânjea să mănânce, până ce mi-am adus aminte că tortul ar fi fost servit la nunta noastră. În afară de asta, eram îngrozită de gândul de a mânca în timp ce citeam asemenea pasaje groteşti, dar, după o vreme, am cedat şi am dat gata două bucăţi.

Thomas a zâmbit.

— Ţi-e teamă de clovni şi de păianjeni, dar nu şi să devorezi tort de ciocolată în timp eşti cu nasul în nişte jurnale morbide. Chiar că eşti perechea mea, Wadsworth!

Am zâmbit, dar replica uşuratică s-a stins pe dată. Poate că inimile noastre îşi aparţineau una alteia, însă noi doi nu mai puteam fi o pereche. Cel puţin nu aşa cum ne-am fi dorit amândoi.

Propriul lui zâmbet a pălit, iar Thomas s-a întors la activitatea lui. Momentul nostru relaxat a plutit departe, ca o frunză luată de vânt. Am revenit la cercetarea mea, concentrată totalmente asupra încercării de a găsi un indiciu care ne-ar fi indicat unde se afla acum Jack Spintecătorul. Deocamdată, Nathaniel avusese grijă să nu dezvăluie numele tovarăşului său criminal.

Un deget de gheaţă mi-a trasat un fior pe şira spinării când am descoperit o altă secţiune de jurnal care conţinea pagini întregi de diagrame înfăţişând mecanisme complexe, unite cu ţesuturi vii şi organe. O inimă cu rotiţe, o pereche de plămâni

făcuţi din piele de animal. Alte organe erau mai greu de recunoscut, deşi unul dintre ele semăna cu un uter. Mai erau acolo şi mâini ciudat de similare cu cea care se mişca prin forţa aburilor şi pe care o găsiserăm în casa noastră. Într-un fel sau altul, schiţele lui îmi aminteau de Mefistofel, care era un inginer de excepţie. În altă viaţă, ei doi ar fi putut fi prieteni. Am înghiţit nodul din gât, copleşită, deodată, de emoţie.

Thomas şi-a aşezat jurnalul pe masă, înclinându-şi capul într-o parte.

— Ce este?

Mi-am cuprins puntea nasului între degete.

— Nu o să îţi placă gândurile mele.

— Din contră, le găsesc foarte atractive. Mai ales când sunt neruşinate.

Asta, cel puţin, mi-a smuls un zâmbet de pe buze. Experimentele ştiinţifice bizare şi crimele detaliate erau tocmai lucrurile de care Thomas părea să aibă nevoie pentru a continua să flirteze fără jenă. Zâmbetul meu s-a destrămat.

— Mă gândeam la Ayden.

— Mefistofel?

Thomas a mijit ochii.

— Păi… Sper că ţi-l închipuiai îmbrăcat cu una dintre măştile lui ridicole şi jachetele ţipătoare.

Thomas a zâmbit mult prea sincer, iar eu m-am pregătit să înfrunt oricare ar fi fost lucrul ce adusese o privire aşa de mulţumită.

— Acoperit de viermi ar suna amuzant. Mai ştii când i s-a întâmplat asta prinţului Nicolae? A fost unul dintre cele mai bune momente de viaţa mea. Îţi jur, uneori îi revăd expresia în minte, atunci când viermii au ţâşnit pe el din cadavru, iar dispoziţia mea se înveseleşte imediat pentru tot restul zilei. Ar trebui să încerci tu, oricând te simţi tristă. Uite, a zis el, zâmbind larg, îmi imaginez chiar acum şi este minunat!

— Serios? Abia dacă îmi aduc aminte, şi pe bună dreptate!

Am clătinat din cap.

— De asemenea, suntem în toiul unei investigaţii, iar tu eşti încă enervat din cauza alegerilor vestimentare ale lui Mefistofel?

— Nu! s-a burzuluit Thomas. Sunt iritat că mi-am uitat jacheta mea cu paiete şi că nu am putut să umblu ţanţoş în costumul de carnaval. În afară de glumele lui mediocre, Mefistofel nu avea nimic excepţional. Poate că a fost mai bine să nu îi răpesc gloria şi din acest punct de vedere.

Văzându-mă cum dau ochii peste cap, Thomas şi-a ridicat mâinile. Nemernicul! Mă înveselise şi ştia asta. Poate că reuşea totuşi să funcţioneze prietenia această. Nu avea să ne fie uşor, dar majoritatea lucrurilor în viaţă nu erau.

— Bine, bine! a cedat el. La ce te gândeai, de fapt?

— Că el şi Nathaniel ar fi fost prieteni buni.

Am deschis jurnalul, revenind la lectura macabră.

— Dacă fratele meu şi-ar fi găsit pe cineva căruia să îi fi plăcut să creeze mecanisme, poate că şi-ar fi folosit talentul în scopuri mai bune. Poate că ar fi încă în viaţă.

Am urmărit scrisul cu degetul.

— Poate că bietele femei nu ar fi fost ucise…

Thomas s-a ridicat într-o clipită. S-a aşezat lângă mine şi şi-a trecut un braţ în jurul umerilor mei.

— Nu merge pe calea asta, Wadsworth! Nu îţi va aduce decât durere. *Poate, cine ştie, dacă, măcar dacă;* trebuie să uiţi de toate acestea. Cel puţin în lumea noastră, acestea cuvinte ar trebui scoase în afara legii.

Thomas şi-a lipit buzele de tâmpla mea, iar căldura lor era şocantă şi plăcută.

— Nathaniel a ales. Indiferent de numărul infinit de căi pe care *ar fi putut* păşi, este foarte posibil ca el să fi ajuns mereu în laboratorul acela, apăsând pe manetă. Acele femei, oricât de brutal ar suna, ar fi fost mereu în pericol din cauza naturii activităţii pe care erau forţate să o întreprindă pentru a supravieţui. Dacă fratele tău nu le-a ucis de unul singur, dacă altcineva a ţinut, cu adevărat, acel cuţit,

atunci soarta lor a fost dintotdeauna decisă. Indiferent cum am lua-o, am ajunge la aceeaşi concluzie.

— Chiar crezi asta?

— Da!

Thomas a încuviinţat cu o mişcare hotărâtă din cap.

— Ai vorbit despre alegeri şi despre greşeli, mai devreme. Nathaniel şi-a ales calea. Chiar dacă a fost o greşeală care s-a dovedit fatală, a avut dreptul să o facă. Nu contează cât de greşite ştim că au fost acţiunile lui.

— Da, dar…

— Dacă toate astea sunt adevărate în cazul meu sau al tău şi al oricui altcuiva greşeşte, a zis Thomas, atunci i se aplică şi fratelui tău. Doar pentru că greşelile lui au fost mai mari şi mai groaznice, nu neagă adevărul. Dacă te poţi ierta pe tine şi poţi învăţa, atunci încearcă să vezi acţiunile fratelui tău în adevărata lor lumină. O greşeală teribilă – din atât de multe puncte de vedere – care s-a terminat într-o tragedie pentru multe persoane.

Ceva în interiorul meu s-a dezlănţuit, mai întâi lent, apoi brusc.

Vina. Doar în absenţa ei îmi dădeam seama cât de strâns mă ţinuse până atunci. Vina mă urmărise de la moartea mamei şi mă apăsase încă şi mai tare de la decesul fratelui meu. Mă învinovăţeam pentru soarta amândurora. Mă obişnuisem cu vina şi eram aproape terifiată să renunţ la ea.

Uitând de logodnicele secrete şi de toate motivele pentru care ar fi trebuit să păstrez distanţa de Thomas, m-am lipit de el, folosindu-mă de calmul lui ca de un punct de sprijin.

— Este greu, am zis, înghiţindu-mi nodul din gât. Să renunţ.

— Nu trebuie să renunţi la ei.

Thomas mi-a mângâiat braţul, consolator.

— Dar trebuie să înveţi să renunţi la vină. Dacă nu o vei face, se va prinde de tine ca o lipitoare însetată şi te va seca de putere.

— Ştiu! Uneori, îmi doresc să pot schimba trecutul. Măcar o dată.

— Ah! Asta s-ar putea să fie o imposibilitate matematică momentan, dar poţi schimba viitorul. Gândindu-te la ceea ce ai învăţat ieri şi folosind azi, poţi construi un mâine mai bun.

Thomas s-a aplecat mai aproape, zâmbind cu faţa lipită de gâtul meu.

— Că tot veni vorba de un viitor mai bun. M-am gândit la nişte soluţii pentru problema noastră. Cel puţin pentru…

— Tata o să sosească aici într-o oră, a zis Daciana în loc de salut.

Chipul ei era roşu ca focul când a intrat în cameră.

— A venit ca să te ducă înapoi în Anglia. Cu… cu domnişoara Whitehall.

DOUĂZECI ŞI ŞASE
DUCELE DE PORTLAND

Holul principal din casa bunicii
Fifth Avenue, New York,
8 februarie 1889

Bunicii nu îi plăcea să fie întreruptă, fie că se întâmpla în timp ce citea o carte bună, fie în timp ce îşi plănuia următoarea mişcare într-o partidă de şah. Cu atât mai mult ura să fie trezită la o oră indecentă şi să fie obligată să primească oaspeţi pe care şi-ar fi dorit să îi arunce în strada acoperită de zăpadă.

L-a privit scrutător pe Thomas, într-un fel care m-a făcut să mă întreb dacă credeam în puterea rugăciunii sau nu. După o clipă care a părut să ţină o eternitate, a dat din cap aprobator.

— Sper că au meritat toate necazurile pe care le-ai cauzat.

Thomas a etalat un zâmbet fermecător. Acelaşi zâmbet pe care îl folosise cu tatăl meu, pentru a-l convinge să mă lase să urmez cursurile institutului din Romania şi să călătoresc cu trenul până acolo. O realizare care continua să mă impresioneze, ţinând cont de reputaţia de automat fără sentimente pe care o avea Thomas în societatea londoneză. Pentru că refuzase să le facă jocul, la început existaseră zvonuri care spuneau că el ar fi fost ucigaşul nemilos pe care îl urmăream. Unii încă îi şopteau numele când vorbeau despre crimele care avuseseră loc. Ideea că Thomas ar fi putut să fie Jack Spintecătorul era atât de ridicolă, încât nici nu merita să fie luată în considerare.

— Vă asigur, lady Everleigh, sunt destul de frumos, încât să sper să compensez alte calităţi mai puţin atrăgătoare.

Am închis ochii, aşteptând ca bunica să îl lovească în genunchi cu bastonul.

— Bun! Îmi placi! Acum hai să vedem dacă putem muta necazul la tatăl tău pentru o vreme!

— Nimic altceva nu mi-ar face mai multă plăcere.

Thomas şi-a dus o mână la inimă.

— Este un om foarte calculat. Orice abatere de la planul lui aşezat cu grijă ar pricinui mari necazuri. Şi, din întâmplare, asta este ceva la care eu şi sora mea ne pricepem de minune.

— Hmm, a fost tot ce a răspuns bunica.

Clipele treceau îngrozitor de greu, iar bunica devenea din ce în ce mai neliniştită. Mi-am ţinut respiraţia în timp ce aceasta bătea în podea cu bastonul şi mormăia cuvinte ce îmi imaginez că erau blesteme în urdu.

Deşi nu puteam auzi din hol, mi-am imaginat că felinarul de afară a şuierat în momentul în care eleganta birjă neagră a oprit brusc în faţa aleii. Mi-am ţinut respiraţia. O perdea s-a dat la o parte, dar pasagerii erau învăluiţi de umbre şi nu se distingeau. Era ciudat să vii la cineva acasă după miezul nopţii, fără să fie vorba despre o petrecere sau alt eveniment. Poate că ora târzie era o metodă pentru a părea ameninţător. Tatăl lui Thomas încerca să arate că era într-o poziţie de superioritate, una care îi permitea să aleagă regulile ce îl avantajau, indiferent de cât de problematice erau pentru ceilalţi.

Am aşteptat, bunica mea, Thomas, majordomul şi cu mine, stând ca nişte soldaţi care se pregăteau pentru război. Daciana şi Ileana citeau jurnalele pentru a ne ajuta, dar şi pentru a evita o întâlnire ce avea să fie cu siguranţă neplăcută.

Nimeni nu se mişca în trăsură. A trecut o clipă. Apoi alta. Secundele treceau pe ceas în ritmul inimii mele.

— Ce aşteaptă? am întrebat, aproape la fel de iritată ca şi bunica.

Thomas s-a bătut cu palmele peste şolduri.

— Tata ştie că, dacă trage de timp, creează nerăbdare. Nelinişte. Orice urmă de bravadă dispare atunci când ceea ce anticipăm se întâmplă puţin diferit.

— Ei bine, a zis bunica, mijind ochii, nu ştie cu cine joacă aceste jocuri. Să încerce să neliniştească o biată femeie bătrână!

A dat din cap.

— Ce s-a ales de lumea asta?

Am zâmbit larg, auzind-o. O fi fost bunica în vârstă şi chinuită de artrită, dar îşi purta anii ca pe o armură şlefuită. Doar un nechibzuit ar fi crezut-o o femeie bătrână şi neajutorată. Ea era femeia care o învăţase pe mama cum să îşi ascută mintea ca pe o lamă.

Într-un final, birjarul a coborât de la locul lui, a vorbit cu cineva din interiorul trăsurii, apoi s-a îndreptat spre uşa de la intrare. Majordomul a aşteptat să bată de câteva ori înainte de a deschide.

— Da?

Tânărul şi-a dat şapca jos, răsucind-o în mâini.

— Am venit pentru a-l conduce pe domnul Cresswell la tatăl său.

Bunica s-a vârât în faţa majordomului cu o privire încruntată.

— Crezi că e un câine de vânătoare, băiete?

— Doamnă, eu… s-sigur că nu! Doar că…

— Nu voi lăsa niciun oaspete care stă sub acoperişul meu să fie tratat în felul ăsta. Poţi să te întorci la o oră mai decentă.

A dat din cap către majordom, iar acesta i-a trântit cu bucurie uşa în nas săracului birjar.

— Să vedem cât de mult îl va bucura pe tatăl tău asemenea ospitalitate. Lipsa de politeţe a unor oameni este eclipsată doar de aroganţa lor. Haide, a zis ea, bătând cu bastonul în podea, să ne întoarcem în pat! Îl vom primi pe duce mâine-dimineaţă. La prima oră, sunt sigură.

Liza s-a strecurat sub plapuma mea şi mă asculta cu ochii mari în timp ce îi povesteam detaliile

sosirii tatălui lui Thomas.

— Cât tupeu! a şoptit ea. Ar trebui să îi fie frică de bunica ta şi de bastonul ei, ţinând cont de felul în care îl mânuieşte.

Liza a dat din cap.

— Ce crezi că se va întâmpla?

Am căscat şi m-am întors pe partea mea a patului. Soarele aproape răsărise, ceea ce însemna că trebuia să mă trezesc în scurt timp. Ducele de Portland avea să sosească în curând, fără îndoială.

— Este un Cresswell, am spus. Se poate întâmpla orice.

Mai devreme chiar decât estimasem, Liza mă ajuta să intru într-o rochie puţin cam preţioasă pentru o oră atât de matinală.

Ţinând cont de munca de laborator pe care trebuia să o fac cu unchiul meu, rochia era complet inutilă. Ar fi trebuit să o port după nuntă – Daciana insistase să mă schimb pentru petrecerea de după, aşa că rochia era un soi de vis fantastic. Mult prea drăguţă pentru a fi purtată la micul dejun. Însă trebuia să apar îmbrăcată cât mai fastuos cu putinţă la prima întâlnire cu tatăl lui Thomas. Indiferent cât de dificil ar fi fost, voiam să fac o impresie bună. Fie şi doar ca să îl fac să îşi regrete decizia de a se amesteca în vieţilor noastre.

— Două cozi împletite în jurul capului vor pune în evidenţă medalionul mamei tale.

Liza mi-a ridicat părul pentru a demonstra efectul.

— Vezi?

— Minunat! am confirmat, ţinând strâns colierul.

Mă liniştea să ştiu că mama avea să fie acolo într-un fel, dându-mi putere.

Liza tocmai termina de prins ultima şuviţă de păr când Thomas a intrat în cameră. S-a oprit brusc, atenţia lui îndreptându-se imediat către şoldurile mele. Dantela aurie stătea strânsă pe trup, permiţând fustei din tul să se înfoaie în jurul ei. Arăta asemenea unui răsărit care se întrezărea printre nori.

Judecând după expresia lui, Thomas era de acord cu ţinuta mea.

Am învârtit inelul de logodnă pe deget, încruntându-mă.

— Oh, tot uit să ţi-l dau înapoi.

Am tras cu greu de el, dar Thomas a clătinat din cap.

— Îţi aparţine. În plus, tatăl meu ar trebui să îl vadă pe degetul tău. Acolo va şi rămâne, indiferent de dorinţele lui.

Thomas s-a uitat la verişoara mea, care îşi făcea de lucru, înfoindu-şi fustele. I-a întâmpinat privirea şi şi-a ridicat sprâncenele.

— Vreţi să vă las o clipă singuri?

Am dat să spun că nu era nevoie, dar Thomas a răspuns mai repede.

— Te rog! Mulţumesc!

Mi-a fost greu să nu sar în braţele lui după ce Liza a ieşit din încăpere. Şi el se îmbrăcase cu atenţie în dimineaţa aceea, cu un costum elegant şi la modă.

— Înainte de a te întâlni cu tatăl meu, trebuie să ştii ceva!

Nu a mai ezitat când a traversat camera de data aceasta, păşind din nou cu încredere. S-a oprit în faţa mea.

— Dacă încă mă vrei, nu există nimic pe lume, nicio ameninţare destul mare, care să mă ţină departe de tine. Vreau ca tatăl meu să ne vadă ca pe un front unit şi să ştie că nu vom fi învinşi.

— Thomas…

— O voi respinge pe domnişoara Whitehall imediat după întâlnirea cu tatăl meu. Ieri am fost la un avocat originar din Londra şi am discutat despre cum poate fi creat un fals. Nu am scris acea scrisoare. Mi-a spus mai devreme că nu pot fi considerat responsabil şi nici logodna nu este valabilă în faţa unui tribunal.

Thomas mi-a luat mâinile în mâinile lui.

— Când vom coborî, am să te prezint drept viitoarea mea soţie.

Ducele de Portland, lordul Richard Abbott Cresswell, îmi amintea de o versiune puţin mai în vârstă şi mai şireată a lui Thomas. Era intimidant nu doar ca statură, ci şi datorită inteligenţei care i se citea în ochi. Un fior de nelinişte îmi şerpuia pe sub piele. Părul lui negru era puţin mai deschis la culoare, dar trăsăturile lor erau imposibil de confundat. S-a uitat la mine ca la o vază de flori proaspăt culese. Plăcute, dar nedemne de prea multă atenţie în afara unei priviri curioase.

Am încercat să nu mă foiesc pe divanul către care m-a ghidat Thomas. Tatăl meu şi bunica erau aşezaţi de o parte şi de alta, şezând, regeşte, pe două scaune cu spătar înalt. Ducele a ales un divan aflat chiar în faţa noastră. Sir Isaac, neimpresionat de lordul Cresswell, era încolăcit lângă picioarele lui Thomas. Ne lipsea doar un pictor care să imortalizeze această întâlnire inconfortabilă a celor două familii. Pesemne eram pe punctul de a deveni isterică din moment ce gândul aproape m-a făcut să izbucnesc în râs.

— Erau toate acestea, a zis ducele, gesticulând spre cameră, cu adevărat necesare? Credeam că ai trecut peste jocurile acestea de teatru. Familia domnişoarei Whitehall cu siguranţă nu ar fi fost de acord cu un astfel de comportament. Problemele personale nu au nevoie de o astfel de adăugire. Este un miracol faptul că familia domnişoarei Wadsworth te-a tolerat până acum.

— Dimpotrivă, a spus tata, punând jos ceaşca de ceai. Credem că fiul dumneavoastră este încântător, Alteţă. A fost o adăugire plăcută familiei noastre şi a scos ce-i mai bun din faţa noastră.

— Aşa cum şi ea a scos ce-i mai bun din mine, lord Wadsworth, a spus Thomas, întruchiparea manierelor perfecte.

Mi-am închipuit că folosise cuvântul „lord” pentru a-i reaminti tatălui său că şi familia noastră era de viţă nobilă.

— De asta şi sunt atât de încântat că ai călătorit până aici, tată. Acum ai avut plăcerea de a-ţi întâlni viitoarea noră, pe domnişoara Audrey Rose. Păcat că vei rata nunta. Când te vei întoarce la Londra?

Ducele a luat chipul plin de regrete al cuiva care ura să aducă veşti proaste, deşi o sclipire în ochii lui trăda faptul că era posibil să îi facă plăcere. M-a privit cercetător.

— Sunteţi excepţional de minunată, domnişoară Wadsworth, şi mi-aş dori să vă pot primi în familia noastră, chiar îmi doresc, dar mă tem că Thomas este deja promis alteia. Un fapt foarte nefericit şi jenant să trebuiască să îţi supun familia la aşa ceva, dar sunt sigur că înţelegi de ce nu pot să refuz dorinţele marchizului. Nu ar fi deloc… practic.

Am tras aer în piept, sperând să mă pot abţine înainte de a sări să îl strangulez pe duce în faţa atâtor martori. Cât de lipsit de utilitate era să te căsătoreşti din dragoste! Dacă aş fi avut titlul de ducesă sau de marchiză, sunt sigură că m-ar fi acceptat imediat.

Bunica mea, care era de părere că lesele erau pentru câini, şi nu pentru oameni, a vorbit prima.

— Presupun că sunteţi familiar cu sistemul nobiliar din India, a spus ea, ridicându-şi bărbia provocator. Cel pe care Maiestatea Sa Imperială a binevoit să îl implementeze după treaba aceea complicată cu războiul dintre ţările noastre?

Thomas mi-a strâns mâna. Tonul bunicii era destul de cordial, deşi modul în care stătea mai dreaptă în scaun, bătând uşor din baston când a spus „război”, sugera altceva. Lordul Cresswell a clipit încet, dându-şi seama că se îndrepta către un fel de capcană, însă fără a găsi un mijloc prin care să scape.

— Într-adevăr! Maiestatea Sa a făcut bine că a înnobilat anumite familii care meritau.

— Mmm. Ştiaţi şi că a oferit şi câteva titluri de baron? a întrebat ea molatic, de parcă ar fi tors o pisică.

Ducele a clătinat din cap.

— Ah, asta este! Presupun că afacerile externe sunt destul de plictisitoare pentru un om ca dumneavoastră. Probabil sunteţi foarte ocupat dând ordine.

— Când nu călătoresc pe continent, îmi petrec majoritatea timpului în Londra, a răspuns el, zâmbind şters. Consider că aerul de la oraş mi se potriveşte mai bine decât cel de la ţară. Din păcate, sunt prea multe ferme de porci pentru a fi plăcut pe timpul verii.

— Îmi închipui că este dezgustător să fii înconjurat de porci, a comentat bunica.

Thomas mi-a strâns mâna atât de tare, încât nu îmi mai simţeam degetele. I-am aruncat o privire şi i-am văzut zâmbetul lipsit de griji. Cred că tocmai se îndrăgostise de bunica. Tata a mai cerut un ceai, deşi părea să îşi fi dorit să bea un coniac în schimb.

— Ei bine, a spus lordul Cresswell, bătând din palme, a fost minunat, dar mă tem că eu şi fiul meu trebuie să plecăm…

Thomas a scos scrisoarea primită de la avocat şi i-a înmânat-o tatălui său cu o satisfacţie arogantă.

— Îţi cer iertare, tată, dar mă tem că te vei întoarce la Londra singur. Asta, dacă nu doreşti să rămâi. Pot trimite oricând informaţia asta către Camera Lorzilor. Sunt sigur că falsul şi şantajul nu sunt calităţi pe care le apreciază în rândul nobililor.

L-am privit pe tatăl lui Thomas cu atenţie, aşteptându-mă să văd un semn de înfrângere. Sau de frică. Scandalul ar fi fost de ajuns pentru a-i pricinui nişte probleme destul de neplăcute. El însă a împăturit scrisoarea la loc şi a împins-o înapoi pe masă cu o expresie neutră pe chip.

— Oh, Thomas, chiar ar trebui să fii mai atent la detalii!

S-a ridicat, îndreptând-şi haina.

— Scrisoarea nu este un fals. Ai lăsat un număr straniu de hârtii semnate în camera ta, înainte de a pleca spre România. Eu doar le-am completat conform dorinţelor tale exprimate verbal.

— Minţi! Nu aş…

— Nu ai lăsat niciodată, cu neglijenţă, coli de hârtie cu semnătura ta, în una dintre casele noastre? a întrebat el. Niciodată? Nici măcar pe biroul tău îngrozitor de dezordonat?

Tatăl lui Thomas a dat din cap.

— Sincer, Thomas. Ai idee ce ar fi putut face angajaţii cu ele? Te-ar putea avea la degetul cel mic. Ar trebui să ai mai multă grijă de lucrurile tale.

Thomas şi-a încleştat pumnii.

— De ce să îmi fac griji în legătură cu orice altceva când am un tată ca tine? Să înţeleg că toate astea sunt o lecţie? Dacă recunosc că ai dreptate, o să anulezi logodna cu domnişoara Whitehall?

— Este înspăimântător, ştii? Faptul că insişti să continui cu această şaradă. Nu te preface că nu m-ai implorat să trimit acea scrisoare pentru tine!

— Eu continui o şaradă? a întrebat Thomas cu o urmă de furie în glas. Când tu eşti cel care minte pe toată lumea din această cameră.

— Eşti un degenerat. Indiferent cât de mult încerc să te fac un om respectabil, este în sângele tău. Încearcă să arăţi familiei Wadsworth puţin respect şi prefă-te că eşti un gentleman!

— Ce dezamăgitor!

Probabil trebuise să facă un efort monstruos de voinţă, dar Thomas a reuşit să îşi transforme mânia în ceva diferit mai repede decât puteam să inspir. Şi-a ridicat mâinile, cercetându-şi unghiile cu o privire plictisită.

— Am primit insulte şi mai tăioase, în special de la tine. Sunt sigur că poţi mai mult decât „degenerat”.

Ducele şi-a înclinat capul către tatăl meu.

— A fost o plăcere să vă întâlnesc, lord Wadsworth! Lady Everleigh! Regret că s-a întâmplat în circumstanţe atât de dezonorante.

Triumfător, şi-a mutat privirea către mine şi Thomas.

— Îţi voi da câteva ore pentru a vă lua la revedere cum se cuvine. Domnişoara Whitehall şi

cu mine te vom aştepta la docuri la şase fix. La revedere!

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE
O PLECARE GRĂBITĂ

Salonul din casa bunicii
Fifth Avenue, New York
8 februarie 1889

— Ei bine…

Grandmama s-a ridicat, refuzând cu un gest din mână ajutorul tatei.

— A fost o întâlnire la fel de plăcută pe cât mi-am imaginat. Tatăl tău este la fel de arogant ca şi tine, băiete, dar fără farmecul tău. Edmund, te rog să îmi aduci peniţa şi cerneala. Trebuie să scriu nişte scrisori.

Tata şi bunica au plecat să caute obiectele menţionate, lăsându-ne pe mine şi pe Thomas singuri, în haosul creat de plecarea ducelui. M-am uitat la silueta ameninţătoare a ceasului cu pendulă. Era aproape ora zece. Aveam mai puţin de opt ore pentru a găsi o scăpare din situaţia groaznică în care ne aflam, ori Thomas avea să fie băgat cu forţa în nava aceea şi transportat înapoi la Londra. Fără mine! Nu mi-l puteam imagina plecat, aşa cum nu îmi puteam imagina că aş fi fost în stare să rezolv singură cazul Spintecătorului.

— Nu este de mirare că l-au urât pe Mefistofel, am zis, rearanjându-mi fustele aurii şi crem pentru a patra oară. Tatăl tău este ca o versiune mai în vârstă şi mai crudă a lui. Fără târgurile amuzante şi costumele de circ. Răstălmăceşte totul în favoarea lui.

— Nu chiar.

Thomas şi-a sprijinit capul de divan.

— El caută slăbiciunea, aşa cum cercetez eu pantofii oamenilor pentru urmele de noroi şi deduc

pe unde a umblat proprietarul lor. Puterea lui de observaţie este, sincer, mai bună decât a mea. Caută să îmi dea mereu lecţii, arătându-mi unde am greşit. Mişcări pe care le-am lăsat deschise. Ar fi trebuit să ard hârtiile acelea. Am crezut că, din moment ce m-a trimis să locuiesc în apartamentul din Piccadilly, aş fi în siguranţă acolo. E un loc unde nu merge niciodată.

Mi-am aşezat mâinile una peste cealaltă în poală, ca să nu mă mai joc cu rochia.

— De ce aveai hârtii goale semnate?

Thomas a rămas tăcut pentru o clipă.

— Exersam.

— Exersai…

Nu pusesem nicio întrebare, însă el a răspuns oricum.

— Înainte să plecăm în România, am cerut o audienţă la tatăl tău. Ştiam câte griji îşi face din cauza ta, aşa că am inclus toate motivele pentru care studiul în străinătate ţi-ar face bine. Voiam… Nu ştiam cum să semnez scrisoarea. Nu voiam să sune pompos, dar îmi era teamă că nici nu mă va lua în serios drept un posibil candidat la mâna ta, în viitor, dacă era prea simplu.

Thomas a expirat.

— Nu îmi mai făcusem niciodată griji pentru asemenea lucruri stupide. Cred că am semnat vreo zece foi, în josul paginilor, ca să îmi pot scrie scrisoarea şi să îmi dau seama cum ar arăta. În cele din urmă, am semnat „Thomas” pe cea trimisă tatălui tău. Cine ştia că numele meu ar putea crea asemenea probleme?

— Mie mi-a creat probleme de când te-am întâlnit, l-am tachinat.

Thomas nu mi-a zâmbit. În schimb, s-a întors cu faţa la mine, privindu-mă extrem de serios. Mi-a luat mâinile între-ale lui.

— Hai să fugim, Wadsworth! Ne putem căsători în secret şi ne putem schimba numele. Vom scrie familiei tale când ne vom stabili undeva. Dacă plecăm acum, tata nu va putea face nimic ca să ne

oprească. În câţiva ani, ne putem întoarce în Anglia. Până atunci, domnişoara Whitehall îşi va fi găsit un partener mai bun. Şi dacă nu? Ei bine, tot nu va putea face nimic pentru că noi doi vom fi căsătoriţi.

Gândul meu imediat a fost *Da! Hai să fugim pe dată!* Tentaţia îmi curgea prin vine. Ar fi fost aşa de uşor să fugim! Puteam rămâne în America, să ne stabilim într-un nou oraş de provincie sau într-o metropolă, să începem o viaţă nouă. Poate că în câţiva ani ne puteam înfiinţa propria noastră agenţie de consultanţă în cazurile de crimă şi mistere aparent de nerezolvat. Tânjeam să spun da. Îmi doream să fug cu el mai mult decât îmi dorisem orice altceva pe lume. Şi totuşi…

— Eu… nu pot, Thomas.

Uram cuvintele pe care le rostisem, dar ele erau adevărate atunci, aşa cum fuseseră şi cu o zi în urmă.

— Să fugim… nu-mi va salva familia de ruină. Am rezolva problema ta doar pentru a o garanta pe a mea. Poţi nega asta?

Thomas a strâns din dinţi, dar a dat din cap.

— Şi cum rămâne cu Jack Spintecătorul? am întrebat, eliberându-mi uşor mâinile. Am fugi şi de rezolvarea acestui mister?

Thomas a ridicat din umeri. Ar fi fost în stare să dea foc cazului – şi lumii – dacă asta însemna că puteam fi împreună. Nu din răutate sau din lipsă de empatie, ci din dragoste şi din devotament pentru mine. Oricât mi-aş fi dorit ca lucrurile să stea altfel, nu puteam întoarce spatele familiei mele; aş fi întors spatele fratelui meu şi tuturor femeilor care îşi pierduseră viaţa. Şi tuturor celor care sigur ar fi pierit în viitor dacă nu opream criminalul. Poate că Thomas se credea în stare să renunţe acum, dar ştiam că avea să regrete. La fel ca mine, de altfel.

— Îţi aminteşti ce am discutat când am ajuns la New York? Despre activitatea noastră? l-am întrebat.

— Bineînţeles!

Mă simţeam de parcă aş fi fost pe cale să îmi înfig un bisturiu în piept şi să îl răsucesc fără oprire.

— Atunci trebuie să ştii că munca noastră primează. Nu pot fugi de acest caz. Nu acum, când avem încă atâtea de făcut. L-am început împreună; trebuie să găsim o cale să îl terminăm.

Mi-am aruncat privirea spre fereastră, urmărind zăpada care cădea în fulgi din ce în ce mai grei.

— Dacă tatăl tău nu poate fi convins, poate că domnişoara Whitehall se va răzgândi când va vedea ce importantă este munca ta pentru tine. Poate că nu îi pasă că o urăşti, dar s-ar putea să o deranjeze un soţ care mai degrabă ar diseca morţi decât să o atingă pe ea. Cu siguranţă va urî bârfele despre dezinteresul tău.

Thomas a rămas tăcut pentru un moment, gândindu-se la cuvintele mele. Speram să nu creadă că îl alung din inima mea. Aş fi dat orice să duc o viaţă simplă cu el. Thomas a expirat.

— Urăsc când eşti raţională.

Thomas şi-a încrucişat braţele, deşi buzele lui s-au curbat.

— Ar fi frumos dacă într-o zi ai fi de acord cu unul dintre gesturile mele romantice, grandioase.

— Într-o zi, când nu voi avea ceva mai bun de făcut, s-ar putea să le accept.

Thomas a mijit ochii şi s-a aplecat înainte, părând acum hotărât.

— Relaţiile constau în compromisuri, nu-i aşa?

Am ştiut imediat încotro se îndrepta cu acea întrebare.

— Da, dar… relaţia noastră de scurtă durată a luat, practic, sfârşit.

Thomas a făcut un gest de iritare cu mâna, vrând parcă să gonească detaliile tehnice ale situaţiei în care ne aflam ca şi cum ar fi fost o muscă.

— Căsătoria noastră este compromisă din cauza tatei şi a ameninţărilor lui. Hai să ne gândim bine! Dacă nu pot găsi o dovadă a înşelăciunii lui, am o singură opţiune, conform tatei. Sunt legat, din punct de vedere legal, de domnişoara Whitehall şi sunt

nevoit să mă îmbarc pe următoarea navă spre Londra. Ceea ce înseamnă – Thomas şi-a aruncat ochii la ceas – în câteva ore.

Încă suspicioasă, am dat din cap.

— Corect!

— Teoria ta cum că Jack Spintecătorul s-ar fi mutat în alt oraş… Dacă am avea un motiv bun pentru a pleca din New York – unul cu care unchiul tău ar fi de acord –, poate că am reuşi să ne strecurăm înainte ca tata să îşi dea seama că nu voi veni la docuri şi să apuce să vină să mă ia de aici. Corect?

— Thomas…

A-l implica pe unchiul meu în dezastrul situaţiei noastre era ultimul lucru pe care mi-l doream.

— Audrey Rose, a zis Thomas pe un ton imperios, dacă putem deduce încotro se îndreaptă şi ne continuăm investigaţia acolo, asta îmi va da un motiv serios de a-mi amâna plecarea. Am avea, astfel, mai mult timp să rezolvăm încurcătura cu domnişoara Whitehall fără a strica bunul renume al familiei tale. Altfel, am două opţiuni. Fie voi fi dezmoştenit şi hăituit dacă nu mă urc pe nava aceea, fie voi fi legat prin căsătorie cu alta. Este acesta un lucru cu care poţi trăi?

Am închis ochii, imaginându-mi-l pe Thomas păşind spre naşă, salutându-şi tatăl şi viitoarea soţie. Imaginea era proaspătă şi aşa de vie, încât am rămas cu respiraţia tăiată.

— Tatăl tău nu va renunţa pur şi simplu, întorcându-se singur la Londra. Te va căuta. Şi cine ştie ce ar putea face atunci?

Thomas mi-a luat mâinile într-ale lui, privindu-mă sincer.

— Îi voi înfrunta furia. Vreau să ştiu dacă îţi doreşti asta.

— Bineînţeles că te vreau.

Era dincolo de puterea mea de înţelegere cum Thomas îşi putea imagina că mi-aş fi dorit altceva. Un nou val de panică mi-a inundat trupul.

— Ce se întâmplă dacă nu putem găsi o pistă bună pentru a ne continua investigaţia? Dacă nu va exista niciun oraş pe care să îl cercetăm înainte de a fi timpul să pleci?

Thomas m-a strâns în braţe.

— O să ne descurcăm!

Am clătinat din cap.

— Unchiul nu va pleca de aici dintr-o toană de-a noastră, îl cunosc. Va avea nevoie de o dovadă convingătoare ca să găsească un motiv care să ne justifice plecarea.

— Avem la dispoziţie câteva ore.

Thomas părea uşor nesigur de planul lui disperat.

— Vom găsi ceva. Trebuie.

— Şi dacă nu găsim?

Thomas a tăcut pentru un moment.

— Atunci, o să fug! O să mă fac dispărut, astfel că tata nu va avea nicio şansă să mă găsească vreodată.

Ne-am privit unul pe celălalt, înţelegând ce ar fi însemnat asta. Dacă Thomas fugea de tatăl lui şi de responsabilitate, atunci m-ar fi lăsat şi pe mine în urmă. Capul mi se învârtea de îngrijorare, dar aveam nevoie să fac ceva. Timpul ni se scurgea printre degete.

— Hai să ne grăbim! O să rupem jurnalele dacă va fi nevoie. O să scormonim în notiţele din cazul domnişoarei Tabram. Trebuie să existe un indiciu undeva.

Am acceptat mâna lui Thomas, care m-a ajutat să mă ridic. Am păşit braţ la braţ pe coridor şi m-am întrebat dacă şi inima lui bătea la fel de nebuneşte ca a mea.

— Dacă…

— Fără asemenea cuvinte, Wadsworth.

Thomas m-a bătut uşurel pe mână.

— Când. Când vom găsi informaţia, îi vom spune unchiului tău. *Când* ne vom afla departe de locul ăsta, ne vom face griji cu privire la consecinţe. Deocamdată, hai să ne concentrăm la situaţia imediată! Voi merge să discut cu unchiul tău şi îi voi

împărtăşi teoria cum că Jack Spintecătorul a plecat din New York. Tu începe să studiezi notiţele şi jurnalele.

Daciana stătea lângă scara interioară, cu mâna încleştată pe balustradă. Sub ochii ei erau umbre negre. Nu dormise prea mult de când nunta se sfârşise în haos.

— Ileana şi cu mine am vrea să ajutăm. Ne pricepem destul de bine să găsim indicii ascunse. Este…

Aveam impresia că îşi alegea cu grijă următoarele cuvinte, dar eram prea preocupată ca să mă mai gândesc la asta.

— Am exersat în cadrul Ordinului. Dacă aţi vrea, ne putem ocupa noi de jurnale, şi voi vă puteţi ocupa de ultimul caz de crimă. O să vă fie mai uşor dacă împărţiţi sarcina.

Thomas s-a gândit o clipă. A încuviinţat scurt. Ochii îi sclipeau uşor.

— Mulţumesc, Daci! Jurnalele sunt în apartamentul lui Audrey Rose. Va trebui să vă grăbiţi; sunt… multe.

Cei doi fraţi Cresswell s-au privit pentru un moment, comunicând în linişte. O clipă mai târziu, Daciana şi-a ridicat fustele şi a luat-o la fugă pe scări, strigându-şi iubita în timp ce intra pe coridor.

Thomas m-a sărutat pe cap şi a plecat în căutarea unchiului meu în timp ce eu am strâns notiţele din cazurile Marthei Tabram şi al domnişoarei Carrie Brown. Chiar dacă poliţia îl arestase pe Franţuz, eu ştiam că nu el era cel responsabil. Spintecătorul nostru era vinovat şi abia îşi începuse noul şir de crime. M-am instalat într-o odaie de la primul etaj, împrăştiind paginile pe lângă mine.

Am încercat să nu privesc ceasul, dar tot ce puteam auzi era ticăitul blestemat al secundarului care număra clipele rămase. Timpul nu era de partea noastră şi părea să fugă mai repede decât pulsul meu. La un moment dat, Thomas mi s-a alăturat în odaie, înconjurându-se şi el de o grămadă de hârtii, aflate într-o dezordine mai mare decât ale mele.

Unchiul fusese de acord să ne mutăm investigaţia în alt loc dacă găseam un argument destul de bun care să ne confirme bănuielile. Cazul Spintecătorului îl bântuia şi pe el şi îşi dorea să îl încheie. Cumva, în ciuda faptului că îmi concentrasem tot efortul asupra sarcinii noastre şi a ceasului pe care doream să îl fac să îşi încetinească bătaia, ne mai rămăsese doar o oră până când Thomas ar fi fost nevoit să plece. Fiecare muşchi din trupul meu era încordat, gata să se rupă. Thomas s-a aplecat pe spate, oftând.

— Trebuie să îmi împachetez cuferele, Wadsworth! Nu pot risca să mai rămân, altfel tata va veni aici, fără îndoială, şi sunt sigur că a angajat nişte *ajutoare* care să mă ducă cu forţa pe navă. Nu are încredere că voi ajunge acolo de unul singur.

Thomas s-a ridicat în picioare. Înfrângerea era evidentă în liniile din jurul gurii lui. Totul părea greşit. M-am ridicat. Inima îmi bătea ca nebuna.

— Hai să fugim! am zis, iar un suspin mi-a despicat vorbele.

Thomas a îngheţat o clipă înainte să mă ridice în braţe, strângându-mă tare la piept. Dacă Thomas şi cu mine fugeam în lume, asta ar fi aplanat scandalul. Ca şi faptul că ne aflam în America, iar zvonurile ar fi întârziat să apară. Nu era ideal, dar ar fi putut funcţiona. Trebuie să o fac. Atunci am fi putut păşi în continuare, împreună, pe urmele Spintecătorului.

— Eşti sigur că avem timp suficient să împachetăm?

Thomas mi-a dat drumul şi s-a uitat, sumbru, la ceas.

— Abia. Ia-ţi puţine lucruri! Ne vedem în douăzeci de minute. O să pun vizitiul să pregătească o trăsură în secunda asta.

Thomas m-a sărutat pe obraz şi a ieşit în fugă. Nu am mai stat pe gânduri. Am urcat la etaj pe cât de repede îmi permitea piciorul, în timp ce pulsul meu urma ritmul secundelor. Mi-am îndesat rochiile, periile şi lucrurile intime într-un cufăr, uşurată că lăsasem o bună parte din ele împachetate. Am

terminat mai devreme cu câteva minute şi am chemat lacheul să îmi ia cufărul. În timp ce aşteptam, i-am scris un bilet Lizei şi apoi unul tatălui meu. Nu aveam timp să îmi iau la revedere şi nici nu voiam să îi implic în planul nostru.

Îl aşteptam deja pe Thomas pe coridorul de la parter când a pus mâna pe cuferele noastre, ajutându-l pe lacheu să se mişte mai repede.

— Eşti pregătită? a întrebat el.

Am dat din cap, prea speriată să mai spun ceva. Nu îmi venea să cred că fugeam împreună. Mi se părea un lucru deopotrivă bun şi rău, iar emoţiile mele erau atât de contradictorii, că nici nu mai ştiam care prima. Şi Thomas părea să se simtă la fel. Şi-a împins bărbia în faţă, în semn de aprobare, apoi mi-a arătat ieşirea din spate.

— Hai să ne grăbim! Nu vrem să…

— Aşteptaţi!

Daciana şi Ileana alergau pe trepte, aproape împiedicându-se, în graba lor de a ajunge la noi.

— Am găsit! a zis Daciana, gâfâind. Ştim încotro se îndreaptă.

DOUĂZECI ŞI OPT
TOVARĂŞII SATANEI

Salonul principal din casa bunicii
Fifth Avenue, New York
8 februarie 1889

— Cine? a întrebat Thomas, lăsând cuferele pe podea. Tata? Cred că până şi Vaticanul ştie încotro se îndreaptă tata. S-a exprimat destul de clar.

— Jack Spintecătorul!

Ileana părea uşor mai rezervată.

— Suntem aproape sigure, a corectat ea. Indiciile par să trimită spre un oraş anume. Uite!

Ileana mi-a întins unul dintre jurnalele lui Nathaniel, deschis la o pagină pe care era scris un alt citat. L-am citit, recunoscând imediat un alt pasaj din *Frankenstein.* Umerii mi-au căzut a descurajare pe când citeam cu voce tare.

— „Am privit un râu de foc care ţâşnea dintr-un stejar falnic şi frumos ce se înălţa la câţiva metri de casa noastră; şi cum a dispărut lumina orbitoare, aşa a dispărut şi stejarul, şi nimic nu a mai rămas din el, în afară de un ciot afurisit. Când am mers acolo a doua zi, am găsit copacul despicat într-un fel excepţional. Nu fusese despicat de lovitură, ci redus la fâşii subţiri de lemn. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de groaznic distrus."

l-am dat jurnalul lui Thomas. El a ridicat o sprânceană.

— Aţi ghicit unde se află, bazându-vă pe asta?

Tonul lui era sceptic.

— Poate ar trebui să vă apucaţi să ghiciţi viitorul. Ştiu o trupă de circ care ar avea nevoie de serviciile acestea. Poate veţi convinge lumea că vampirii, vrăjitoarele şi demonii umblă pe pământ.

Ileana şi Daciana s-au uitat îndelung una la cealaltă, ca şi cum şi-ar fi spus un secret. Am mijit ochii. Ce ştiau ele despre vampiri şi despre alte legende care le făcea să se simtă aşa de inconfortabil? Nu păruseră atât de speriate de poveştile acestea pe când ne aflam în România. În cele din urmă, Daciana s-a întors spre noi, întinzând un alt jurnal.

— Nu fi prea impresionat încă! Uite!

— „Satan îşi avea tovarăşii lui, alţi demoni care îl admirau şi îl încurajau, dar eu sunt singur şi detestat."

Un alt citat din romanul nostru gotic preferat. Cuvintele subliniate nu păruseră demne de luat în seamă înainte şi, sincer, nu eram la fel de încântată precum păreau a fi Daciana şi Ileana. Dacă era să simt ceva era greutatea apăsătoare a înfrângerii asupra umerilor mei.

Mi-am ales următoarele cuvinte cu mare grijă.

— Este… interesant, dar mi-e teamă că fratele meu era mai degrabă fascinat de acest roman. Îl cita adesea.

— La început ni s-a părut a fi ceva insignifiant, dar am cercetat mai bine, a zis Daciana repede, întinzându-mi un alt jurnal. Citeşte-l pe următorul!

Eram fermecat de apariţia colibei; aici, zăpada şi ploaia nu puteau pătrunde; pământul era uscat; şi mi s-a părut a fi un adăpost la fel de splendid şi de minunat pe cât trebuie să fi fost pandemoniul diavolilor din iad după suferinţa lor în lacul cel de foc… Era amiază când m-am trezit şi, vrăjit de căldura soarelui, care strălucea puternic pe pământul alb, am hotărât să îmi încep călătoria.

Mi-am ridicat privirea la expresia plină de speranţă de pe chipul Dacianei, dorindu-mi să pot căpăta cumva acelaşi nivel de entuziasm. Nu voiam să fiu nepoliticoasă, dar ne pierdeam ultimele momente cu nişte prostii. Thomas şi cu mine trebuia să ne strecurăm înainte să fie prea târziu.

— Foc şi călătorii prin zăpadă… Mi-e teamă că nu văd legătura.

Daciana s-a întors spre fratele ei.

— Nici tu?

— Demoni aflaţi în vacantă într-un oraş de foc? a întrebat el, părând iritat. Nu asta este iadul? Sau poate este doar o descriere pitorească a casei lor de vacanţă.

Daciana a tras jurnalul înapoi, apoi i-a făcut semn Ilenei să le aşeze în ordinea în care le citiserăm. Ca un profesor predând unor elevi neascultători, Daciana a trecut de la un jurnal la altul, arătându-ne importanţa pasajelor.

— Priviţi datele la care au fost scrise fiecare. Acum, când le citiţi în ordine, cuvintele subliniate se referă la oameni care călătoresc spre un anume loc. Unde a fost un incendiu mare în ţara asta? Ce anume are porecla de „alb” acum?

— Un incendiu mare? De unde să…

Am înţeles brusc. Citisem un articol în ziar, săptămâna aceea, despre contribuţia lui Olmstead la târgurile de distracţie din Illinois. Cât de magnifice şi de încântătoare erau! Oraşul Alb. Marele Foc. Thomas şi cu mine am schimbat o privire plină de speranţă pentru prima dată în câteva zile. M-am întors la Daciana, împărtăşind, în sfârşit, entuziasmul ei şi pe al Ilenei.

— Chicago! Spintecătorul se îndreaptă spre Expoziţia Mondială Columbiană.

Bineînţeles, se vorbea despre ea de luni de zile – un loc în care invenţiile ştiinţifice şi industria puteau străluci şi atrage sute de mii de vizitatori. Aveau să fie mulţi oameni care se plimbau de colo, colo, avea să…

Am avut o revelaţie cruntă, iar entuziasmul mi s-a stins la fel de repede pe cât se aprinsese. Oricine ar fi fost criminalul care brutalizase şi urmărise femei pe străzile luminate cu lampadare cu gaz din Londra avea să dezlănţuie teroarea într-un nou oraş. Terminase, momentan, cu New Yorkul. Avea ochii aţintiţi asupra unei scene mai mari. Una pe care

victimele ar fi fost mai uşor de înhăţat. Expoziţia avea să se dovedească a fi un loc potrivit pentru crimă şi haos.

Cu inima grea, m-am îndreptat spre uşă.

— Îi voi spune unchiului să cumpere bilete spre Chicago.

Thomas a încuviinţat.

— Grăbeşte-te! Nu vrem să dăm nas în nas cu tata şi cu domnişoara Whitehall. Deşi ar fi tare satisfăcător să îi privim de la fereastra trenului nostru pe cale să plece.

— Nu! Nici să nu te gândeşti la asemenea prostii!

Tonul Dacianei tăia elanul oricărei discuţii în plus.

— Voi merge eu pe corabie şi îi voi spune tatei că vii chiar în urma mea. Astfel o să aveţi ceva timp să plecaţi fără ca el să vină aici imediat. Trebuie să vă aflaţi în următorul tren spre Chicago, sau nu veţi mai pleca din New York din proprie iniţiativă. Şi nici nu puteţi risca să vă întâlniţi cu tata, căci *vă va hăitui* şi vă va târî înapoi.

— Ia asta cu tine!

Grandmama a ieşit din salonul ei şi a făcut semn majordomului. Omul a păşit imediat înainte şi i-a întins o telegramă Dacianei.

— Este pentru tatăl tău.

Thomas s-a încruntat, părând şocat când a văzut cine era expeditorul mesajului. Avea multe de învăţat despre bunica mea. Mă bucuram că aşezase deja cuferele jos, căci era posibil să şi le fi scăpat pe picioare.

— Este de la… *regină?*

— Bineînţeles!

Grandmama a izbit cu bastonul în podea.

— Maiestatea Sa Imperială l-a simpatizat pe soţul meu. Mai ales după ce a intrat în familia mea.

Bunica şi-a întors spre mine ochii ei căprui, profunzi, şireţi ca întotdeauna.

— Nu i-ai spus, nu-i aşa?

Am simţit privirea lui Thomas asupra mea, cercetându-mi fiecare emoţie pe care încercam să o

controlez, şi m-am gândit ce bine ar fi fost să mă pot ascunde sub fuste. Thomas avea un simţ de observaţie prea ascuţit ca să îi scape ceva.

— Nu am văzut niciun motiv pentru care să îţi fac publice afacerile *personale, Grandmama.*

Bunica a pufăit.

— Tatălui meu i-a fost dat titlul de *raja.* A împrumutat bani englezilor din Compania Indiilor de Est. Am avut o influenţă mare asupra comerţului.

Bunica a clătinat din cap.

— Băiete, nepoata mea va moşteni tot ce am după ce voi muri. N-o fi ea marchiză, dar zestrea ei poate cumpăra titlul preţios al tatălui tău de vreo mie de ori. Nu am făcut decât să îi cer Maiestăţii Sale să îşi dea binecuvântarea pentru căsătoria ta cu *nepoata mea.*

— Şi? am întrebat, ştiind că mai urma ceva.

Întotdeauna mai era ceva când venea vorba despre bunica.

— Este posibil să fi sugerat înfiinţarea unei aripi noi, dedicate reginei, la Oxford. Victoria nu poate rezista unor asemenea lucruri. Acum, fugiţi – ne-a făcut semn să plecăm, privindu-ne cu ochii strălucitori de triumf –, am nevoie de ceva linişte în casa asta!

Ignorându-i dorinţele, am sărutat-o pe ambii obraji.

— Mulţumesc, *Grandmama!*

Thomas şi cu mine nu eram încă liberi să ne căsătorim, dar bunica făcuse tot ce putuse ca să ne împlinească visul. Acum totul depindea de tatăl lui Thomas şi de regină. Nu aveam mare încredere în niciunul dintre ei, dar era singura speranţă pe care o aveam, date fiind împrejurările. Nu ne mai rămânea decât să aşteptăm. Dar aveam să aşteptăm într-un loc secret, sperând că avea să fie prea departe pentru ca ducele să ne poată găsi.

— Fii curajoasă!

Grandmama mi-a luat obrajii între palme.

— Acum, pleacă, salvează lumea cu prinţul acela neastâmpărat al tău!

PARTEA A DOUA
CHICAGO
— 1889 —

„Asemeni patimi oarbe n-au norocul
Să ţină mult: ca pulberea şi focul
Se mistuie-n întâia sărutare.”[12].

William Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* actul II, scena 6

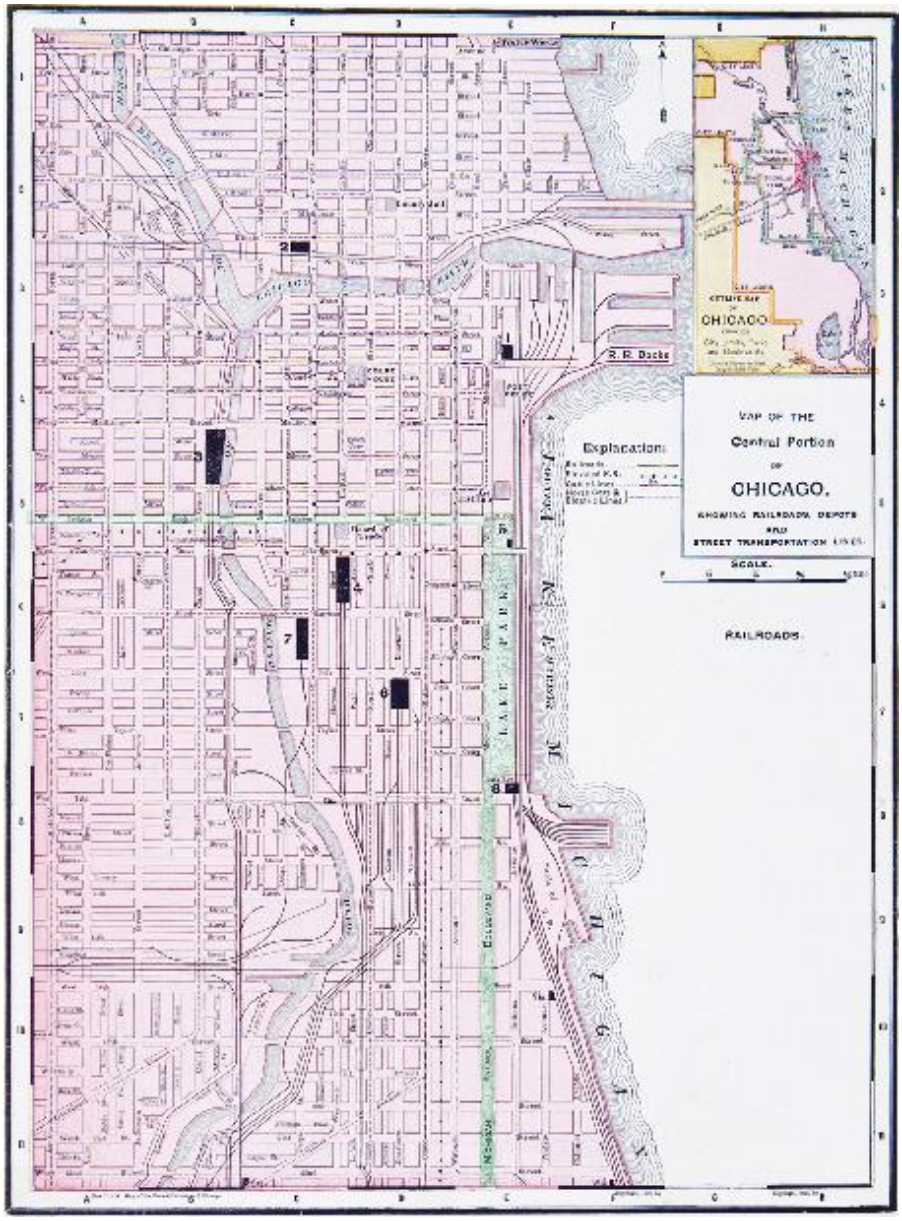

Harta oraşului Chicago, circa 1900.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ
AL DOILEA ORAŞ

Depoul central
Chicago, Illinois
10 februarie 1889

Citisem tot felul de lucruri neplăcute despre Chicago în ziare – despre cum mirosea a porc măcelărit, a fum şi a excremente. Unele străzi erau pline de sânge, iar altele, de cenuşă. Şi nu era deloc neobişnuit să întâlneşti un cap sau un membru tăiat de-a lungul şinelor – un pericol zilnic pentru cei care stăteau prea aproape de tramvaie. Era un oraş de temut şi de evitat.

Deşi unele lucruri erau adevărate, Chicago mi se părea oarecum fermecător, în ciuda mirosului de fum ce plutea în aer. Era un strop de murdărie amestecat cu speranţă care putea acapara o persoană, făcând-o să creadă că oricine putea ajunge orice şi-ar fi dorit. Totul era posibil. Acesta era un oraş care fusese distrus – arsese din temelii şi renăscuse asemenea phoenixului mitologic. Părea să stea cu mâinile depărtate, atât provocator, cât şi primitor. *Vino şi intră dacă îndrăzneşti! Vino şi trăieşte liber!*

Bun venit în Chicago!

Stăteam în faţa gării, privind cu ochi mari clădirile care se înălţau către cer. Străluceau precum săbiile în lumina asfinţitului. *Chicago.* Puteam să jur că oraşul inspira şi expira în ritm cu pufăitul trenurilor ce intrau şi ieşeau din el. Era precum un sistem nervos mecanic, şinele permiţând un flux constant de viaţă. Vântul se juca vesel cu părul meu, deşi era o adiere rece, care îmi făcea dinţii să clănţăne. Femei tinere mergeau grăbite pe străzi,

ţinând mici genţi de piele în mâini şi fiind toate îmbrăcate elegant cu fuste lungi, negre. M-a izbit dintr-odată. Erau singure. Am clipit complet şi absolut şocată de ideea unor femei care mergeau fără însoţitor, *la muncă.* M-am sprijinit în baston, cu gura căscată. Cu siguranţă era un vis.

Thomas a venit lângă mine, observându-mi expresia, apoi colţul buzelor lui i s-a ridicat vesel.

— Nu sunt sigur, dar pari să fii la fel de entuziasmată de oraş cum eram eu de acea prăjitură de ciocolată cu glazură de espresso.

— Nu fi ridicol; prăjitura aceea era din altă lume! am zis şi l-am împins jucăuş cu cotul. Priveşte, am spus, rotindu-mă încet, îţi poţi imagina? Să trăieşti într-un loc unde nu ai nevoie de escortă ca să te duci undeva?

Thomas s-a uitat la mine cu o privire uşor tristă, şi mi-am dat seama că el *ştia* ce înseamnă. El nu trebuia să fie urmărit de cineva, de fiecare dată când ieşea din casă.

Un bărbat care suna dintr-un clopoţel se uita încruntat la oamenii care ieşeau din gară.

— Păcătoaselor! Acest oraş este casa diavolului. Creaturi viclene umblă nestingherite. Întoarceţi-vă de unde aţi venit! Fugiţi la adăpostul caselor voastre, sau veţi fi luate de către demonii ce bântuie aceste străzi!

S-a întors către mine cu o lucire sălbatică în ochi.

— Tu! Întoarce-te acasă la mama ta, fetiţo! Salvează-te!

Entuziasmul şi zâmbetul meu s-au evaporat. M-am uitat la el. Toată căldura dispăruse de pe faţa şi din tonul meu.

— Mama mea este moartă, domnule.

— Haide!

Thomas m-a ghidat uşor către partea cealaltă a trotuarului. Am aşteptat în tăcere, ascultând zgomotul străzii, în timp ce unchiul meu se asigura că bagajele şi echipamentele medicale aveau să ajungă la casa noastră temporară. Bărbatul îşi continua tirada în timp ce eu scrâşneam din dinţi.

— De ce ţipă omul acela despre păcătoşi şi despre demoni? am întrebat, privindu-l cum îşi suna clopoţelul în direcţia unei tinere care se grăbea să treacă mai repede de el. Doar nu vorbeşte despre femei, nu?

— Îmi imaginez că exact asta face, a zis Thomas, privindu-l cu atenţie. Nu toată lumea este de părere că Chicago este un loc atât de magic şi de progresist! Am citit un articol care îl descria ca fiind un oraş din care decenţa a dispărut. Este un oraş aflat sub asediu. Cruzimea a înlocuit bunele moravuri. Cel puţin, după unii.

Thomas a arătat cu capul spre altă tânără femeie care mergea singură.

— Bărbaţii sunt foarte dornici să dea vina pe femei pentru păcatele lor. Este ceva ce a afectat omenirea încă de când Biblia a acuzat-o pe Eva că l-a tentat pe Adam. De parcă el nu se gândea să guste din fructul interzis dinainte ca ea să i-l ofere. Toată lumea pare să uite că Dumnezeu i-a spus întâi lui Adam că fructul este interzis. A creat-o pe Eva mai târziu.

— Serios? am pufnit. Nu mi-am dat seama că eşti atât de versat în probleme religioase.

Thomas mi-a pus mâna pe braţul lui şi ne-am îndreptat către unchiul meu, care tocmai ieşea din gară.

— Îmi face plăcere să creez polemici când sunt forţat să iau parte la petreceri. Ar trebui să auzi disputele pe care le-am stârnit la auzul unor cuvinte atât de blasfematoare. Singura întrebare la care nimeni nu poate răspunde este: dacă Adam a fost avertizat, de ce nu i-a spus şi soţiei lui? Mi se pare că este mai mult vina lui decât a ei. Şi cu toate astea, Eva este întotdeauna femeia ispititoare care ne-a blestemat pe toţi.

— *Cine* eşti? am întrebat, pe jumătate în glumă.

Thomas s-a oprit din mers.

— Sunt bărbatul care te va iubi pentru eternitate. Înainte de a apuca fie să leşin extaziată, fie să îl dojenesc pentru flirtul nereuşit, a adăugat repede:

Sunt, de asemenea, şi un ucenic în arta observaţiei. Şi un frate. Adevărul este, domnişoară Wadsworth, că mi-am urmărit sora navigând prin lumea bărbaţilor. Şi a făcut-o cu mai multă graţie decât aş fi putut să o fac eu dacă aş fi fost în locul ei. Te-am privit şi pe tine făcând acelaşi lucru. Muşcându-ţi limba atunci când nu mi-aş fi dorit nimic mai mult decât să îl muşc pe cel care ţi-a adus vreo ofensă. Îmi face mare plăcere să atrag atenţia asupra modului în care bărbaţii au dat greş, chiar dacă schimbă părerea unei singure persoane. Sau a nimănui. Măcar simt că lupt de partea femeilor, nu împotriva lor. Cu toţii trebuie să ne asumăm greşelile.

I-am strâns mâna mai puternic.

— Poţi fi remarcabil, când vrei, Cresswell.

Thomas s-a uitat gânditor la mine.

— Îmi doresc să trăiesc într-o lume în care egalitatea nu este ceva ce merită să fie lăudat.

Unchiul îşi băgase mâinile în pelerină, încercând să îşi ferească faţa de vântul ce creştea în intensitate.

— Putem lua tramvaiul, dar am preferat să închiriez o trăsură, din cauza bagajelor.

Unchiul şi-a îndreptat atenţia către bărbatul care continua să urle despre Satana. Maxilarul i s-a încleştat când bărbatul a arătat către grupul nostru, blestemându-mi familia pentru că mă adusese în acel loc păcătos. Unchiul a oftat.

— Audrey Rose, sub nicio formă nu ai voie să mergi singură pe stradă! Nu mai suntem pe un tărâm familiar şi nu vreau să îmi fac griji pentru tine cât timp anchetăm acest caz.

— Da, domnule!

— Satana vine după tine! Vine după voi toate. Toate păcătoasele vor arde de vii!

Bărbatul a alergat spre o tânără, fluturându-i o cruce în faţă, însă a căzut în genunchi când a văzut că aceasta nici măcar nu a tresărit.

— Înger răzbunător! Ai venit să ne salvezi?

Am făcut, fără să vreau, un pas spre Thomas, în timp ce femeia şi-a apucat fustele şi a rupt-o la fugă din calea bărbatului. Cu siguranţă suferea de o afecţiune mintală, dacă credea cu adevărat că îngerii şi demonii se aflau printre noi.

— Iată şi mijlocul nostru de transport, a zis unchiul, arătând către trăsură. Hai să…

— Domnule profesor, a început Thomas, aţi fi de acord să ne întâlnim acolo peste o oră? Mi-ar plăcea foarte mult să văd Canalul Sanitar şi Naval.

— Presupun că îmi ceri permisiunea să te duci cu nepoata mea. La Canalul Sanitar.

Unchiul şi-a ciupit puntea nasului când Thomas a dat din cap cu nerăbdare.

— O oră!

Thomas l-a ajutat pe unchiul meu să urce în trăsură, probabil promiţându-i primul născut dacă nu ajungeam acasă, în siguranţă, într-o oră. Odată caii plecaţi, Thomas mi-a întins mâna, zâmbind. Am ezitat doar o clipă înainte de a o accepta.

— Chiar ar trebui să mai lucrăm la modul în care faci curte, Cresswell, am spus. Nu cred că o vizită la un canal sanitar este cel mai romantic mod prin care poţi impresiona pe cineva.

Thomas a început să chicotească pe măsură ce mergeam pe stradă, îndepărtându-ne de sunetul scos de clopoţelul acelui fanatic religios. Am observat cât de tensionaţi îi erau muşchii sub mâna mea.

— Este una dintre cele mai mari reuşite ale ingineriei. Au întors cursul râului care se vărsa în lacul Michigan.

— De când eşti tu atât de pasionat de inginerie?

M-am uitat la el cu o sprânceană ridicată.

— Nu se prea potriveşte cu interesul tău pentru ştiinţă şi deducţie.

— Domnişoară Wadsworth! a ţipat o voce aproape cunoscută. Domnule Cresswell!

Surprinsă, am încercat să îmi dau seama cine ne striga, dar s-a dovedit a fi imposibil. Chicago era un oraş foarte aglomerat la ora cinci. Oamenii se grăbeau să coboare din trenuri de metal lucioase,

din tramvaie verde-crem sau din tot felul de trăsuri. Lucrătorii ieşeau de la muncă, îmbulzindu-se pe trotuarele şi aleile deja pline. Stăteam pe loc, despărţind mulţimea precum două roci ieşind din apele unui râu învolburat. Thomas a ridicat din umeri şi m-a ghidat cu grijă spre cea mai apropiată clădire.

— În Bucureşti, a început el să îmi explice, mama îmi spunea: „De te pierzi, stai pe loc. Nu te ajută cu nimic dacă alergi ca o găină fără cap”.

M-am încruntat.

— Cum poate o găină să alerge dacă a rămas fără cap?

— Linişteşte-te, Wadsworth! a răspuns amuzat Thomas, bătându-mă pe braţ. Şi la opt ani îmi era milă să îi spun mamei cât de greşită era afirmaţia ei. Deşi, a continuat el, ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva, poate că absurditatea imaginii era menită să îmi rămână în minte.

În cele din urmă, am recunoscut un tânăr bărbat cu piele măslinie şi un zâmbet cald care se îndrepta spre noi prin mulţime. Domnul Noah Hale. Prietenul nostru de la Institutul de Criminalistică şi Medicină Legală din România. Nu îmi venea să cred cât de norocoşi eram!

Pe măsură ce se apropia, Thomas mi-a aruncat, practic, mâna pentru a se grăbi să îl salute. Dându-şi seama de gestul lui, s-a oprit pentru o clipă pentru a se asigură că eram bine, înainte de a-l întâmpina pe prietenul nostru.

— Noah!

— Thomas!

Cei doi tineri s-au îmbrăţişat, bătându-se prieteneşte pe spate şi strângându-şi mâinile. Mi-am dat ochii peste cap. Bărbaţii păreau să aibă întotdeauna un fel de ritual secret, în loc să se îmbrăţişeze pur şi simplu. Odată ce şi-au terminat salutul, Noah s-a uitat vesel la mine.

— Ce surpriză! Mă bucur să vă văd. Moldoveanu nu ar recunoaşte, dar cred că îi este dor de voi. Institutul nu a mai fost la fel după ce aţi plecat.

— Sunt destul de sigură că fostului nostru director îi este dor de mine doar pentru că nu mai are pe cine să îşi verse nervii, am spus, zâmbindu-i larg la rândul meu.

Moldoveanu îi dispreţuia pe aproape toţi studenţii din anul nostru de criminalistică, deşi ne ura în mod deosebit pe mine şi pe Thomas pentru că am comis greşeala de neiertat de a rezolva crimele care aveau loc în şcoala lui.

— Că tot veni vorba despre el, de ce nu eşti la institut?

Nu că nu mă bucuram să îl văd. Domnul Noah Hale fusese unul dintre colegii mei preferaţi. Mă miram cât de norocoşi eram să ne întâlnim cu el aici.

Faţa lui Noah a căzut. Am văzut cum fericirea îi părăsea ochii lui negri şi era înlocuită de ceva mult mai trist.

— Mama s-a îmbolnăvit. A trebuit să mă întorc pentru a-mi ajuta familia. Tata lucrează de dimineaţă până seara, iar cei mici au nevoie de mine.

I-am luat mâna în mâinile mele.

— Îmi pare rău! Cum se simte mama ta acum?

Una dintre calităţile pe care le admiram la Noah era că nimic nu părea să îl întristeze pentru prea mult timp. Un zâmbet i-a înseninat faţa din nou.

— E mai bine, mulţumesc! Nu îmi pare prea rău că nu mai sufăr înţepăturile lui Moldoveanu.

Noah şi-a deschis paltonul şi ne-a arătat o insignă prinsă pe vesta pe care o purta. Era un ochi în jurul căruia erau cusute cuvintele NU DORMIM NICIODATĂ. Nu îmi era cunoscut, dar Thomas a fluierat încet, impresionat.

— Am fost invitat să îmi fac ucenicia la Pinkertons. Mi-au dat un caz de umplutură momentan, dar este interesant.

— Pinkertons, adică faimoasa agenţie de detectivi? a întrebat Thomas. Cei care au împiedicat asasinarea lui Lincoln?

— De unde ştii asta? am întrebat, uitându-mă la el fără să îmi vină a crede. Asta s-a întâmplat înainte să te naşti.

— Asta se poate spune şi despre romani, dar am învăţat şi despre ei la istorie, a răspuns Thomas sec.

Şi-a întors privirea către Noah, dând glas unui şir de deducţii tipice Cresswell.

— Nu ţi-au făcut vreo problemă, nu?

— Domnul Pinkerton are o cabană la aproape optzeci de kilometri de aici, care era folosită drept punct de popas pentru Underground Railroad'[13]. Singurul lucru care îl interesează este să-i angajeze pe cei mai buni oameni.

Noah şi-a încheiat haina la loc şi a suflat în mânuşi. Începuse să ningă, fulgii învârtindu-se în toate direcţiile, în drumul lor spre pământ. În New York era frig, dar Chicago părea să fie născut din gheaţă.

— Aţi venit aici pentru expoziţie?

Thomas mi-a aruncat o privire, probabil pentru a-mi cere permisiunea, deşi nu avea nevoie de ea. Nu existau reguli sau restricţii între noi.

— Unchiul meu a fost chemat la New York pentru un caz, am spus. Şi, printr-o serie de evenimente stranii, am ajuns aici.

— Oh? Nu cumva este vorba despre uciderea acelei femei în New York, nu? Crima despre care se spune că a fost săvârşită de Jack Spintecătorul? a întrebat el.

Noah fusese întotdeauna excepţional de perspicace, în special când venea vorba despre lucruri lăsate nespuse.

— Am crezut că au găsit vinovatul.

— Da, dar, din păcate, nu cred că este prima oară când cineva a fost condamnat pentru o crimă pe care nu a comis-o, am spus. Ai menţionat un caz la care lucrezi… Presupune investigaţii de criminalistică?

— Din păcate, nu! Nu avem un cadavru, un loc al crimei sau vreo dovadă că s-ar fi petrecut vreun act

de agresiune în casa femeii. Nici nu sunt sigur că a fost comisă vreo crimă.

Noah s-a dat la o parte din calea unui om de afaceri care părea să fie foarte stresat.

— E ca şi cum a dispărut, pur şi simplu.

— Familia ei e în apropiere?

Privirea lui Thomas a trecut peste prietenul nostru, deducând fără îndoială detalii despre caz înainte ca Noah să le ofere.

— De asta eşti aici. De cât timp a dispărut?

Noah nu a apucat să deschidă gura înainte ca Thomas să dea din cap.

— Ah, nu mult. O săptămână?

— E puţin tulburător când faci asta, ştiai?

Noah s-a scărpinat pe gât, dând puţin din cap.

— Domnişoara Emeline Cigrande s-a dus la muncă în urmă cu cinci zile. A plecat să ia masa de prânz şi nu s-a mai întors. Tatăl ei o aştepta acasă la cină – ea avea grijă de el. Când nu s-a mai întors…

Am urmărit privirea lui Noah, care se îndreptase către bărbatul care bătea din clopoţel, debitând despre demoni.

— Săracul domn Cigrande! Şi-a ieşit din minţi. Nu a mai dormit de când fiica lui a dispărut. Tot sună din clopoţelul ăla, ca şi când ar putea să o aducă acasă teafără.

M-am înmuiat la gândul iadului prin care trecea domnul Cigrande şi care îi afectase judecata. Fata lui dispăruse, iar el era bolnav. Nu era de mirare că avea impresia că diavolul era de vină.

— În fine, hai să vorbim despre altceva! Aţi apucat să mergeţi la expoziţie? a întrebat Noah, schimbând subiectul destul de brusc.

Am dat din cap, revenind la momentul prezent.

— Trebuie să o vedeţi la apus. Apa din Marele Bazin arată ca şi cum ar fi lavă!

— Nu vom avea prea mult timp să vedem atracţiile turistice odată ce ne vom începe investigaţia.

Thomas părea să fie intrigat.

— Va trebuie să cerem mai întâi permisiunea profesorului, dar de ce nu mergem în seara asta?

— Eu sunt pentru, dacă şi voi sunteţi, a zis Noah. Trebuie să vorbesc cu domnul Cigrande şi să mai ascult o dată ce are de spus, ceea ce ar trebui să vă dea destul timp să trimiteţi o telegramă. Ne întâlnim lângă Statuia Republicii pe la şase jumate. Nu o să regretaţi!

Curtea de Onoare, Expoziţia Mondială, Chicago.

TREIZECI
ILUMINARE

Curtea de Onoare
Expoziţia Mondială Columbiană
10 februarie 1889

Ne aflam pe podul de deasupra Marelui Bazin, piscina reflectorizantă a expoziţiei, admirând clădirea administrativă cu domul ei şi aşteptând pe când soarele se scufunda graţios, cu o temenea, întinzându-şi razele ca pe o tapiserie vie în nuanţe de roz somon, oranj şi auriu puternic. Bărci acoperite traversau Curtea de Onoare dintr-un colţ în altul, lunecând pe suprafaţa calmă a apei. Steagurile americane se umflau în briza uşoară, însă sunetul lor era înghiţit de mulţimea mare de oameni. Din când în când, câte un fulg de zăpadă mai cădea din cer, ca şi cum Mama Natură şi-ar fi dorit să contribuie la magia din acest oraş luminos.

Privirea mea se plimba de la o minune la alta, sorbind fiecare detaliu. De la taurii mândri, din piatră, orientaţi spre est, pe ţărm, la Statuia Republicii din faţa noastră, mi-aş fi putut petrece o viaţă întreagă călătorind dintr-o clădire în alta.

Noah şi Thomas vorbeau despre arhitectură, comentând asupra efectului estetic plăcut al cornişelor clădite la aceeaşi înălţime. Ceea ce mă mira pe mine era stilul neoclasicist – nuanţele de alb-crem ale fiecărei clădiri şi felul în care evoluau spre nuanţe chiar mai calde pe măsură ce apusul îşi arunca ţesătura lui de opal peste expoziţie. Puteam să jur că arăta ca şi cum un artist ceresc pictase clădirile sub ochii noştri, având grijă să le aurească marginile.

— Este incredibil! am exclamat. Cum au creat un asemenea loc într-un timp aşa de scurt?

— Aşteaptă până la începerea adevăratului spectacol de magie, a răspuns Noah, uitându-se la o ambarcaţiune care traversa apa. Am venit aici, la apus, cel puţin o dată pe săptămână, de când m-am întors, şi nu a încetat să mă uimească.

Am inspirat aerul înmiresmat. Ghivecele erau pline cu flori, dar în briza rece se simţeau şi alte mirosuri. Doi îndrăgostiţi din apropiere ronţăiau fericiţi o nouă delicatesă – floricele de porumb acoperite cu caramel, numite Cracker Jack. Curtea de Onoare nu semăna cu nimic din ce văzusem vreodată. Avea un aer chiar mai eteric şi era mult mai frumoasă decât Catedrala St. Paul. Clădirile luceau chiar şi la acea oră. Abia aşteptam să le văd în lumina dimineţii. Eram incapabilă să descriu întinderea vastă de construcţii ce se deschideau în faţa noastră sau să îmi pot da măcar seama de cât de mari erau. Uriaşii ar fi putut alerga de la un capăt la celălalt al lor, obosindu-şi chiar şi ei picioarele lor lungi înainte de a ajunge la capătul terenului ocupat de expoziţie. Dacă exista raiul, oraşul acela trebuie să fi fost modelat după el.

M-am gândit la domnul Cigrande, bărbatul a cărui fiică fusese dată dispărută, şi la insistenţele lui că intram, orbiţi, în iad. N-ar fi trebuit decât să pună piciorul în Oraşul Alb ca să simtă prezenţa unei puteri superioare. Chiar şi o persoană ca mine, care era nesigură pe credinţă ei, se simţea mişcată.

— …nu a avut prea multe de adăugat. Spune aceeaşi poveste de fiecare dată. Sincer, nu prea ştiu ce să cred. Am mai întrebat şi omul a avut, cu adevărat, o fiică, deşi vecinii îşi aduc aminte că îi auzeau certându-se tot timpul. Vase sparte…

Am blocat conversaţia lui Thomas cu Noah, nevrând ca vreun strop de întuneric să invadeze cel mai sacru spaţiu. Era un gest egoist, dar, după nunta distrusă şi sarcina noastră oribilă, tânjeam să mă pierd în fantezia locului pentru măcar o oră. În timp ce soarele îşi continua procesiunea lentă dincolo de

orizont, studiam Statuia Republicii – în broşura mea se spunea că avea aproape douăzeci de metri înălţime. Într-o mână ţinea un glob, cu un vultur în zbor, în timp ce cu cealaltă strângea un toiag. Era la fel de cumplită şi de intimidantă precum o zeiţă.

— Este aproape timpul.

Noah sălta pe vârfurile picioarelor. Soarele se lupta să îşi dea duhul înainte ca luna să coboare pe tronul ei ceresc. Lumina de un auriu pur a pulsat înainte de crepuscul.

— Pregătiţi-vă batistele!

Thomas şi-a umflat pieptul, pregătit, fără îndoială, să elibereze o adevărată litanie de motive pentru care batista i-ar fi fost inutilă, când luminile electrice s-au aprins de-a lungul întregii zone. Am rămas cu gura căscată. Nu mai aveam cuvinte. Mintea înţelegea tehnologia din spatele unui asemenea spectacol, dar inima mea era asaltată de minunăţie. Niciodată, în toate viaţa mea, nu mai luasem parte la un asemenea eveniment.

Mii de lampadare, aşezate la distanţe egale unul de celălalt, de la un capăt la altul al terenului, în dreptul fiecărei clădiri din câte puteam vedea, luminau la unison. Lumina albă şi strălucitoare se reflecta din lac, sclipind. Am căutat mâna lui Thomas în acelaşi moment când o căuta pe a mea.

— Eu… Este…

Ochii mă înţepau în timp ce încercam să îmi exprim cumva sentimentele în cuvinte.

— Magic!

Pe chipul lui Thomas se citea uimirea pură.

— Amploarea…

Noah a zâmbit larg, dar vedeam că şi ochii lui se umeziseră.

— Sunt peste două sute *de mii* de becuri incandescente, conform programului. Curentul alternativ al lui Tesla va fi o descoperire uriaşă. Ar trebui să vedeţi ce altceva a mai pus în Clădirea Electricităţii.

— Tesla? am întrebat, tamponându-mi ochii cu batista lui Thomas. Se află aici?

Citisem despre experimentele lui mecanice – cum pusese la cale spectacole nemaivăzute în laboratorul lui. L-am prins pe Thomas de braţ, gata să îl trag în sala expoziţiei, ca să întâlnim un bărbat care chiar făcea magie din ştiinţă. Lui Nathaniel i-ar fi plăcut la nebunie să îl cunoască. Abia aşteptam să… Am inspirat brusc. Uneori, chiar şi acum, uitam că fratele meu murise. Ceva din dispoziţia mea s-a înnegurat, dar o singură privire la luminile pâlpâitoare şi strigătele de încântare ale oamenilor din jurul nostru m-au ajutat să ţin tristeţea departe.

— Oh, Tesla este aici! a zâmbit Noah larg. Îşi expune sistemul polifazic. Are cinci metri de cablu electric şi oscilatoare în pavilionul dedicat electricităţii. Pretutindeni iese abur şi sar scântei. Este incredibil! Ultima dată când am fost acolo, o femeie a rămas înmărmurită timp de aproape o oră. Credea că îl văzuse pe Dumnezeu.

— Îmi imaginez că aşa şi trebuie să pară.

Mi-am aruncat privirea de la o clădire la alta. Erau atât de multe lucruri de făcut şi de văzut, şi voiam cu disperare să le încerc pe toate! Ar fi fost o sarcină destul de dificilă să încerc să şchiopătez o asemenea distanţă, mai ales prin mulţimea de oameni. Mi-ar fi displăcut să îmi încetinesc tovarăşii. Thomas m-a privit în felul lui ciudat.

— Ar fi distractiv să ne plimbăm cu barca pe iaz. Eu sunt de acord, dacă vrei şi tu, Wadsworth.

Mi-am muşcat buza. Îi trimisesem vorbă unchiului meu, cerându-i voie să mai zăbovim acolo, pentru a vizita expoziţia, şi ne indicase să nu pierdem mai mult de două ore. Se scursese deja o oră, aşteptând aprinderea iluminatului artificial; judecând după mărimea mulţimii, până reuşeam să traversăm podul şi să ne urcăm într-o barcă, ar mai fi trecut încă o oră. Voiam tare mult să merg, dar aveam de gând să respect dorinţele unchiului.

— Poate data viitoare, Cresswell. Oricât mi-aş dori să îmi petrec o eternitatea în oraşul acesta ceresc, avem un diavol de prins!

Trăsura noastră s-a oprit în faţa unei locuinţe dichisite ce părea să îşi rânjească dinţii. Am ridicat sprâncenele. Casa avea o arhitectură interesantă; fiecare arcadă era ornamentată, amintindu-mi puţin de…

— Mi se pare doar mie, sau este posibil ca proprietatea să aparţină unei vrăjitoare care scoate ochii copiilor şi îi aşază în borcane, pentru farmecele ei, chiar în clipa asta?

— Thomas! l-am dojenit eu, dându-i peste mână. Este foarte… gotică.

Thomas a pufnit.

— Ce mărinimoasă eşti, Wadsworth. Turnurile arată ca nişte colţi.

— Nu fi tăios, l-am avertizat, căci s-ar putea să te muşte!

Ignorând comentariile lui Thomas, i-am neglijat evaluarea. Era o proprietate de proporţii – un favor din partea bunicii. Ea pusese totul la cale, afirmând că ştia locul perfect pentru ne găzdui. Habar nu aveam că deţinea o proprietate acolo. Casa era mult prea mare pentru noi trei, deşi, lăsând în urmă haosul şi gălăgia familiilor noastre, surplusul de spaţiu ne-ar fi prins bine. O pauză binevenită de la duci băgăcioşi şi logodnice răzbunătoare. Am zâmbit. Bunica ştia întotdeauna de ce anume aveam nevoie.

Am acceptat braţul lui Thomas pe când am coborât din trăsură, şchiopătând doar un pic până ce mi-am redobândit echilibrul cu ajutorul bastonului. Am expirat, iar respiraţia mi s-a prefăcut în aburi în faţa ochilor, surprinsă să văd că nu eram singuri. Unchiul meu se plimba în faţa locuinţei noastre temporare, fie fără să bage de seamă, fie ignorând zăpada care începuse să cadă din greu.

Thomas şi cu mine ne-am privit. Unchiul nu păruse să ne bage de seamă sosirea. Era concentrat la propriile gânduri. Avea mâinile prinse la spate, iar buzele i se mişcau, rostind cuvinte neauzite. Thomas şi-a dres glasul, iar unchiul s-a rotit spre noi, cu chipul hotărât. Magia sau veselia care îmi

umpluseră sufletul în Oraşul Alb dispăruseră. Thomas m-a ajutat să urc scările, cu atenţia împărţită între paşii pe care îi făceam pe dalele de piatră alunecoase şi unchiul meu, care era din ce în ce mai iritat.

— Domnule profesor? Ce s-a întâmplat?

— Mi-am petrecut după-amiază plimbându-mă de la o secţie de poliţie la alta, prin tot oraşul Chicago.

Mi-am tras mai bine paltonul, încercând să ignor bucăţelele de gheaţă ce îmi înţepau pielea. Habar nu aveam de când se afla unchiul meu afară, însă nu avea să sfârşească bine dacă nu intra mai repede în casă.

— Unchiule, ar trebui să…

— Lipsa cadavrelor mă îngrijorează.

Unchiul s-a oprit suficient de mult cât să se uite la lucirea molatică a unui lampadar.

— Ştiţi ce mi se mai cel mai tulburător?

— Că nu aţi îngheţat, stând aici fără palton? a întrebat Thomas. Este doar părerea mea?

Unchiul i-a aruncat o privire de avertizare înainte să se întoarcă spre mine.

— Ei bine?

— Păi… ăăă… n-nu este ch-chiar aşa de ne-neobişnuit pentru un oraş, n-nu? P-poate c-cadavrele sunt în c-canal, am zis, tremurând de-a dreptul.

M-am sprijinit în baston. Frigul muşca, fără milă, din piciorul meu.

— Putem discuta în casă, vă rog? P-piciorul meu…

— Nu există niciun cadavru. Nicio rămăşiţă, a zis unchiul, făcându-ne semn să intrăm.

Thomas şi-a ţinut palma pe şalele mele pe când am intrat pe uşa ornată.

— Chiar şi într-un oraş atât de mare, cadavrele ies cumva la suprafaţă. De exemplu, trupul domnişoarei Brown a fost descoperit la câteva ore după crimă. Atunci de ce nu găsim niciun cadavru aici?

Un lacheu m-a ajutat să îmi scot paltonul.

— Ceaiul aşteaptă în sufragerie, domnişoară Wadsworth. Bunica dumneavoastră a comandat şi prăjituri asortate.

M-am îndreptat spre sufragerie cât am putut de repede, oprindu-mă în faţa focului, absorbindu-i căldura şi gândindu-mă la variante.

— Criminalul nostru… ar putea avea un laborator ascuns, unde ţine cadavrele.

Am acceptat cu bucurie ceaşca de ceai, întorcându-mă să văd chipurile îngrijorate al lui Thomas şi al unchiului.

— Poate le dezmembrează, apoi le aruncă în râu. Sau în vreunul dintre canalele sau lagunele Expoziţiei.

L-am privit pe Thomas. Frumuseţea de mai devreme a târgului avea acum o aură sinistră.

— Sunt multe zone cu apă. Poate că au rămas blocate în mecanismele subacvatice.

— Teoriile sunt bune, Audrey Rose, dar dovezile ar fi şi mai bune în cazul acesta. Nu există nici măcar vreun articol de îmbrăcăminte însângerat – o eşarfă, un palton sau o bucăţică de material, o fustă sau un pantof, sau vreo urmă care să arate că aici ar fi fost comisă vreo crimă asemănătoare cu cele ale Spintecătorului.

Unchiul a căzut pe un fotoliu moale, răsucindu-şi mustaţa.

— Vă sună a fi lucrarea Spintecătorului pe care îl ştim noi? Acelaşi om care a trimis mesaje scrise cu sânge inspectorilor detectivi? Acelaşi care s-a jucat de-a scosul organelor?

Thomas şi cu mine eram tăcuţi. Oricât mi-aş fi dorit să se înşele, raţionamentul unchiului era unul destul de bun. Ticălosul de aici nu părea să fie bărbatul dornic de atenţie care ne terorizase în Londra. Şi nici nu părea să se fi întâmplat ceva asemănător nenorocirii din New York. Fiecare dintre acele crime era un spectacol în sine – o manieră a criminalului de a se lăuda cu abilitatea lui de a zădărnici eforturile poliţiei.

— Mi-e teamă că am plecat din New York din cauza unei toane, a zis unchiul. Câteva versuri şi decupaje din ziare lipite în jurnale nu indică faptul că Jack Spintecătorul trăieşte. Sau că a ales *acest* oraş, din toată America, dacă a supravieţuit. Vreau ca amândoi să sfâşiaţi jurnalele acelea, să îmi găsiţi o dovadă irefutabilă că toată aventura aceasta nu este vreun joc fantastic inventat pentru a scăpa de tatăl tău, Thomas.

Unchiul s-a întors spre mine şi m-am uscat sub privirea lui dojenitoare.

— Sper că nu ai insistat să venim aici ca să îţi ignori propriile responsabilităţi şi să trăieşti în păcat.

Thomas nici nu mai respira.

Mi-am îndreptat umerii.

— *Am vrut* să vin pentru că am crezut că aici se află Spintecătorul. Nu mă las condusă de inima mea, domnule. Şi nici nu fug de durere. Călătoria noastră nu a avut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat la New York.

Chiar pe când spuneam acele cuvinte, ştiam că nu eram complet sinceră. Fusesem extrem de bucuroasă să fugim din New York fără a ne mai uita înapoi. Totuşi, ceea ce spusese despre Thomas…

Am făcut un pas în faţă, cu pumnii încleştaţi pe lângă mine.

— Şi sugerezi că Thomas a inventat o pistă doar pentru propriul lui beneficiu? Îl cunoşti mai bine de atât, unchiule. Nu ar abuza niciodată de încrederea ta sau de privilegiul…

— Nu ar fi prima dată când un tânăr distorsionează adevărul ca să obţină ceea ce îşi doreşte mai mult.

Unchiul a ridicat o mână, oprindu-mi orice intervenţie aş mai fi avut de făcut. Eram atât de mânioasă, că mă temeam că pe urechi îmi ieşeau aburi.

— Găsiţi-mi o dovadă că Jack Spintecătorul se află aici, la vânătoare, sau ne întoarcem la New York până la sfârşitul săptămânii!

Unchiul a întâlnit privirea lui Thomas.

— Indiferent de cât de inteligent eşti, Thomas, o să te duc personal la Londra dacă asta se dovedeşte a fi un truc pentru a-mi corupe nepoata.

TREIZECI ŞI UNU
TERITORIUL DIAVOLULUI

Proprietatea bunicii
Chicago, Illinois
10 februarie 1889

Lapoviţa lovea acoperişul din tablă al casei noastre de împrumut. Picăturile cădeau cu regularitate, aproape cadenţat. La început a trebuit să mă obişnuiesc, dar curând a devenit un zgomot confortabil, care aproape că mă adormea în ciuda noii noastre sarcini. Am luat o înghiţitură de ceai de mentă, savurându-i gustul proaspăt şi revigorant. În depărtare s-a auzit un tunet, iar fulgerul a luminat camera cu o lucire argintie. Mi-am tras şalul mai bine pe umeri. Deşi în ultima vreme nu mi se mai păruse că văd lupi sau alte creaturi sinistre dând târcoale, în seri precum aceasta, mintea îmi juca feste diabolice.

Un al doilea tunet m-a făcut să îmi ţin respiraţia. M-am uitat la fereastră pe când cerul nopţii se aprindea iar. Dungi subţiri de gheaţă se lungeau pe geam, delicate ca o dantelă. Mama Natură era o croitoreasa pe cinste, iar cusăturile ei erau la fel de îngrijite ca ale mele, atunci când închideam un cadavru.

Thomas şi-a ridicat privirea. Pe buze i se înfiripa un zâmbet.

— Ţi-e teamă de tunete, Wadsworth?

M-am uitat cât am putut de urâcios la el, fără să îl învrednicesc cu un răspuns.

— Nu m-ar deranja să te ţin în braţe, sub pătură, până trece furtuna. M-aş simţi ca un gentleman.

Am inspirat brusc şi mi se părea că şi odaia făcuse la fel. Imagini din noaptea de dinaintea

nunţii noastre mi se perindau prin minte. Thomas mă privea cu mare atenţie. Pe chip i se citeau speranţa disperată şi teama nestăpânită. Speranţa că aveam să îl atrag spre felul nostru obişnuit de a fi şi teama că nu aveam să o fac, că tatăl lui reuşise, cu adevărat, să ne despartă pentru totdeauna. Ezitarea mea nu a durat decât o clipă, dar păruse să se lungească la infinit.

— Ai face asta, nu-i aşa? am zis, revenindu-mi în cele din urmă. Mă mir că nu mi-ai sugerat să ne băgăm în pat fără haine. Îţi pierzi îndemânarea.

Un sentiment de uşurare a luat imediat locul tensiunii crescânde din cameră.

— De fapt, urma să sugerez şi asta. Şi nu din motive cu totul egoiste.

Expresia de pe chipul lui era mult prea inocentă, ceea ce indica o urmare scandaloasă.

— Ştiai că, dacă stai alături de cineva şi vă atingeţi pielea, creierul eliberează endorfine, care ajută la intensificarea activităţii cerebrale? Dacă decidem să renunţăm la haine şi să ne ţinem în braţe până trece furtuna, este posibil să rezolvăm cazul mai repede.

— În ce gazetă medicală ai citit asta?

Am mijit ochii.

— Credeam că un astfel de contact corporal s-a dovedit a fi eficient în cazul hipotermiei.

— Nu te supăra pe mine! a zis Thomas, ridicând mâinile. Nu mă pot abţine să nu citez fapte ştiinţifice. Dacă ai prefera să ai o dovadă, am putea testa ipoteza chiar acum. Hai să vedem cine are dreptate!

— Aş putea fi de acord dacă ar fi, cu adevărat, un fapt ştiinţific, nu o încercare de a mă face să săvârşesc o faptă necugetată şi necuviincioasă.

— Ce fapte necugetate mai bune există pe lume?

Privirea mea a rătăcit spre buzele lui Thomas, dar mi-am alungat iute dorul pe care îl nutream pentru ele. Dacă nu încercam să demonstrăm că Chicago era locul în care Jack Spintecătorul avea să lovească în curând, urma să fiu nevoită să îl văd pe Thomas

plecând în Anglia şi căsătorindu-se cu domnişoara Whitehall.

Ignorându-mi nefericirea, am împins jurnalul la o parte.

— Poate că unchiul meu are dreptate. Poate că Spintecătorul chiar este mort şi suntem pe urmele unei fantome.

— Sau poate că se află aici, aşa cum sunt de părere Daciana şi Ileana, şi trage de timp până îşi va face cunoscută prezenţa.

Thomas s-a răsucit în scaun, bătând cu degetele pe masă.

— Nu sunt sigur dacă ai observat, dar sora mea şi cu mine suntem destul de impresionanţi când vine vorba de a face observaţii şi a construi un întreg scenariu, pornind de la cele mai mici indicii.

— Modestia de care dai dovadă este o altă calitate atractivă, am mormăit.

Thomas şi-a împreunat sprâncenele pe frunte, iar eu am oftat.

— Încercai să mă impresionezi. Sau să te lauzi. Uneori mi-e greu să îmi dau seama.

— Asta pentru că uneori este câte puţin din ambele, dragostea mea.

Thomas mi-a aruncat o zâmbet, apoi a tresărit. Era greu să îşi amintească permanent că nu mi se mai putea adresa astfel.

Mă întrebam dacă reacţia lui se datorase vreunei schimbări de pe chipul meu. De fiecare dată, simţeam o forţă invizibilă scoţându-mi inima din piept. Thomas şi-a privit lung mâinile înainte de a-şi arunca ochii spre mine.

— M-am tot gândit la Noah.

— Este foarte productiv să te gândeşti la un alt caz în timp ce încercăm să demonstrăm că nu ai fabricat o scuză pentru a pleca din New York, părăsindu-ţi logodnica.

Ochii lui Thomas s-au întunecat la auzul cuvântului „logodnică”. Poate că îi displăceau termenul şi femeia cui îi era promis, dar, până nu

găseam o cale de a-l elibera, Thomas aparţinea alteia.

— Cazul lui Noah mi-a dat o idee cu privire la cazul nostru. O perspectivă la care nu ne-am gândit. Fratele tău a strâns câteva articole despre femei dispărute.

Thomas a răsfoit jurnalul pe care îl studia, arătându-mi un articol. Gândurile la flirt dispăruseră, înlocuite de o hotărâre fermă.

— De ce? De ce s-ar fi obosit să le remarce dacă nu era responsabil sau dacă nu aveau vreo legătură cu el?

M-am gândit iar la domnul Cigrande, care era convins că diavolul ieşise din iad şi îi furase fiica. Era foarte probabil ca fata să se fi săturat, pur şi simplu, de ieşirile lui religioase şi să îşi fi abandonat vechiul stil de viaţă. Asta încerca să afle acum Noah.

— Recunosc că articolele despre femeile dispărute din Londra reprezintă un element destul de straniu, am zis. Dar mi-e teamă că nu sunt o dovadă suficientă pentru unchiul meu. Avem nevoie de ceva mai evident – o probă covârşitoare.

M-am jucat cu inelul mamei.

— Unchiul nu o să ezite să se ţină de cuvânt. Dacă simte că l-am minţit, o să te ducă înapoi în Anglia, legat în lanţuri, dacă este nevoie. Urăşte înşelăciunea.

— Nu am înşelat pe nimeni. De fapt, eu sunt acela care a fost înşelat.

Thomas a oftat frustrat, trecându-şi mâna prin păr.

— Urăsc complicaţiile!

Ne-am adâncit din nou în tăcere. Sunetul furtunii şi al paginilor întoarse erau singurii noştri tovarăşi. Am găsit alte articole despre femei dispărute în Londra şi le-am adăugat numele în notiţele mele. Nu aveam prea mari speranţe că ne-ar fi ajutat cu ceva, dar eram disperată să găsesc orice fel de conexiune. Pe măsură ce trecea timpul, Thomas devenea tot mai neliniştit. S-a ridicat şi a început să

se plimbe prin cameră, mormăind în română. Mă temeam că devenea prea agitat pentru a-şi găsi echilibrul şi a vedea indiciile pe care doar el le-ar fi putut găsi. Dacă nu descopeream un fir care să ne conducă, tot cazul avea să se deşire în faţa ochilor noştri.

I-am atins uşor braţul, iar Thomas a tresăltat speriat.

— Vrei să mergem într-o aventură mâine, Cresswell?

— Simţi asta?

Agitaţia lui s-a risipit într-o clipită. Mi-a tras mâna la pieptul lui, deasupra inimii care bătea voioasă.

— Îmi faci inima mea greoaie să cânte, Wadsworth.

Mi-a întors, cu grijă, mâna, sărutându-mi palma. Un soi de energie electrică îmi gâdila fiecare nerv. Tânjeam să îl ating iar, să îl explorez, aşa cum o făcusem cu doar câteva nopţi în urmă. Mi-am încleştat pumnii. Nu aveam voie să îl doresc aşa.

— Adevărata întrebare este dacă ai vrea să te aventurezi cu mine *în noaptea asta?*

Aveam bănuiala că nu îmi propunea să ieşim la săniuş. Privirea mea a lunecat iar la buzele lui; ar fi fost aşa de simplu să mă prefac că ultimele zile nici nu se întâmplaseră! Dar aş fi minţit. Am clătinat din cap.

— Ştii că nu pot face asta, Thomas.

— De ce? a întrebat el, încruntându-se.

— Ştii de ce, am şuierat. Eşti promis alteia. Nu putem ceda în faţa plăcerilor păcătoase. Gândeşte-te cum ne-ar afecta familiile!

— Nu putem?

Thomas şi-a trecut degetul mare peste buza mea de jos. Vocea lui răsuna domol şi ispititor în lumina slabă.

— Dacă lumea crede că noi ne îndreptăm spre iad, am putea, la fel de bine, să ne bucurăm de călătorie. Mai degrabă aş dansa cu diavolul decât să cânt cu îngerii. Tu nu?

Bucăţi de gheaţă se loveau de geam, aşteptându-mi răspunsul. Nu ştiam ce să cred despre îngeri şi despre diavoli, dar a petrece o noapte singură cu Thomas, în care să uit de grijile care mă copleşeau, era o idee mai ispititoare decât ar fi trebuit să fie. Simţindu-mi ezitarea, Thomas mi-a sărutat iar încheietura mâinii, înaintând lent, cu ochii aţintiţi asupra mea. Era greu de spus cine avea mai multă nevoie de o distragere. M-am gândit la notiţele pe care le luasem, la fetele dispărute în Londra. Majoritatea erau de vârsta mea sau puţin mai mari. Niciuna nu avusese oportunitatea de a trăi cu adevărat. Să se descopere şi să descopere lumea din jurul lor. Viaţa era scurtă, preţioasă. Şi îţi putea fi răpită de un răufăcător când te aşteptai mai puţin. Dacă ziua de mâine nu reprezenta o garanţie, atunci tot ce ne rămânea de făcut era să trăim clipa.

Am întins mâna cu grijă, trecându-mi degetele prin părul lui Thomas. Dacă nu găseam informaţiile necesare, băiatul ăsta avea să dispară definitiv din viaţa mea. Nu mai voiam să îmi petrec şi alte nopţi în absenţa lui. Timpul nostru împreună se putea scurge într-o clipită. Dacă învăţasem ceva cât ne ocupaserăm de ultimele noastre cazuri, acel lucru fusese că trebuia să trăiesc fiecare zi ca şi cum ar fi fost ultima. Mi-am trecut iar degetele prin părul lui, trăgându-l mai aproape. Gândurile la logodnice şi complicaţii s-au topit în trecut. Thomas avea dreptate. Eram deja condamnaţi să ajungem în iad; era prostesc să nu ne bucurăm de căderea noastră.

I-am atins buzele cu buzele mele, savurând felul în care privirea lui s-a întunecat de aceeaşi dorinţă pe care o simţeam şi eu. I-am înclinat faţa spre mine. Voiam să mă înec în ochii lui căprui.

— Da!

L-am sărutat iar, mai profund.

— Mi-ar plăcea să merg cu tine într-o aventură.

Thomas m-a prins de talie, lipindu-mă de masă şi apăsându-mă în îmbrăţişarea lui până ce am simţit că nu aveam să mai ieşim din acea cameră până ce nu ne sfâşiam hainele de pe noi. În mod cu totul

neaşteptat, Thomas a făcut un pas înapoi, respirând greoi.

— Ia-ţi paltonul! Mă duc să pregătesc trăsura.

Ochii i-au strălucit diabolic pe când îşi freca palmele.

— Tu, dragostea mea, vei avea o mare surpriză.

Am rămas acolo, cu gura căscată, încercând să mă calmez. Conceptele noastre despre o aventură nocturnă păreau să difere foarte mult, deşi turnura pe care o luase situaţia nu era mai puţin incitantă. După ce am respirat de câteva ori, am trimis să îmi fie adusă mantia.

Zăpada luase locul gheţii şi ploii în timpul călătoriei noastre prin oraş, transformând clădirile într-o veselie de culori. Era minunat să vezi cum luminile vii ale sălilor de spectacole şi ale saloanelor se profilau pe albul pur. Viciu şi moralitate; bătălia supremă a acelui oraş.

Mi-am aruncat privirea de jur-împrejur, strângând bastonul cu o mână, iar cu cealaltă, mantia. În timp ce eu mă visasem cuibărită în pat, alături de el, Thomas mă adusese într-un loc mai degrabă suspect. Zăpada acoperea o mare parte din porţiunile în paragină ale clădirii, ca un strat gros de machiaj de scenă ce acoperea imperfecţiunile. Şobolanii scotoceau în coşurile de gunoi de pe cea mai apropiată alee.

— Ei bine? a întrebat Thomas. Nu eşti entuziasmată?

Era frig, fulgii găseau chiar şi cea mai mică crăpătură în armura mea de iarnă şi nu aveam nicio idee cum plimbarea noastră avea să ne vină în ajutor. Poate că Thomas ne adusese acolo ca să sfârşim înjunghiaţi.

— M-ai adus într-un local deşănţat, Thomas. Nu sunt sigură ce simt în clipa asta.

Thomas a zâmbit larg, ca şi cum ar fi urmat şi alte secrete, şi mi-a întins braţul.

— Odată ce vei lua o înghiţitură de brandy şi vei dansa pe mese, sunt sigur că te vei simţi mai bine.

— Sincer, ce este obsesia asta cu alcoolul şi dansul pe mese?

Am clătinat din cap, dar l-am urmat în stabiliment, curioasă. Dacă Oraşul Alb fusese angelic, localul acela – având numele perfect de Vizuina Diavolului – era, cu siguranţă, opusul, din toate punctele de vedere. În interior era ca şi cum păşeai într-o cavitate goală dintr-un cadavru sau o cavernă adâncă – draperii de un violet profund, ziduri negre ca abanosul şi un bar lung din lemn, atât de negru, că parcă fusese inspirat de cea mai întunecată noapte. M-am uitat la tejghea, observând că nişte sculpturi în formă de diavoli cu aripi de corb decorau fiecare capăt.

Candelabre electrice se întindeau ca pânzele de păianjen deasupra capetelor noastre. Becurile erau arse ici şi colo. Sticle de absint luceau într-o nuanţă verde, nepământeană, iar lupele din spatele lor le amplificau lumina fantomatică. Mă aşteptam să fi auzit muzică, ceva bătăi hedoniste din tobe, însă singura simfonie era sunetul vocilor.

Bărbaţi şi femei trăncăneau veseli, chiar dacă uşor abţiguiţi. Unele femei purtau costume burleşti; altele erau acoperite până la gât în haine scumpe. Oameni din toate clasele sociale erau amestecaţi, deşi unii păreau să se simtă mai inconfortabil decât alţii. Aproape că era ceva familiar la…

Un tânăr brunet s-a ciocnit de mine, cerându-şi scuze puţin prea fervent.

— Este în regulă.

Nu m-am uitat la el mai mult de o clipă. Mi-era teamă să nu cumva să fiu atrasă într-un cancan, aşa cum se întâmplase la „Carnavalul Clarului de Lună”. Tocmai acesta era lucrul de care îmi amintea atmosfera barului – petrecerea artiştilor, la care participasem pe *Etruria.* Thomas m-a privit cu atenţie. Buzele i-au tresărit.

— Ce? De ce rânjeşti aşa?

Thomas a ridicat un umăr pe când zâmbetul i se lăţea pe chip.

— Dă-mi voie să îţi cumpăr o băutură ca să mă revanşez pentru neobrăzarea mea, a insistat tânărul care se ciocnise de mine.

Eu uitasem deja de el.

— Ai gustat zâna verde? Este absolut delicioasă!

Ignorând expresia amuzată de pe chipul lui Thomas, m-am întors spre beţiv, abţinându-mă din răsputeri să îmi ţin sub control limba şi bastonul.

— Chiar nu va fi ne… Mefistofel?

TREIZECI ŞI DOI
UN GHIMPE ÎN COASTĂ

Vizuina Diavolului
Chicago, Illinois
10 februarie 1889

Am clipit ca şi cum ar fi fost o iluzie. Nu era. În faţa mea se afla tânărul maestru de ceremonii al „Carnavalului Clarului de Lună”, mândru ca un păun şi umflându-se în pene.

— Ce cauţi aici? am întrebat.

Mefistofel s-a uitat la Thomas, ridicându-şi sprâncenele. M-am pregătit. Dacă ei doi conspirau, asta aducea necazuri în orice univers.

— Tu ai plănuit această întâlnire?

Thomas m-a privit sfios. Lăsând această bizarerie să treacă neobservată, m-am întors spre maestrul de ceremonii.

— Unde îţi este masca?

— Pusă la păstrare până când vom începe să călătorim din nou.

Mefistofel a chicotit.

— Şi mie îmi pare extrem de bine să te revăd, domnişoară Wadsworth!

Ochii lui negri au lunecat spre inelul de pe degetul meu în timp ce şi-a luat libertate de a-mi săruta mâna.

— Sau acum eşti lady Cresswell?

Poate că mi se păruse, dar în vocea lui se simţise o uşoară tristeţe. Nepotrivită sau nu, având în vedere că petrecuserăm împreună doar o săptămână.

— Uşurel, Mefistofel! l-a întrerupt Thomas. Nu este interesată de jocurile tale sau de târgurile tale de doi bani.

— Jocurile *mele?* a întrebat el, dându-şi ochii peste cap. Dacă îmi aduc bine aminte, domnule Cresswell, tu ai solicitat această întrevedere. Iar ea a părut suficient de încântată de ultimul nostru târg. Am crezut că am devenit prieteni buni.

Mefistofel şi-a tras nasul, ca şi cum ar fi fost rănit.

— Este nepoliticos să intri în teatrul meu, să îmi dărâmi băutura şi să te lauzi cu mireasa ta.

Am intervenit înainte ca tinerii să se avânte într-una dintre bătăliile lor ridicole cu vorbe de duh.

— Teatrul tău? Ce se petrece?

Mi-am mutat privirea.

— Thomas?

În loc să răspundă imediat, Thomas l-a studiat pe maestru. Au schimbat o altă privire mută. Descopeream că nu îmi păsa deloc de noua lor tovărăşie. Fiecare dintre ei însemna mult pentru mine, nu puteam nega, dar nu voiam să aflu ce puteau dezlănţui împreună.

— Mai ştii ce ai spus mai devreme, despre Tesla? a întrebat Thomas, luându-mă prin surprindere. Despre invenţiile lui?

— Bineînţeles, dar tot nu înţeleg!

Mefistofel mi-a arătat pe cineva în capătul opus al încăperii. Un reflector a traversat sala întunecată, amuţind mulţimea pe dată. Un tunet artificial a bubuit, iar sunetul valurilor s-a auzit pe dată. Oamenii s-au pus în mişcare, îndreptându-se spre o scenă pe care nu o remarcasem până atunci. O tapiserie ce înfăţişă un ocean învolburat atârna pe pereţii încăperii, ca şi cum ne-am fi aflat cu toţii în mijlocul unei furtuni violente.

Mi-am aruncat privirea la Thomas.

— Ce…

— Şefule! a strigat un actor, intrând în fugă pe scenă şi amuţindu-mi întrebările.

— Iată-mă, căpitane! Cum merge?

— Acum pui în scenă piese de teatru?

M-am întors, încruntată, spre Mefistofel.

— *Furtuna?*

— *Romeo şi Julieta* mi s-a părut prea macabră, deşi am avut nevoie de o supapă în aceste ultime luni.

Mefistofel a făcut semn cuiva înainte de a se apleca spre mine. Respiraţia lui mă gâdila. M-am îndepărtat.

Jian, Cavalerul de Spade, m-a bătut pe spate, în semn de salut, apoi i-a întins maestrului o jachetă bătută cu nestemate. Erau stele aşezate în constelaţii. Mi-am dat seama că era vechiul costum al lui Andreas.

În timp ce Mefistofel şi-a pus repede jacheta, am observat nişte fire subţiri care îi traversau căptuşeala. Era un element nou. Mefistofel pregătise alte trucuri.

Maestrul a zâmbit larg.

— Nikola este un om bun. Şi este un artist încă şi mai bun.

— L-ai întâlnit pe Nikola Tesla? am zis şi am rămas, practic, cu gura căscată. Pe *adevăratul* Nikola Tesla?

— Păi, cu siguranţă nu este impostorul Nikola. Am auzit că tipul ăla este cam plictisitor prin comparaţie cu el. Am petrecut ceva timp împreună, făcând schimb de notiţe.

Maestrul a făcut un semn spre o maşinărie care atârna deasupra scenei.

— Presupun că ai auzit despre bobina lui Tesla?

— Bineînţeles, am răspuns, încercând să trec peste faptul că Mefistofel vorbea despre Tesla ca şi cum ar fi fost prieteni la cataramă. Se zice că este incredibilă.

Vântul artificial a suflat, iar luminile s-au mai stins.

— Ah, a făcut Mefistofel, plecându-se, urmez eu! Distracţie plăcută!

Cortina s-a închis, marcând finalul primei scene, iar maestrul „Carnavalului Clarului de Lună” a dispărut în spatele ei. M-am uitat la Jian.

— Ce-a fost asta?

— Şi mie îmi pare bine să te văd.

Jian mi-a zâmbit sardonic.

— A stat îmbufnat săptămâni întregi, să ştii. Emoţiile omeneşti sunt greu de suportat pentru el. Jian şi-a încrucişat braţele masive şi a continuat: Acum o să vezi ce a pus la cale. Îi place să îşi consume energia inventând; îi ţine mintea ocupată.

Cortina s-a dat la o parte, ca suflată de un vânt năprasnic. Mefistofel se afla în centrul scenei, cu braţele deschise larg, pe când tunetul şi fulgerele artificiale bubuiau şi loveau de jur-împrejurul lui şi al nostru. Era ca şi cum am fi făcut cu toţii parte din spectacol… Fulgerul lovea podeaua cu pocnete sfârâitoare.

Mefistofel şi-a aruncat capul pe spate, ridicându-şi mâinile spre cer. Vinişoare de electricitate bâzâiau dinspre maşinăria din teatru, şerpuind spre mâinile lui şi răsfirându-se înapoi. Mefistofel a făcut o piruetă pe scenă, în timp ce electricitatea se scurgea şi se răsfrângea din vârfurile degetelor sale, ca şi cum el singur ar fi controlat furtuna cumplită. Ca şi cum el însuşi ar fi fost furtuna.

— Prospero! a şoptit Thomas. Bineînţeles că a ales rolul vrăjitorului diabolic.

Thomas şi-a întors privirea la mine, deşi abia dacă îmi puteam lua ochii de la scenă. Era magnific să văd o asemenea maşinărie de aproape. Aşa se explicau firele din jacheta maestrului – ele atrăgeau firicelele de electricitate spre el. Tânjeam să întind mâna şi să ating un firicel de electricitate, doar ca să văd dacă gâdila, aşa cum îmi imaginam. Citisem că bobinele lui Tesla erau inofensive; că arcurile de electricitate era doar spectaculoase. Thomas mi-a sărutat obrazul pe când scânteile zburau ca nişte firicele de sclipici din mâinile lui Mefistofel. L-am simţit zâmbind cu faţa lipită de obrazul meu.

— Ia te uită, Wadsworth; când ne sărutăm, sar scântei!

M-am întors, luându-i obrajii în mâini şi râzând pe când ne sărutam iar.

— Ai un fel al tău de a face imposibilul posibil. Îţi mulţumesc! Ştiu că nu îţi pasă de Ayden.

— Mă bucur că spectacolul nu te-a… tulburat, a zis el, muşcându-şi buza. Eu… eu nu eram sigur că nu avea să fie cumva o altă greşeală teribilă.

Mi-am luat privirea de la spectacol, observând îngrijorarea care i se întipărise pe chip.

— De ce ai crede că nu mi-ar plăcea? Cumva din cauza lui Mefistofel?

— Fratele tău…

Thomas a lăsat afirmaţia plutind în aer, lăsându-mi timp să îmi dau seama singură ce voia să însemne. Am inspirat brusc. Laboratorul secret al fratelui meu. Electricitatea care îi trecuse prin corp şi îl doborâse la pământ, scuturat de convulsii. Moartea lui fusese brutală. Nu mă gândisem deloc la asta. Mi-am îndepărtat privirea, ruşinată. Poate chiar eram o fiinţă rea. Acela ar fi trebuit să fie primul meu gând, nu ultimul. Thomas şi-a trecut un braţ în jurul umerilor mei.

— Nu te învinovăţi! Înseamnă că te vindeci, Audrey Rose. Preţuieşte momentul acesta! Nu te condamna pentru că ai trecut peste, pentru că trăieşti.

L-am sărutat dulce pe Thomas, apoi am rămas în picioare, în faţa lui, în timp ce Miranda păşea pe scenă, cerându-i tatălui ei să oprească furtuna pe care o iscase. Mi-am lipit capul de pieptul lui Thomas, privind vijelia. Măcar dacă ar fi existat vrăjitori! I-aş fi implorat să facă o vrajă care să îl descopere pe diavol înainte de a înfăptui o altă crimă.

— Domnişoara Wadsworth, domnule Cresswell, aş vrea să vă prezint domnişoarei Minnie Williams.

Mefistofel ne-a dus în culise, unde artiştii stăteau tolăniţi, în halate de mătase, sorbind ceai sau alcool şi sărbătorindu-şi succesul de fiecare noapte.

— O joacă excepţional pe Miranda, dar, vai, se va muta pe ţărmuri mai calme!

Minnie şi-a şters machiajul. Obrajii ei erau roşii din cauza cârpei umede.

— Lui Henry nu îi place defel teatrul. Zice că este sub demnitatea noastră. Urmează să ne căsătorim săptămâna viitoare, iar eu nu îmi permit să îl supăr.

Fata şi-a smuls o frunză din păr, aruncând-o pe măsuţa de toaletă. Era, pesemne, o rămăşiţă a furtunii improvizate. Rămânând fidel atenţiei sale la detalii, Mefistofel crease o întreagă insulă magică între zidurile salonului. Nu era de mirare că Vizuina Diavolului era cea mai populară destinaţie din acea parte a oraşului.

— În plus, a continuat Minnie, nu e ca şi cum nu voi avea altceva de făcut. Mi-a promis că pot deveni stenografă. Nu este ca pe scenă, dar este o muncă importantă.

— Mm-hm. Foarte.

Mefistofel şi-a urcat picioarele pe masă. Pielea cizmelor lucea, ca de fiecare dată.

— Deci? Cum ţi s-a părut bobina? Are acea „vrajă” despre care vorbeşte întruna Houdini? Un adevărat punct de atracţie! În cadrul celor mai recente spectacole, am văzut vreo şase femei – şi bărbaţi – care au avut nevoie de săruri după ce au fost martorii electricităţii încolăcindu-se deasupra lor ca nişte şerpi.

— Este destul de… şocant.

Replica mea a obţinut un mârâit atât din partea lui Thomas, cât şi din partea maestrului. Era limpede că nu apreciau umorul de calitate.

— Harry este aici? am întrebat, gândindu-mă la verişoara mea.

Nu avusese de ales decât să rămână la New York, cu mătuşa mea. Nu ştiam sigur cum s-ar fi simţit dacă ar fi ştiut că Houdini se afla acolo, iar ea, nu.

— Nu i-am văzut pe ceilalţi.

— Nu îţi face griji, dragă; sunt încă angajaţii subsemnatului. Aceasta este doar o pauză pentru „Carnavalul Clarului de Lună”. Următoarea noastră destinaţie este Parisul. I-am trimis în alte părţi, la alte spectacole, să înveţe trucuri noi, pe care să le

îmbunătăţim. Este întotdeauna o idee bună să îţi studiezi competiţia, apoi să o distrugi.

— Deci îi plăteşti să spioneze în numele tău.

— Să spioneze, să înveţe – Mefistofel a ridicat din umeri –, serios, care este diferenţa? Anishaa a studiat prostia aceea cu Vestul Sălbatic, pusă la cale de Buffalo Bill Cody.

Mefistofel a expirat.

— S-a împrietenit cu unul dintre artiştii mânuitori de pistoale. O anume Annie şi încă ceva. Acum, Anishaa vrea să exerseze aruncatul la ţintă, cu Jian. M-am gândit că ar putea sufla foc în timp ce trage cu arma; am putea inventa ceva. Ce zici de un dragon care suflă flăcări la ţintă?

— Eu…

— Nu vreau să vă întrerup, a zis Minnie, îndesându-şi braţele într-un palton greoi, dar trebuie să plec. Mi-a părut bine să vă întâlnesc pe amândoi.

Minnie i-a zâmbit lui Thomas, apoi m-a sărutat pe ambii obraji.

— Dacă se întâmplă să ajungi pe 63rd Street, treci pe la mine, să stăm de vorbă! Lucrez la farmacia de acolo cât îmi termin cursul. Mi-ar plăcea să te mai văd. Tocmai ce m-am mutat aici din Boston şi ar fi minunat să am o prietenă.

— Şi mie mi-ar plăcea, am zis, sperând că aveam să fiu capabilă să îmi ţin promisiunea.

Mefistofel i-a făcut semn de rămas-bun cu mâna, pe când Minnie ieşea.

— O altă femeie care fuge cu un alt bărbat. Îmi pierd îndemânarea.

— Te-ai gândit că le stai ca un ghimpe[14] în coaste? a întrebat Thomas. Cu siguranţă poţi fi un nemer…

— Thomas! am şoptit aspru, ciupindu-l de interiorul braţului.

— Ce isteţ! a replicat Mefisto, plat. Mi-ai transformat numele într-o glumă. Ce altă comoară comică vei mai dezvălui? Aş vrea să spun că mi-a lipsit asta, a zis Mefistofel, făcând un gest cu mâna

între el şi Thomas, dar genul acesta de minciuni nu îmi plăteşte facturile.

— Şi nici nestematele de pe costume, a bombănit Thomas.

— Încă eşti gelos pe jachetele mele? a rânjit Mefistofel.

— În numele reginei! am spus, intervenind înainte ca disputa lor să ia proporţii. Dacă tot abordăm subiecte mai interesante, ai auzit despre crima din New York?

Personajul calculat şi curtenitor pe care Mefistofel îl adoptase s-a topit în momentul în care cizmele lui au lovit podeaua. S-a ridicat aşa de brusc, încât scaunul lui s-a răsturnat.

— Oh, nu! Nu, nu, nu, draga mea! A fost absolut minunat să te revăd. Ar fi fost şi mai plăcut dacă l-ai fi lăsat pe el acasă, a zis Mefistofel, împingându-şi bărbia în direcţia lui Thomas, dar nu mă mai pot implica în genul tău de dezmăţ.

— Genul *meu* de dezmăţ?

— Este minunat *să înfrunţi moartea.* Moartea, în sine, este un lucru groaznic pentru profesia mea.

— Te rog! am zis. Măcar ascultă-ne!

Mefistofel şi-a încrucişat braţele la piept.

— Spune-mi de ce aş face aşa ceva!

— Am nevoie de tine, am zis, urând faptul că eram suficient de disperată să pronunţ acele cuvinte.

Mefistofel a rămas nemişcat o secundă. Când în final s-a scuturat din amorţeală, buzele lui s-au răsucit diavolesc în timp ce i-a strecurat lui Thomas o privire zeflemitoare.

— Ah! Înţeleg că nu mi-am pierdut încă farmecul. Majoritatea femeilor pe care le întâlnesc spun acelaşi lucru, de obicei fiind îmbrăcate foarte sumar. N-ar fi bine să scoatem câteva dintre straturile acelea enervante? M-ar ajuta să îmi limpezesc mintea. Aş avea chef de binefaceri.

— Doar dacă vrei să te strangulez cu hainele.

— Văd că eşti la fel de violentă.

Mefistofel a ridicat din umăr.

— Sunt sigur că îl faci foarte fericit pe Thomas. Întotdeauna mi-am imaginat că gusturile lui sunt uşor depravate… cu toate cadavrele acelea.

Thomas şi-a lipit pe chip unul dintre zâmbetele lui, dar a rămas tăcut. Mefistofel a mijit ochii.

— Voi doi *chiar* v-aţi îndrăgostit printre cadavre?

— Nu fi ridicol! Noi…

Am închis gura. Dacă mă gândeam mai bine, flirtul dintre mine şi Thomas începuse în laborator. S-ar fi putut afirma că ne îndrăgostiserăm, *într-adevăr,* în timp ce tăiam cadavre. Gândul era tulburător.

— Amândoi sunteţi bolnavi şi defecţi într-un fel mult prea grotesc chiar şi pentru mintea mea.

Mefistofel a zâmbit larg, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Sunteţi, cu adevărat, o pereche perfectă.

— Îmi eviţi întrebarea, am zis.

Zâmbetul lui a dispărut, ca şi cum nici nu ar fi existat. Nu mi-am putut stăpâni un fior. Se pricepea bine la a crea iluzii. Aproape prea bine!

— Oare? Am crezut că m-am exprimat extrem de clar.

Mefistofel ne-a făcut vânt pe uşile din spate ale teatrului, vârându-şi două degete în gură şi fluierând după trăsura noastră. O umbră s-a dezlipit de pe zid, aplecându-se spre noi. Am închis repede ochii, temându-mă că mi-o imaginasem. I-am deschis, iar umbra dispăruse. Inima îmi bătea sălbatic în ciuda faptului că în beznă nu pândea nimeni, aşteptând să ne atace.

— Deşi urăsc să sfârşesc aici mica noastră întâlnire, va trebui să rezolvaţi de unii singuri necazul în care aţi intrat. Îmi pare sincer rău, domnişoară Wadsworth, dar trebuie să am grijă de soarta „Carnavalului Clarului de Lună”! Am avut mare noroc să ne revenim după acel voiaj blestemat în urma căruia am pierdut un membru al trupei. A ne lega iar numele de o crimă, ne-ar duce direct la mormânt, serios vorbind.

TREIZECI ŞI TREI
ACEASTĂ DORINŢĂ DIAVOLEASCĂ

Proprietatea bunicii
Chicago, Illinois
11 februarie 1889

De îndată ce menajera m-a lăsat singură în odaia mea, după ce mă ajutase să mă schimb în hainele de noapte, m-am întins pe pat, gândindu-mă la toate evenimentele serii. Reacţia lui Mefistofel fusese bizară, mai ales pentru maestrul, de obicei, agitat. Niciodată nu păruse să îl deranjeze că era capul răutăţilor sau că se trezea implicat într-o situaţia delicată, deşi ezitarea lui se datorase, poate, fricii. Ultimul caz investigat de noi ameninţase chiar existenţa trupei lui de circ. Bănuiam că ar fi trebuit să fiu fericită pentru el – îşi reconstruise iluziile şi se descurca destul de bine. Totuşi, nu puteam scăpa de un sentiment de nelinişte.

Thomas s-a strecurat în cameră ca o umbră furişându-se pe la colţuri. Am clătinat din cap şi am aprins lampa mică, privindu-l cum balansa un tort întreg şi două pahare cu lapte pe o tavă mică. M-am tras la o parte, făcând loc pe pat pentru desertul nostru de la miezul nopţii. Mi-a întins o furculiţă, zâmbindu-mi larg şi vesel.

— Nu ştiu exact cum te simţi tu, dar eu sunt epuizat.

— Nu eşti prea obosit pentru a mânca tort, am răspuns.

Sau ca să se strecoare în dormitorul meu.

— Niciodată nu sunt prea obosit ca să mănânc tort. Mai ales dacă este de ciocolată.

L-am privit afundându-şi furculiţa în prăjitura pufoasă, concentrându-se doar la a tăia tortul fără cuţit. Am pufnit în râs şi i-am întins bisturiul din săculeţul meu.

— Mulţumesc pentru seara asta, Thomas! Mi-a plăcut foarte mult spectacolul.

Thomas şi-a aruncat privirea la mine, ridicând din umeri.

— Este extrem de costisitor să fii altruist. Nu îţi sugerez să încerci.

Am luat o furculiţă şi am savurat desertul. În seara asta, tortul era din ciocolată şi cireşe. Am mai luat o înghiţitură mare, bucurându-mă de gustul bogat.

— Sunt surprinsă că nu ai adus şampanie. Nu spui tu mereu că ar trebui să ne îmbătăm şi să dansăm deşănţat?

— De ce să bem când nu există nimic mai delicios decât ciocolata?

— Mmm! am făcut, căzând pe gânduri.

Thomas avea dreptate. Am rămas tăcuţi, terminându-ne bucuroşi feliile de tort. Era plăcut să îl am lângă mine în toiul nopţii, să stăm împreună şi să facem ceva atât de obişnuit precum savurarea unei delicatese la miezul nopţii. Thomas şi-a terminat bucata şi s-a uitat tânjind, pe când îmi savuram ultimele două înghiţituri. Dacă diavolul îşi imagina că îmi putea fura tortul, se înşela amarnic. Mi-am lins furculiţa de glazură în cel mai nepoliticos mod cu putinţă. Ochii lui negri s-au aprins deodată şi mi-am dat seama că greşisem. Obrajii mi s-au îmbujorat.

— De ce m-ai dus să văd spectacolul în seara asta? am întrebat, întinzându-i farfuria goală. Doar nu ai făcut-o doar pentru bobina lui Tesla, nu?

— Vrei să ştii adevărul?

Thomas a aşezat farfuriile una peste cealaltă şi le-a pus pe noptieră.

— Am vrut să îl revezi pe Mefistofel. Mai ales după tot ce s-a întâmplat cu tata şi cu domnişoara Whitehall. Eu…

Thomas şi-a aruncat cu jale privirea la degetul lui inelar, fără verighetă.

— Auzisem că se află aici şi nu am vrut să îţi ascund asta.

Am mijit ochii.

— Şi?

— Începi să te pricepi din ce în ce mai bine la a-mi citi gândurile, Wadsworth! Mult prea bine.

Thomas s-a sprijinit de tăblia din lemn a patului, zâmbind.

— El nutreşte încă sentimente pentru tine. Asta, cel puţin, este evident. Am sperat că va fi convins să audă măcar ce avem de spus despre crime. Are ochi şi urechi în toate zonele rău famate ale oraşului. Dacă există cineva care ar putea avea vreo informaţie, el este acea persoană, oricât de mult aş urî să recunosc asta.

— Înţeleg. Aşadar, ai decis să mă foloseşti pe post de momeală în micul planul tău? Gesturile tale romantice chiar sunt ceva minunat, Cresswell! Ai grijă! Ai putea să mă omori cu atâtea atenţii.

Privirea lui Thomas a trecut de la braţele mele încrucişate la gura crispată. Nu avea nevoie de abilităţile lui de deducţie ca să îşi dea seama de cât de supărată eram. Thomas a ridicat mâinile.

— Scopul principal a fost să îţi arăt bobina Tesla. Ştiu cât de mult ţi-ai fi dorit să îl vezi pe Tesla însuşi. Nu o să neg că am luat în considerare şi conversaţia cu Mefistofel, şi potenţialul lui ajutor.

Thomas s-a tras mai aproape.

— Ai încredere în mine, nu vreau să fac pe eroul altruist. Nu cu tine. Dar mă voi da întotdeauna la o parte pentru a-ţi oferi ocazia să faci propriile alegeri.

Sinceritatea din vocea lui şi expresia de pe chip mi-au potolit mânia. Thomas avea încă multe de învăţat despre ce însemna un parteneriat şi cum să facă lucrurile într-o manieră respectabilă, dar mă iubea suficient ca să încerce.

— Nu mai face planuri dacă nu mă incluzi şi pe mine în ele, de acord?

Thomas a dat din cap.

— Crezi că Mefistofel se va implica, într-adevăr, în acest caz? Nu mi s-a părut dornic, având în vedere cât de repede ne-a gonit de îndată ce i-am solicitat ajutorul.

Thomas a ridicat păturile, ca o invitaţie să mă urc în propriul meu pat. M-am uitat la locul descoperit. Pulsul ameninţa să se transforme într-un torent de emoţii. Thomas nu s-a mişcat şi nici nu m-a împins cumva să urc lângă el. Continua să se uite la mine, aşteptând să vadă dacă decideam să mă cuibăresc lângă el.

— Thomas…

— Dacă vrei să plec, o să plec. Nu îţi voi pune nicio întrebare şi nici nu trebuie să te simţi vinovată.

A dat să se ridice, dar mi-am aşezat mâna pe braţul lui, oprindu-l. Mi-am muşcat buza, aruncându-mi privirea de jur-împrejurul camerei goale. Mi-am zis că eram suficient de maturi ca să ne cuibărim, pur şi simplu, unul lângă celălalt şi, fără să mai ezit, am urcat lângă el. Thomas ne-a învelit cu grijă. Privirea lui era aşa de pătrunzătoare, că aş fi putut jura că mă dezbrăca de una singură. Jucam un joc periculos. Thomas ar fi trebuit să se afle în camera lui înainte ca menajera să intre să aprindă focul sau ca unchiul să ne cheme.

— Nu l-ai observat când a fluierat? a întrebat el, schimbând subiectul.

Am clipit, încercând să mă concentrez la ceva mai important decât la bătăile nebuneşti ale inimii mele. Sau la curbura gurii blestemate a lui Thomas când mi-a observat privirea.

— Bineînţeles că am băgat de seamă; aproape că mi-a spart timpanele.

Mi-am frecat urechea, ca şi cum aş fi putut încă auzi ecoul ţiuitului.

— Chema trăsura.

— Oh?

Thomas s-a tras mai aproape. Căldura trupului său era mai ademenitoare decât a oricărui foc. M-am cuibărit lângă el, savurând liniştea.

— Asta făcea? Ciudat, din moment ce am dat instrucţiuni vizitiului nostru să ne aştepte pe alee. Şi mai ciudat încă este faptul că, atunci când a intrat înapoi, s-a mai strecurat cineva în spatele lui.

Pulsul meu şi-a intensificat bătăile, lucru ce avea prea puţin de-a face cu discuţia noastră. Îmi aminteam cum mă simţisem când Thomas îşi apăsase uşor buzele pe pielea sensibilă a gâtului meu. Şi cât de mult îmi doream să o facă din nou. Îmi era din ce în ce mai greu să mă concentrez, avându-l atât de aproape.

— Crezi că o să încerce să strângă informaţii pentru noi, în ciuda protestelor?

Thomas se juca aparent distrat cu panglicile cămăşii mele de noapte, privindu-mă în ochi.

— Nu pentru noi. Pentru tine. Mă aştept să primim veşti de la el de îndată ce termină de spionat.

Thomas a prins o panglică, desfăcând-o lent. Nu eram sigură de la ce anume îmi distrăgea atenţia. Poate că pur şi simplu nu se mai putea abţine nici el. Poate că ne săturaserăm amândoi să ne mai luptăm cu inimile noastre nemernice. Thomas a aşteptat – veşnicul gentleman în această privinţă – ca eu să mă răzgândesc. Indiferent că mai împărţiserăm patul şi înainte, Thomas avea să îmi ceară permisiunea de fiecare dată. Poate că era din cauza ezitării lui sau a propriei mele dorinţe, dar mi-am mişcat umărul, lăsându-mi cămaşa de noapte să alunece, expunând astfel o bucată de piele şi aprinzând, cu succes, focul din privirea lui. Ar fi trebuit să îi spun să plece. Să doarmă în camera lui. Să punem capăt dorinţei diavoleşti până ce eram amândoi liberi să facem ce voiam, când voiam.

Ne purtam nechibzuit cu inimile noastre şi asta nu avea decât să ni le frângă şi mai tare. Trebuia să plece pe dată. În schimb, i-am desfăcut cămaşa.

Nu eram un diavol, dar nu pretinsesem niciodată a fi un înger.

— Acum, parcă îmi amintesc o discuţie legată de un alt fel de aventură.

Thomas şi-a apropiat gura de a mea, moale, ispititoare şi cu totul acaparantă.

— Înainte de a merge la spectacol, păreai să vrei…

— …te voiam pe tine, Thomas.

L-am tras spre mine, reducându-l la tăcere cu un sărut. Thomas nu mai avea nevoie de alte instrucţiuni sau de permisiunea mea. În noaptea aceea alegeam să uităm de reguli. Nu exista bine sau rău, eram doar noi doi şi dorinţele noastre primare. Thomas a scăpat de hainele amândurora mai repede şi mai eficient decât orice vrăjitor.

— Audrey Rose!

A şoptit cu gura lipită de pielea mea, murmurându-mi numele până ce am pierdut orice noţiune a timpului şi a spaţiului. L-am strâns la piept. Nu voiam să ne mai despărţim vreodată. Aş fi ales iadul de fiecare dată, dacă asta însemna să trăiesc sentimentul care mă încerca în preajma lui. Acea euforie. Am refuzat să mă gândesc la fapte sumbre şi diabolice.

În acea noapte aveam să mă concentrez la felul în care trupurile noastre creau cel mai apropiat lucru de rai care ar fi putut exista pe pământ. Încercasem să fac ceea ce era drept: îl alungasem pe Thomas, iar inima mi se rupsese în două. Obosisem să neg ceea ce simţeam că este bine. Eu şi el eram două jumătăţi ale unui puzzle intim – ne potriveam perfect.

Dacă asta ne făcea răi, depravaţi, atunci, fie. Îmi acceptam soarta cu bucurie.

TREIZECI ŞI PATRU
SUFLETE PĂCĂTOASE

Depoul central
Chicago, Illinois
12 februarie 1889

Noah şi-a aruncat privirea la jurnalele strânse într-o grămadă pe masa noastră şi a ridicat o sprânceană. Ale mele erau aşezate ordonat unul peste celălalt, în timp ce ale lui Thomas zăceau aruncate de-a valma, gata să se răstoarne la un simplu strănut. Noah a clătinat din cap.

— Speram că voi doi aţi putea să îmi daţi câteva sfaturi privind câteva dintre aceste întâmplări.

Mi-am mutat privirea la geanta pe care o ducea la subraţ. Nişte hârtii mototolite ieşeau la un capăt, încercând să scape din volumul pe care îl îndesase în geanta mică din piele. M-am uitat la Thomas. Dacă nu îl convingeam pe unchiul meu că ne aflam în oraşul potrivit, vânându-l pe adevăratul Jack Spintecătorul, aveam să ne trezim într-un tren, în drum spre New York, într-o clipită.

— Noah, îmi pare rău! Am ajuta, dacă am putea; doar că suntem ocupaţi până peste cap acum, am spus, arătând spre haosul din jurul nostru.

Thomas şi-a aşezat jurnalul pe masă. Se părea că ispita unui alt mister era prea mare pentru el. A întins mâna.

— Ce ai acolo?

— Nu prea multe dovezi, dar o grămadă de încurcături.

Noah a zâmbit larg şi a dat repede ocol mesei, scoţându-şi notiţele şi împrăştiindu-le ca pe nişte organe. Am revenit la propria mea sarcină, ignorând

sentimentul îngrijorător care îmi spunea că eram condamnaţi să îl pierdem iar pe Spintecător.

— Domnul Cigrande spune că diavolul i-a luat fata, nu? Că demonii se strecoară în noapte, răpind femeile ca pe nişte prăzi. Par a fi aiurelile unui nebun până ce observi asta.

Curioasă, mi-am ridicat privirea în timp ce Noah a întins un ziar spre Thomas.

— Iată, altă femeie! Dispărută! Aceeaşi vârstă şi înfăţişare ca a domnişoarei Cigrande.

Noah a scos altă gazetă.

— Şi această femeie! Şi alta! În fiecare săptămână, mai multe femei sunt raportate ca dispărute, dar nimeni nu face nimic.

Thomas a citit articolele, încruntat.

— Ai spus că domnul Cigrande a văzut diavolul sau un demon răpind o femeie?

— Da!

Noah a dat din cap, înghiţindu-şi nodul din gât.

— A spus că a văzut un diavol ademenind o femeie să urce într-un tramvai, i-a luat pachetul pe care îl căra, s-a purtat ca un gentleman.

— Îmi imaginez că este adevărat.

Thomas şi-a împins scaunul în spate, iar picioarele acestuia au scârţâit pe lemnul de esenţă tare al podelei. S-a îndreptat spre foc, rămânând cu privirea pironită la el. Se potrivea de minune să îl văd căzând pe gânduri, cu ochii la flăcări, în timp ce vorbea despre capturarea diavolului.

De-a dreptul captivată de acest nou mister, m-am aplecat peste masă. Dacă exista un număr mare de femei dispărute, atunci era posibil să fi găsit o legătură cu crimele investigate de noi. Poate că Spintecătorul chiar era implicat. Poate că tactica lui se schimbase – aşa cum ne temuserăm că avea să se întâmple – sau poate că învăţase să ascundă mai bine cadavrele.

— Te-ar deranja dacă mi-aş arunca o privire peste asta?

— Ba chiar deloc, a zis Noah, părând uşurat. Orice fel de ajutor sau idei pe care mi le-aţi putea

oferi mi-ar prinde bine. Nu pot, în ruptul capului, să îmi dau seama unde ar mai trebui să caut.

Am scotocit prin geanta de piele, care conţinea pagini întregi cu rapoarte despre femei dispărute. Sângele mi-a îngheţat în vine. Erau vreo douăsprezece familii care implorau poliţia din Chicago să le ajute să îşi găsească fiicele şi soţiile.

— Poliţia nu a investigat niciunul dintre aceste cazuri? am întrebat, răsfoind şi alte documente.

— Nici măcar unul, a răspuns Noah, clătinând din cap. Domnul Cigrande, oricât de ţăcănit ar părea, a dat năvală în agenţia noastră, cerându-ne să îi găsim fiica. Apoi a început povestea asta dementă cu diavolul, dar, dacă priveşti mai atent, nu pare o idee chiar atât de sărită de pe fix.

Poate că nu era chiar un demon acela care vâna pe străzile din Chicago, ci un alt fel de monstru.

— Radu!

Thomas s-a întors brusc spre noi. Chipul lui era crispat. Noah şi cu mine ne-am privit îngrijoraţi. Poate că Thomas avea nevoie de odihnă – fusese extraordinar de stresat în ultima vreme şi era clar că asta îi afecta capacităţile mentale.

— A fost un om interesant, am zis.

O spusesem mai mult din politeţe. Profesorul Radu ne predase folclor la Institutul de Criminalistică din România. Ne umpluse capetele cu poveşti despre vampiri şi vârcolaci – legende şi mituri despre care susţinea că nu erau complet fantastice. Nu puteam pricepe de ce, în numele reginei, se gândea Thomas tocmai la el, într-un asemenea moment. Deşi, cunoscându-l, probabil că avea motivele lui bine întemeiate.

— Credeam că te gândeşti la femeile dispărute. Ce legătură are Radu cu toate astea?

— Poveştile fantastice despre nişte evenimente oribile reprezintă o cale de scăpare – persoana în cauză se detaşează de traumă –, aşadar, trebuie să fim atenţi la monstrul pe care îl descrie. Nu sunt deloc doar fantezii.

Thomas şi-a ridicat haina de pe spătarul scaunului şi i s-a adresat lui Noah.

— Trebuie să vorbesc eu însumi cu domnul Cigrande. Ne duci la el?

Domnule Cigrande stătea gârbovit, în bătaia vântului. Mâinile lui fără mănuşi erau roşii şi crăpate pe când sunau din clopoţel în faţa tinerelor care ieşeau din depou.

— Mergeţi înapoi acasă, păcătoaselor! Diavolul va veni după voi! Fugiţi! Fugiţi cât mai puteţi!

Zăngănitul constant al clopotului îmi provoca o migrenă cumplită, iar vântul îngheţat care biciuia bulevardul nu ajuta cu nimic la îmbunătăţirea stării mele de disconfort. Mă ţineam cu mâna de Thomas şi cu cealaltă de baston, în timp ce Noah păşea alături de noi.

— Hai să întrebăm despre un demon, da? am sugerat eu.

Gura lui Thomas s-a răsucit, dar nu ne-a distrat cu una dintre replicile lui isteţe şi amuzante. Mintea lui era acum pe de-a întregul preocupată cu rezolvarea acestui nou mister. Nu puteam decât să sper că aşa aveam să găsim un indiciu pentru cazul nostru. *Trebuia* să existe un soi de legătură.

Noah şi-a croit drum spre domnul Cigrande, făcându-i cu mâna în timp ce ne adunam în jurul lui.

— Domnule Cigrande, aş vrea să vi-i prezint pe…

— Păcătoşi!

Bietul om tremura.

— Nu vreau să vorbesc cu nişte suflete blestemate.

— Aceste suflete blestemate se pricep să găsească indicii. Dacă vreţi să aveţi şansa de a vă găsi fiica, vă veţi răzgândi, a spus Noah, pe un ton mai ascuţit. Ar putea fi chiar necesar să discutaţi cu ei.

Domnul Cigrande ne-a aruncat o privire bănuitoare. Am numărat în minte până la cinci; dacă îl împungeam cu bastonul nu aş fi rezolvat

problema pe care o aveam cu faptul că fusesem numită păcătoasă. Am căutat din priviri o cale de a pleca de pe stradă, departe de alte elemente care ne puteau distrage. O pancartă în formă de ceainic atârna de copertina unui local. Mi-am îndreptat umerii, adoptând cea mai bună postură pentru a-l îndupleca.

— Nu aţi vrea să vorbim undeva, la căldură? Este o ceainărie chiar acolo.

Am arătat cu capul spre localul aflat la doar două clădiri distanţă, mulţumind cerului că localul se afla aşa de aproape.

— Se pare că au ciocolată caldă şi lapte. V-ar întări puterile dacă v-aţi plănuit o întreagă după-amiază de…

Mi-am muşcat buza. Nu ştiam ce cuvinte să folosesc pentru a descrie ceea ce făcea el, ţipând la bietele tinere. Din fericire, Mama Natură mi-a sărit în ajutor, deschizând cerurile şi scuturând norii de zăpadă şi bucăţele de gheaţă.

Înfrigurat, nefericit şi, acum, ud, domnul Cigrande ne-a urmat, îmbufnat, în ceainăria caldă. Mirosul de biscuiţi calzi şi unt ne-a întâmpinat, lăsând în urmă frigul de afară. Abia simţisem aroma că Thomas s-a şi repezit la o vitrină cu tarte şi prăjituri pentru ceai.

— Poţi veni la masă de îndată ce îţi termini flirtul neruşinat cu deserturile, Cresswell.

— Nu fi geloasă, dragostea mea! Te asigur, nimic nu este la fel de dulce ca tine.

Ochii lui au lucit amuzaţi, în timp ce eu l-am imitat pe domnul Cigrande şi l-am blestemat în barbă.

I-am împins repede pe Noah şi pe domnul Cigrande spre o masă din colţ, sperând că ne aflam suficient de departe de orice biet client hărţuit fie de un fanatic religios, fie de sălbaticul meu Thomas.

Câţiva ospătari s-au perindat pe la masa noastră, oferindu-ne varietăţi calde şi reci de mic dejun, alături de torturi şi biscuiţi, şi tot felul de creme şi budinci. Am luat câteva bucăţi de şuncă, o portocală

şi un biscuit bine crescut. Era cu adevărat o delicatesă să savurez o portocală iarna. Nu ştiam cum reuşiseră să găsească un asemenea fruct, dar eram foarte recunoscătoare pentru întâmplarea magică. Un alt ospătar ne-a adus un ibric cu ciocolată, iar eu am încuviinţat repede. Îmi lăsa gura apă după bogăţia gustului de ciocolată şi lapte înspumat. Nu doar lui Thomas îi plăceau dulciurile.

— Aş vrea să aflu mai multe despre demoni, a spus Thomas, fără menajamente, de îndată ce s-a aşezat la masă.

Şi-a aruncat un fruct de pădure în gură, apoi şi-a turnat nişte ciocolată caldă în ceaşcă.

— Ce vă amintiţi despre ei?

— *Ei?*

Domnul Cigrande s-a holbat la Thomas de parcă scăpase de la casa de nebuni.

— Care „ei”? Nu am văzut decât un demon. Şi unul singur este suficient pentru oricine.

— Vă cer scuze! a spus Thomas. Descrieţi-mi demonul! Încercaţi să vă amintiţi fiecare detaliu, chiar şi pe cel mai mic!

Domnul Cigrande a strâns bine ceaşca de ciocolată caldă. Părea precaut.

— Arăta ca un om obişnuit. Un tânăr. Chipeş, ca tine, dar nu aşa cum este descris Lucifer de obicei, în scripturi. Ochii lui, însă. Erau cu totul altceva. Aşa am ştiut că e un demon.

Noah a inspirat, dar a rămas tăcut pe când Thomas a clătinat subtil din cap.

— Ce anume la ochii lui i-a dat de gol adevărata natură?

Domnul Cigrande a rămas cu privirea pironită la băutura din ceaşcă, cu gura strâmbă. Fără furia caracteristică şi clopoţelul lui, părea un bărbat cu atât de multe riduri, pe cât avea fire de păr alb. Era trecut şi fragil, cu chipul acoperit de mustăţi albe. Nu mai arăta la fel de impozant ca atunci când striga la trecători.

— Când s-a uitat la mine, a zis el, întâlnind privirea fiecăruia dintre noi, am simţit că mă holbez

în ochii unui mort. O fi frig afară, dar ochii ăia…

Omul s-a strâns în paltonul lui.

— Mi-au dat fiori pe spinare. Erau ca nişte cuţite. Ca şi cum ar fi putut să-mi vadă fiecare gând şi ar fi ştiut exact cum să smulgă din mine.

— Hmm… Pun pariu că ochii lui erau la fel de deschişi la culoare precum apa oceanului, a zis Thomas, făcând acel lucru tulburător de parcă se afunda pe jumătate în mintea aşa-zisului demon şi pe jumătate citea indiciile imposibile pe care nimeni altcineva nu se obosise să le vadă.

Domnul Cigrande a tresărit şi s-a îndepărtat de masă.

— De unde ai ştiut?

— Ochii albaştri sunt un semn limpede prin care se poate recunoaşte un demon? a întrebat Thomas, fără a încerca să explice procesul complicat al deducţiilor sale.

— Nu doar un demon, a răspuns domnul Cigrande. Ci însuşi diavolul. Doar o creatură din iad le-ar fi putut ispiti pe acele fete.

Omul a clătinat din cap, iar chipul i s-a aprins.

— L-am privit ceva vreme, să ştiţi. Îndată ce am ştiut ce era cu adevărat. M-am uitat la el de aproape.

Omul s-a aplecat peste masă, aruncându-şi privirea de jur-împrejurul ceainăriei aglomerate.

— Nu se poartă ca un demon; asta e clar. Când a furat sufletul ultimei fete, părea să fie un înger. A întrebat-o dacă avea nevoie de ajutor, dacă era nouă în oraş. Le alege doar pe cele rătăcite de la calea cea dreaptă. Pe păcătoasele care l-au părăsit pe Domnul şi familiile lor. Sunt uşor de luat. De asta încerc să le sperii.

— Credeţi că femeile cuminţi, care stau în case şi învaţă scripturile sunt ferite de diavol? a întrebat Thomas.

Ochii lui s-au mutat scurt la mine, rugându-mă, tăcuţi, să îmi ţin gura. Eram mai mult decât bucuroasă să îl las să poarte acea conversaţie de unul singur.

— Doar cele păcătoase sunt în pericol?

— Nu face pe nebunul, a zis bătrânul. De ce ar fi păcătoasele în pericol? Sunt deja blestemate.

Bătrânul şi-a împăturit şi desfăcut şervetul.

— Femeile sunt în siguranţă în casele lor. Pot fi supravegheate şi îngrijite. Ele nu ştiu ce păcate le aşteaptă în lumea largă. Diavolul nu le vrea pe cele rele, domnule. Diavolul vrea să le ia sufletele înainte să devină rele de unele singure. Le vrea cât sunt bune. Altfel, ce mai rămâne de pervertit?

— Şi demonii? Ei ce vor?

— Să ducă diavolului încă şi mai multe suflete. Vor să îi facă pe plac ca să nu le joace feste.

— Ce fel de feste credeţi că joacă? am întrebat. În afară că fură femeile.

— Ce altceva să mai fie?

Domnul Cigrande s-a mişcat pe scaun, întorcându-se spre mine.

— Le duce în castelul lui din iad şi nu se mai întorc niciodată.

Noah l-a trimis acasă pe domnul Cigrande cu promisiunea că aveam să îl căutăm când vom căpăta vreo informaţie despre fiica lui dispărută. Thomas şi cu mine am urcat în trăsură şi, în timp ce ne aşteptam prietenul, Thomas a aşezat cărămida caldă astfel încât să îmi pot odihni piciorul pe ea.

— Ei bine? Ce zici de demon? am întrebat, înăbuşindu-mi un geamăt.

Căldura era tare plăcută!

Thomas a aşezat o pătură în jurul nostru, apoi şi-a îndreptat ochii spre stradă. I-am urmărit privirea, observând în stratul delicat de zăpadă mici rotocoale care îmi aminteau de nişte şerpi.

— A văzut un bărbat cu ochi albaştri vorbind unei femei pe stradă, a spus Thomas. Asta cred că este adevărat. Problema mea este cu afirmaţia lui că ar fi văzut acelaşi bărbat, făcând acelaşi lucru cu o altă femeie.

— Crezi că inventează?

— Nu! Comportamentul lui a fost destul de uşor de citit. Nu i-ai observat…

Thomas a clătinat din cap, văzându-mi încruntarea.

— Scuze, Wadsworth! Ce vreau să zic este că, atunci când l-am întrebat despre faptele demonului, domnul Cigrande a fost capabil să le redea fără probleme. Când l-am întrebat despre diavol şi despre dorinţele lui, a stat pe gânduri. Ca să îşi facă o idee despre care ar fi scopurile diavolului. Nu era o informaţie pe care să o fi avut. Nu am putut deduce dacă el chiar a fost martor la întâlnirea aceluiaşi bărbat cu o altă femeie sau dacă s-a gândit aşa de mult la prima întâmplare, încât a devenit confuz.

— Hai să discutăm ce informaţii sigure avem! am sugerat. Dacă ceea ce afirmă este adevărat, cum ne va ajuta asta să îl găsim pe bărbatul despre care spune că ar fi demonul?

Noah s-a întors în fugă la trăsură, bătându-şi palmele ca să se încălzească.

— Scuze! Ce credeţi?

— Tocmai ce încercam să ne dăm seama, am răspuns. Este, în mod clar, o pistă.

Vizitiul a plesnit din frâie, făcând caii să pornească la trap.

— Dacă îşi aduce aminte unde l-a văzut pe bărbat răpind-o pe prima femeie, a zis Thomas, pregătindu-se să îndure zgâlţâiala drumului, ar trebui să fii pe aproape, aşteptând. Să vezi dacă infractorul este suficient de îndrăzneţ să se întoarcă. S-ar putea ca domnul Cigrande să spună adevărul sau să mintă în legătură cu a doua vizită a demonului. Este ceva ce merită investigat.

Noah i-a aruncat o privire sceptică. Gura îi era încleştată.

— Nu îmi imaginez cum cineva ar fi aşa de nerod, încât să înfăptuiască aceeaşi infracţiune de două ori, în acelaşi loc.

— Probabil găseşte asta amuzant, a spus Thomas. Vânătoarea este palpitantă, dar la fel este şi ideea de a fi prins. Omul acesta este obsedat de necunoscut.

Este periculos. Ispititor. Îi face inima să pulseze şi pântecele să îl ardă de dorinţă.

Am strâmbat din nas, nevrând să mă gândesc la organele intime ale nimănui, sfredelite de durere sau altfel. În trăsură s-a lăsat liniştea, întreruptă doar de tropăitul copitelor pe piatra cubică. M-am gândit la detaliile acestui nou mister, încercând să-i înţeleg ciudăţeniile. Oricât aş fi urât să gândesc aşa ceva, credeam că m-aş fi simţit mult mai sigură pe teoriile mele dacă aş fi avut un cadavru pe care să îl studiez.

— Crezi că le ţine captive? am întrebat, temându-mă deja de răspunsul care ştiam că urmează.

Thomas şi-a coborât privirea la mine.

— Poate pentru un timp.

— Şi? a întrebat Noah. Ce face după aceea? Le dă drumul?

— Le ucide.

Thomas nu a observat culoarea scurgându-se din obrajii prietenului nostru. Ori, dacă observase, a preferat să nu spună nimic. Nu era nimic delicat în ceea ce privea crima.

— Îmi pare rău, prietene, dar acesta este un criminal în serie! Este foarte posibil să nu fie un simplu caz de persoane dispărute.

M-am uitat la Thomas, căutându-i secretele pe chip. Când mi-a întâlnit privirea, mi-am simţit stomacul strângându-se ca-ntr-o menghină. Criminalul acesta în serie era, fără îndoială, acelaşi pe care îl căutam şi noi. Sărmanul Noah! Nu ştia că era pe urmele celui mai cunoscut criminal al zilelor noastre.

TREIZECI ŞI CINCI
CREATURI ÎNTUNECATE

Proprietatea bunicii
Chicago, Illinois
12 februarie 1889

Era un contrast cumplit între a sta comod la căldură şi a citi despre femei dispărute care erau probabil moarte. M-am uitat la notiţele mele până când privirea mi s-a înceţoşat, încercând să găsesc o legătură între cazul nostru şi cazul lui Noah. Femeile dispărute aveau vârste cuprinse între nouăsprezece şi treizeci de ani. Culoarea părului şi conformaţia variau la fel de mult precum mediul din care proveneau. Singura trăsătură comună pe care păreau să o împărtăşească era faptul că toate dispăruseră pur şi simplu într-o zi şi nu mai fuseseră văzute de atunci.

Nu mi-am dat seama că am apăsat atât de puternic cu peniţa, încât cerneala s-a împrăştiat pe toată foaia. Mi-am ridicat timidă ochii, dar Thomas părea să fie mai mult îngrijorat decât amuzat. Sinceră să fiu, şi eu eram din ce în ce mai îngrijorată, cu fiecare oră care trecea.

Umbrele violet, aproape negre, de sub ochii mei trădau cât de puţin dormisem. Deşi eram extenuată în fiecare seară, mintea mea nu voia să se odihnească. Era o roată a stresului care se învârtea constant. Nathaniel. Jack Spintecătorul. Domnişoara Whitehall. Înălţimea Sa, lordul Creswell. Femei dispărute. Thomas. Unchiul. Fiecare persoană venea cu setul ei de griji până când mă trezeam că stăteam în capul oaselor în pat, încercând să respir.

— Cred că trebuie să lăsăm lucrurile astea pentru mâine, a spus Thomas, cu atenţia încă îndreptată

asupra mea.

După cum îl cunoşteam, probabil îmi citea gândurile înainte de a le avea.

— Se face târziu. Tu nu trebuie să îţi faci somnul de frumuseţe, dar eu vreau să mă menţin cât de chipeş se poate.

Aproape am pufnit. Somn! De parcă m-aş fi putut cufunda fericită în braţele repausului când lumea mea era guvernată de haos! Am trecut la următoarea pagină a jurnalului fratelui meu şi am ezitat. Era singura pagină împăturită… ca şi cum ar fi fost ascunsă.

Sau era menită să marcheze locul pentru a fi uşor de găsit.

— Audrey Rose?

— Hmm?

M-am uitat scurt la el, întorcându-mi imediat privirea la jurnal. O însemnare scrisă de mâna fratelui meu mă privea înapoi. Era aproape ca o poezie, deşi era doar aceeaşi propoziţie scrisă la intervale diferite.

O senzaţie arzătoare a început să mă roadă în piept.

Sunt vinovat
de multe păcate, dar
crima nu
este unul dintre ele.
Sunt vinovat de multe păcate,
dar crima nu este unul dintre ele.
Sunt vinovat de multe păcate, dar crima nu este unul dintre ele.

Dacă era adevărat… Am închis ochii, pentru că mi se părea că tavanul începuse brusc să se prăbuşească. M-am străduit să respir încet. Dacă nu reuşeam să mă calmez acum, aveam să trec iar prin aceleaşi spaime ca în trecut. Dar dacă Nathaniel spunea adevărul…

— Am spus că mă duc să mă culc, Wadsworth. Vrei să vii cu mine?

— Mmmh.

Am bătut cu vârful stiloul pe masă. Era ciudat ca fratele meu să fi avut atât de multe articole despre femei care dispăruseră, dacă *nu* el le făcuse rău. Nu înţelegeam ce rol avea în toată această încurcătură, dar, conform cuvintelor scrise cu mâna lui, nu omorâse pe nimeni. Dacă puteam să am încredere în el sau nu era însă o altă poveste. Putea fi pur şi simplu altă mască pe care o crease pentru a ascunde cine era cu adevărat.

— M-am hotărât să cresc păianjeni. Cred că pot face bani buni dacă îi dresez să danseze pe muzică. S-ar putea să mă ajute să scap şi de fobie. Asta, dacă nu crezi că ar fi mai bine să cresc cocoşi dansatori.

Mi-am dat o şuviţă de păr pe după ureche, pe jumătate ascultându-l pe Thomas, pe jumătate uitându-mă la mărturisire. Cu cât descopeream mai multe, cu atât eram mai nesigură.

— Odată, m-am atârnat dezbrăcat de grindă, prefăcându-mă că sunt un liliac. Nu-i aşa că e interesant?

— Mm-hm?

— Wadsworth! Trebuie să îţi mărturisesc ceva. Ceva ce ar fi trebuit să menţionez de mult. Sunt dependent de romanele de dragoste. Câteodată plâng la final. Ce pot să spun… Mor după finalurile fericite.

— Ştiu.

Mi-am luat ochii de la jurnal şi m-am luptat să nu zâmbesc.

— Mi-a spus Liza.

— Ce nemernică!

Thomas s-a prefăcut supărat, dar era, în mod clar, fericit că reuşise să îmi distragă atenţia de la muncă.

— Mi-a promis că nu o să spună nimănui.

— Ah, nu îţi face griji, prietene! Să zicem doar că mi-a arătat teancurile de sub patul tău. *Sedusă şi lacomă* sună interesant. Vrei să vorbim despre asta?

Un zâmbet ştrengăresc i-a apărut pe buze. Mă aşteptasem să fie timid când venea vorba despre

gusturile lui în materie de cărţi, dar, în mod evident, mă înşelasem.

— Aş prefera să îţi arăt cum se termină.

— Thomas! l-am avertizat.

A mimat că îşi încuie buzele, dar, în loc să arunce cheia imaginară, a pus-o în buzunarul interior al sacoului.

— Cum interpretezi asta? „Sunt vinovat de multe păcate, dar crima nu este unul dintre ele."

— Fratele tău a scris asta? a întrebat Thomas, scărpinându-se în cap. Sincer să fiu, nu ştiu ce să spun. Nathaniel părea să fie Jack Spintecătorul, mai ales în noaptea când l-am confruntat, în laboratorul său. Din moment ce avem mai multe crime săvârşite în acelaşi stil, iar el este cu siguranţă mort, putem spune că implicarea sa în acele omoruri este o minciună. Cel puţin parţial. Cine ştie despre ce altceva a mai minţit?!

Frustrată, m-am întors la munca mea. Nu ştiu cât timp trecuse, poate doar câteva minute, dar o asemănare mi-a atras atenţia într-un final. Mi-am lăsat jurnalul deoparte şi am căutat ziarul. Iată! O bună parte dintre femeile răpite sau omorâte, atât în Londra, cât şi în Chicago, fie se îndreptau spre muncă, fie îşi căutau un loc de muncă în momentul crimei. Era o foarte mică legătură, dar era poate singura care merita să fie urmărită. Am citit articolul legat de cea mai recentă dispariţie din Chicago.

Fata fusese ultima dată văzută coborând din tren în apropiere de Expoziţie. Mi-am notat informaţia, urând că nu puteam face mai mult. Voiam să întorc străzile pe dos, să dărâm uşi şi să cer oamenilor să bage de seamă. Oameni iubiţi de cineva dispăruseră. Câteva clipe mai târziu, am mai găsit un anunţ referitor la o persoană dispărută. O anume Julia Smythe. Ea şi fata ei, Pearl, nu mai fuseseră văzute din Ajunul Crăciunului.

Am notat şi lucrul acesta. Thomas adormise la masă, cu braţele întinse în faţa lui, sforăind încet. În ciuda preocupării mele, am zâmbit larg.

O oră mai târziu, un buştean a pocnit în şemineu şi l-a trezit. Thomas s-a uitat în jur debusolat, de parcă cineva se strecurase în cameră şi mă atacase. Odată ce s-a liniştit şi s-a trezit complet, s-a uitat la mine.

— Ce este?

Am împins spre el mai multe articole pe care le tăiasem din ziar.

— Poliţiei de ce nu îi pasă? am întrebat. De ce nu sunt mai mulţi oameni care să caute pe străzi?

Am ridicat bucata de hârtie. Numai acolo erau trecute peste treizeci de femei, toate dispărute în câteva săptămâni.

— Este absurd! În ritmul ăsta vor dispărea câteva sute într-un an. Când vor fi destul de multe ca să înceapă să investigheze?

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat când s-au aprins toate luminile deodată la expoziţie? a întrebat Thomas, acum, că orice urmă de oboseală îi dispăruse.

Era o schimbare de subiect ciudată, dar am dat din cap şi i-am făcut jocul.

— Oamenii au plâns. Unii au spus că era magic – cel mai frumos lucru pe care l-au văzut vreodată.

— Ştii de ce au plâns? Expoziţia este un triumf strălucitor al artei şi al ştiinţei. Cei mai talentaţi oameni din America au contribuit la crearea unuia dintre cele mai suprarealiste locuri văzute vreodată. Numai roata lui Ferris[15] este o incredibilă reuşită a ingineriei. Peste două mii o sută de pasageri pot urca în ea, în acelaşi timp, zburând prin văzduh la aproape nouăzeci de metri înălţime. Dacă ceva atât de mare poate fi construit, orice este posibil. Ce înseamnă Epoca de Aur dacă nu vise poleite şi fantezii bizare aduse la viaţă?

Thomas a clătinat din cap.

— Dacă poliţia ar recunoaşte numărul uluitor de tinere care lipsesc, asta ar fi o pată adusă acestui loc, visul american întruchipat. Oraşul Alb s-ar

transforma într-un loc al păcatului. O reputaţie pe care Chicago încearcă disperat să o schimbe.

— Este îngrozitor! am spus. Cui îi pasă dacă reputaţia Oraşului Alb este pătată? Un bărbat, cel mai probabil Jack Spintecătorul, vânează femei. De ce nu este asta mai presus decât un vis prostesc?

— Îmi imaginez că este similar cu războiul; întotdeauna există victime şi se fac sacrificii. Se întâmplă să trăim într-o perioadă în care femeile tinere şi independente sunt considerate ca fiind neesenţiale când le compari cu lăcomia. Ce înseamnă câteva femei „compromise moral" în faţa viselor?!

— Minunat! Deci lăcomia bărbaţilor poate condamna femei nevinovate, iar noi ar trebui să stăm liniştiţi, fără să scoatem un cuvânt.

— Din păcate, nu cred că doar bărbaţii îşi doresc să păstreze iluzia. Aceasta este o naţiune de puritani, construită pe noţiuni simple de bine şi rău. Să admiţi că diavolul a călcat pe aceste străzi înseamnă să le admiţi cele mai adânci temeri. Ceva ce *arăta* ca Împărăţia Cerurilor era de fapt regatul diavolului. Imaginează-ţi ce ar însemna această descoperire! Niciun loc nu ar mai părea sigur. Speranţa ar fi înlocuită de frică. Noaptea s-ar aşterne pentru totdeauna. Dacă e un lucru pe care omul îl preţuieşte mai mult decât lăcomia, acela este speranţa. Fără visători, civilizaţiile s-ar prăbuşi. Gândeşte-te la inspectorul din New York! Un indiciu că Spintecătorul ar fi fost în oraşul lui a fost suficient pentru a-l face să înnebunească.

M-am uitat fix la şemineu, privind cum flăcările se ridicau şi devorau întunericul. Lumină şi întuneric, pentru totdeauna în conflict. Sarcina noastră părea să fie mai intimidantă ca niciodată. Eram sigură pe mine cu un bisturiu în mână, căutând răspunsurile în carne. Dar nu existau cadavre de la care să pretind informaţii. Niciun mister fizic pe care să îl disec.

— Cum rămâne cu femeile dispărute? Ce se întâmplă cu visurile lor? am întrebat încet. Oraşul

ăsta trebuia să fie şi scăparea lor.

Thomas a rămas tăcut pentru o clipă.

— Ceea ce înseamnă cu atât mai mult că trebuie să luptăm pentru ele.

Mi-am luat hârtiile, cu un avânt reînnoit în misiunea noastră. Dacă acest criminal îşi dorea o luptă, atunci exact de asta urma să aibă parte. Aveam să lupt până la ultima suflare.

Era aproape miezul nopţii când am descoperit un detaliu care îmi scăpase. Domnişoara Julia Smythe, femeia dispărută împreună cu copilul ei, fusese ultima dată văzută plecând de la locul ei de muncă, unde activa ca lucrătoare la ghişeul unei farmacii din districtul Englewood al oraşului Chicago. M-am frecat la ochi. Nu era mult, dar măcar era un obiectiv pentru a doua zi – începutul unui plan. Am fi putut să întrebăm prin acel cartier, în caz că cineva văzuse ceva ieşit din comun.

Thomas m-a privit întrebător, pe măsură ce adunam bucăţile tăiate din ziar şi le băgăm în jurnalele lui Nathaniel, care conţineau şi ele pasaje despre femei dispărute.

— I le voi arăta unchiului, am spus. El m-a învăţat că nu există coincidenţe când este vorba despre o crimă. Dacă nu era sigur pe codul lui *Frankenstein,* atunci asta va fi mai greu de ignorat. *Ceva* se întâmplă aici. Trebuie doar să mai treacă puţin timp până când cadavrele vor începe să apară.

Păsări din familia Corvidelor: patru exemplare, incluzând o cioară, un corb şi o cioară de câmp.

TREIZECI ŞI ŞASE
UN STOL DE CIORI

South Side
Chicago, Illinois
13 februarie 1889

Unchiul, Thomas şi cu mine am intrat în sediul poliţiei ca un stol de ciori, fluturându-ne mantiile negre şi aruncând priviri agere. Sunetul bastonului meu îmi amintea de bătăile în geam ale faimosului corb din poemul din Edgar Allan Poe. Speram că poliţia din Chicago avea să se simtă ameninţată de blestemul nostru veşnic dacă ne ignora dovezile. Cineva trebuia să îi tragă la răspundere pe oamenii legii pentru lipsa lor de interes. Eram încântată că unchiul era din nou de partea noastră.

Nu îi trebuise prea mult timp să înceapă să îşi răsucească vârfurile mustăţii când îi arătasem ultima dovadă găsită. Fusese de acord: pe străzile acelui oraş umbla, fără îndoială, un criminal în serie. Tinerele nu dispăreau, pur şi simplu. Sau, cel puţin, nu într-un număr aşa de mare cum se întâmplase în ultimele câteva săptămâni. Cineva le vâna ca pe nişte prăzi.

Lipsa cadavrelor îl îngrijora pe unchiul meu. Se întreba unde le ţinea criminalul. Sigur nu săpase peste treizeci de morminte în oraşul Chicago. Aşadar, unde erau? Nu voia să facă legătura dintre acele crime şi cele ale Spintecătorului fără vreo altă dovadă, dar nici el nu putea nega bănuiala că ne apropiam. Iar acum eram pe cale de a cere nişte răspunsuri.

Unchiul s-a oprit în dreptul unui birou la care şedea o tânără, bătând corespondenţa la maşina de scris.

— Bună dimineaţa! Sunt doctorul Jonathan Wadsworth, medic legist în Londra. Am sunat mai devreme.

Unchiul şi-a dres glasul când a văzut că tânăra încă nu îşi ridicase privirea.

— Inspectorul general este aici?

Tânăra şi-a purtat privirea de la unchiul meu, la Thomas, înainte să se oprească asupra mea. A clătinat din cap. În Anglia, numele unchiului meu însemna ceva. Nu ne mai aflam în Anglia, iar privirea ei placidă indica faptul că nu auzise niciodată de numele faimosului legist. Ciudat, din moment ce era menţionat în legătură cu crimele Spintecătorului, peste tot în lume.

— Îmi pare rău! a zis ea, nepărând deloc sinceră, dar totuşi politicoasă. Domnul Hubbard nu se simte momentan foarte bine. Vreţi să îi transmit un mesaj?

Am studiat chipul femeii. Era tânără. Independentă. Cineva care tânjea să îşi croiască propria cale fără a se sprijini pe altcineva. Îmi imaginam că nu se născuse acolo şi că lăsase în urmă confortul şi locurile familiare, împreună cu toţi cei dragi. Era exact genul de persoană spre care era atras criminalul nostru. *Ar fi putut* la fel de bine să fie următoarea victimă. Oricine s-ar fi putut regăsi în acea situaţie.

— Este destul de urgent, am zis. Credem că avem informaţii care i-ar fi de folos în legătură cu dispariţia mai multor tinere.

Fata a părut să ezite, privindu-mă cu aceeaşi curiozitate pe care i-o arătasem şi eu. Pesemne că trebuie să fi arătat la fel de fascinantă – o femeie tânăra care lucra cu un medic legist.

Pentru un moment, am crezut că fata avea să facă o excepţie pentru noi.

— Chiar nu se simte bine, a zis ea, în final. Aveţi o carte de vizită sau o adresă la care vă poate contacta?

Unchiul a rămas în urmă ca să se asigure că mesajul lui şi adresa erau notate de secretară, în timp ce Thomas şi cu mine am aşteptat în faţa

clădirii. Lumina soarelui încerca să îşi facă loc printr-o pătură groasă de nori. Încercarea ei părea să decurgă la fel de bine ca a noastră.

— Ce putem face? am întrebat, făcând găuri în zăpadă, cu bastonul. Să stăm cu mâinile în sân, bând ceai şi mâncând tort, până ce apare un cadavru?

— Am putea încerca să vorbim cu prietenii femeilor dispărute.

Thomas m-a privit tropăind în zăpadă.

— Deşi am putea aştepta puţin.

I-am aruncat o privire aprigă.

— Doar nu sugerezi că sunt incapabilă, nu?

Fără să îi pese sau îşi facă griji din cauza oamenilor care treceau pe lângă noi, pe stradă, Thomas m-a tras de palton până ce ne-am apropiat suficient de mult cât să ne simţim respiraţia.

— Tu, draga mea, eşti cea mai capabilă persoană pe care am avut fie plăcerea, fie neplăcerea, în cele mai multe cazuri, să o întâlnesc.

Thomas m-a sărutat pe frunte.

— Îţi sugerez să vedem ce are Noah de spus.

— Noah?

Thomas mi-a zâmbit.

— A trimis o telegramă în dimineaţa aceasta. Are informaţii noi pe care ar vrea să ni le împărtăşească în persoană.

— Hei, voi!

Noah sărea prin zăpadă. Zâmbetul lui contagios i se lăţea pe faţă. Se ţinea de pălărie în timp ce traversa trotuarul aglomerat pentru a ajunge în faţa noastră.

— Aţi avut noroc?

Tânărul a arătat spre secţia de poliţie. După ce a trecut cu privirea peste găurile pe care le lăsasem în zăpadă, şi-a răspuns propriei întrebări.

— Nu o luaţi personal! Nimeni din acest oraş nu vrea să accepte faptul că se întâmplă ceva rău. Cred că asta o să alunge oamenii din celebrul Oraş Alb. Ca şi cum ar putea ţine ceva oamenii departe de roată.

Noah şi-a dat ochii peste cap.

— Mă îndrept într-acolo chiar acum şi m-am gândit că v-ar plăcea să veniţi cu mine.

Thomas a cercetat repede chipul lui Noah, şi îmi imaginam că ştia deja răspunsul înainte de a pune întrebarea, dar încerca doar să fie politicos.

— O altă tânără dispărută?

— Da!

Noah s-a scărpinat în cap, gânditor.

— Lucra în cadrul târgului. M-am gândit să îmi bag puţin nasul şi să văd ce pot afla. Garda columbiană este foarte discretă.

— Garda columbiană? am întrebat. Ce este asta?

— O trupă de elită a poliţiei.

Noah nu părea prea impresionat.

— Oraşul Alb este aşa de mare, încât are nevoie de propria lui forţă de poliţie. Poartă şi uniforme stupide. Cu tot cu cape. Consiliul a considerat că ar arăta bine, ştiţi, s-ar potrivi cu cât de nobil arată locul.

Lăsând la o parte discuţia cu privire la costume, mi-am întors privirea spre Thomas. A dat uşor din cap. Era o pistă promiţătoare. Am inspirat aerul rece, simţindu-mă deja mai energică.

— Hai să ne întoarcem în Oraşul Alb, ce ziceţi?

După ce Thomas a alergat înăuntru şi l-a anunţat pe unchiul care ne erau planurile, am pornit spre Expoziţia Mondială.

În ciuda norilor care acopereau cerul, roata enormă tăia ca o lamă în atmosfera sumbră prin însăşi măreţia ei. De fapt, era greu să crezi în altceva decât magie în Oraşul Alb. Chiar ştiind despre dispariţia tinerei, nu m-am putut abţine să nu rămân cu respiraţia tăiată în faţa roţii gigantice ce se învârtea pe cer. Urca două mii de oameni spre văzduh. Şi, în timp ce mă uitam la ea, mie tot mi se părea imposibil să cred. Fusesem impresionată de imagini cu Turnul Eiffel în timpul Expoziţiei Universale de la Paris, dar roata lui Ferris era cel mai magnific lucru pe care îl văzusem vreodată.

Thomas era lângă mine, uitându-se la invenţia enormă. Când mi-a surprins privirea, i-am citit pe chip o urmă de tristeţe, dar el a reuşit să o alunge pe dată. M-am întins şi i-am cuprins mâna. Nu era nevoie să spună ceva; ştiam ce simţea. Ce îşi dorea. Şi eu îmi doream acelaşi lucru. Ar fi fost minunat să fim genul de cuplu tânăr care cumpără cutii de Cracker Jack şi aşteaptă la coada uriaşă pentru cursa incredibilă. Am fi discutat aprins despre atacurile date asupra diligenţelor de către Buffalo Bill, ne-am fi minunat de cât de autentice păreau, vorbind cu obrajii aprinşi de emoţie. De îndată ce ne-am fi urcat în roată şi am fi fost sus, în văzduh, poate că Thomas mi-ar fi furat un sărut. Dar noi nu eram acel cuplu. Noi aveam de dus la bun sfârşit o investigaţie criminalistică.

L-am urmat pe Noah prin mulţimea de oameni. Thomas mă ţinea strâns, ca să nu fim separaţi de puhoi. În ciuda clădirilor şi a noilor tehnologii expuse, cred că mulţimea era spectacolul cu adevărat remarcabil. Zeci de mii de oameni umblau încolo şi încoace. Era cea mai mare adunare pe care o văzusem.

Ne-au trebuit aproape două ore, în ritmul melcului, dar, în cele din urmă, am ajuns la un pavilion micuţ, ascuns în spatele Curţii de Onoare. Nişte plante uriaşe îl ascundeau de privirile trecătorilor, iar dacă Noah nu ar fi ştiut încotro să se îndrepte, sunt sigură că am fi trecut pe lângă el.

Noah a bătut la uşă – o bătaie care semăna cu codul Morse –, apoi s-a dat înapoi pe când nişte paşi grei s-au auzit îndreptându-se spre noi. Ne-a întâmpinat un bărbat corpolent, cu obraji roşii.

— Domnul Hale, presupun?

Noah a făcut un pas înainte şi şi-a înclinat pălăria.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat întrevederea cu mine, domnule Taylor! Aceştia sunt asociaţii mei, domnul Cresswell şi domnişoara Wadsworth.

Noah şi-a întins braţul, ca să ne prezinte. Bărbatul mai în vârstă a mijit ochii.

— Se află aici ca să facă observaţii, a adăugat Noah, minţind. V-ar deranja dacă am intra sau aţi prefera să discutăm afară?

Domnul Taylor a clipit, ca şi cum şi-ar fi limpezit gândurile, apoi ne-a făcut semn să intrăm.

— Este mai bine să nu atragem atenţia asupra noastră. Intraţi!

Înăuntru, am fost surprinsă să găsesc un birou mic, dar excelent organizat. Spaţiul limitat fusese bine pus în valoare – patru mese de birou erau distribuite în mod egal într-o parte şi în cealaltă, creând un culoar; trei dintre ele erau ocupate de dactilografe tinere. Domnul Taylor ne-a condus spre un al cincilea birou, parţial ascuns de un paravan ornat. A tras un scaun şi l-a aşezat lângă celelalte două, care se aflau deja acolo.

— Luaţi loc! Vă rog!

De îndată ce ne-am făcut comozi, Noah a început să îşi pună întrebările.

— Ce îmi puteţi spune despre domnişoara Van Tassle? Există vreun amănunt deosebit în legătură cu starea ei de spirit ultima dată când aţi văzut-o? Chiar şi cel mai nesemnificativ detaliu ne-ar putea ajuta. Familia ei este cumplit de îngrijorată.

Domnul Taylor s-a înclinat peste biroul său, sprijinindu-şi mâinile în faţă.

— Nu a lipsit nici măcar o zi de la muncă. Întotdeauna sosea aici cu zâmbetul pe buze. Cred că se mutase în oraş de doar câteva luni, dar era foarte discretă, aşa că niciunul dintre noi nu cunoaşte foarte multe detalii despre viaţa ei din afara biroului.

— Chiar nu a mărturisit nimic personal vreuneia dintre celelalte dactilografe? a insistat Noah. Vreun bărbat care să o fi curtat…

Domnul Taylor a clătinat din cap.

— Când aţi sunat mai devreme, am organizat o şedinţă cu toată lumea. Le-am cerut să îmi spună dacă ştiu ceva. Înainte de a se angaja aici, a lucrat la o farmacie de pe 63rd Street. Nu a spus nimănui de ce a renunţat la acel post; am presupus că fusese din

cauza salariului. Noi funcţionăm aici abia de o săptămână şi un pic.

Thomas s-a bătut cu degetele pe pulpă, dar nu a întrerupt interogatoriul lui Noah. Prietenul nostru şi-a aruncat privirea spre noi şi am văzut că se simţea înfrânt.

— O lua vreodată cineva de aici, la sfârşitul programului, sau o aducea la muncă?

— Nu, mi-e teamă că…

Domnul Taylor s-a sprijinit în scaunul lui, încruntându-se.

— De fapt, a fost cineva. Un tânăr a trecut pe aici în urmă cu vreo două zile. Purta un melon şi un palton asortat. Părea să fie un domn respectabil. Nu sunt sigur… Dolores? a strigat el brusc, cerându-şi scuze din priviri.

O fată a băgat capul de după paravan.

— Îţi aminteşti de ce a venit aici acel domn? Acela care a plecat cu Edna?

Fata s-a încruntat un pic, apoi a părut că îşi aduce aminte.

— Nu am putut auzi prea bine, dar a zis că ar avea banii ei.

Tânăra a ridicat din umeri.

— Cred că era fostul ei patron, dar Edna nu a vorbit cu noi după ce a plecat acel domn.

Noah i-a mulţumit domnului Taylor pentru timpul acordat, apoi am ieşit cu toţii. Thomas mi-a oferit braţul şi l-am acceptat. Ne-am despărţit de Noah aproape de intrarea în Curtea de Onoare. Trebuia să se oprească la biroul agenţiei Pinkertons, care se afla în colţul opus al oraşului.

Am pornit agale, fiecare dintre noi pierduţi în propriile gânduri, când un detaliu aproape insignifiant mi-a răsărit în minte.

— Ia stai!

L-am oprit pe Thomas, amintindu-mi ce văzusem pe o hartă a oraşului Chicago.

— 63rd Street; cred că se află în Englewood. Trebuie să mergem la acea farmacie imediat. Până acum, două femei dispărute au fost ultima dată

văzute în acel cartier sau au avut o legătură cu o farmacie de acolo – Julia Smythe, cu fiica ei, Pearl, în Ajunul Crăciunului, şi acum domnişoara Van Tassel.

Şi domnişoara Minnie Williams, actriţa lui Mefistofel, care abia începuse munca acolo. Nu o cunoşteam bine, dar nu voiam să dea nas în nas cu criminalul nostru, mai ales din moment ce părea să dea târcoale prin cartier.

Thomas a arătat spre cer. Era de un roz prăfuit, cu nuanţe de violet şi negru. M-am uitat la soarele care scăpăta la orizont, întrebându-mă cum de nu observasem cât de târziu se făcuse. Thomas a chemat o trăsură.

— Mi-e teamă că aventura noastră va trebuie să aştepte până dimineaţă. Majoritatea magazinelor închid la lăsarea întunericului.

Aş fi vrut să îl contrazic, să îi spun că ucigaşului nostru nu îi păsa de ce moment al zilei era, că avea să îşi continue îndeletnicirile sinistre, dar, înainte să pot rosti ceva, cerul s-a deschis. Ploaia a început să cadă aprig în jurul nostru, asigurându-se că nimeni nu avea să mai pândească pe afară acum.

Thomas şi-a ţinut paltonul deasupra capului meu, încercând să mă protejeze de ce era mai rău înainte să mă împingă repede în birjă. Am rămas amândoi tăcuţi, privind cum Oraşul Alb dispărea în urma noastră. De aici, clădirile se înălţau la orizont ca nişte degete frânte întinse spre cer. Era un gând morbid.

Pe când roţile trăsurii uruiau pe pietre, iar ploaia îngheţată ne bătea pe acoperiş, speram că vremea nu prevestea alte lucruri mai rele.

O farmacie victoriană, Plough Court Pharmacy, 1897.

TREIZECI ŞI ŞAPTE
O REŢEA

South Side
Chicago, Illinois
14 februarie 1889

Am expirat, aruncându-mi privirea de la o alee la alta. Străzile din Chicago păreau să îi devoreze pe aceia care nu erau familiarizaţi cu ele, lăsând nimic în urmă.

— Neroadă! mi-am zis în barbă.

Nu ştiam de ce îmi imaginasem că ar fi fost o sarcină uşoară să iau un tramvai în loc să închiriez o trăsură. Thomas m-a lăsat să aştept la colţul străzii pe când a intrat în cel mai apropiat magazin ca să ceară indicaţii. Cel puţin nu mă rătăcisem singură.

— Domnişoara, v-aţi pierdut?

Un bărbat pe la douăzeci de ani, purtând un palton elegant şi o pălărie asortată, s-a apropiat de mine, dar fără a fi nepoliticos.

— Oraşul acesta este imposibil.

Mi-am aruncat o mână în sus, indicând întreaga zonă.

— Cel puţin New Yorkul este un fel de reţea. Există vreo douăsprezece străzi „Washington”, şi asta nu este tot!

— De fapt, şi Chicago este dispus sub forma unei reţele şi este destul de uşor de explorat îndată ce ai exersat puţin.

Ochii lui au sclipit amuzaţi.

— Se tot adaugă districte noi şi de aceea există atât de multe străzi cu acelaşi nume. Presupun că sunteţi din Anglia?

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Sunt din Londra.

— Vă aflaţi cam departe de casă.

Tânărul s-a uitat prietenos la mine.

— Aţi venit aici pentru expoziţie?

— Logodnicul meu şi cu mine am sosit aici din mai multe motive.

A recunoaşte că ne aflam aici ca să-l vânăm pe Diavolul din Oraşul Alb mi se părea a fi un pic prea mult pentru a împărtăşi cu un străin.

— Ştiţi unde aş putea găsi această farmacie?

I-am arătat adresa pe care Minnie Williams o scrisese când îmi fusese prezentată după spectacolul lui Mefistofel.

— Am crezut că aceasta este strada Wallace, dar se pare că m-am învârtit în loc.

Omul mi-a luat scrisoarea, apoi s-a întors.

— Este chiar acolo. Vedeţi magazinul de bijuterii?

M-am uitat încotro arăta cu mâna, abia reuşind să disting o pancartă mică. Clădirea se afla încă la o bună distanţă. Trebuie să fi fost acelaşi magazin unde domnişoara Smythe fusese văzută ultima dată.

— Vi se alătură şi logodnicul dumneavoastră? Sau v-aţi pierdut de una singură?

Un sentiment inconfortabil mi-a şerpuit prin trup. L-am studiat, discret, pe tânăr – era un om obişnuit. Cu excepţia culorii de cobalt a ochilor lui; erau fascinanţi. Am încercat să mi-l imaginez înhăţând femei de pe străzi şi spintecându-le, dacă ar fi fost alunecosul Spintecător. Domnul Cigrande spusese că demonii care îi luaseră fiica aveau ochii deschişi la culoare, dar ochii acelui bărbat erau de un albastru-închis.

— Nu ar trebui să îi spunem logodnicului dumneavoastră despre asta? a insistat el.

— Logod…

Thomas a apărut de după colţul clădirii chiar în clipa aceea, îndreptându-şi imediat privirea asupra tânărului, în felul lui caracteristic. Ştiam că identifica deja fiecare detaliu şi că le cataloga pentru mai târziu. Chipul lui însă era de necitit.

— Dumneata trebuie să fii logodnicul, a zis tânărul, zâmbind şi mai luminos. Vă supravegheam tânăra domnişoară.

— Da, păi, domnişoara mea nu are nevoie de supraveghere.

Thomas nu a răspuns la zâmbetul omului.

— Apreciez supunerea din partea câinilor mei, nu a soţiei. Ea este liberă să facă aşa cum doreşte.

Am încercat să nu oftez. Iubeam cum Thomas nu se sfia niciodată să îşi împărtăşească cele mai intime opinii, dar trebuia să lucrăm la modul în care le exprima, pe viitor.

— Nu am vrut să vă jignesc.

Tânărul a ridicat mâinile.

— Dacă a existat vreodată un oraş în care femeile să se simtă libere să facă aşa cum îşi doresc, atunci acel oraş este Chicago.

Bărbatul părea destul de sincer.

— Sper să vă priască şederea. Să vizitaţi expoziţia pe timpul nopţii… este ceva spectaculos.

Dând scurt din cap, tânărul a traversat strada şi a dispărut după următoarea clădire. Thomas l-a urmărit cu privirea înaintea de a-şi înlănţui braţul cu al meu.

— Din câte se pare, noi doi suntem genii la rezolvarea crimelor, dar absolut groaznici în ceea ce priveşte identificarea faţadelor de magazine. Adresa pe care o căutăm este…

— Chiar acolo, am terminat eu, zâmbindu-i larg. Hai să nu spunem nimănui cât de prost ne orientăm în spaţiu!

Un clopoţel a sunat plăcut deasupra noastră în timp ce am intrat în farmacie. Thomas m-a abandonat imediat în favoarea unei mese pline cu cuburi de zahăr. A ridicat o cutiuţă, inspirând aroma de parcă era un buchet de flori proaspete. Abia că nu mi-am dat ochii peste cap. Ne aflam acolo din cauza unei bănuieli că Spintecătorul frecventa acel loc, şi iată, Thomas era fascinat de bomboane!

— Cu lămâie.

Thomas a ridicat alta.

— Mentă.

A strâns cutia la piept, uitându-se, sfios, la mine.

— Imaginează-ţi ce gust ar avea în cafea sau în ceai!

— Acele cuburi de zahăr infuzate sunt cele mai vândute produse.

O tânăra pe care o cunoşteam a ieşit de după tejghea, întâmpinându-ne cu un zâmbet contagios.

— Domnişoara Wadsworth! Domnule Cresswell!

— Domnişoară Williams, am zis, îmbrăţişând-o călduros pe Minnie. Ce bucurie să te revăd! Cum merge cursul de stenografie?

— Bine! Sunt întotdeauna atât de multe lucruri de făcut, aşa că sunt destul de ocupată. Îmi împart timpul între terminarea acelui curs şi munca aici, în farmacie, până când Henry va angaja altă fată. Am închiriat câteva camere la etaj şi vă spun, nu pot ţine pasul. Este greu să găseşti angajaţi de încredere în ultima vreme. Toată lumea vrea să fie la expoziţie, nu blocată în spatele unei tejghele.

Minnie şi-a lipit un zâmbet pe buze, deşi faţa nu i se luminase aşa cum se întâmplase pe scenă.

— Am vorbit destul despre muncă! Sunt aşa de încântată că aţi venit să mă vedeţi!

Fata a ridicat o mână, arătându-ne o verighetă frumoasă.

— Ne-am căsătorit acum câteva zile! A fost o ceremonie mică şi intimă, dar nu am fost nicicând mai fericită. Henry ne-a găsit o casă în Lincoln Park. Aproape ne-am instalat şi mi-ar plăcea să ne vizitaţi. El o să călătorească o vreme, aşa că voi fi singură în ditai casa. Nu că mă plâng – este absolut încântătoare!

Privirea ei s-a îndreptat spre Thomas, care încă ridica fascinat cutiuţe cu zahăr, inhalându-le aromele.

— Puteţi lua câteva, domnule Cresswell. Sunt sigură că pe Henry nu l-ar deranja.

Thomas şi-a ridicat privirea plină de speranţă către mine.

— Sunt logodnica ta, nu stăpâna ta, Cresswell.

De fapt, teoretic, nu eram nici una, nici alta. Pesemne că mă încruntasem, căci ochii lui Thomas s-au transformat în două băltoace negre care luceau poznaş. M-am pregătit pentru replica neobrăzată care stătea să îi iasă din gură, pentru a-mi distrage atenţia. Uitând de cuburile de zahăr, a aruncat cutiile la o parte şi m-a muşcat uşor de ureche.

— Cine are nevoie de zahăr când tu eşti suficient de dulce ca să îmi satisfaci pofta, Wadsworth?

Minnie, sărmana, părea să fie extrem de stânjenită! Mi-am dat ochii peste cap cât am putut de mult şi am clătinat din cap.

— Nu vrei să mai cauţi şi alte lucruri care să îţi stârnească interesul? am zis, ridicând din sprâncene şi lăsând să se înţeleagă că aveam alte motive pentru care ne aflam acolo. Poate vei găsi ceva interesant.

Thomas părea gata să mă surprindă cu un alt gest romantic şi, înainte să mai apuce să spună ceva stupid, m-am întors la Minnie.

— Farmacia este adorabilă. Nu am mai văzut niciodată atâtea tonice la un loc. Cred că sunt peste o sută de vase diferite.

— Oh, Doamne!

Minnie şi-a aruncat privirea spre rafturi, intrând după tejghea. Sticle pline cu pudră şi diverse tipuri de lichide colorate erau orânduite pe câte două sau trei rânduri.

— Avem aproape trei sute! Henry se pricepe de minune la elixirurile lui. Are tonice pentru migrene şi dureri de spate şi chiar şi creme pentru o piele moale. Oameni din tot oraşul vin aici ca să îi cumpere tincturile.

— Ei bine, cu o colecţie aşa de mare, este şi de înţeles.

Am făcut turul magazinului, pocnind vesel din baston.

— Minnie, am început eu uşurel, nevrând să o sperii, ai auzit despre o anume domnişoară Julia Smythe? Sau despre fiica ei, Pearl?

Fata s-a încruntat.

— Nu, nu pot spune că numele lor îmi sună cunoscut. Sunt prietene de-ale tale? Aş putea să întreb de ele, dacă e nevoie.

Am surprins privirea lui Thomas, aflat în cealaltă parte a magazinului; a clătinat uşor din cap. Era o avertizare să nu cumva să dezvălui prea multe.

— Nu, unul dintre prietenii noştri i-a găsit fotografia într-un ziar. Julia lucra în magazinul de bijuterii de pe 63rd Street şi a fost ultima dată văzută în Ajunul Crăciunului. Familia ei este foarte îngrijorată. O anume domnişoară Van Tassel a lucrat aici şi a dispărut de curând. Ai auzit de ea?

— Este groaznic!

Expresia de pe chipul lui Minnie nu se schimbase, deşi tonul vocii îi era diferit.

— Henry nu mi-a menţionat niciodată acel nume, deşi patronul farmaciei de peste stradă este un om foarte ciudat. Mă întreb dacă au lucrat amândouă pentru el. Vinde şi bijuterii acolo.

Fata părea cu adevărat îngrijorată.

— Aş putea să jur că este ceva în neregulă cu el, cu felul în care urmăreşte mişcările tuturor, ca şi cum ar fi gata să fure ceva. Henry m-a avertizat să nu îi atrag atenţia.

Am rămas uimită pentru o secundă. Nu luasem în calcul posibilitatea să fi existat două farmacii atât de aproape una de cealaltă. Acum nu mai eram sigură dacă domnişoara Van Tassel şi domnişoara Smythe şi fiica ei aveau vreo legătură cu cea în care ne aflam sau cu cealaltă.

— Ai avut de multe ori de-a face cu el?

— Dumnezeule, nu! a zis Minnie, clătinând din cap. I-am povestit lui Henry ce s-a întâmplat ultima dată când am mers acolo, şi mi-a spus să stau departe de omul acela groaznic şi de magazinul lui.

Minnie s-a cutremurat.

— Henry al meu nu vorbeşte niciodată de rău pe cineva, aşa că i-am luat avertizarea în serios.

Thomas cercetase aproape fiecare centimetru al magazinului, iar acum stătea pe aproape ca să ne audă conversaţia.

— Sper să le găsiţi pe femeia dispărută şi pe fiica ei, a adăugat Minnie. Dacă a lucrat pentru el, nu aş fi surprinsă să aflu că le-a îngropat în pivniţă. Pare genul de om care să colecţioneze tot felul de blestemăţii.

Părea, într-adevăr, ceva ce ar fi putut face suspectul nostru.

— Mulţumesc, Minnie, mi-ai fost de mare ajutor! Acum însă trebuie să plecăm. Trebuie să vorbim cu proprietarul acelei farmacii!

— Oh, nu îl veţi găsi acolo, a zis ea, arătând cu capul spre vitrina enormă. A tras draperiile, iar semnul cu închis este acolo de o săptămână. Din câte se pare, nimeni nu ştie unde a plecat. Nu pot spune că mă deranjează. Cu cât îl văd mai puţin, cu atât mai bine.

Thomas şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Ne apropiam; simţeam asta în felul în care pielea mi se înfiorase pe braţe. Fie ajunseserăm prea târziu cu o săptămână, fie omul se afla încă în clădire, pândind în întuneric. Mi-am ascuns tremurul, întorcându-mă iar spre Minnie.

— Îmi pare rău că trebuie să te mai deranjez cu o întrebare, am zis, dar s-a întâmplat ceva neobişnuit înainte să dispară?

Minnie şi-a ocupat locul din spatele tejghelei şi şi-a trecut degetele peste casa de marcat ornată.

— Nu s-a întâmplat nimic extraordinar. Doar că…

Fata şi-a muşcat buza.

— Doar că Henry a schimbat câteva vorbe cu el pentru că m-a speriat. I-a spus să îşi scoată din cap orice idei spurcate ar avea şi că ne vom căsători în curând. Mi-a povestit tot; a fost foarte romantic.

I-am mulţumit lui Minnie pentru timpul acordat şi i-am promis că aveam să o vizitez ca să luăm ceaiul după-amiaza următoare. De îndată ce şi-a notat adresa pe o bucată de hârtie, l-am urmat pe Thomas afară. Zăpada decisese să ni se alăture, căzând în ghemotoace vesele de fulgi. Am rămas sub copertina în dungi a farmaciei, cercetând

drogheria de peste stradă. În spatele draperiilor nu pâlpâia nicio lumină şi nu se vedea nicio formă luminată care să dea de înţeles că înăuntru era cineva. Totul era sinistru de nemişcat, ca şi cum farmacia ne pândea la rândul ei.

Thomas îşi tot mişca agitat degetele pe lângă trup, încruntându-se.

— Dacă răpeşte femei şi le ţine prizoniere, atunci nu este deloc iraţional să presupunem că ar avea un soi de… temniţă… în subsol.

— Asta ar explica de ce a închis drogheria. Nu ar vrea să audă cineva strigătele de ajutor, am zis. Oare chiar ar rămâne aici după ce a fost confruntat? Dacă Henry a observat ceva ciudat la comportamentul lui şi l-a ameninţat, este posibil să se fi temut de implicarea poliţiei. Poate că a fugit în noapte. Ar putea fi oriunde acum.

Thomas s-a uitat la clădire, apoi şi-a mutat privirea la aleea de lângă ea.

— Cineva este încă acolo; uită-te la coşurile de gunoi! Dau pe afară.

— Asta nu demonstrează însă că el este cel care le umple.

— Este adevărat. Dar numărul de pe ele se potriveşte cu cel de deasupra uşii.

Thomas şi-a ridicat bărbia.

— Coşul de gunoi de lângă este şi el plin şi se potriveşte cu clădirea din stânga. Deşi este *foarte posibil* să fi profitat cineva de asta şi să îşi fi aruncat gunoiul în coşul lui. Dacă ne-am arunca o privire înăuntrul lui, am putea căpăta un răspuns.

Fulgii de zăpadă se lipeau repede de pietrele cubice de pe stradă. Soarele se pregătea de apus şi nu avea decât să devină şi mai frig, şi mai periculos pentru a mai sta afară. Să scormonesc în gunoiul altcuiva părea exact genul de ieşire nocturnă de care m-aş fi putut bucura cu iubitul meu. Am oftat. Dorinţele noastre nu primau când era vorba de femei dispărute şi un criminal cu sânge-rece care umbla liber.

— Bine!

Mi-am întins braţul spre locul cu pricina. Măcar nu îmi purtam mănuşile preferate.

— Hai să vedem ce indicii putem găsi în gunoi!

Două ore mai târziu, poliţiştii luaseră locul cu asalt ca un roi de albine nervoase. Thomas şedea sprijinit de zidul farmaciei, cu braţele încrucişate, în timp ce ofiţerii strângeau cearşafurile însângerate. A avut decenţa de a nu mormăi nimic care să sune ca „Ţi-am spus eu", ceea ce era bine pentru sănătatea lui.

Mă luase cu frig şi mă simţeam groaznic, iar dispoziţia mea se stricase odată cu vremea. Am tremurat sub pătura din păr de cal oferită de un ofiţer, clănţănind din dinţi pe când zăpada continua să cadă în rafale. Vântul biciuia străzile, fluturându-mi şuviţele rebele şi făcându-mi pielea să se înfioare. Inspectorul general Hubbard a ieşit din clădire, cu o expresie mai sumbră decât o avusese când intrase pe uşi. Am încercat să nu îi arăt vreo privire urâcioasă, deşi el era motivul pentru care stăteam afară, în frig, în loc să cercetez locul crimei. Doamne fereşte să fi văzut vreun trup omenesc într-o postură indecentă, cum ar fi, de exemplu, mort.

Inspectorul a făcut un semn spre ofiţeri, chemându-i să se strângă în jurul lui.

— Puneţi totul la loc! Nu există niciun semn de infracţiune aici.

Inspectorul mi-a întâlnit privirea pentru o secundă, deşi nu eram deloc surprinsă că nu se uitase la mine mai mult timp. I s-a adresat, în schimb, lui Thomas.

— Se pare că este o…

Privirea lui a ezitat, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Există un spaţiu în subsol, care pare să fi fost folosit pe post de sală de avorturi.

Bărbatul şi-a ţuguiat buzele, iar expresia i s-a acrit. Tonul lui implica faptul că nu procedura în sine era cea care îl scârbea, ci grupul de femei care

căutaseră acel serviciu. Mi-am dorit imediat să îl fi putut împunge cu vârful bastonului.

— Am găsit instrumente medicale şi cearşafuri pătate de sânge. Niciun semn de crimă. Niciun cadavru.

Inspectorul şi-a îndesat degetele în gură şi a fluierat. O trăsură s-a oprit, cu zgomot, în faţa noastră, iar el a deschis portiera, împingându-ne înăuntru.

— Poate că, de aici înainte, ar fi bine să vă limitaţi la a cerceta cadavrele pe care le găsim noi. Este mai bine să nu irosim timpul nimănui. Nu o să mai venim data viitoare când veţi striga „lupul”. În niciun caz pentru un cuplu care, din câte se pare, nu vânează decât faima.

— Mă scuzaţi? a întrebat Thomas, părând mai mult confuz decât mânios.

— Oh, am auzit despre voi doi!

Inspectorul general a mârâit.

— Şi despre doctorul cu care călătoriţi. Aţi crezut că puteţi veni aici să băgaţi lumea în sperieţi cu prostiile despre Jack Spintecătorul, în oraşul meu, nu?

Bărbatul a arătat furios spre trăsura deschisă. Privirea lui era departe de a fi politicoasă.

— Nu vreau să îmi mai faceţi şi alte probleme. M-am făcut înţeles? Încă o scăpare, şi o să vă arestez pe amândoi!

Thomas şi cu mine ne-am uitat unul le celălalt. Nu avea niciun sens să ne certăm cu acel om – hotărâse deja ce părerea avea despre noi, chiar dacă nici că se putea să fie mai departe de adevăr. Fără a mai scoate vreun cuvânt, Thomas m-a ajutat să urc în trăsură. Se părea că reuşiserăm să adăugăm încă o complicaţie şirului lung deja existent.

TREIZECI ŞI OPT
FII A MEA

Casa bunicii
Chicago, Illinois
14 februarie 1889

Eram într-o stare aşa de deplorabilă după întâlnirea noastră cu inspectorul general, că abia am observat mâncarea de pe farfurie. Am împuns legumele cu furculiţa, pierdută în dispoziţia mea din ce în ce mai înnegurată. Thomas şi cu mine eram singuri în salon, în timp ce unchiul se închisese în noul său laborator improvizat, din subsol, aşezându-şi instrumentele într-un mod care să îl mulţumească.

Ne oferiserăm ajutorul, dar privirea sălbatică ne făcuse să ne întoarcem la etaj într-o clipită. Era mai bine să îl lăsăm singur, cu munca lui, dacă nu voiam să înceapă să arunce cu bisturie şi cu fierăstraie pentru oase, deranjat de intervenţia noastră.

Mi-am adus furculiţa la gură, deloc atentă la ceea ce făceam. În schimb, m-am întins după paharul cu vin, luând o înghiţitură mică şi sperând că expresia de pe chipul meu nu avea să devină la fel de acră precum băutura. Thomas a oftat, din capătul celălalt al mesei. Mi-am îndreptat scurt privirea spre el, neînţelegând prea bine ce îi trecea prin minte.

— Te simţi bine? am întrebat, incapabilă să îmi dau seama dacă era trist sau bolnav.

Poate că era ambele. M-am uitat *cu atenţie* la el şi am văzut umbrele de sub ochii lui, paloarea care îi estompa trăsăturile frumoase. Nu eram singura care nu se odihnise în ultima vreme.

— Ce este?

Thomas şi-a aşezat tacâmurile pe masă şi şi-a împreunat mâinile, ca şi cum s-ar fi rugat. Poate că

cerea ajutorul Tatălui Nostru Ceresc.

— Urăsc să te văd supărată, Wadsworth! Mă face să mă simt…

Thomas a strâmbat din nas.

— Mă face să mă simt groaznic! Este abominabil!

Am ridicat sprâncenele – ştiam că era mai mult de atât. În ochii lui se vedea aceeaşi strălucire jucăuşă pe care o aveau de fiecare dată când Thomas mă tachina.

— Urăsc să simt că nu am control asupra situaţiei, am zis, sperând că, admiţându-mi propriile temeri, îl încurajam şi pe el să facă la fel.

Am sorbit din vin. Acreala lui nu mă mai deranja.

— Inspectorul general crede că fie exagerăm, fie suntem avizi de faimă şi de a ne regăsi pe primele pagini ale ziarelor. Nu am fost capabili să îl ajutăm pe Noah în ancheta lui. Apoi – am ocolit subiectul dramei noastre persoanele, incapabilă să mă gândesc sau să vorbesc despre căsnicia noastră eşuată mai mult decât o făceam deja – mai sunt şi mărturisirea lui Nathaniel, şi jurnalele lui. Care parcă mă aruncă şi mai mult în beznă, făcându-mă să mă simt ca şi cum aş fi în cădere liberă, incapabilă să mai controlez ceva.

Am inspirat scurt. Mai erau şi altele care contribuiau la starea mea de anxietate. Lucruri pe care nu voisem să le împărtăşesc cu el sau să le recunosc chiar şi faţă de mine. Mi-am pironit privirea asupra dantelei delicate a feţei de masă. Era aşa de frumoasă, încât voiam să o sfârtec cu cuţitul!

— Mai sunt şi coşmarurile mele, am şoptit, fără să îi întâlnesc privirea. Noaptea, văd un bărbat cu coarne încovoiate. Îi văd doar silueta. Nu vorbeşte. Nu se mişcă. Stă în umbră, ca şi cum… ca şi cum m-ar aştepta.

Un fior mi-a traversat fiecare vertebră în parte. Mi-am făcut, în sfârşit, curaj să mă uit la Thomas. Chipul lui era umbrit de griji – mai rău decât fusese cu câteva momente mai înainte. Mi-a făcut semn din cap să continui.

— Vine la mine în fiecare noapte, furişându-se în cele mai intime momente. Ştiu… ştiu că nu este real, dar mi-e greu să nu mă gândesc…

Am închis brusc gura, nesigură, deodată dacă voiam să fiu chiar atât de vulnerabilă. Ştiam că Thomas nu m-ar fi acuzat de nebunie, dar nu voiam să îl îngrijorez şi mai mult admiţând întregul adevăr. Mă întrebam dacă diavolul din visul meu nu mă vâna, ci aştepta să merg la el de bunăvoie. Să îmi accept rolul de ibovnică a întunericului. Comanda lui tăcută era simplă. „Supune-te!” părea el să spună, fără cuvinte. O parte din mine se temea că pornisem pe acea cale în momentul în care decisesem să îmi urmez propriile dorinţe.

Poate că Thomas era moştenitorul lui Dracula, dar eu eram cea însetată de sânge. Eu eram cea care îşi afunda fericită bisturiul în carnea moartă mai mult decât aş fi avut dreptul. Uneori. Dacă mă lăsam pradă temerilor mele secrete, mă îngrijoram că aveam să găsesc ceva bolnăvicios şi pervers în mine. Poate că nunta noastră eşuase din cauza faptului că adevăratul meu tovarăş era Satana, iar eu eram menită unor fapte perfide.

Thomas a înconjurat iute masa şi s-a aşezat lângă mine, luându-mă în braţe. M-a ţinut în leagănul braţelor lui, lângă inima ce îi bătea tare, de parcă ar fi putut ţine demonii departe de mine prin simpla lui voinţă.

— De când ai coşmaruri?

Am ezitat. Nu pentru că nu îmi puteam aminti, ci pentru că nu eram sigură dacă ar fi fost bine să recunosc că acestea începuseră în noaptea în care fuseserăm pentru prima dată împreună. Chiar înainte de nunta noastră eşuată. Nu voiam ca Thomas să se învinovăţească pentru ceva, să creadă că subconştientul meu mă pedepsea pentru dorinţele noastre carnale. Îmi era teamă că nu avea să mai calce în dormitorul meu vreodată, crezând că era vina lui, oricât de eronată ar fi fost această idee. Şi, deşi nu ar fi trebuit să îi simt absenţa în patul meu,

din moment ce el era promis alteia, nu eram gata să îmi iau încă la revedere.

— De câteva săptămâni.

Thomas a inspirat brusc. Îi auzeam, practic, rotiţele măcinând informaţia.

— Cum le pot face să dispară? a întrebat el, cu gura lipită de părul meu. Spune-mi cum te pot ajuta, Audrey Rose!

Prima mea reacţie a fost să mă prefac că le puteam înfrunta de una singură, dar mintea îmi era înecată de gânduri negative. Nu mai puteam îndura bombardamentul lor constant. Mi-am încolăcit braţele în jurul lui, fără să îmi pese că mă aflam în cea mai inconfortabilă poziţie cu putinţă, întoarsă strâmb pe scaunele tari.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu despre tine! Amintindu-mi ceva ce îmi povestise Thomas în timpul uneia dintre aventurile noastre, când lucrurile luaseră o întorsătură cam prea serioasă pentru gustul lui, am adăugat: Şi să fie scandalos!

Thomas a zâmbit larg cu buzele pe gâtul meu înainte de a mă săruta cast acolo. Fără îndoială că îşi amintea momentul – eram ascunşi în spatele frunzelor de ferigă din casa din Bucureşti a familiei lui. Thomas şi-a trecut mâna de-a lungul spatelui meu, mângâietoare şi gingaşă.

— Înainte să te întâlnesc, eram convins că dragostea era, deopotrivă, o slăbiciune şi o întâmplare. Credeam că doar un nerod ar permite să se lase furat de ochii cuiva, să le dedice sonete şi să viseze la parfumul de flori al părului acelei persoane.

Thomas a făcut o scurtă pauză.

— În noaptea în care ne-am întâlnit, mă certasem cu tata. Era furios pe mine pentru că distrusesem un alt potenţial plan de căsătorie.

Tonul lui era acum amar, dar mi-am amintit că cearta lor fusese, de fapt, pentru domnişoara Whitehall. Thomas m-a strâns, instinctiv, mai tare în braţe.

— Tata m-a numit monstru, a recunoscut el. Partea cea mai proastă este că l-am crezut când a spus că nu sunt om, căci sunt incapabil *să simt* la fel ca toţi ceilalţi. I-am acceptat judecata, ceea ce m-a făcut să urăsc şi mai mult dragostea. De ce ar trebui să tânjesc după ceva ce nu avea să îmi aparţină niciodată? Dacă nu credeam în dragoste, evitam dezamăgirea teribilă care ar fi urmat, inevitabil, dacă mă îndrăgosteam. Sigur că nimeni nu avea să mă dorească tocmai *pe mine,* monstrul. Eram mai obsedat de moarte decât de viaţă.

Am vrut să mă întorc în scaun, să îi văd chipul, dar mi-am dat seama că îi era mai simplu să mi se destăinuie dacă *nu îi puteam cerceta* faţa. Am rămas cuminte, sperând să nu stric vraja momentului.

— Nu eşti un monstru, Thomas. Tu eşti unul dintre cei mai incredibili oameni pe care îi cunosc. De fapt, cred că îţi pasă prea mult de cei din jurul tău. Chiar şi de străini.

Thomas a inspirat şi a aşteptat un minut înainte de a răspunde.

— Îţi mulţumesc, dragostea mea! Este diferit când îţi spune altcineva asta, dar când nu o crezi cu însuţi…

A ridicat din umeri.

— Chiar am crezut că *sunt* un monstru, pentru o perioadă lungă de timp. Auzisem zvonurile din Londra. Felul în care oamenii îmi vorbeau de rău comportamentul şi mă acuzau că aş fi fost Jack Spintecătorul. Uneori, mă întrebam dacă nu cumva aveau dreptate şi dacă nu aveam să mă trezesc într-o zi cu mâinile însângerate şi fără nicio amintire despre ce se întâmplase.

Degetele mi s-au crispat pe gulerul cămăşii lui, strângându-l tare. Şi eu îmi aminteam acele zvonuri. Înfruntasem animozitatea în timpului unui ceai pe care îl găzduisem acum o mie de ani, deşi de atunci nu trecuseră decât câteva luni. Abia îl întâlnisem pe Thomas şi nu îl puteam suporta la acea vreme, şi totuşi îl apărasem în loc să tac şi să le dau dreptate prin impasivitatea mea, spre groaza mătuşii. Uram

felul în care aşa-zişii oameni de viţă nobilă împrăştiau zvonuri despre el, ca şi cum ar fi fost ciumat. Când descoperiseră că domnişoara Eddowes, una dintre victimele Spintecătorului, avea un mic tatuaj cu literele *TC,* teoriile explodaseră. Care mai de care mai crude şi mai neadevărate. Thomas nu ar fi putut răni niciodată pe cineva. Dacă oamenii i-ar fi dat o şansă, ar fi văzut ce vedeam eu…

— În orice caz, în noaptea aceea, am jurat cerului. Am jurat ca aveam să mă dedic ştiinţei. Refuzam să îmi las mintea sau inima în grija altcuiva. Nimeni nu poate crede că eşti un monstru dacă nu te cunoaşte. Cât despre cei care mă considerau deja un om rău? De ce mi-ar fi păsat? Ei nu însemnau nimic. Refuzam să îi las să mă afecteze.

Thomas m-a sărutat pe gât, înfiorându-mi pielea în cel mai plăcut mod cu putinţă.

— Când am intrat în laboratorul unchiului tău, eram preocupat de operaţia pe care aveam să o facem. Era modul perfect de a uita de dispoziţia mea sumbră. Nu te observasem, iniţial. Apoi te-am văzut.

Thomas a inspirat adânc, de parcă s-ar fi pregătit să îmi mărturisească secretul după care tânjeam.

— Stăteai acolo, cu bisturiul în mână, cu şorţul stropit de sânge. Bineînţeles că ţi-am remarcat frumuseţea, dar nu asta m-a luat prin surprindere. Ci privirea ta. Felul în care ţineai cuţitul în aer, de parcă ai fost gata să mă împungi cu el.

Thomas a chicotit, iar sunetul i-a răsunat în piept.

— Am fost atât de şocat de intensitatea bruscă a pulsului meu, că aproape am căzut cu capul în cadavrul deschis. Era o imagine oribilă. Am fost încă şi mai tulburat când mi-am dat seama că ar fi contat ce credeai tu despre asta. Despre mine.

Mi-a mângâiat uşurel părul preţ de câteva clipe.

— Nu mai avusesem niciodată o reacţie fizică la prezenţa unei alte persoane, a zis el, timid. Nici nu mai fusesem vreodată intrigat de o altă persoană. Şi

iată, apăruseşi la nicio oră după ce mă declarasem un duşman al dragostei, ca şi cum ai fi vrut să îţi baţi joc de hotărârea mea. Voiam să ţip: „Pentru tine, nu o să devin un monstru!” Pentru că o bucată din suflet ce îmi fusese străină până atunci voia să te înhaţe şi să te păstreze pentru totdeauna. Trăirile mele erau de-a dreptul animalice. Îmi doream să te urăsc, dar era imposibil.

Am pufnit.

— Da, cu siguranţă ai părut fermecat de mine. Cu primirea aceea rece. Nici nu mi-ai vorbit.

— Ştii de ce? a întrebat el, fără a aştepta un răspuns. Pentru că am ştiut imediat că exista un singur motiv în spatele bătăilor nebuneşti ale inimii mele. Am crezut că, dacă mă puteam împotrivi, alunga sentimentul, prefăcându-mă, chiar îngheţa, dacă era necesar, aş fi câştigat bătălia împotriva dragostei.

Thomas s-a mişcat în spatele meu, întorcându-mi, blând, chipul spre el. De data asta, îşi dorea să mi se confeseze.

— Am ştiut, din clipa în care te-am privit, că între noi avea să fie ceva special. Voiam să uit de operaţie şi să îmi pun şi eu un şorţ. Voiam să te farmec, aşa cum mă fermecaseşi tu. Bineînţeles, nimic din toate astea nu era logic. Trebuia să îmi amintesc cine eram – monstrul incapabil de a primi vreodată iubire. Răceala mea era îndreptată, cu totul, spre mine însumi. Cu cât am petrecut mai mult timp împreună, cu atât mi-a fost mai greu să neg schimbarea emoţiilor mele. Nu m-am mai putut preface că nu simt nimic şi nici nu le-am mai putut pune pe seama unei boli ciudate.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Cât de excepţional de sentimental! Să crezi că afecţiunea ta pentru mine era mai mult un soi de *infecţie!*

Râsul lui cald mi-a spulberat ultimele griji. Aproape că uitasem de furtuna din gândurile mele.

— Am avut bănuiala că vei spune asta. Şi de aceea ţi-am scris asta.

M-am uitat la el o clipă. Îmi simţeam pulsul bubuind.

— Mi-ai scris ceva?

Thomas a scos un mic plic crem din buzunar. Expresia de pe chipul lui era aproape sfioasă, când mi l-a dat. Numele meu era notat îngrijit, scrisul fiind mult mai frumos decât de obicei, când se grăbea. Pe sub cămaşă, Thomas a roşit adorabil.

Curioasă să ştiu ce anume trezise o emoţie atât de neobişnuită în el, am deschis iute plicul şi am citit:

Draga mea Audrey Rose,

Poemele şi sonetele sunt făcute ca să rimeze, dar eu descopăr că sunt incapabil să scriu altceva în afară de dorul cel mai adânc al inimii mele. Lumea mea a fost întunecată. Eram aşa de familiarizat cu ea, încât mă obişnuisem să străbat întinderile singuratice ale pustiului. Când ai intrat în viaţa mea, ai luminat-o mai puternic decât soarele şi stelele laolaltă. Ai încălzit acele părţi îngheţate ale sufletului meu pe care mă temeam că nu aveam să mai fiu capabil să le scot la suprafaţă. Fusesem convins că aveam o inimă din gheaţă până ce mi-ai zâmbit… Şi atunci a început să bată nebuneşte. Acum, nu îmi pot imagina lumea fără tine, pentru că tu eşti întregul meu univers.

La mulţi ani de Sfântul Valentin, Wadsworth!

Tu eşti şi vei rămâne pe veci singura şi unica mea iubire. Sper, deşi nu am niciun drept, că vei fi a mea.

Aşa cum eu voi fi mereu

Al tău,
Thomas

Ochii mei erau plini de lacrimi nevărsate şi am strâns din dinţi, ca să nu plâng. Nu credeam că cea mai bună formă de mulţumire pentru gestul lui

frumos era să îi umplu costumul de bale. Groaza s-a înfiripat pe chipul lui Thomas. Am îngheţat, neştiind ce anume produsese o asemenea schimbare bruscă.

— Eu… eu nu am vrut să… nu trebuie să…

Şi-a trecut mâna prin păr, ciufulindu-şi şuviţele brunete.

— Este în regulă dacă nu vrei să fii a mea. Eu… înţeleg că împrejurările nu sunt ideale. Doar că…

M-a cuprins uşurarea. Thomas înţelesese greşit motivul lacrimilor mele. Era incredibil că abilităţile lui de deducţie erau complet inutile când venea vorba despre emoţiile mele. I-am atins, uşor, chipul, potrivindu-i obrazul în palma mea şi i-am adus buzele la gura mea. I-am arătat, fără cuvinte, cât de mult însemna pentru mine. Thomas nu mai avea nevoie de explicaţii. Şi-a adâncit sărutul, mâinile lui cuprinzându-mă mai tare – dar nu inconfortabil –, pe când ocupa spaţiul rămas între noi. Când mă ţinea aşa, cu trupul lipit perfect de al meu, puteam jura că îmi pierdeam simţurile. Lumea şi toate problemele ei fugeau într-un colţ îndepărtat al minţii mele. În acele momente, nu eram decât noi.

I-am muşcat buza de jos, iar ochii lui s-au preschimbat în două bucăţele de ciocolată topită care au aprins un foc în mine. M-a cules în braţele lui, dărâmându-mi bastonul, în graba lui de a ieşi din cameră şi de a evita întreruperile lacheilor care ar fi venit să ne aducă cina.

Am fost norocoşi că am ajuns la etaj, în camera mea, înainte să ne exprimăm iubirea mai adânc. I-am smuls cămaşa, împrăştiind nasturii în toate părţile. L-am privit neruşinată când m-a întins pe pat. Nu părea deloc tulburat de exuberanţa mea când mi-a întors favorul şi m-a scăpat de corset. În noaptea aceea nu s-a mai obosit să tragă uşor de şireturi, ci practic l-a rupt de pe mine.

I-am trasat mai întâi conturul tatuajului, apoi pe al buzelor. Nu mă puteam sătura să îi aud respiraţia greoaie sub atingerea mea domoală. Dacă aş fi trăit

o mie de ani, nu m-aş fi putut plictisi niciodată de el.

— Te iubesc, Audrey Rose! Mai mult decât toate stelele din univers.

Thomas a şters orice urmă de spaţiu gol care s-ar mai fi aflat între noi şi m-a privit de parcă eram cea mai desăvârşită persoană din univers. Când m-a sărutat iar, buzele lui mi s-au părut aşa de dulci, încât aproape că mi-am uitat numele! Era un lucru bun că Thomas continua să îl şoptească cu buzele lipite de pielea mea.

I-am zgâriat uşor spatele cu unghiile, în sus şi în jos, minunându-mă de pielea înfiorată, de senzaţia care părea să îl înnebunească la fel de mult ca şi pe mine. Mi-a repetat numele ca pe o incantaţie, la fel de ceremonios ca în faţa unei zeităţi. Mi-a venerat mintea şi trupul până ce am devenit eu însămi o credincioasă. Apoi ne-a dus pe amândoi pe un alt tărâm – unul în care nu eram nimic altceva decât iubire, în cea mai pură formă fizică a ei.

Câteva ore mai târziu, după ce ne declaraserăm adoraţia şi în timp ce mă cuibăream în braţele protectoare ale lui Thomas, diavolul m-a întâmpinat iar, aşteptând. Tăcut şi vigilent, ca întotdeauna, primindu-mă pe tărâmul întunericului.

TREIZECI ŞI NOUĂ
O DISPARIŢIE BIZARĂ

1220 Wrightwood Avenue
Chicago, Illinois
15 februarie 1889

— Domnişoară Wadsworth! m-a întâmpinat Minnie călduros, la uşă. Este aşa de încântător că m-ai căutat! Spune-mi, aveţi veşti de la Mefistofel? Nu am reuşit să dau de nemernic nicăieri.

Era o primire bizară, dar i-am întins pelerina menajerei şi am clătinat din cap.

— Mă tem că nu am mai vorbit cu el de când l-am văzut ultima dată, împreună cu tine.

I-am studiat expresia feţei, felul în care îşi rodea buza de jos, fruntea încruntată.

— Este totul în regulă?

— Sunt sigură că totul este bine. Doar că am auzit un zvon cum că dublura mea nu a mai fost văzută de o grămadă de timp. Este puţin ciudat, având în vedere cât de mult îi plăcea să joace acel rol.

Minnie s-a înveselit iar.

— Hai! Harry mi-a dat voie să decorez salonul după bunul meu plac. Vrei să bem nişte ceai sau cafea acolo?

Îmi doream să mă întorc la subiectul unei alte tinere dispărute, dar altceva mi-a captat atenţia.

— Harry?

Minnie a clipit încet, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Am spus Harry? Dumnezeule, *Henry!* Henry al meu este un om aşa de bun! Aşteaptă să vezi tapetul! Este de la *Paris!*

Ne-am făcut comode într-un salon simpatic, decorat în albastru şi alb, cu materiale onctuoase ca orice desert fin. Firele aurii scânteiau printre dungile albastre şi crem ale scaunelor. Ciucuri mici, aurii, legau draperiile de un albastru profund, ce păreau făcute din catifea. Un serviciu asortat, în albastru şi alb, a fost adus degrabă, alături de o grămăjoară de biscuiţi proaspeţi.

O casă respectabilă afişa întotdeauna argintăria lustruită, dar Minnie mersese chiar mai departe. De pe candelabrele lucitoare picurau cristale, iar flori de seră îmboboceau, parfumate, în vaze de mărimea unui câine. Era un spectacol ţipător al excesului.

— Florile sunt minunate, am zis, arătând de jur-împrejurul camerei. Sunt pentru vreo ocazie specială?

— Henry este un om rafinat şi cu gusturi foarte bune.

Minnie mi-a turnat ceai şi ei, cafea.

— Adoră lucrurile frumoase.

Zâmbetul ei a părut să îngheţe o clipă, ca şi cum existau lucruri pe care nu le spunea cu voce tare. Am acceptat ceaşca de ceai, înaintând cu precauţie în conversaţie.

— Şi asta te întristează?

— N-nu, nu este vorba de aşa ceva.

Minnie şi-a aşezat ceaşca şi farfurioara în poală, cu ochii pironiţi asupra vârtejului de frişcă.

— Doar că… sora mea a spus ceva mai degrabă jignitor alaltăieri, când i-am povestit că ne-am căsătorit. Nu am reuşit să îmi scot cuvintele ei din minte. Sunt sigură că este doar o prostie.

Minnie şi-a aruncat iar privirea la serviciul de ceai.

— Zahăr?

— Nu, mulţumesc!

Am sorbit din ceai, savurând gustul de vanilie şi încă ceva, mai intens. Minnie şi-a adăugat câteva cuburi de zahăr în cafea, cu cleştii din argint, căzută, din câte se părea, pe gânduri.

— Dacă vrei să vorbeşti despre ce a spus sora ta, aş fi bucuroasă să te ascult.

Mi-a zâmbit recunoscătoare.

— Surorile sunt un dar minunat, chiar aşa! Nimeni pe lume nu ar mai putea să te îmbrăţişeze când simţi că te frângi, readucându-te totodată în simţiri cu o palmă pe obraz.

Deşi nu aveam o soră de sânge, m-am gândit la Liza şi cât adevăr se afla în acea afirmaţie. Nimeni altcineva nu ar mai fi putut să îţi stea alături, înfruntând demonii, precum o soră. Apoi ţi-ar fi dat brânci pentru că te purtaseşi prosteşte şi te apropiaseşi de demoni, dar o soră era întotdeauna acolo când aveai nevoie de ea. Imaginile Dacianei şi Ilenei mi-au răsărit şi ele în minte. Eram încântată să le numesc şi pe ele surori, în ciuda nunţii distruse.

— Ce a spus, ca să te supere aşa?

Minnie a inspirat adânc.

— Ştiu că nu sunt… Aşa cum am zis mai devreme, Henry adoră lucrurile frumoase. Ştiu că sunt ştearsă. Părul meu este un castaniu plictisitor; ochii mei sunt absolut obişnuiţi. Uneori mă întreb cum de i-am captat atenţia, dar când Anna a spus că sunt neroadă, că, dacă e aşa de chipeş şi de fermecător pe cât îl descriu…

Minnie şi-a tras nasul.

— Ei bine, ea nu crede că intenţiile lui sunt curate. Vezi tu, noi avem o mică moştenire. Şi am început să mă gândesc la…

Chiar în acel moment, un bărbat cu un melon şi un costum maro, asortat, a intrat în cameră. A înaintat, apoi s-a oprit când m-a observat. Aproape că am scăpat ceaşca de ceai când i-am recunoscut ochii albaştri, pătrunzători. Era tânărul care îmi dăduse indicaţii privind farmacia. Aceiaşi ochi mi-au fixat acum chipul, uşor măriţi, înainte de a clipi. Trăsăturile lui s-au înmuiat.

— Minnie, draga mea, nu ştiam că ai musafiri! Îmi pare rău că am dat buzna!

Din câţiva paşi, tânărul a traversat camera, aplecându-se să îşi sărute proaspăta soţie. Fata s-a întors spre mine, cu un zâmbet ce începea să i se mijească pe chip.

— Domnişoara Wadsworth, aşa-i?

Am dat din cap, impresionată că îmi reţinuse numele.

— Îţi cer scuze, dar nu îmi amintesc…

— Te rog, spune-mi Audrey Rose.

Văzând confuzia lui Minnie, Henry a explicat:

— Am întâlnit-o pe domnişoara Wadsworth, împreună cu logodnicul ei, chiar alaltăieri, în drumul lor spre farmacie.

S-a întors spre mine, politicos.

— Aţi găsit ce căutaţi?

Cearşaful pătat de sânge mi-a trecut atunci prin minte. Era aproape alarmant cum îmi puteam închipui asemenea lucruri groaznice, cu o limpezime şocantă, şi totuşi să mă prefac că nu existau.

— Nu, mi-e teamă că nu!

Am mijit ochii puţin.

— Nu ai menţionat faptul că eşti proprietarul farmaciei.

— Chiar aşa. Nu îmi place să mă laud cu proprietăţile şi afacerile mele. Am câteva doar în Chicago. Ei bine, a zis el, aruncându-şi privirea spre ceasul de pe şemineu, trebuie să plec. Am vrut doar să îmi iau la revedere cum se cuvine de la soţia mea.

Bărbatul a sărutat-o pe Minnie pe creştetul capului. Chipul lui era iar cald. L-am privit atentă, încercând să găsesc un sâmbure de adevăr în ceea ce spusese sora lui Minnie. La prima vedere, părea să ţină sincer la ea. Scânteia din ochii lui nu era falsă. Deşi nu era tocmai omul perfect pe care îl descrisese ea. Era de o înălţime şi constituţie medie, dacă nu chiar uşor a scund. Chipul lui era absolut neremarcabil, cu excepţia ochilor lui albaştri, atrăgători. Privirea aceea era şocant de magnetică. Îmi imaginam că s-ar fi pierdut într-o cameră cu bărbaţi cu o constituţie asemănătoare.

— Nu mă aştepta, draga mea! a zis el. Am o întâlnire tocmai în South Side în seara asta, şi ştii cum ar putea decurge lucrurile. Dacă se face prea târziu, s-ar putea să petrec noaptea în apartamentul de acolo.

Luându-şi iar la revedere, politicos, Henry ne-a lăsat să vorbim în pace. Comportamentul lui Minnie se schimbase, iar îngrijorarea ei se risipise ca roua dimineţii în soare. A roşit drăguţ şi m-am întrebat de ce se credea ştearsă. Când s-a uitat la mine, tot chipul ei s-a luminat.

— Ei bine?

— Este foarte drăguţ, am zis. Sunt sigură că veţi fi peste măsură de fericiţi.

Minnie a oftat, visătoare. Aş fi vrut să aflu mai multe detalii despre îngrijorarea surorii ei cu privire la interesele financiare ale lui Henry, dar nu îmi doream să o supăr iar. În orice caz, el deţinea câteva afaceri, aşa că părea să se descurce bine şi pe cont propriu.

— Ai spus că nu ai mai primit nicio veste de la dublura ta? Face asta în mod obişnuit? Dispare cu zilele?

— Oh, nu! Trudy şi-a dorit aşa de mult acel rol! A fost o dublură răbdătoare, dar îi puteai vedea dorinţa, ştii?

Minnie şi-a rearanjat fustele.

— Se uita la scenă de parcă ar fi fost sursa ei vitală. Maşina electrică pe care a inventat-o Mefistofel… Când a privit-o, a reacţionat de parcă ar fi văzut un înger. Nu îmi pot imagina că a renunţat acum; nu acum. Şi nu înţeleg de ce ar fi plecat fără să spună cuiva.

— A călătorit vreodată într-un loc ieşit din comun?

— Nu, din câte ştiu. Lui Trudy nu îi plăcea să meargă nicăieri singură – ba chiar l-a rugat pe unul dintre ceilalţi artişti să o conducă la tramvai, după un spectacol. Era întotdeauna aşa de precaută!

— Îi era teamă să nu fie urmărită?

Minnie a ridicat un umăr.

— Nu ştiu de ce insista să fie însoţită spre sau de la pensiunea ei. Îmi imaginez că avea legătură cu credinţa familiei ei că o femeie care merge neînsoţită comite un păcat. Am crezut că existau reguli pe care nu voia să le încalce.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Acum câteva zile, când m-am căsătorit, a răspuns Minnie. A venit la tribunal, să îmi fie martor.

Am întors informaţia pe toate părţile. Era greu să ignor faptul că, dacă fata dispăruse cu adevărat, era încă o femeie care avea legătură cu spectacolul lui Mefistofel. Scăpasem „Carnavalul Clarului de Lună" cu faţa curată, pe *Etruria,* dar coincidenţa aceasta era cam exagerată. Ca şi faptul că el fusese prezent pe navă, în New York şi, acum, în Chicago, unde se continuau crimele –, şi asta era o coincidenţă. Ştiam exact ce îmi spusese unchiul meu despre coincidenţe, când venea vorba despre crime.

Am început să mă gândesc la enigmaticul maestru şi la numele lui de scenă, şi la faptul că avea la bază povestea lui Faust. În acea legendă, Mefistofel era un demon aflat în serviciul diavolului, trimis să fure suflete. Acel personaj se folosea de viclenii şi de înşelăciune ca să obţină ceea ce voia, manipulând totul în favoarea sa. Aşa cum făcuse şi maestrul cu târgurile lui de la miezul nopţii. Oare să fi avut Thomas dreptate cu privire la temerile lui? Oare chiar era Ayden un diavol care se ascundea sub nasul nostru?

Şi dacă Mefistofel nu era Diavolul din Oraşul Alb, exista vreo şansă să îl cunoască şi să îl ajute? În timpul crimelor Spintecătorului, la Londra sosise un circ; fratele meu şi cu mine merseserăm la spectacol. Un fior de gheaţă mi-a traversat şira spinării. Nu ar fi fost deloc o exagerare să mă gândesc că maestrul fusese prezent şi acolo.

— Audrey Rose?

Minnie şi-a fluturat mâna prin faţa ochilor mei, încruntată.

— Parcă ai văzut o fantomă. Vrei să pregătesc trăsura?

PATRUZECI
INFERN

Casa bunicii
Chicago, Illinois
15 februarie 1889

— Domnul Cresswell a lăsat asta pentru dumneavoastră, domnişoară.

— Unchiul meu este în casă? am întrebat-o pe menajeră în timp ce mă ajuta să îmi dau jos pelerina.

— Nu, domnişoară! El şi domnul Cresswell au ieşit. Doriţi o cafea?

— Ceai, te rog! Îl voi bea în bibliotecă.

Americanii beau cafea, aşa cum britanicii se răsfăţau cu ceaiul. Thomas era încântat, dând pe gât aproape trei ceşti pe zi. Uneori, chiar mai mult, dacă nu eram prin zonă. Multă cofeină era ultimul lucru de care avea nevoie, deşi modul în care se agita era o bătaie de cap pe care o adoram. Am zâmbit, amintindu-mi cum obişnuia să fumeze pentru a obţine acest efect Slavă Domnului că renunţase la acel obicei!

Mi-am dat jos mănuşile şi m-am îndreptat spre bibliotecii, citind mesajul pe care mi-l lăsase. El şi unchiul se întâlneau cu un medic legist pentru a-l ajuta cu un caz. Nu era nimic ieşit din comun, probabil o moarte cauzată de ger. Aveau să se întoarcă repede.

Căzută pe gânduri, puteam să jur că simţeam un fior de gheaţă pe şira spinării, în timp ce traversam coridorul. Era teribil de frig în acea parte a casei.

Când am ajuns la uşa bibliotecii, am dat să deschid, dar am ezitat. Clanţa era ca un bloc de gheaţă sculptată. Un tremur mi-a trezit simţurile.

Chiar dacă nu fusese făcut focul, mânerul era prea rece pentru ceva ce se afla în interiorul casei. Am deschis uşa înainte să îmi pierd cumpătul, ţinând bine bastonul în mâini, gata să lovesc orice stătea la pândă în odaie.

Perdelele transparente au fluturat spre mine, precum două mâini palide, amintindu-mi de nişte fantome aflate în căutarea următoarei victime pe care să o bântuie. Panica a pus stăpânire pe mine. Un străin intrase în casa bunicii! Puneam rămăşag că… Am închis ochii. Imaginaţia mea o luase cu siguranţă razna din nou.

Încercând să mă liniştesc, m-am uitat în jur, observând lemnul proaspăt lustruit şi un băţ ce fusese, cel mai probabil, folosit pentru a scoate praful din covoarele sprijinite de perete. Bucăţele din mister desluşite. Nicio entitate răuvoitoare şi niciun criminal nu intraseră în casă. Camera fusese pur şi simplu curăţată. Fereastra fusese deschisă pentru a lăsa mirosul de detergent şi de închis să iasă. Nimic mai mult.

Am expirat un norişor de furtună pe când am închis fereastra şi am tras perdelele. Într-o zi, aveam să îmi utilizez cu folos imaginaţia debordantă. Am dat la o parte o draperie pentru a mă uita pe stradă. Noaptea se lăsase complet, învelind oraşul în umbre. Lămpile ofereau sfere de căldură, dar nu puteam să nu le văd ca pe nişte ochi strălucitori, pururi deschişi, aşteptându-mă. O faţă palidă cu două coarne deasupra capului a licărit în faţa mea. Un demon.

Am făcut un pas în spate, ţipând când am simţit pielea caldă în spatele meu. M-am întors pentru a înfrunta spectrul din fereastră.

— Domnişoară! a exclamat menajera, scăpând tava şi căscând ochii mari precum farfuriile pe care le spărsese. Vă simţiţi bine?

M-am uitat la mâinile mele tremurânde. Nu era niciun demon. Văzusem doar reflexia fetei în fereastră – boneta pe care o purta crea forma aceea ciudată. Mi-am adus aminte, fără să vreau, de toate

momentele în care fusesem bântuită de halucinaţii. Se întâmpla din nou.

Dându-mi seama că menajera încă stătea acolo, cu o expresie chinuită şi îngrijorată, am încercat să mă reculeg.

— Sunt puţin neliniştită în seara asta, am spus. Îmi pare foarte rău că te-am speriat! Şi că am făcut o asemenea dezordine!

Simţeam cum isteria începea să mă cuprindă.

— Eu… eu mă duc în camera mea să trag un pui de somn. Te rog, am întrerupt-o până să se ofere să mă ajute, mă descurc singură.

Am ieşit repede din încăpere, şchiopătând de-a lungul coridorului în timp ce frisoanele mă zguduiau constant, străbătându-mi întregul corp. Sfeşnicele pâlpâiau ca nişte mâini în flăcări pe măsură ce treceam cu paşi repezi pe lângă ele. Întreaga casă părea să se bucure de groaza mea. Am inspirat iar şi iar. Stomacul mi se revolta. De ce acum? De ce mă asaltau aceste fantasme când nu făcusem nimic ca să le invoc mânia? Am urcat scările, în timp ce îmi rumegam gândurile. Ingerasem vreo substanţă halucinogenă? Trebuia să existe o explicaţie… Nu puteam…

M-am oprit în uşă.

— Dumnezeule!

Scaunele erau rupte, iar picioarele lor erau aruncate prin cameră. Haine şi bijuterii erau aruncate pe podea. Bucăţi de sticlă spartă acopereau covorul turcesc; o mie de copii ale mele în miniatură mă priveau, îngrozite de ce am văzut pe patul meu, printr-o avalanşă de fulgi de zăpadă.

Mi-am muşcat pumnul pentru a nu ţipa la masca aurie ce înfăţişa o creatură jumătate om, jumătate berbec încornorat care fusese pusă la capul patului meu. Era ostentativă, amintind de o piesă de teatru shakespeariană în care făpturi dezgustătoare jucau feste răutăcioase. Undeva, în depărtare, se auzea vuietul unui foc, dar nu îmi puteam dezlipi privirea de la lichidul roşu ce picura de pe noptiera mea.

— Nu este adevărat! mi-am şoptit, închizând ochii.

Nu putea fi adevărat. M-am ciupit de mână, tresărind când durerea mi-a cuprins întregul braţ. Ştiam că nu îmi imaginam întreaga scenă. M-am prăbuşit lângă tocul uşii. Genunchii mi-au cedat în timp ce vechi frici au venit să mă tortureze din nou.

Thomas era plecat cu unchiul. Era în siguranţă. Unchiul meu era în siguranţă. Îl lăsasem pe Sir Isaac la bunica mea, la New York. Deci şi el era în siguranţă. Mi-am repetat aceste gânduri până când mi s-a domolit pulsul. M-am silit să mă mai uit o dată la balta aceea roşie. Părea să fie sânge. Dar îmi lăsasem cana cu ceai de hibiscus în mare partea neatinsă în acea dimineaţă, iar acum covorul avea o pată roşie acolo unde se scursese.

Puţin mai liniştită, am închis ochii, permiţându-mi o clipă să devin omul de ştiinţă care ştiam că sunt. Când am inspectat camera din nou, am făcut-o ca şi cum ar fi fost un cadavru mutilat, pe care se întâmplase să îl găsesc. Descrierea era tulburător de potrivită. Balansoarul meu fusese sfâşiat precum o rană. Bucăţile de stofă erau tăiate curat şi precis, asemenea tăieturilor omului pe care îl cunoşteam drept Jack Spintecătorul. Umplutura din bumbac fusese smulsă şi lăsată să atârne de ramă. Cineva îmi distrusese camera, căutând Dumnezeu ştie ce.

La început fusesem prea şocată pentru a simţi mirosul de piele arsă sau pentru a înţelege că particulele gri-albe care dansau în vânt erau cenuşă, nu zăpadă. Pe măsură ce detaliile începeau să se adune, o senzaţie de groază a început să mă cuprindă.

— Nu!

Am şchiopătat până la şemineu, abia simţind durerea ce mi-a trecut prin picior când m-am lăsat pe genunchiul bun.

— Nu! Nu! Nu!

Mi-am băgat mâinile în flăcări, ţipând şi trăgându-le înapoi goale. Paşi rapizi s-au auzit urcând scările şi apoi pe coridor.

— Wadsworth? a ţipat Thomas.

— Aici! am strigat în timp ce îmi făceam curaj să mai încerc o dată să recuperez dovezile.

Mi-am vârât din nou mâinile în foc, şuierând în momentul în care jarul mi-a pârlit carnea.

Thomas şi-a aruncat braţele în jurul meu, trăgându-mă de lângă şemineu.

— Eşti nebună?

— S-a terminat!

Mi-am îngropat faţa la pieptul lui, incapabilă să îmi opresc lacrimile să îi ude cămaşa.

— S-au dus! Au dispărut toate!

M-a legănat uşor, mâinile lui mângâindu-mă pe spate la intervale regulate. Odată ce m-am oprit din plâns, m-a întrebat:

— Ce s-a terminat?

— Jurnalele lui Nathaniel, am spus, simţind cum îmi venea să plâng din nou. Au fost toate arse.

Nu îmi puteam aminti cum ajunsesem să stau pe marginea patului lui Thomas, acoperită cu o pătură şi cu o cană de ciocolată caldă în mâinile bandajate. Nici nu puteam să mă concentrez asupra conversaţiei şoptite ce avea loc în partea cealaltă a camerei. Mintea mă tortura cu imagini ale unor hârtii arzânde. Cenuşă şi distrugere. Nu mai rămăsese niciun jurnal. Cineva îmi jefuise camera. Arseseră singura dovadă pe care o aveam despre Jack Spintecătorul. Arseseră singurul lucru care îmi rămăsese de la fratele meu; oricât de conflictuale erau sentimentele mele în legătură cu acţiunile lui, acum mă simţeam ca şi cum l-aş fi pierdut din nou.

— …va trebui să anunţăm poliţia, l-am auzit pe Thomas spunând ca printr-un vis îngrozitor. Trebuie să ia în considerare întâmplarea asta.

Nu m-am obosit să îmi iau privirea de la ceaşca din faţă, aşteptând răspunsul unchiului meu. Nu trebuia să îi văd chipul ca să ştiu ca îşi răsucea mustaţa.

— Mă tem că nu ne-ar ajuta. Ce o să le spunem? Că aveam noi dovezi despre Jack Spintecătorul? Că,

în loc să le predăm imediat, le-am ţinut în dormitorul unei tinere?

Auzind asta, mi-am îndreptat atenţia către unchiul meu.

— Nu o să ne creadă nimeni.

— Cineva trebuie să o facă, a susţinut Thomas.

— Vi s-a părut că inspectorul general cu care aţi vorbit părea dornic să vă asculte? a întrebat unchiul. Sau ce credeţi despre inspectorul Byrnes din New York? Vi se pare genul de om care ne-ar crede că Jack Spintecătorul a fost aici?

— Deci ar trebui să renunţăm, pur şi simplu?

Thomas părea consternat.

— Lumea trebuie să ştie totul despre Jack Spintecătorul.

— Nu te contrazic, Thomas. Eşti liber să faci cum consideri, dar pe mine să nu mă implici în treaba asta! a zis unchiul, clătinând din cap. Să nu spui că nu te-am avertizat atunci când vor dori să te închidă într-un azil.

— E ridicol! a spus Thomas, deşi nu părea să fie sigur.

Chiar îl închiseseră pe unchiul meu într-un azil când îl anchetaseră prima dată pe Spintecător. M-am cutremurat, amintindu-mi coridoarele pustii din Bedlam. Îl dragaseră şi îl încarceraseră pe unchiul meu ca pe un animal.

Mi-am pus jos cana, tresărind din cauza degetelor sensibile. M-am gândit la Franţuzu' Numărul Unu din New York şi la modul în care poliţia falsificase dovezile pentru a-l putea închide. Oamenii legii îşi doreau să prevină o isterie în masă mai mult decât îşi doreau să-l prindă pe adevăratul criminal. Găsirea persoanei care o ucisese pe domnişoara Brown nu era obiectivul lor principal. Mi-am amintit ce însemna Oraşul Alb, nu doar pentru Chicago, ci şi pentru America. Acesta era locul în care visurile se transformau în realitate. Unchiul avea dreptate, fără îndoială: inspectorul general Hubbard nu ar fi ezitat să îl arunce pe Thomas într-

un azil, spunând că toate afirmaţiile lui erau născocirile unui nebun.

— A câştigat, am spus, speriindu-i pe amândoi. Nici măcar nu ştim cine este, şi ne-a furat singura şansă pe care o aveam de a rezolva misterul.

Mi-am desfăcut bandajul de la mână şi l-am refăcut.

— Unchiul are dreptate, Thomas. Nu putem anunţa poliţia că aveam jurnale care detaliau crimele Spintecătorului. Fie vor crede că inventăm totul, fie ne vor crede nebuni. Nimeni nu este interesat de zvonuri. Vor dori să vadă dovezi concrete.

— Atunci o să rescriu pasajele chiar eu, într-un nou jurnal, a spus Thomas, privindu-mă cu încăpăţânare. Îmi amintesc destul de bine ce scria. Când îl vom prinde, va fi cuvântul nostru împotriva cuvântului lui. Cine va şti diferenţa?

— Tu o vei şti. Eu o voi şti.

I-am făcut semn să vină mai aproape şi să se aşeze lângă mine.

— Nu ne putem sacrifica principiile în căutarea dreptăţii. Dacă vom falsifica jurnalele, nu vom fi cu nimic mai buni decât poliţiştii care i-au făcut Franţuzului exact acelaşi lucru. Trebuie să căutăm altă modalitate de a-l găsi.

Thomas s-a trântit lângă mine, cu umerii lăsaţi.

— Exact asta este problema. Fără acele dovezi, nu există nimic care să facă legătura între acest criminal şi crimele din Londra.

— L-am putea convinge să mărturisească, am spus, necrezând nici eu ce ziceam.

Nici Thomas şi nici unchiul nu s-au obosit să remarce cât de puţin probabil era să se întâmple asta. O urmă de speranţă mi-a palpitat în piept.

— Nu a distrus un lucru, poate cel mai important.

— Oh? Eram destul de sigur că a făcut praf tot ce mai rămăsese din demnitatea noastră, Wadsworth.

Fantoma unui zâmbet mi-a trecut peste buze.

— Nu a reuşit să ne frângă spiritul. Uite cum ne exprimăm: *când* îl vom prinde. Nu trebuie să ne

pierdem speranţa!

Unchiul s-a îndreptat spre uşă. Pe propriul lui chip se citea deznădejdea.

— Indiferent dacă îl prindem sau nu, sau dacă putem dovedi că există o legătură între crimele din America şi cele din Anglia, un lucru este sigur: el ne-a găsit.

Thomas a lăsat greutatea acelei declaraţii să se aştearnă peste noi. Apoi s-a întors brusc către unchiul meu, cu ochii mari. Fusesem atât de preocupată de faptul că tâlharul distrusese jurnalele, încât nu avusesem timp să mă îngrozesc la ideea că acesta pătrunsese în camera mea. Frica mi-a suflat îngheţat pe gât, înfiorându-mă. Jack Spintecătorul ne urmărise.

— S-a strecurat în casa noastră şi a distrus dovezile, a continuat unchiul. Personalul nu a auzit nimic, în ciuda haosului şi a dezordinii din odaie. Ceea ce înseamnă că a aşteptat până când aproape toată lumea era plecată cu treabă, înainte de a da lovitura.

Unchiul şi-a înghiţit nodul din gât.

— Ştiţi cum a reuşit să facă asta?

— Studiind casa.

M-am cutremurat.

— Probabil că ne urmărea de ceva vreme.

Thomas stătea complet nemişcat lângă mine.

— Ne-a spionat, nu doar că ne-a urmărit. S-a jucat cu noi toţi. Dar acum s-a săturat de joc. Îşi doreşte ceva mai tangibil decât frica.

S-a întors încet înspre mine, până am fost faţă în faţă. Chipul lui se închidea acum.

— Îţi garantez că nu va veni după mine sau după profesor. Nu, dacă ţinem cont de faptul că toate victimele lui a fost femei.

— Thomas, am spus încet, nu ştim asta cu certitudine.

— Nu, a zis el, înghiţind greu. Dar vom afla în curând. Bănuiesc că este doar o problemă de timp până când îşi va face intenţiile cunoscute într-un mod cât mai dramatic.

Am căutat în inima mea spaima ce ar fi trebuit să fie prezentă acolo. Ţinând cont de teroarea ce mi se scursese mai devreme prin vene, precum sângele. Un criminal violent care probabil omorâse mai multe femei decât ştiam îmi dorea sângele. O furnicătură a început să se înfiripe în mine, desfăcându-se încet, până când tentaculele sale au ajuns până în vârful picioarelor. Mai îngrijorătoare era sursa acestei senzaţii. Hotărârea, nu frica, s-a instalat în pieptul meu precum un leu fioros. Fusesem urmărită şi bântuită, şi scăpasem nevătămată. Era acum rândul meu să îi întind o capcană acestui monstru.

— Nu este singurul care s-a plictisit de acest joc.

M-am ridicat în picioare, strângând din dinţi, iar Thomas mi-a dat bastonul.

— Lasă-l să vină după mine!

PATRUZECI ŞI UNU
ÎMPOTRIVA NATURII

Proprietatea bunicii
Chicago, Illinois
15 februarie 1889

În Londra, cu parcă sute de ani în urmă, îmi petrecusem o după-amiază cu fratele meu, în Hyde Park, privind păsările care zburau pe deasupra lacului, pregătindu-se de iarnă. Ele nu se răzvrăteau împotriva naturii lor, nu ignorau vocea interioară care le împingea să caute tărâmuri mai calde. Simţul lor înnăscut de conservare le îmboldea să plece în căutarea căldurii şi a siguranţei.

La acea vreme, mă întrebam de ce nu ascultaseră femeile care se găsiseră la mila cuţitului Spintecătorului de sistemele lor înnăscute de avertizare – acelea care le semnalizau pericolul.

Acum, pe când priveam masca aurie sub forma unui cap de berbec, lăsată acolo ca să mă supere, înţelegeam de ce. Uram felul în care coarnele se răsuceau ca nişte şerpi deasupra urechilor de capră. Arăta ca masca diavolului din folclorul ţărilor din Europa de Est, în care ţapul şi omul se uniseră într-o creatură groaznică. De fapt, eram aproape sigură că văzusem ceva asemănător în timpul şederii noastre la Castelul Bran. Deodată, nu m-am mai gândit la mască şi m-am întors la împachetat. Nişte clopoţei care încercau să mă avertizeze în legătură cu ceva îmi răsunau în minte, spunându-mi că eram o neghioabă. Dar mă săturasem. Nu puteam rămâne în acea casă, aşteptând – nu, *ascunzându-mă* de soarta mea! Nu aveam să las frica să mă ia prizonieră.

Mi-am îndesat ultimele rochii în cufăr, aşezându-mă pe el ca să îl închid. Thomas a ciocănit la uşă,

iar privirea i-a căzut imediat pe bagajele mele dezordonate. A ridicat sprâncenele a mirare.

— Plecăm undeva, iar eu sunt ultimul care află?

— Nu „plecăm”, ci „plec”.

Am pufăit, aplecându-mă să închid încuietorile, fără a avea noroc. Blestemăţia era o bestie greu de învins din cauza rochiilor complicate pe care Liza le alesese iniţial pentru o vacanţă surpriză, după nuntă. Erau minunate, dar extrem de incomode pentru o călătorie. Thomas şi-a încrucişat braţele. Privirea lui spunea că era gata să înceapă o discuţie în contradictoriu, iar cu mă săturasem de ele.

— Dacă sunt singură, este mai probabil să atace. Ştii că este adevărat, chiar dacă nu vrei să iei ideea în considerare. O să închiriez o cameră în apropierea expoziţiei sau o să văd dacă Minnie are vreo cameră liberă deasupra farmaciei. O să umblu pe străzi în timpul zilei. În cele din urmă, o să îi captez atenţia.

— Bineînţeles că nu îmi place ideea, Wadsworth. Nu îmi pot imagina cui i-ar plăcea.

— Este puţin nesăbuită, dar este şi o metodă bună de a-l scoate din vizuină.

— Te rog! *Nu!* Tu îţi dai seama ce îmi ceri, nu? Îmi ceri să stau cu mâinile în sân, aşteptând ca un criminal viclean să vină după tine. De parcă nu aş muri şi eu dacă te-aş pierde.

Thomas a strâns pragul uşii ca şi cum ar fi vrut să nu se repeadă la mine.

— Nu îţi voi cere să rămâi, dar îţi voi cere să te gândeşti la cum te-ai simţi tu dacă eu aş fi acela care ar alerga în braţele morţii? Ai rămâne pe margine, fără să te lupţi pentru mine?

O imagine a lui, sacrificându-se ca momeală, mi-a trimis fiori în tot trupul. Mai degrabă l-aş fi legat cu lanţuri de o masă de laborator decât să îi permit să facă aşa ceva. Merita un premiu pentru că îmi dădea voie să fac o alegere pe care eu i-aş fi refuzat-o fără să stau pe gânduri.

— Thomas…

L-am privit înghiţindu-şi spaima care îl îneca şi acceptând decizia. Nu avea să mă oprească. Avea să se uite la mine neputincios, în timp ce ieşeam pe uşă şi dispăream în noapte. Avea să fie îngrozit, dar îl cunoşteam destul de bine cât să ştiu că urma să se ţină de cuvânt. Mai luasem acea cale şi înainte. Un drum pe care ideile noastre despre abordarea unui caz erau divergente. Pe atunci, îmi alesesem calea în detrimentul încrederii în parteneriatul nostru. Fusese o greşeală pe care nu intenţionam să o fac din nou. Am lunecat de pe cufăr, înfrântă. O lacrimă mi-a curs pe obraz şi am şters-o, cu furie.

— Nu ştiu ce altceva să fac, am mărturisit, întinzând mâinile.

Mirosul de lavandă a plutit în aer. Uleiul îmi vindeca şi îmi alina arsurile.

— Cum poţi prinde pe cineva care ar putea la fel de bine să fie un demon născut pe un alt tărâm?

Thomas a traversat camera într-o clipită, luându-mă în braţe.

— Înfruntându-l împreună, Wadsworth! Vom desluşi acest mister şi o vom face ca o echipă.

— Oricât de înduioşătoare şi de greţoasă ar fi această mică scenă, a zis Mefistofel, care stătea în pragul uşii, cu mâinile în buzunare, am nişte informaţii care s-ar putea să ajute în investigaţia voastră.

Maestrul a intrat cu paşi mari în odaia mea şi s-a aşezat pe pat, de parcă ar fi fost regele zânelor, ocupându-şi tronul. Şi-a pus jobenul pe masca sub formă de cap de berbec şi şi-a ridicat picioarele încălţate cu cizmele lui enervante din piele lucioasă.

— Drăguţă mască! O porţi ca să înfierbânţi atmosfera sau…

— Eşti de-a dreptul ridicol!

— Este prima dată când îţi dai seama de asta? a zis Mefistofel, ridicând sprâncenele. Şi eu, care te credeam destul de inteligentă, iubirea mea singuratică.

— Unde ai fost? am întrebat, amintindu-mi acum de îndoielile pe care le avusesem.

Nu puteam să nu mă gândesc la cât de pricepuţi erau criminalii în serie. Puteau fi prieteni, iubiţi, membri ai familiei. Totul părea să indice o viaţă obişnuită, cu excepţia unui secret monstruos.

— Minnie te-a căutat.

— Ea…

— Lasă-mă să ghicesc! am zis, pierzându-mi răbdarea şi întrerupându-l.

Răspunsul lui obişnuit includea, de obicei, o trimitere la… farmecele cu care era înzestrat. Nu aveam chef de glume.

— Nu ar fi prima femeie sau primul bărbat care să facă aşa ceva. Poţi fi serios pentru o clipă?

— Ce voiam să spun, domnişoară Wadsworth, a zis el, în timp ce ochii îi sclipeau amuzaţi, era că pesemne nu m-a căutat îndeajuns de bine. Am fost la teatru. De fapt, am mers să o vizitez azi, iar personalul ei nu a fost în stare să o găsească. Poate că nu a mai rezistat să vadă un chip aşa de frumos!

Mefistofel şi-a aruncat privirea peste umărul meu, acolo unde Thomas se sprijinea acum, plictisit, de perete. Mi-am alungat prevestirea rea din suflet. O văzusem pe Minnie cu doar câteva ore mai devreme şi păruse să fie bine. Dacă Mefistofel o vizitase după aceea, asta însemna că el fusese ultima persoană care intrase în casa ei. Poate că îl văzuse venind şi le ceruse oamenilor din casă să îl trimită la plimbare. Sau poate că el o luase…

— Am reuşit, în schimb, să strâng nişte informaţii pe care le veţi găsi interesante, a continuat Mefistofel, neghicindu-mi îngrijorarea ce creştea.

— Oh, bun! Are, în sfârşit, un scop pentru care s-a târât afară din gaura lui de şarpe.

Thomas a zâmbit mieros, iar ochii i-au fulgerat de încântare când Mefistofel s-a crispat, enervat.

— Nu ai fost tu fiinţa umilă care *mi-a cerut ajutorul?* a zis el. Ce alte sarcini nu mai reuşeşti să îndeplineşti? Sau… – un zâmbet lunecos, ostil, i s-a lăţit pe faţă – să o întreb, mai bine, pe Audrey Rose?

— Destul! am strigat. Sunteţi infantili! Nu vă mai provocaţi unul pe celălalt şi concentraţi-vă! Ce ai

aflat, Ayden?

Poate era pentru că îi folosisem numele adevărat, dar am reuşit, în final, să am toată atenţia maestrului.

— Prea bine, atunci.

Mefistofel şi-a cules nişte scame imaginare de pe costum, părând rănit.

— Sunt două femei şi un copil care au fost ultima dată văzute în cartierul Englewood, pe străzile 63rd şi Wallace. Una dintre ele avea legătură cu o farmacie de acolo.

Orice urmă de entuziasm a pierit pe loc. Nu erau informaţii noi. Mersesem deja la acea farmacie, iar poliţia nu găsise nici urmă de crimă. Umerii mei au căzut moi. Mă simţeam, deodată, epuizată. Nici măcar nu ştiam dacă femeile dispărute pe care le căuta Noah aveau vreo legătură cu cazul nostru, deşi credeam încă în această posibilitate.

— Mulţumesc pentru…

— Există oameni – să îi numim specialişti în informaţii – care mi-au spus ceva despre Expoziţia Mondială.

— Cât de original! a zis Thomas, încrucişându-şi braţele. Cine *nu* vorbeşte despre ea?

— Mai bine te-ai întreba ce, nu cine. Ce nu se spune despre expoziţie? Din ce cauză îşi fac griji atunci când se sting luminiţele acelea drăgălaşe? Nu poate să fie vorba despre sângele pe care l-au găsit la docuri. Sau despre batista însângerată din faţa impresionantei Curţi de Onoare.

Mefistofel şi-a ridicat pălăria de pe mască, a rotit-o de-a lungul braţului şi şi-a înfipt-o pe cap cu un gest grandios, de carnaval. Era greu să distingi între artist şi tânărul adevărat din costumul cu paiete. Poate că Mefistofel nu purta o mască vizibilă, dar asta nu însemna că nu avea una chiar în acel moment.

— Se zvoneşte că… ar fi şi un cadavru. L-au închis bine în morga de lângă lacul Michigan. Garda columbiană păzeşte uşa zi şi noapte.

Mefistofel a rânjit satisfăcut, văzându-ne uimirea.

— Pare ciudat, nu-i aşa? O unitate de poliţie creată specială pentru expoziţie, care să păzească un cadavru aflat la morgă. Mai ales dacă femeia era o oarecare.

— Apropo de cadavre…

L-am privit cu suspiciune.

— Minnie mi-a spus că dublura ei este de negăsit. Ce ştii despre asta?

Mefistofel a sărit de pe pat, graţios ca o panteră, şi s-a apropiat încetişor.

— Am auzit că acel cadavru ar fi al ei. Iar acum vreau ca nu să îmi confirmaţi.

M-am încruntat.

— Nu ai fi venit până aici dacă nu ai fi avut ceva de câştigat, nu?

Rânjetul cu subînţeles comunica mai multe decât aveam nevoie să ştiu în legătură cu motivaţia lui.

— Tu nu faci niciodată nimic dezinteresat?

O tristeţe adâncă, mai profundă decât ar fi trebuit să fie la cei nouăsprezece ani ai săi, i-a umplut ochii pentru o clipă. Pielea mi s-a înfiorat pe braţe. Apoi, Mefistofel a clipit, iar ochii i-au sclipit din nou de amuzament. Pesemne că aveam mai mare nevoie de odihnă decât credeam. Coşmarurile mele începeau să prindă contur în realitate.

— Am încercat decenţa o dată.

Mefistofel a strâmbat din nas.

— Nu aş recomanda. Îţi lasă un gust amar.

— Credeam că asta este înfrângerea, a adăugat Thomas, încercând şi eşuând să nu pară încrezut. Am auzit că nici aceea nu este aşa de plăcută. Nu că aş şti cum este.

Mefistofel s-a întors spre mine, făcând, aparent, un mare efort să se abţină, şi mi-a luat mâna într-a lui. S-a aplecat în faţă, lipindu-şi buzele de degetele mele şi privindu-mă în ochi.

— Sper că eşti fericită, domnişoară Wadsworth! Şi, deşi mi-ar plăcea să rămân şi să fiu amuzat de bufonul tău, a spus el, dezvelindu-şi dinţii într-un gest ce se dorea un zâmbet, în direcţia lui Thomas, este timpul să plec.

Aveam presentimentul ciudat că, îndată ce aveam să îl văd ieşind în paşi de dans pe uşa aceea, urma să dispară definitiv din viaţa mea.

— Pleci de tot, nu-i aşa? Credeam că trupa de circ abia a sosit aici.

— Oare… oare abia am sosit?

Un secret dănţuia în ochii lui; un secret pe care nu intenţiona să mi-l împărtăşească. Expresia de pe chipul lui a redevenit gravă.

— De îndată ce sângele începe a curge, chiar şi cel mai angelic loc îşi pierde farmecul, domnişoară Wadsworth.

Privirea lui a rătăcit dincolo de mine.

— Fereşte-te de fiinţele frumoase şi de încredere! Ascund cele mai groaznice surprize.

Thomas a făcut un pas în faţă şi şi-a petrecut braţele în jurul meu pe când eu m-am cutremurat. Am încercat să ignor efectul pe care îl avuseseră cuvintele lui Mefistofel asupra minţii mele din ce în ce mai superstiţioase, dar nu puteam scăpa de senzaţia că maestrul vorbea despre viitor. Un viitor pe care el îl văzuse limpede ca într-o zi însorită, în timp ce noi, restul, orbecăiam prin ceaţă.

— Cum rămâne cu Trudy? am întrebat, disperată să îi dau un motiv pentru a rămâne. Nu vrei să afli dacă chiar este trupul ei cel de la morgă?

— Sunt sigur că vei rezolva problema cum ştii tu mai bine.

Mefistofel şi-a înclinat jobenul cu fir de aur şi a dispărut pentru ultima dată. Speram doar că nu permiseserăm unui criminal să umble din nou liber.

Instrumente vechi pentru autopsie.

PATRUZECI ŞI DOI
ORAŞUL ALB PĂTAT ÎN ROŞU

Expoziţia Mondială Columbiană
Chicago, Illinois
16 februarie 1889

Nimeni nu ar fi ghicit, plimbându-se prin oraşul dumnezeiesc de deasupra, că, sub el, se ascundea o reţea labirintică de tuneluri, utilizate de angajaţii şi de muncitorii expoziţiei. Avea sens, totuşi. Ca să păstreze iluzia vie, vizitatorii nu trebuiau deranjaţi cu lucruri atât de pământene precum gunoiul care era dus de la faţa locului şi curăţarea toaletelor.

Pe când îi urmăream pe membrii Gărzii columbiene mai adânc în subteran, am trecut pe lângă săli pline cu recuzită şi alte obiecte care nu îşi mai găsiseră locul în cadrul expoziţiei. Una dintre camere era ticsită de flori, o alta conţinea găleţi cu vopsea albă, cremoasă, şi într-o alta, un soi de pulverizator ciudat. Dispozitive electrice, maşini de făcut floricele de porumb şi alte lucruri plăcute erau lustruite şi gata de a fi folosite. Erau acolo cutii de Cracker Jack, din care mânca toată lumea ultima dată când ne aflaserăm acolo. O aromă de caramel amestecat cu sare ne urmărea pe când am cotit pe un alt coridor.

Chiar şi în măruntaiele oraşului grandios de deasupra, mă simţeam uluită de splendoarea lui. Apoi, mai era şi camera secretă spre care ne îndreptam. Aceea care nu era menţionată în nicio broşură sau ziar.

Sub inima vie a Curţii de Onoare se afla un centru de comandă mai mare decât al unei armate. Între zidurile lui fortificate era morga. Comandatul gărzilor s-a oprit în faţa unei uşi pe care nu era scris

nimic. Spre deosebire de celelalte, aceasta era închisă, iar luminile dinăuntru erau stinse. Ştiam unde ne aflam înainte ca omul să bage cheia în broască şi să ne facă semn să intrăm în spaţiul rece dinăuntru. Comandantul a aprins o lumină. Bâzâitul subtil era singurul sunet din cameră. Am strâmbat din nas, simţind mirosul înţepător. Mirosea a clor. Ochii mi-au lăcrimat şi mă ustura gâtul. Mă întrebam dacă vărsaseră din greşeală o găleată de zece litri sau folosiseră, dinadins, atât de mult. Oricare ar fi fost motivul, era un lucru ciudat, ca şi cum aproape că ar fi încercat să scoată petele de pe străzile imaculate, chiar şi atât de adânc în burta oraşului.

Thomas a clipit, dar, altfel, nu părea să fie deranjat. Era vigilent. Privirea lui a măturat încăperea, de la tavan la podea şi la sertarele mari din zidul opus. Acelea în care zăceau cadavrele, fără îndoială. M-am uitat şi eu de jur-împrejur, încercând să înregistrez cât mai multe detalii despre spaţiul steril. Şi aici, totul era alb. Plăcile de gresie care se întindeau de la podea până la tavan. Totul era construit din piatră rece şi netedă, cu excepţia tavanului.

Un furtun instalat pe un perete avea o manivelă ornată – singurul detaliu frumos pe o pânză, altfel, albă. Am văzut cu coada ochiului instrumentele medicale cunoscute şi două şorţuri ce ieşeau dintr-un dulap deschis. Trei mese argintii erau distribuite la distanţe egale, iar găurile din ele indicau faptul că erau pentru autopsii. Sub fiecare dintre ele se afla o găleată argintie, şi mi-am înecat greaţa când mi-am dat seama ce scop aveau. Nu vedeam pic de rumeguş împrejur, iar mirosul de clor căpăta acum mai mult sens. Fluidele corporale se scurgeau prin găuri şi apoi în găleţi. Garda care deschisese uşa şi-a dres glasul.

— Domnul doctor Rosen va sosi imediat pentru a vă răspunde la întrebări.

Apoi omul s-a întors spre uşă, dând din cap spre cineva aflat dincolo de prag. Thomas şi cu mine am

tresărit când bărbatul a închis uşa în urma lui, ferecând-o cu un zgomot ce părea să îmi rezoneze în piept.

Am inspirat şi am expirat încet, ignorând arsura pe care o simţeam în gât. Uram cuştile.

— De ce ne-ar încuia aici?

Thomas a rămas tăcut pentru o clipă, gândindu-se. În cele din urmă, a spus:

— Mă întreb dacă problema nu este de a ne ţine pe noi înăuntru, ci de a-i împiedica pe alţii să pătrundă aici.

— Crezi că criminalul este un angajat?

Thomas a ridicat din umeri.

— Până ce nu examinăm cadavrul, nu vom şti dacă este aceeaşi persoană care a săvârşit crimele din Londra şi din New York. Să deschidem sertarul şi să vedem ce găsim?

O senzaţie de calm mă împresura pe când mă îndreptam spre sertare. Bastonul meu răsuna tare în camera mică, deşi pulsul nu mai gonea în acelaşi ritm cu el. M-am oprit în dreptul singurului sertar care era etichetat: Domnişoara Trudy Jasper. Femeia dispărută care lucrase pentru Mefistofel.

Am lăsat bastonul şi am tras de mânerul sertarului. La început, nici nu s-a clintit, apoi Thomas a venit lângă mine şi, împreună, am reuşit să îl deschidem.

Un cadavru alb ca marmura ne-a întâmpinat. Părul ei avea o nuanţă plăcută de roşcat, amintindu-mi puţin de nişte flăcări. Avea ochii închişi, deşi îmi imaginam, fără vreun motiv anume, că trebuie să fi fost căprui-verzui. Nimeni nu se obosise să îi acopere goliciunea, iar rănile ei au fost imediat vizibile. Eram recunoscătoare că îmi păstrasem bastonul, căci, altfel, sigur l-aş fi dărâmat când m-am prins de marginea sertarului de metal care o sprijinea. Am închis ochii strâns, ştiind că nu puteam opri imaginile pe care le vedeam. Amintirile mă luau cu asalt.

Deodată, nu mă mai aflam în cripta ciudată din măruntaiele Oraşului Alb. Mă aflam în Londra, pe o

alee ascunsă de ceaţă. Luna atârna suspect de jos pe cer – galbenă precum un ochi de pisică, privind lumea haotică de dedesubt ca pe un şoarece cu care s-ar fi putut juca.

— Audrey Rose?

Vocea lui Thomas era încordată, aşa cum îmi imaginam că era şi expresia lui. Am clătinat din cap. Nu eram încă gata să îi răspund. Nu eram slabă. Eram copleşită de adevărul care mi se înfăţişa. Nu exista niciun pic de îndoială în mintea mea că mărturisirea lui Nathaniel fusese adevărată. Fratele meu nu era Jack Spintecătorul. Ştiam asta, pentru că rănile acelei femei erau aproape *identice* cu cele ale domnişoarei Eddowes, a doua victimă nefericită a celebrei duble crime. Îmi puteam da seama de asta chiar şi aruncându-mi o privire fugitivă. Eram sigură că o cercetare mai amănunţită avea să îmi confirme teoria. M-am forţat să deschid ochii. Nu aveam de gând să îi permit să câştige. Jack Spintecătorul lăsase acel cadavru pentru noi, ştiind că aveam o legătură vagă cu fata – era o declaraţie şi o provocare. Se simţea invincibil şi ne lua în derâdere.

Mi-am îndrept, încet, umerii, zâmbindu-i crispat lui Thomas, şi am înconjurat cadavrul, încercând să înregistrez fiecare detaliu al morţii ei groaznice. O vânătaie mică pe mâna stângă – un detaliu care ne rămăsese ascuns în cazul lui Catherine Eddowes până ce trupul ei fusese spălat. Urechea dreaptă a lui Trudy fusese parţial tăiată, ca şi al lui Catherine. Cusătura familiară, neagră, a inciziei în formă de „Y” părea să atârne moale deasupra abdomenului. Aş fi putut băga mâna în foc că rinichiul nu mai era la locul lui, împreună cu cel puţin treizeci sau şaizeci de centimetri din intestine. Mi-am înghiţit nodul din gât. Era ca şi cum aş fi privit iar trupul neînsufleţit al domnişoarei Eddowes. Mi-am mutat, cu greu, privirea la gâtul ei. O lovitură violentă de cuţit îi curmase viaţa. Carotida îi fusese tăiată, indicând faptul că pierduse sânge destul de repede. Suferise celelalte răni după deces.

Mi-am aruncat privirea în sus, observând că Thomas mă urmărea deja cu atenţie. Mă întrebam dacă se îngrijora că situaţia devenea prea greu de suportat. Dacă simţea nevoia să mă protejeze de furtuna care credea el că se dezlănţuise în mine. Nu avea de unde să ştie că mie nu îmi era frică.

Sângele îmi vuia furios în vene. Lunile de durere mi s-au strecurat în oase, strangulându-mi simţurile până ce nu am mai putut vedea decât roşu în faţa ochilor. Furie. Era o bestie ce nu putea fi îmblânzită.

Crezusem, dincolo de orice îndoială, că fratele meu fusese diavolul. Mă duruse pierderea lui, dar simţisem că se făcuse dreptate. Găsisem liniştea, crezând că el îi rănise pe alţii, indiferent cât de mult îmi frânsese inima şi mă torturase acel gând. Îmi petrecusem *luni* întregi luptându-mă cu propriile concepţii despre bine şi rău, crezând că oamenii trebuiau să afle că el fusese monstrul care terorizase Whitechapel şi că scăpaseră de ameninţare pentru totdeauna. Îmi ţinusem gura, de teamă că tata nu ar fi putut suporta durerea unui scandal public. Era aşa de fragil pe atunci! Şi, în mod egoist, o parte din mine voise să îl protejeze pe Nathaniel de ură şi de dispreţ, chiar şi după moarte. Până la urmă, pentru mine fusese doar fratele meu devotat. Îl iubeam.

Mi-am îndreptat privirea spre cadavrul de pe masă. Trudy, ca şi femeile de dinaintea ei, nu meritase să moară. Thomas nu îşi luase ochii de la mine. Îngrijorarea lui era evidentă. Ştiam că recunoscuse rănile lui Trudy ca fiind identice cu cele provocate de Spintecător, la fel de repede ca mine. Înainte să îl pot asigura că mă simţeam bine, uşa s-a descuiat. Un bărbat cu un şorţ nou a intrat în cameră. Dacă omul era surprins de cât de tineri eram, nu a lăsat să se vadă. Acela trebuie să fi fost doctorul Rosen, un vechi învăţăcel al unchiului meu.

— Presupun că sunteţi domnul Cresswell şi domnişoara Wadsworth? a întrebat el.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap, iar omul a părut dornic să continue ceremonia formalităţilor.

Şi-a aruncat privirea la cadavru. Pe chipul lui nu se citea nicio schimbare.

— Sunt doctorul Rosen. Doctorul Wadsworth mi-a trimis o telegramă în această dimineaţă.

Am dat din cap.

— Vă cere scuze, dar nu a putut să ne însoţească.

— Într-adevăr. Văd că aţi scos singuri cadavrul, a spus doctorul Rosen, arătând spre masă.

Nu se simţea vreun reproş în tonul lui, ci doar un fapt împărtăşit pe un ton egal. Din contră, părea mulţumit că nu era nevoie să ne prelungim vizita. Din punctul acesta de vedere, îmi amintea de unchiul meu. Aveam impresia că omul din faţa noastră se simţea mai bine în compania morţilor. A păşit spre dulapul cu instrumente şi a scos o bucată ruptă de hârtie. Totul a părut să se mişte ca prins în nisipuri mişcătoare, după aceea. I-am privit braţul întinzându-se încet, iar hârtia schimbându-şi culoarea în lumină, pe când o ridica. Apoi mi-am dat seama că, de fapt, nu îşi schimba deloc culoarea; ce vedeam eu erau pete de sânge.

Thomas era singurul care nu se zbătea în nisipurile mişcătoare; acesta a ocolit inuman de rapid masa, înşfăcând hârtia din mâna doctorului, înainte să apuce să mi-o dea. Eram recunoscătoare pentru abilitatea lui de a-mi citi stările. Aveam nevoie de un moment ca să îmi revin. Trupul, biletul – totul îmi făcea urechile să ţiuie ciudat. Din fericire, nu a durat decât un moment, iar slăbiciunea mea ar fi putut să treacă neobservată, mai puţin pentru fostul meu logodnic extrem de perspicace.

Thomas a aşteptat până mi-am strunit emoţiile, apoi a venit lângă mine, ca să citim biletul împreună. Scrisul era familiar – îmi bântuise coşmarurile de mai multe ori. Nu era scrisul de mână al fratelui meu, ci al Spintecătorului.

„Asemeni patimi oarbe n-au norocul
Să ţină mult: ca pulberea şi focul
Se mistuie-n întâia sărutare.”[16]

Un trandafir cu orice alt nume
Nu merită să trăiască. De ce oare?

Am rămas mută, cu ochii pironiţi la bilet. Mă aşteptasem la greşeli gramaticale şi la o altă trimitere la Milton. Acela părea să fi fost poetul preferat de Jack, la Londra. Nu puteam decide dacă ceea ce mă tulbura mai mult era referinţa la *Romeo şi Julieta* sau faptul că o scrisese cu sânge. Ce sugera acum? Mi-am aruncat privirea la Thomas, dar el pălise deja, ca un mort. De fapt, aş fi putut jura că trupul neînsufleţit al domnişoarei Jasper avea mai multă culoare în obraji, chiar şi aşa, scurs de toate lichidele lui vitale.

Nebăgând de seamă sau neîngrijorat de reacţia pe care mi-o provocase scrisoarea, doctorul Rosen a închis sertarul, ascunzând cadavrul mutilat.

— Biletul era îndesat în corsetul ei. L-am găsit abia după ce a fost adusă aici.

Doctorul a părut să ezite cu privire la următoarele lui cuvinte.

— De fapt, a fost bătut în cuie în trupul ei, alături de un trandafir.

Thomas fusese distras de bilet, amintindu-şi, fără îndoială, de jocurile pe care Spintecătorul le jucase cu poliţia, toamna trecută. Auzindu-l pe doctor, şi-a ridicat brusc privirea.

— Unde?

Tonul lui repezit nu era nici politicos, nici pur şi simplu curios. Nu îl mai auzisem niciodată cerând ceva cu autoritate. Da, Thomas putea fi arogant şi uşor enervant în timpul unei investigaţii, dar niciodată nu îl luasem în serios. În glasul lui nu se mai citea acum aceeaşi relaxare. Vocea lui era a prinţului întunecat care se voia a fi.

— Descrieţi-mi exact unde aţi găsit biletul asupra cadavrului.

Doctorul Rosen s-a întors spre noi, încrucişându-şi braţele la piept.

— Era bătut în inima femeii.

Doctorul s-a uitat de la Thomas, la mine, părând să ia o decizie.

— Acest lucru nu va fi menţionat în ştiri. Faptul că vă aflaţi aici este o favoare pe care i-am făcut-o doctorului Wadsworth. Vă rog, nu vreau să îmi regret decizia!

Bărbatul a făcut un semn din cap spre una din gărzi, care privea prin ferestruica tăiată sus de tot, pe uşă.

— Apropo, am auzit că există un alt cadavru în drum spre casa voastră chiar acum. De fapt, este o tânără care a lucrat aici. Din moment ce nu a fost găsită pe proprietatea noastră, nu am fost solicitat să examinez trupul. Cred că aţi vrea să ajungeţi acolo cât mai repede. Sunt sigur că doctorul Wadsworth vă aşteaptă.

I-am mulţumit doctorul Rosen pentru că ne dăduse voie să vedem cadavrul, deşi Thomas nu mai scosese niciun sunet după ce ceruse informaţia legată de bilet. A rămas tăcut în timp ce am urmat gărzile înapoi pe coridoare, reacţionând doar când aproape am alunecat pe podeaua netedă, în graba mea de a ieşi din oraşul subteran. Thomas şi-a ţinut mâna pe şalele mele, ca şi cum ar fi vrut să mă ajute şi să mă asigure, în acelaşi timp, că se afla acolo. Mă îndoiam că era măcar conştient de ce făcea. Mintea lui părea să fie la sute de kilometri depărtare.

Am aşteptat până ce ne-am instalat în trăsură înainte să îl întreb cărui fapt se datora dispoziţia lui sumbră. Thomas s-a aşezat pe banchetă, în faţa mea, şi şi-a întors ochii întunecaţi spre mine. M-am cutremurat.

— Ce te-a apucat? am întrebat.

Şi eu eram tulburată de faptul că îndoielile noastre cu privire la Jack Spintecătorul fuseseră spulberate, dar altceva era în neregulă cu Thomas. Îşi reluase vechea personalitate. Era acel Thomas care nu se mişca şi care părea încremenit pe din afară, în timp ce un miez ardea mocnit în interiorul lui. A durat un moment, dar, în cele din urmă, s-a

eliberat de tensiunea care îl ţinuse pe loc. Şi-a întins picioarele în trăsură, dar spaţiul tot nu era suficient de mare ca să se simtă confortabil. A avut grijă să nu îmi lovească piciorul beteag, deşi habar nu aveam dacă era vorba despre asta sau de dorinţa de a nu mă atinge. În orice caz, ştiam că gestul era doar un spectacol de nonşalanţă disimulată.

— Thomas? am întrebat iar. Spune-mi!

Thomas s-a aplecat în faţă, iar eu l-am întâlnit, instinctiv, la mijlocul distanţei. În loc să îmi şoptească la ureche, a bătut cu degetele în fereastra trăsurii, atrăgând atenţia vizitiului.

— Domnule? a strigat vizitiul.

— North Side. În apropierea cartierului teatrelor. Îţi arăt unde când suntem aproape.

— Da, domnule! în North Side mergem.

Thomas s-a aşezat iar pe scaun, privindu-mă în timp ce rumegam schimbarea destinaţiei noastre.

— Nu ar fi trebuit să mergem la unchiul meu? am spus, încercând să nu las tremurul să mi se strecoare în glas. Nu ar fi bine să întârziem. Ştii cum reacţionează când este un cadavru de autopsiat.

O emoţie pe care nu o mai văzusem niciodată îndreptată spre mine a traversat chipul lui Thomas înainte de a se stăpâni. Furie. Un frâu pe care nu ştiusem că îl purta îi scăpase, chiar dacă fusese pentru o fracţiune de secundă. Thomas era mânios.

— Sunt sigur că va înţelege. Mai ales după ce îl informăm că nu mai există nicio îndoială asupra reîntoarcerii Spintecătorului. Nu-l va deranja nici când va descoperi că ucigaşul nostru a pus ochii pe o altă victimă. Este posibil să o fi avut în vizor de la bun început.

Thomas a strâns aşa de tare din dinţi, că îmi făceam griji să nu îşi spargă vreo măsea. M-am întins spre el, încercând să îi alung dispoziţia sumbră.

— Thomas…

— Avea un trandafir prins în piept, Wadsworth.

Thomas părea să fie pe punctul de a lua foc. Am înţeles că furia lui nu îmi era adresată. Era gata să îl

atace pe bărbatul responsabil pentru toate acele morţi. Mi-am sprijinit spatele pe banchetă şi mi-am tras paltonul mai bine. Nu mi-ar fi plăcut să îl întâlnesc pe acel Thomas pe o alee întunecată. Părea cu totul imprevizibil şi letal.

— Nu ţi se pare puţin bizar? Că a lăsat un dar aşa de dramatic?

— Un dar?

— Da! Un dar! Ţi-a trimis un buchet morbid. La pachet cu un cadavru pe care ştia că îl vei recunoaşte ca fiind opera lui.

Thomas a oftat şi a părut să îşi redobândească ceva din stăpânirea de sine. Ştiam că nu m-ar fi putut răni niciodată. Totuşi, era tulburător să îl văd transformat într-o persoană aşa de periculoasă. Am înţeles deodată totul – Thomas nu s-ar mai fi limitat la a intra în mintea criminalului dacă mi se întâmpla ceva. Ci ar fi devenit şi el unul. I-ar fi distrus pe cei care ar fi îndrăznit să mă rănească şi nu ar fi simţit nimic săvârşindu-şi crima cu sânge-rece. Mi-ar fi plăcut să îl dojenesc, dar ştiam că m-aş fi simţit la fel dacă el păţea ceva. Aş fi fost capabilă să scot măruntaiele lumii şi să mă îmbăiez în sângele ei dacă Thomas era ucis. Eram, într-adevăr, o pereche de smintiţi.

— Audrey Rose! Cine pune, în prezent, în scenă o piesă a lui Shakespeare? Cine a ştiut unde să găsim cadavrul?

— Thomas, am început eu, încet, încercând să îmi alung din nou propriile suspiciuni, ştim că nu el a comis crimele de pe *Etruria.*

— Nu a comis acele crime, dar au fost şi altele la bordul navei.

Thomas a clătinat din cap.

— Nu spun că el este cel responsabil, dar vreau să îi văd reacţia când îi dăm vestea.

Puteam fi de acord cu asta. Era mai bine să îl las pe Thomas să se dezlănţuie asupra lui Mefistofel; ne-ar fi calmat minţile amândurora şi ar fi ajutat investigaţia.

Nu ne-am vorbit pentru o vreme, căzuţi pe gânduri. Ştiam că reacţia lui Thomas se datora îngrijorării. Nu s-ar fi putut ierta niciodată dacă mi se întâmpla ceva. Dar nu mă puteam convinge că biletul şi trandafirul fuseseră un mesaj *doar* pentru mine. Mi se părea că gestul fusese îndreptat mai mult spre Thomas. Credeam că menirea lui fusese să îl tulbure suficient, încât să facă greşeli. Jack Spintecătorul avusese multiple oportunităţi de a mă ataca, dacă şi-ar fi dorit. La Londra, pe *Etruria,* la New York şi acum, aici, la Chicago, nu ieşisem întotdeauna însoţită. Dacă eu eram, într-adevăr, ţinta lui, aşa cum se temea Thomas, ar fi ieşit la iveală. Criminalul îmi cunoştea fratele; de asta eram sigură. Fusese în casa mea. Nu îmi puteam imagina că îşi ţinuse instinctele criminale în frâu atâta vreme. Doar dacă nu fusesem niciodată ţinta lui.

Trăsura s-a oprit în dreptul unui teatru pe care îl vizitaserăm cu o săptămână în urmă. Thomas a blestemat în barbă. Uşa şi ferestrele erau blocate cu scânduri, iar luminile erau stinse. Pe o pancartă vopsită stângaci scria: de închiriat.

Deşi mă temusem că aşa avea să se întâmple, sperasem că maestrul avea să se răzgândească şi să aştepte până ce investigam moartea actriţei dispărute. Dar Mefistofel nu pierduse deloc timpul, strângându-şi trupa de circ şi mutându-se din oraş, lăsând zarurile însângerate să cadă la întâmplare.

PATRUZECI ŞI TREI
RECE CA GHEAŢA

Proprietatea bunicii
Chicago, Illinois
16 februarie 1889

M-am uitat la cadavru. Carnea ei era de culoarea zăpezii proaspăt căzute. Mi-am lipit uşor degetele de maxilarul ei, întorcându-i capul uşor, în căutarea urmelor. Răceala morţii îmi ardea degetele. Nu se vedea nicio pată sau tăietură, sau vreun alt fel de rană. Mi-am sprijinit bastonul de măsuţa pe rotile pe care se aflau instrumentele pentru autopsie. Trebuia să îl chemăm pe Noah, în curând. Femeia fusese identificată ca fiind domnişoara Edna Van Tassel, una dintre femeile ale căror dispariţii le investiga.

— A fost expusă intemperiilor? am întrebat.

Posibilitatea era redusă din moment ce trupul nu prezenta degerături, degete înnegrite sau băşici pe piele. Părea că femeia mersese la culcare, fără a se mai trezi vreodată.

Unchiul a clătinat din cap.

— Nu! Inspectorul general a spus că proprietara pensiunii la care închiriase o cameră nu a văzut-o la micul dejun, aşa că a mers să o caute. Femeia era destul de supărată că domnişoara Van Tassle irosise mâncarea, aşa că a urcat la etaj, ca să o certe. Când a intrat, camera era goală. Au trecut câteva zile, iar proprietara a telefonat rudelor domnişoarei Van Tassel, spunându-le să vină să îi strângă lucrurile.

Am tras aer în piept.

— Şi atunci rudele i-au spus că tânăra nu sosise acasă.

— Corect, a răspuns unchiul, dând din cap. Apoi au solicitat serviciile companiei Pinkertons, prin

nişte legături pe care le aveau acolo.

Şi aşa devenise Noah implicat.

— După o săptămână, victima a fost găsită în patul ei, sub plapumă. Hainele îi erau împachetate cu grijă, pe un scaun. Proprietara este convinsă că tânăra s-a strecurat înăuntru, ca să îşi recupereze lucrurile, şi că a murit în somn.

— Este absurd! De ce nu ar crede că s-a întâmplat ceva mai teribil?

M-am încruntat.

— A auzit ceva ciudat?

Unchiul a clătinat din cap.

— Nu s-au auzit sunete care să sugereze o luptă. De fapt, din camera aceea nu s-a auzit nimic. Proprietara a găsit-o când era pe cale de a arăta camera unui client.

— S-a găsit ceva nelalocul lui? a întrebat Thomas. Lipseşte vreun obiect personal?

I-am aruncat o privire. Abia dacă scosese vreun cuvânt pe drumul de întoarcere, pierdut în gânduri. Puţinele lucruri pe care le avusese de spus nu fuseseră deloc îmbucurătoare. Îmi zisese că nu era nicio îndoială că Jack Spintecătorul mă avea în vizor. Apoi îşi ascunsese emoţiile, plecând pe tărâmul acela al gheţurilor. Nu îşi pierduse încă vechile metehne.

— Proprietara nu a observat nimic.

Unchiul şi-a scos ochelarii, ştergându-i cu colţul jachetei din tweed.

— Singurul lucru ciudat este că domnişoara Van Tassel nu purta cămaşa de noapte. Proprietara a spus că tânăra nu dormea niciodată aşa de indecent îmbrăcată, dar că nici nu îşi poate închipui ce fel de fată dispare timp de o săptămână şi se furişează apoi astfel înapoi.

Thomas a înclinat capul. În sfârşit! Îşi revenea. S-a uitat la cadavru.

— Bănuiesc că toaleta era comună, pe coridor sau la un alt etaj al clădirii, ceea ce înseamnă că este improbabil ca ea să îşi fi scos hainele înainte de a merge la culcare.

Thomas l-a privit pe unchiul meu, căutând confirmare. Unchiul a dat din cap.

— Indiferent de preferinţele ei, este mai probabil ca ea să fi dormit îmbrăcată în cazul în care ar fi fost nevoie să se trezească în timpul nopţii. Ca să nu mai spunem că aici, unde temperatura este scăzută, nu ar avea niciun sens să dormi fără haine. Cel puţin nu în acest anotimp.

Thomas a început să străbată cu paşi neliniştiţi laboratorul din mica pivniţă, bătând un ritm frenetic cu degetele pe pulpe. Ştiam că se forţa, încerca să pună cap la cap piesele acelui puzzle imposibil, în speranţa de a-l împiedica pe Spintecător să mai facă vreo victimă. O victimă, ca de exemplu eu.

Am aşteptat ca îngrijorarea să îmi împiedice propriile abilităţi investigative. Aproape că m-am simţit uşurată, ca şi cum aş fi înţeles o parte din jocul lui, care nici nu ştiusem că exista. Dacă Jack Spintecătorul mă voia pe mine, atunci puteam găsi o metodă de a-l face să creadă că învinsese. Nu împărtăşisem această idee cu Thomas; judecând după privirea lui înnebunită şi scânteia de violenţă ce i se citea pe chip, nu credeam că era necesar să o fac încă. Aveam să îl las să se calmeze înainte de a aborda subiectul. Şi apoi urma să conturăm un plan împreună.

— A dispărut timp de o săptămână, dar nu prezintă semne de putrefacţie… a mormăit Thomas de unul singur, neaşteptându-se la vreun răspuns. O tânără care moare în somn, fără a avea vreo boală sau a suferi vreo traumă. A ucis-o, dar cum? Şi de ce ar aduce-o înapoi în camera ei? Cu ce scop?

Thomas a început să păşească mai rapid, devenind încetul cu încetul una cu ucigaşul nostru, intrând în rolul de demon. În timp ce îşi continua coborârea în mintea criminalului, o menajeră cu ochii cât cepele a adus în încăpere un serviciu de ceai, alături de felii de lămâie şi tarte cu zmeură, privind de jur-împrejur şi încercând să găsească un loc pe care să aşeze tava. Privirea ei a întârziat asupra cadavrului aproape despuiat şi, deşi expresia

de pe chipul ei era una neutră, gâtul femeii tremura din cauza emoţiei pe care încerca să şi-o stăpânească. Nimănui nu îi place să privească astfel morţii, cel puţin nu în felul în care îi expunem noi, ca pe o bucată de carne ce urmează să fie tăiată.

— Acolo, pe bufet, te rog! am zis pe un ton cât mai calm posibil. Mulţumesc!

După ce femeia s-a retras, m-am îndreptat spre ceainic, turnând în trei ceşti. O aromă uşoară de Earl Grey şi trandafiri a răzbătut prin miasma morţii. Am adăugat două bucăţele de zahăr infuzate cu apă de trandafiri în ceaşca unchiului şi patru în a lui Thomas, ştiind că dulceaţa părea să îl ajute să îşi facă deducţiile. Eu eram prea agitată ca să mai pun gura pe zahăr şi am băut ceaiul simplu. Am aşezat deoparte cleştele de argint şi bolul, ducând câte o ceaşcă şi o tartă pe rând. Aveam ceva de făcut în timp ce îmi rumegam propriile gânduri. Dacă l-aş fi putut convinge pe Thomas că eram în siguranţă, poate că am fi reuşit să întindem o capcană Spintecătorului. Oare era el capabil să rateze şansa de a mă înhăţa?

— Mulţumesc!

Unchiul a acceptat ceaşca, sorbind imediat din ceai. Aproape că îl terminase pe tot cât îi dădusem băutura lui Thomas. Mi-am aruncat privirea la ceas. Ratasem cina cu foarte mult timp în urmă.

Thomas şi-a întrerupt plimbarea suficient de mult timp cât să ia câteva înghiţituri din tartă şi să o dea pe gât cu ceai.

— Ştim cu cine era sau ce făcea înainte să moară? S-a spus că era posibil să fi mers să încaseze salariul de la fostul angajator.

— Poliţia încerca să stabilească aceste detalii când mi s-a spus să ridic cadavrul. Au trimis vorbă la agenţia Pinkertons, aşa că asociatul vostru va fi anunţat de ei.

— Ne scapă ceva.

Thomas părea tot mai agitat.

— Ce altceva? Se afla ceva în camera aia care nu ar fi trebuit să fie acolo? Ceva despre care

proprietara a comentat, chiar dacă şi în trecere.

— Trandafiri, a răspuns unchiul. A menţionat existenţa unei vaze pline cu trandafiri proaspeţi, pe noptieră.

Thomas nici măcar nu a mai respirat, rotindu-se pe călcâie şi privindu-mă cu atenţie. Fie pentru că nu băgase de seamă tensiunea din cameră, fie tocmai din cauza ei, unchiul ne-a întins mie şi lui Thomas două şorţuri.

— Concentraţi-vă! Amândoi! Să vedem ce răspunsuri putem găsi pe cont propriu.

M-am uitat la tarta mea neatinsă înainte de a o pune deoparte. Era tocmai bine să finalizez acea parte a activităţii noastre fără a avea stomacul plin de cremă cu lămâie. Mi-am aşezat mâinile pe carnea victimei, aşa cum fusesem învăţată, apăsând lama cuţitului suficient de tare cât să despic pielea ca pe un val rubiniu, pe măsură ce trăgeam bisturiul de la umăr la stern şi lăsam să se vadă straturile roşii de carne.

Un sentiment de acalmie a pus stăpânire pe încăpere pe când repetam procesul şi pe latura cealaltă a trupului, aproape terminând incizia în „Y”, lunecând cuţitul de-a lungul trunchiului. Fără să mai aştept alte instrucţiuni, mi-am înmuiat cârpa în acid carbolic şi mi-am şters cuţitul înainte de a-l afunda iar în carne. În câteva momente, îi scosesem deja inima şi viscerele, dându-i-le unchiului pentru a le măsura şi pentru a fi catalogate de Thomas. El mi-a surprins, fugitiv, privirea, ridicându-şi nasul din notiţe. Chipul îi era de necitit. Mi-am aruncat ochii la lichidul care îmi împroşcase mânecile de catifea de culoarea salviei, ca nişte mici petale brodate. Thomas s-a întors la activitatea lui, încruntându-se, concentrat. Poate că îmi imaginasem că atenţia lui fusese îndreptată spre mine.

De îndată ce am notat fiecare detaliu, am tras mai aproape tava pe care se afla stomacul femeii, pregătindu-mă să îl disec. Mă pregăteam să caut urme de otravă. O picătură de transpiraţie a lovit

suprafaţa de metal, urmată iute de o alta. Mi-am ridicat iute capul. Unchiul a scos o batistă din buzunar şi şi-a tamponat fruntea. Era destul de rece în pivniţă, în special în miezul iernii. Pete roşii îi apăruseră în obraji. Nu era jenat, ci părea să fi fost cuprins deodată de febră.

— Te simţi bine? am întrebat, încercând să îmi ascund îngrijorarea din glas.

Ultimul lucru pe care doream să îl fac era să îl supăr pe unchiul meu.

— Thomas şi cu mine ne descurcăm dacă ai vrea să te odihneşti…

— Nu-i nimic! Mi-am uitat paltonul din nou şi m-a cuprins răceala.

Unchiul a fluturat din mână, vrând să îmi risipească grija.

— Vezi-ţi de treabă, Audrey Rose! Conţinutul stomacului. Deschide-l acum; din păcate nu avem la dispoziţie toată seara ca să studiem acest cadavru. Inspectorul general Hubbard va sosi peste o oră şi o să vrea răspunsuri. Sugerez să nu încercăm să îl iritäm iar.

— Prea bine, domnule!

Am ridicat alt bisturiu, pregătindu-mă să deschid stomacul. Am încercat să ignor mâinile unchiului pe când acesta s-a prins de masa de autopsie, strângând-o până ce nodurile degetelor i s-au făcut albe ca oasele pe care tocmai le scosesem la iveală. Cu mişcări iuţi şi grijulii, am deschis primul strat al organului.

— Se pare… *Unchiule!* am strigat pe când el s-a prăbuşit pe masă, iar instrumentele au căzut pe podea, în jurul lui.

— Unchiule!

Din doi paşi, eram lângă el, strecurându-mi mâinile sub braţele lui şi încercând să îl ridic. Era inutil; îşi pierduse cunoştinţa. Capul i-a căzut moale în faţă, iar ochelarii îi şedeau strâmb pe nas. Mi-am aruncat privirea în direcţia lui Thomas.

— Mă ajuţi, Cresswell?

Am înclinat capul unchiului, căutându-i pulsul cu degetele. Era slab, dar îl simţeam. Pesemne că era mai bolnav decât ne dăduse de înţeles. Pleoapele i-au fluturat, dar nu a mai deschis ochii.

— Thomas?

Mi-am ridicat privirea. Thomas era lipit de perete, strângându-şi abdomenul cu mâinile şi cu faţa strâmbă de durere. Lumea a devenit un hol îngust, mut. O groază iraţională mi s-a răspândit în trup, îngreunându-mă la fel ca pe trupul unchiului meu. *Otravă.*

— Thomas! am strigat, privindu-l neajutorată în timp ce se clătina, încercând să ajungă la mine.

L-am întins uşor pe unchiul meu pe podea, asigurându-mă că era aşezat pe o parte, în caz că vomita. Nu voiam să se asfixieze. Am sărit în picioare. Inima îmi bătea acum de zece ori mai rapid, pe când şchiopătam spre Thomas. Am reuşit să îl prind înainte de a se prăbuşi pe podea. L-am strâns tare în braţe, ca şi cum l-aş fi putut proteja de diavolul invizibil.

— Eşti bine! am zis eu, înnebunită, netezindu-i părul umed. Vei fi bine!

Tuşea i-a răscolit trupul, iar Thomas a râs, şuierător.

— Îmi porunceşti asta?

— Da!

I-am ţinut faţa între mâini, uitându-mă în ochii lui, privindu-i pupilele dilatate. Mi-am silit vocea să răsune calmă; nu voiam să îl sperii.

— Îţi poruncesc şi, dacă există Dumnezeu, atunci îi poruncesc şi Lui, şi îngerilor Lui! Nu o să mori în braţele mele, Thomas Cresswell. Înţelegi? Te omor cu mâinile mele dacă faci aşa ceva!

Un alt acces de tuse l-a făcut să tremure. Nu mai putea vorbi.

— Ajutor! am strigat, cât am putut de repede. Veniţi imediat! L-am strâns şi mai tare pe Thomas, forţându-mi mintea să devină liderul de care avea nevoie disperată inima. Era limpede că unchiul şi Thomas fuseseră otrăviţi. M-am concentrat la a-mi

da seama ce otravă se folosise. Unchiul tresălta pe podea, respirând greu, şuierător. Faţa lui era pătată, ca şi a lui Thomas. Aproape că am pierdut lupta cu lacrimile pe când mă uitam la el. Thomas şi-a dus mâna la stomac, ceea ce însemna că ingeraseră substanţa. *Gândeşte-te!* Era atât o comandă, cât şi o rugăciune. Dacă puteam identifica otrava, puteam găsi şi un antidot.

— Domnişoară?

Menajera de mai devreme s-a oprit în pragul uşii, privindu-l mai întâi pe Thomas, apoi pe unchiul meu şi apoi pe mine, care îmi ţineam în braţe iubitul. Groaza pură i-a cuprins chipul. Mă întrebam dacă fata credea că eu eram monstrul care făcuse aşa ceva.

— Sunt…

— Sună doctorul, imediat! am zis, mulţumind cerului pentru că aveam un telefon în acea casă veche. Spune-i că sunt aici două persoane otrăvite. Este posibil să fie arsenic, după simptomele lor, dar îi afectează într-un ritm alert. S-ar putea să fie mătrăgună sau ceva similar. Sau poate chiar o combinaţie ciudată între ele. Spune-i să vină *pe dată.* Înţelegi?

Fata a dat din cap de prea multe ori, căci propriul ei trup era zguduit de frică. I-am vorbit mai aspru decât ar fi fost nevoie, ca să o trezesc din bulversare.

— Grăbeşte-te! Nu au prea mult timp!

PATRUZECI ŞI PATRU
UN ÎNGER RĂZBUNĂTOR

Casa bunicii
Chicago, Illinois
16 februarie 1889

Ce lucru bizar e inima! Aşa de contradictoriu, după felul în care poate durea în feluri bune, dar şi rele. Felul în care saltă de bucurie şi îşi încetează bătăile din cauza durerii. Poate bate nebuneşte şi sălbatic de plăcere sau de durere. În acea clipă, inima mea era calmă. Prea calmă, pe când priveam sângele picurând în bol, iar picăturile imitau ritmul respiraţiei mele. Poate că eram într-o stare de şoc. Era singura explicaţie logică pentru cât de liniştită eram.

Pesemne că doctorul mă simţise scuturându-l, căci şi-a îndreptat privirea spre mine. Degetele lui erau mânjite de sânge proaspăt – *sângele* lui Thomas. Apoi, s-a întors la pacientul lui. Numele doctorului era Carson şi părea să aibă un milion de ani. Mişcările lui erau lente şi deliberate – o trăsătură excelentă la un medic, dar un lucru teribil la care asistam când două dintre persoanele pe care le iubeam aveau nevoie urgentă de îngrijiri medicale. Îmi venea să îl scutur, dar m-am silit să rămân locului, fără să mă clintesc, de teama a ceea ce aş fi putut face dacă mă mişcăm.

Se ocupase mai întâi de unchiul meu. Nu voiam să mă gândesc la cum îmi simţisem inima ruptă în două când medicul luase decizia. A tamponat rănile de pe braţul lui Thomas. Chipul lui ridat era crispat. Am strâns bastonul şi mai tare, de parcă mi-aş fi putut frânge îngrijorarea cu pumnul. Însă îngrijorarea nu era singura emoţie pe care o

simţeam. Cu cât mă gândeam mai mult la faptul că cineva încercase să îi omoare pe unchiul meu şi pe Thomas – probabil şi pe mine –, cu atât ardea mai intens văpaia ce se aprinsese în sufletul meu. Furia era bună, însemna că rămăseseră încă lucruri pentru care merita să lupt. Am hrănit-o, îngrijit-o, implorat-o să iasă la suprafaţă, să aprindă focul de care aveam nevoie ca să reduc criminalul la un pumn de cenuşă. Nu exista garanţia că unchiul sau Thomas aveau să supravieţuiască. Dacă Thomas murea…

Doctorul şi-a dres glasul, aproape enervat, ca şi cum nu ar fi fost prima dată când încerca să îmi atragă atenţia. M-am smuls din vârtejul gândurilor.

— Mă scuzaţi?

— Cea mai bună metodă de a scoate otrava din organism este să tragem sânge, a zis el, cu vocea hodorogită.

La fel ca menajera palidă, probabil că şi el îşi imagina că eu eram criminala. Până la urmă, eram singura care nu păţise nimic.

— Însă este slăbit. Nu îi mai pot lua sânge fără a-l pune într-un pericol şi mai mare.

Omul a aruncat o cârpă murdară în cel de-al doilea bol cu sânge, şi l-am privit cum adăuga un astringent puternic, dându-i foc. Poate credea că eram vreun vampir sau demon însetat de sânge. De parcă aş fi dat pe gât sângele otrăvit, chiar dacă aş fi fost un monstru…

— Se va face bine? am întrebat, alungându-mi gândurile trădătoare. Mai pot face ceva?

Doctorul mi-a studiat chipul cu atenţie. Am încercat din răsputeri să îmi ascund orice gând groaznic şi să îmi domolesc furia ca să nu poată fi confundată cu vina. Omul a mijit ochii.

— Dacă eşti o femeie credincioasă, îţi sugerez să te rogi, domnişoară Wadsworth! Nu mai există nimic concret de făcut.

Doctorul şi-a închis geanta cu un pocnet şi a ieşit din cameră fără să îmi mai adreseze vreun cuvânt. Nu m-am deranjat să îl conduc. Am rămas la capătul patului, păzindu-l pe Thomas. Pielea lui era aşa de

pământie – mai palidă şi de un galben mai bolnăvicios decât o văzusem vreodată. Chiar şi când aproape ne înecaserăm în capcanele cu apă de sub Castelul Bran, când ne muraserăm complet şi îngheţaserăm de frig, Thomas mă privise cu zâmbetul lui pe jumătatea ştrengar, iar pielea îi lucise sănătoasă şi plină de viaţă.

Thomas Cresswell nu putea muri. Dacă o făcea… O umbră mare şi groaznică mi-a umplut inima pe dată. Nu ştiam cine aş fi putut deveni, dacă îl pierdeam, dar Satana avea să tremure în faţa mea.

Am privit pieptul lui Thomas ridicându-se neregulat şi pleoapele fluturându-i, ca ale unchiului. Eram recunoscătoare că vedeam o mişcare – singurul indiciu că încă nu era un cadavru. Mă aşteptam să mă simt zdrobită în acea clipă, pe loc. Pierdusem deja atât de mulţi oameni dragi; mă temeam că aveam să mă prăbuşesc sub greutatea propriei dureri! Tot ce simţeam era furie, o furie incandescentă. Căldura îmi invada braţele, ca un torent, iar pumnii mi s-au încleştat automat. Dacă aş fi ştiut cine era vinovatul, l-aş fi urmărit până la capătul lumii, uitând de consecinţe.

Thomas s-a întors pe o parte, gemând. Am rămas acolo, neajutorată, simţindu-mă iar ca la doisprezece ani, privind viaţa mamei scurgându-se încet, până când tot ce îmi mai rămăsese fuseseră spectrele amintirii ei. Mă rugasem atunci. Îl implorasem pe Dumnezeu să o cruţe, să înfăptuiască o minune pentru mine în schimbul căreia să îi dedic viaţa. Îi promisesem orice în schimbul vieţii ei. I-aş fi dat viaţa mea. Dumnezeu nu se gândise la mine când luase viaţa mamei mele. Mă îndoiam că îmi asculta acum rugile.

Thomas a început să tremure aşa de tare, încât părea să fi avut convulsii. Am alergat la el şi i-am îndesat o pătură sub bărbie, deşi a fost rapid aruncată cât colo, pe când se agita. Mormăia ceva, dar cuvintele lui erau prea şoptite şi prea distorsionate ca să le înţeleg.

— Stt…

M-am aşezat lângă el, făcând tot ce îmi stătea în putere ca să îl liniştesc.

— Sunt chiar aici, Thomas! Sunt lângă tine!

Asta nu a făcut decât să îl tulbure şi mai mult. Îşi arunca mâinile în toate părţile. Mişcările lui erau sacadate, smucite. Arsenicul ataca sistemul nervos şi mă temeam că otrava îşi atinsese ţinta finală. Thomas şoptea ceva, iar şi iar, devenind din ce în ce mai agitat cu fiecare respiraţie.

— Thomas… Te rog, nu te îngrijora! Orice ai vrea să îmi spui… poate aştepta.

Thomas a tuşit, iar tot trupul lui s-a scuturat iar.

— R-rose… R-r-rose.

I-am dus mâna la inimă, sperând că nu o putea simţi frângându-se. Pielea lui era la fel de umedă şi de rece ca nişte aşchii de gheaţă.

— Sunt aici!

— H-hotel.

— Suntem în casa de pe Grand Street, am zis blând. Cea pe care bunica ne-a pus-o la dispoziţie mie, ţie şi unchiului. Este aceea mare, care te duce cu gândul la cărţile cu poveşti. Îţi aminteşti? Genul de poveşti în care vrăjitoarele fac licori pentru copiii răi?

Thomas a bolborosit. Nu îi mai auzeam vocea, deşi buzele i se mişcau încă. Atunci m-am rugat. I-am adresat câteva cuvinte unui Dumnezeu de cărui existenţă mă îndoiam.

— Doamne, Te rog! Te implor! Nu îl lua de lângă mine! Vindecă-l! Iar dacă nu poţi, dă-mi mie abilitatea de a mă în griji singură de el! Te rog! Te rog, nu lăsa povestea noastră să se termine astfel!

Bătaia de la uşă a ucis în faşă ce mai rămăsese din rugăciunea mea.

— Intră!

Menajera a ridicat o tavă acoperită.

— Este supă clară, domnişoară. Doctorul a spus că ar fi bine să încercăm să le dăm amândurora.

Părul de pe ceafă mi s-a ridicat. Era aceeaşi menajeră care ne servise ceaiul şi tartele, mai

devreme. Refuzam să am încredere în oricine, până nu descopeream cine îi otrăvise pe cei dragi mie.

— Ai făcut chiar tu supa?

— Nu, domnişoară, a spus fata, clătinând vehement din cap. Bucătăreasa a gătit-o. V-a pregătit o masă uşoară… S-a gândit că nu vă arde să mâncaţi ceva mai consistent.

— Ai gustat supa? am întrebat.

— Bineînţeles că nu, domnişoară! Bucătăreasa nu îmi dă voie.

Am inspirat adânc. O parte întunecată şi plină de ură din mine îşi dorea să o vadă pe bucătăreasă mâncând o lingura plină de supă, ca să mă asigur că nu ea era cea care pusese arsenic în ceaiul nostru. M-am silit să îmi alung acele gânduri din minte, zâmbind în schimb. I-am făcut fetei semn să îmi dea tava.

— Aş vrea să le încerc, mai întâi, pe amândouă.

Uşor confuză, fata a încuviinţat, apoi a mers să aducă a doua tavă, pentru unchiul meu. Thomas a gemut, lângă mine. Am balansat tava în poală, am scos capacul, apoi am înmuiat lingura în supa aromată şi limpede. Frunze de pătrunjel pluteau inocent deasupra ei.

Am adus lingura în dreptul feţei, adulmecând supa, deşi era inutil. Arsenicul nu mirosea şi nici nu avea un gust distinct. Fără să ezit, am sorbit. M-am asigurat că mâncasem suficientă înainte să aşez tava pe masă. M-am uitat la ceas. Acum nu îmi rămânea decât să aştept.

O oră mai târziu, mă simţeam la fel de bine pe cât mă simţisem şi înainte să mănânc, aşa că am luat uşor capul lui Thomas în braţe, înclinându-i faţa în sus, şi am reuşit să îi dau pe gât câteva linguri de mâncare. L-am sărutat pe frunte, lăsându-l ca să mă pot ocupa şi de unchiul meu. Pielea lui arăta mai bine decât a lui Thomas – o uşoară roşeaţă se vedea pe faţa lui, indicând debutul febrei. Speram că astfel se eliminau şi toxinele.

Am rămas cu unchiul meu încă o vreme, privindu-l în tăcere cum se agita mai puţin şi luneca într-un somn adânc, odihnitor. De îndată ce m-am asigurat că unchiul meu se simţea bine, m-am strecurat din camera lui şi m-am întors la căpătâiul lui Thomas. Am crăpat uşa uşor, sperând că aveam să îl găsesc treaz. Era visul unui nebun. Pielea lui arăta, în schimb, şi mai pământie, de parcă otrava îi supsese fiecare picătură de viaţă din trup cu sorbituri hapsâne.

— Abigail! am strigat pe hol, uitând că aş fi putut suna la clopoţelul de serviciu din camera lui Thomas.

Paşi grăbiţi s-au auzit pe scară, apoi menajera şi-a făcut apariţia.

— Da, domnişoară?

— Aş vrea să îmi dai mai multe pături pentru Thomas şi pentru unchiul meu, am spus. Şi dacă ai putea înteţi puţin focul, camerele ar fi ceva mai calde.

Încuviinţând iute, fata a plecat să îndeplinească noile sarcini. Rezolvând toate astea, m-am întors în odaia lui Thomas, căzută pe gânduri. Ceea ce trebuia să fac era să întocmesc o listă de suspecţi care ar fi avut un motiv să ne facă rău. M-am aşezat cu grijă la piciorul meu şi la trupul lui Thomas şi m-am sprijinit cu spatele de tăblia patului. În Chicago, inspectorul general Hubbard nu era cel mai mare admirator al nostru. Făcuse destul de clar faptul că nu ne aprecia defel curiozitatea şi că şi-ar fi dorit să păstrăm tăcerea şi să ne bucurăm de magia Oraşului Alb, la fel ca milioanele de vizitatori. Deşi mă îndoiam că el ne-ar fi otrăvit, nu îl puteam elimina de pe listă.

Domnul Cigrande, bărbatul care îşi pierduse fiica şi care credea că demonii umblau pe pământ era, poate, nebun, dai nu îmi imaginam că ar fi fost capabil să se strecoare şi să ne otrăvească mâncarea. Doar dacă nu cumva nebunia lui era disimulată… Dar nu mi-l puteam imagina făcând ceva atât de diabolic. Nu fără a atrage atenţia asupra lui însuşi.

Noah. Mefistofel. Ei ne ajutau. Dar ar fi putut să fie un şiretlic, mai ales în ceea ce îl privea pe Mefistofel. Nu îi puteam ignora nici pe membrii actualei noastre gospodării. Nu ştiam nimic despre ei sau despre vieţile lor, sau despre cine le erau cunoştinţele. Era foarte posibil să ne fi dorit răul dintr-un motiv pe care nu îl puteam explica. Poate că îl cunoşteau pe ucigaşul căutat de noi.

Am oftat. Aproape totul se întorcea înapoi la cazul nostru. Oamenii de la periferie erau întotdeauna suspecţi, dată fiind natura implicării lor, dar eu îmi doream să îl prind pe actorul principal. Dacă aş fi putut să îmi dau seama cine era Jack Spintecătorul, l-aş fi oprit pentru totdeauna şi i-aş fi dezvăluit faptele oribile.

— T-trandafiri.

Thomas s-a zvârcolit, scuturat iar de o criză.

— C-cuburi.

Mă durea pieptul.

— Thomas… Eu nu… Cuburi cu trandafiri?

Rotiţele din mintea mea şi-au găsit, în final, ritmul, pe măsură ce puzzle-ul începea să prindă contur. Cuburi. Cuburi de zahăr. Cele infuzate cu apă de trandafiri. Thomas mormăise şi „hotel” mai devreme. Nu exista decât un loc în care întâlniserăm cuburile cu trandafir în timpul investigaţiei noastre.

Nu eram sigură că era vorba de un hotel în adevăratul sens al cuvântului, dar soţul lui Minnie închiria camere deasupra farmaciei. Acelaşi loc în care se vindeau cuburi infuzate cu apă de trandafiri. Farmacia de peste stradă fusese un truc din partea soţului lui Minnie. Puţinele mele interacţiuni cu el mi-au revenit în minte. Ne găsise pe mine şi pe Minnie la ceai, ştiind că eram prea departe de casă când intrase în camera mea şi arsese jurnalele lui Nathaniel. Avea, de asemenea, o legătură cu Trudy, din moment ce o cunoştea prin intermediul soţiei lui. Tremurul ce mi-a străbătut şira spinării a confirmat că farmacia era locul în care l-aş fi putut găsi pe diavol. Curând, imediat ce îi făceam

cunoştinţă cu *bisturiele* mele, prăvălia asta avea să fie locul în care îşi dădea şi ultima suflare.

Thomas a icnit şi am adus repede o găleată. Când a terminat, i-am netezit părul de pe frunte cu mângâieri duioase, plănuind, în tăcere, crima.

HOLMES' "CASTLE" (63d St., Chicago, Ill.)

Castelul „Holmes”.

PATRUZECI ŞI CINCI
MAI CRUDĂ DECÂT EL

Casa bunici
Chicago, Illinois
16 februarie 1889

Era reconfortant, într-un fel, să înţeleg, în sfârşit, de ce exista întuneric în sufletul meu.

Era totul atât de simplu! Pentru a opri diavolul, trebuia să fiu mai crudă decât el. Mi-am închis ochii, imaginându-mi fiecare pas pe care trebuia să îl fac pentru a mă pregăti. Dacă exista vreo lecţie pe care o învăţasem de la Thomas Cresswell, aceea era că trebuia să mă afund cu totul în acel loc îngrozitor. Să-mi deconectez mintea şi judecata şi să devin lucrul de care mă temeam cel mai mult.

Trebuia să mă gândesc la fiecare mişcare a ucigaşului înainte ca el să o facă. Trebuia să îi înfrunt fiecare intenţie, fiecare dorinţă. Toate fanteziile lui depravate aveau să devină ale mele, până când aveam să râvnesc la sângele lui, aşa cum şi el dorea să îl verse pe al meu. Mi-am închipuit cuţitul trasându-i conturul corpului, strălucind într-o rază de lună. O rază singuratică ce lumina fapta mea întunecată.

Dorinţa avea să îmi curgă prin vene, diferită de foamea pe care o simţisem când fusesem împreună cu Thomas, dar nu mai puţin seducătoare sau satisfăcătoare. Aveam să îl întind pe o masă, sedat, dar în viaţă, astfel încât să ştie ce înseamnă teroarea adevărată. Aveam să îl las să se uite la mine cu ochi înlăcrimaţi.

Setea de sânge. Dacă acesta era drogul lui preferat, atunci avea să devină şi al meu. Înzecit.

Poate că Spintecătorul îşi exersase artele întunecate în aceste câteva luni, dar şi eu făcusem la fel. Nu stătusem nepăsătoare, aşteptând să îşi implânte ghearele în cineva. În timp ce el îşi perfecţionase arta mortală a seducţiei, şi eu făcusem exact acelaşi lucru. El era un instrument al crimei, dar eu devenisem o maestră a vânătorii de monştri. Nu mai eram fata singuratică şi naivă care se strecura pe străzile Londrei cu multe luni în urmă. Acum ştiam că monştrii nu erau satisfăcuţi niciodată. Thomas avusese dreptate de la început; odată ce simţeai gustul sângelui cald, nu îţi mai era de ajuns niciodată.

Fiecare caz de dinaintea acestuia fusese de antrenament – lecţii despre cum trebuia înfruntat ucigaşul suprem şi cum putea fi înfrânt. Îmi pierdusem inocenţa şi nu mai refuzam să văd adevărul despre oameni, aşa cum se întâmplase în timpul primelor crime comise de Spintecător. Lecţiile de la castelul lui Dracula mă învăţaseră să am încredere în mine, indiferent de cât de greu era să vezi dincolo de lucrurile menite să îţi distragă atenţia. Cât mă aflasem pe acel transatlantic blestemat, jucasem un rol care convinsese pe toată lumea, chiar şi pe Thomas, cum că afecţiunea mea îşi schimbase ţinta. Devenisem o maestră a manipulării emoţionale. Devenisem întruchiparea unui act de scamatorie.

În urmă cu mult timp, îmi jurasem că aveam să devin o persoană mai bună. Că nu aveam să ucid vreodată. Că munca mea avea doar rolul de a salva vieţi. Dar acum văzusem destul din lume cât să ştiu că, uneori, pentru a lupta împotriva întunericului trebuia să devii o sabie călită în foc divin.

Diavolul era un monstru, dar eu aveam să devin coşmarul lui.

— Dacă doreşti un război, i-am şoptit demonului pe care nu îl puteam vedea, atunci voi aduce lupta la tine!

Parte din mine se temea să nu îmi pierd cumpătul. Un gram de frică sau milă m-ar fi putut costa mai

mult decât viaţa. I-ar fi condamnat pe cei pe care îi iubeam cel mai mult. Îmi pierdusem fratele din cauza acelei creaturi depravate. Aş fi devenit regina iadului dacă ar fi îndrăznit să se mai atingă de Thomas sau de unchiul o dată.

Sosise momentul să îmi confrunt propriii demoni.

Am încercat să descopăr o urmă de slăbiciune în inima mea, dar nu am găsit nimic. Aveam să pun capăt acestui joc. Eu aveam să fiu cea care să îşi înfigă lama în carnea Spintecătorului, răsucind-o până când mâinile aveam să îmi fie acoperite de păcatele lui.

Thomas se răsucea în somn, febril. Indiferent cât de mult mi-aş fi dorit să îl am alături în momentul în care aveam să îl confrunt pe însuşi Satana, îl iubeam prea mult pentru a-l implica în acest plan înfricoşător. Vânam diavolul, iar, odată ce îl găseam, aveam să îi scot inima neagră din piept.

— W-Wads… W-Wadsworth…

L-am sărutat pe frunte, încruntându-mă când am simţit-o umedă. În sfârşit, febra începuse să îl lase. I-am dat la o parte câteva fire de păr de pe faţă, dorindu-mi să nu fi trebuit să îl las într-o asemenea stare. Thomas şi-a deschis încet ochii. A avut nevoie de o clipă, dar a reuşit îşi ridice încet o mână tremurândă spre mine. Era, în continuare, înspăimântător de palid. Mi-am reprimat un val de emoţii. Nu ar fi făcut altceva decât să îl îngrijoreze dacă ar fi putut citi frică pe chipul meu.

— Wadsworth? Eşti cu adevărat aici?

Mâna i-a căzut şi şi-a dat capul într-o parte.

— Am visat..

I-am dat părul pe spate.

— Sunt aici, Thomas.

Pieptul i se ridica şi cobora. Respiraţia lui era încă grea şi sacadată. Mi-am dus mâna la încheietura lui pentru a-i verifica pulsul. Era încă prea slab pentru a fi liniştit, dar părea să se fi îmbunătăţit. Însă nu cu mult. Thomas încă nu scăpase din ghearele morţii.

— Am visat că erai prinsă într-un castel, a spus el respirând mai repede, în catacombe. Erau cadavre şi lilieci. Monştri. Am văzut… L-am văzut pe diavol, Audrey Rose.

L-am sărutat pe tâmple, iar pielea lui se simţea ca şi cum ar fi fost în flăcări. Aprinsese flacăra de care aveam nevoie pentru a-mi consuma fricile. Nu aveam să fiu miloasă.

— Este doar o amintire, Thomas. O amintire groaznică. Nu mai suntem în Castelul Bran. Suntem în Chicago. Îţi aminteşti de călătoria cu trenul pe care am făcut-o până aici? Sau de *Etruria?*

— Nu mă lăsa!

A încercat să îmi găsească mâna, pipăind. Nu putea să îşi deschidă ochii.

— Te rog! Promite-mi că nu o să mă laşi.

— Niciodată!

M-am uitat la cârpa şi la sticla cu cloroform pe care o deschisesem şi o lăsasem pe noptieră, în urmă cu oră. Era prea slăbit ca să le folosesc acum. Voiam doar să doarmă, nu să moară de propria mea mână. Thomas s-a zvârcolit, iar cămaşa lui de noapte era complet udă.

Am mai pus o pătură peste pat, încercând să îl învelesc cât de bine puteam.

— Wadsworth! Wadsworth! Trebuie să îmi promiţi! Nu mă lăsa!

— Doar moartea ne poate despărţi.

L-am mângâiat pe cap până când respiraţia i s-a liniştit.

— Şi nici atunci nu am să plec de lângă tine. Sper că nu te deranjează dacă te voi bântui.

Buzele i s-au mişcat, dar zâmbetul nu i-a apărut complet pe buze. Am mai aşteptat câteva clipe, neputând să îmi iau mâinile din părul lui moale.

— Trebuie să fac ceva, am şoptit, pe măsură ce ritmul încet şi constant al somnului începea să plutească în dormitor, şi trebuie să te las aici. Aceasta este o călătorie pe care trebuie să o fac singură. Cu voia Domnului, când mă voi întoarce, promit că nu ne vom mai despărţi niciodată!

Am mai aşteptat câteva clipe, urmărind şi ascultându-i respiraţia. Lunecase într-un somn adânc şi mă îndoiam că avea să se mai trezească până a doua zi, la prânz. I-am memorat structura feţei, acele trăsături de care mă îndrăgostisem când îl văzusem prima oară.

La cursul unchiului, mi se păruse că semăna cu un tablou sau cu o sculptură făcută de da Vinci. Toate acele unghiuri şi linii; erau destul de puternice şi de ascuţite, încât să scoată inima din pieptul oricui s-ar fi apropiat prea mult. Un zâmbet mi s-a iţit pe buze. Mă luptasem atât de mult să nu mă îndrăgostesc de el, fără să îmi dau seama că fusesem deja răpusă, privindu-mi viitorul.

— Te iubesc, Thomas Cresswell!

L-am sărutat uşor, înainte de a mă ridica. Mi-am îngăduit să mai stau un moment singură cu el, după care m-am silit să plec. Trebuia să îmi îndeplinesc sarcina şi să mă întorc acasă înainte ca el să se trezească. Pentru că *aveam* să mă întorc acasă la el.

Am ieşit pe vârfuri din cameră, fiind atentă la fiecare scârţâit al pardoselii când am trecut prin faţa dormitorului în care se afla unchiul meu. M-am oprit în faţa uşii şi am auzit aceeaşi respiraţie care indica un somn adânc. Eram sigură că amândoi continuau să se vindece. Dacă mai pierdeam pe cineva drag…

Răzbunarea s-a aşezat ca un demon pe umărul meu. Am intrat în camera mea şi am închis uşa, deşi nu ştiam sigur pe cine voiam să ţin afară. Abandonând grijile care începeau să ia amploare, am început să scot haine din cufărul meu, căutând un mic săculeţ din piele. Trebuia să fie pe undeva, nu călătoream niciodată fără el.

După ce mi-am scos aproape toate rochiile şi lenjeriile, am găsit obiectul pe care îl căutam. Am desfăcut rapid cataramele şi mi-am întins centura cu bisturie pe pat. Trecuse ceva vreme de când mi-o pusesem ultima dată pe picior. Am pus-o deoparte şi m-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni în care mă puteam mişca uşor.

Am ridicat din nou cureaua şi am strâns-o cu degetele tremurânde. Oricât de mult mi-aş fi dorit să îmi stârpesc frica, din câte se părea, încă nu era pregătită să îmi dea drumul. Am tras o gură de aer pentru a mă calma. Nu îmi puteam pierde cumpătul acum. Nu cât timp atât de multe vieţi depindeau de mine.

M-am gândit la domnişoara Nichols. Şi la domnişoara Chapman. La domnişoara Stride şi la domnişoara Eddowes. La domnişoara Kelly, domnişoara Tabram, domnişoara Smith. La domnişoara Jesper. La domnişoara Van Tassel. Şi la toate femeile a căror dispariţie încă nu o asociasem cu el.

Mi-am strâns părul într-un coc, am verificat arma de pe coapsă şi mi-am luat bastonul.

— Vin după tine, Jack! mi-am şoptit în oglindă.

Probabil fusese doar un truc al luminii, dar puteam să jur că reflexia mea tremurase.

— Bună ziua! Căutaţi unul dintre tonicele faimoase ale doctorului Holmes sau aţi dori să închiriaţi o cameră în luxosul Hotel al Expoziţiei Mondiale?

Tânăra femeie care stătea lângă casa de marcat ornată era, fără îndoială, o altă viitoare victimă.

I-am privit părul blond, buzele expert colorate, tinereţea. Părea să fie frumoasă într-un fel ce părea să conteze pentru Henry sau Harry, sau oricine ar fi pretins acel om că era. Din ce îmi spusese Minnie la ceai, exteriorul părea să primeze pentru el, deşi vieţile nu erau nici măcar pe jumătate la fel de importante; pe acelea putea să le arunce fără nicio grijă.

— De fapt, sunt o prietenă a soţiei domnului Holmes, am spus, observând cum şi-a mijit uşor ochii la auzul cuvântului „soţie”.

Iată alt secret pe care îl ţinea! Nu trebuia să îşi facă griji. Eram destul de sigură că noua lui soţie era moartă.

— Speram să pot vorbi cu el.

Fata şi-a ţuguiat buzele. După o clipă în care s-a adunat, mi-a oferit alt zâmbet politicos.

— Mă tem că l-aţi ratat! Se va întoarce foarte târziu sau poate abia mâine-dimineaţă. Este prima mea zi aici, dar doctorul Holmes pare să fie un om foarte misterios când vine vorba de afacerile lui personale.

Faptul că se înroşise sugera că individul începuse deja să îşi ţească pânza argintie în care să îi cadă în capcană. Fata habar nu avea că Holmes era de fapt un păianjen veninos, nu un prinţ chipeş.

— Atunci voi închiria o cameră pentru noaptea asta.

I-am strecurat o monedă, iar ochii ei s-au deschis larg.

— Aş vrea să îmi spui imediat ce ajunge. Am şi alte veşti mai… urgente.

S-a uitat la monedă pentru o clipă, lăcomia citindu-i-se în ochi. O fi fost Holmes un seducător decadent, dar generozitatea lui nu se aplica şi când venea vorba despre bani. Speram că furia care stătea să explodeze în interiorul meu nu mi se putea citi şi pe faţă. Fata s-a uitat, pe furiş, în spatele meu înainte de a lua moneda şi a o ascunde în decolteu. Mi-a înmânat o cheie cu breloc de alamă, pe care era trecut numărul patru.

— Vă voi conduce în cameră acum, domnişoară…

— Wadsworth, am spus, oferindu-i un zâmbet cald. Şi tu eşti?

— Domnişoara Agatha James.

Din câte se părea, îi era testată ospitalitatea. Fiecare răspuns era scurt, de parcă ar fi costat-o să îl rostească. Mi-a făcut semn să o urmez la capătul unei tejghele pline de tonice şi alte produse farmaceutice care acopereau şi rafturile, şi pereţii. Într-un colţ îndepărtat al magazinului se vedea o uşă ce dădea într-o scară îngustă. Inima îmi bătea furioasă în piept, dar nu aveam să las frica să mă oprească de la ce pornisem să fac. Chiar dacă

plănuiam să omor un om care eludase poliţia şi omorâse deja nenumărate femei.

— Este prima noapte pe care o petreceţi la Castel?

— Castel? am întrebat, gândurile mele îndreptându-se spre fortăreaţa impozantă a lui Vlad Ţepeş şi la coridoarele sale care păreau să râvnească sânge.

Un fior m-a străbătut de la baza gâtului şi până în vârfurile picioarelor. În visul febril al lui Thomas, apăruse Castelul Bran.

— Am crezut că ai spus că se numeşte Hotelul Expoziţiei Mondiale.

— Aşa este.

Fata a schiţat un zâmbet şi mi-a făcut semn să continuăm să urcăm scările. Era un coridor îngrozitor de îngust. Pereţii erau acoperiţi cu tapet de culoarea cărbunelui şi puteam să jur că se apropiau de noi pe măsură ce urcam. Aveam senzaţia ciudată că eram prinsă într-o casă a iluziilor dintr-un bâlci. Senzaţia a crescut odată ce am observat craniile desenate cu grijă în modelul tapetului. O alegere ciudată pentru un hotel.

— Localnicii îl numesc însă Castel. Este atât de mare, cu peste o sută de camere… Ştiaţi că ocupă o stradă întreagă? Doctorul Holmes este un important om de afaceri. Şi mai este şi deştept. A început construcţia imediat ce au anunţat că Expoziţia Mondială se va ţine aici. A prevăzut încă de atunci că avea să fie o casă frumoasă şi sigură pentru tinerele femei care vin aici să lucreze. Este un om atât de bun!

Mi-am muşcat buzele pentru nu-i spune ce părere aveam despre *bunătatea* lui. Monstrul acela se săturase să urmărească femeile pe stradă. Noul lui joc era să le ademenească în ceea ce ele credeau că este un sanctuar, pentru ca apoi să îşi dezlănţuie cele mai sângeroase dorinţe asupra lor.

După ce am ajuns în capătul scărilor, mi-am sprijinit o mână pe peretele coridorului, iar în cealaltă mi-am strâns bine bastonul, prezenţa lui

liniştindu-mă. Sfeşnice erau puse la intervale inegale, adâncindu-mi senzaţia de instabilitate care mă urmărise şi pe scări. Mă simţeam aproape ca şi cum aş fi băut prea multă şampanie.

Transpiraţia începea să mi se adune pe frunte. Nu mă simţeam bine. Puteam auzi vag sâsâitul unor şerpi. M-am uitat mai atentă la sfeşnice; aveau forma unor cobre. Corpurile lor se încolăceau în jurul becurilor, având colţii rânjiţi. Era un decor sinistru, potrivit însă pentru un criminal.

M-am împiedicat, deşi mă sprijineam în baston. Tânăra femeie a reuşit să mă prindă până să cad.

— Nu arătaţi prea bine, domnişoară Wadsworth! Haideţi să vă duc la un pat, ca să vă puteţi odihni puţin.

M-am chinuit să trag aer în plămâni şi am simţit cum mă arde pieptul.

— Tu de ce nu…

Pleoapele mi-au căzut moi şi nu m-am mai putut concentra. M-am sprijinit de ea. Privirea mi s-a înceţoşat, iar panica a început să se instaleze. Adormită, mi-am îndreptat atenţia către sâsâitul şerpilor. Dacă îmi mijeam ochii, puteam vedea vagi urme de ceaţă. Oh, nu! Nu mă pregătisem pentru ceva transmis pe calea aerului. Temerile inspirate de tatăl meu au revenit.

— Dar nu am mâncat sau băut nimic aici.

Crezusem că venisem pregătită pentru această confruntare, dar Holmes crease reguli la care nici nu visasem. Otravă în aer. M-am oprit din mers. Trebuia să mă întorc la scări. Mintea mi se învârtea atât de repede, încât a trebuit să îmi pun capul între genunchi ca să nu vomit.

— Agatha, nu… nu mă simt bine.

— Oh!

Agatha m-a prins de braţ, ţinându-mă să nu leşin şi să mă prăbuşesc pe scări.

— Vaporii de la detergent s-ar putea să nu vă facă bine. Dr. Holmes încă lucrează la formulă.

A arătat cu degetul către nasul ei.

— Bumbac. Aproape am uitat, a spus ea, legându-şi o eşarfă în jurul feţei. Nu toată lumea reacţionează la fel, dar eu sunt destul de sensibilă la mirosuri puternice. De asta, doctorul Holmes îmi aminteşte să îmi pun eşarfa. Nu i-aş mai putea fi de ajutor dacă m-aş îmbolnăvi.

Am mai făcut, cu greu, câţiva paşi. Nu era niciun detergent. Cel puţin nu unul pe care să îl fi întâlnit vreodată.

— De ce nu le dă eşarfe şi oaspeţilor?

— Doctorul Holmes nu conduce o acţiune de caritate, domnişoară. Dacă ar împărţi bumbac fiecărei persoane care închiriază o cameră, ar rămâne fără bani. Mai ales că nu li se întâmplă tuturor. Mi-a spus că are grijă să cureţe coridoarele în felul acesta doar câteodată. Din câte se pare, astăzi este una dintre acele rare ocazii.

M-a lăsat singură şi a luat-o repede înainte, oprindu-se la capătul coridorului şi deschizând uşi care puteam să jur că erau blocate. M-am sprijinit de perete, încercând să mă lupt cu întunericul care începuse să apară la marginea câmpului meu vizual. Trebuia să ies din locul acela. Imediat! Simţul meu de autoconservare ţipa să mă grăbesc.

Cu o ultimă sforţare, am reuşit să mai fac câţiva paşi înapoi spre scări. Capul îmi vuia când am ajuns în faţa unui tablou uriaş. Ochii lui păreau că mă urmăresc în momentul în care m-am prăbuşit la podea, încercând cu disperare să mă târăsc către ieşire. Mi-am auzit oasele din genunchii trosnind şi am fost orbită de durere.

— Haideţi, domnişoară Wadsworth! s-a auzit o voce rece. Nu vă mai luptaţi cu mine!

M-am gândit lipsită de vlagă la bisturiul prins la coapsă, îmi era complet inutil acum. Toate pregătirile mele. Toate convingerile mele. Pierite.

— A sosit timpul să vă întâlniţi, cu adevărat, perechea.

Vocea lui a fost ultimul lucru care m-a torturat înainte de a mă cufunda în beznă.

PATRUZECI ŞI ŞASE
CAPTIVITATE: PRIMA NOAPTE

Castelul ororilor
Chicago, Illinois
16 februarie 1889

Îmi simţeam gâtul ca ars de cărbuni încinşi. Din ochi îmi curgeau lacrimi de parcă aş fi jelit.

Era ca şi cum trupul meu înţelesese totul înainte ca eu să îmi dau seama ce se petrecea.

Diavolul venise după mine.

Şi aveam să mor în curând.

Un şuierat de undeva, de deasupra, a pătruns în cameră şi m-a lăsat fără cunoştinţă.

Somn adânc şi nesfârşit. O binecuvântare ascunsă într-un blestem.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE
CAPTIVITATE: A DOUA NOAPTE

Castelul ororilor
Chicago, Illinois
17 februarie 1889

Întunericul m-a întâmpinat când am deschis pleoapele, înăbuşitor precum canicula verii. M-am mişcat, disperată să mă trezesc din somnul neobişnuit. Pentru un moment, nu am reuşit să îmi dau seama unde mă aflam. Apoi fragmente de amintiri au revenit. Înainte de a mă ridica, am auzit scârţâitul unei uşi. O dungă de lumină gălbuie s-a revărsat ca nişte viscere pe podea. Am strâns ochii.

Am respirat, numărând.

Era un coşmar. Ca acelea care mă bântuiseră în ultimele luni. Un truc al minţii. Nu era real. Nu putea fi real. Am deschis ochii, doar ca să ţip.

O siluetă cu coarne se înălţa deasupra mea şi, deşi nu puteam fi sigură, mi s-a părut că a şuierat chiar înainte ca întunericul să acapareze iar totul şi să o pună la adăpostul lui.

PATRUZECI ŞI OPT
CAPTIVITATE: A TREIA NOAPTE

Castelul ororilor
Chicago, Illinois
18 februarie 1889

Pic. Pic.
Pic.

Mirosul de benzină, amestecat cu cel de mucegai şi alte miasme otrăvitoare, îmi făcea stomacul să se revolte. Era diferit acum faţă de când mă trezisem prima dată. M-a mai întâmpinat un miros cunoscut, de cupru, de monede şi de metal. M-am întrebat dacă nu cumva picăturile pe care le auzisem erau de sânge. Ceva a zăngănit pe aproape. Păreau să fie oase. Prea multe. Mi-am imaginat o armată de nemorţi care veneau să pună mâna pe mine. M-am zbătut, furioasă, pe când şuieratul a început iar. Ştiam ce înseamnă asta. Mă seda din nou. Se juca cu mine până ce avea să se plictisească. Am ţipat, iar sunetul a răsunat cu ecou în jurul meu, deşi avea o calitate ciudată. Era ca şi cum m-aş fi aflat într-o încăpere aflată sub ocean.

Aveam sentimentul din ce în ce mai limpede că nu mă putea auzi nimeni. Nimeni, în afară de el.

Oriunde m-aş fi aflat, zgomotele nu aveau cum să iasă la suprafaţă.

Puteam să jur că îl auzeam pe diavol hohotind încântat, în depărtare.

Un coşmar! Aveam un coşmar şi urma să mă trezesc în curând!

Acesta a fost ultimul meu gând înainte ca Satana să mă târască în iad.

PATRUZECI ŞI NOUĂ
CAPTIVITATE: A PATRA NOAPTE

Castelul ororilor
Chicago, Illinois
19 februarie 1889

Pic. Pic. Pic.

Picăturile necontenite m-au trezit din somnul agitat. Înainte să deschid ochii, am simţit frigul care îmi pătrundea în oase. Suprafaţa de dedesubt era tare ca gheaţa.

Pic. Pic. Pic

Mi-am silit ochii să se deschidă, dar au refuzat. Pleoapele erau încă prea grele pentru a se ridica. Panica a început să se înfiripe în mine. Oboseala nu putea fi de vină pentru incapacitatea mea de a mă trezi. Au trecut câteva momente. Gândurile îmi erau încă neclare, însă zumzăiau trezite de un sentiment vag de alertă. O piesă de puzzle care îmi lipsea. Fiorii mi-au cutremurat trupul în timp ce părul desfăcut m-a gâdilat pe gât. Când mi-l desfăcusem? Puteam jura că pe piele mi se târau şerpi sau râme. Poate chiar viermi. Şi nu puteam face nimic. Nişte ziduri imaginare păreau să se ridice şi să cadă la pământ cu fiecare respiraţie. Eram îngropată?

Pic. Pic. Pic.

Deschide ochii! M-am gândit, furioasă că buzele mele refuzau să formeze cuvintele. Oare nu mă mai aflam în trupul meu? Nu înţelegeam cum de nimic nu părea să funcţioneze. Mintea mea era alertă, dar restul rămânea imobil. Apoi am înţeles. Fusesem drogată. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar mi se părea că o forţă diabolică îşi apăsa genunchii pe spatele meu, ţintuindu-mă la pământ.

Au trecut câteva momente terifiante, şi degetele mele au tresărit. Încurajată de progres, mi-am întins mâinile pe saltea, doar ca să aflu că fusesem aruncată pe podea la un moment dat, în timpul nopţii. Degetele mi-au alunecat peste ceva ce părea a fi pământ bătătorit. M-am rostogolit pe o parte şi am pipăit sub mine, în căutarea altor indicii, şi mi-am ridicat mâna brusc. Atinsesem ceva umed.

— T-Thomas? am reuşit să şoptesc, în cele din urmă, căutând, prin întuneric, o ancoră ce mă putea ţine în viaţă, în momentul prezent.

Nu voiam să fiu iau târâtă în acel loc pustiu. Nu voiam să mai contemplu sângele care, eram sigură, îmi acoperea acum mâinile.

Pic. Pic. Pic.

Imagini cu Thomas, zăcând răsturnat, eviscerat şi scurs de sânge mi-au asaltat mintea. Erau oare fragmente de amintiri? Frica m-a smuls din confuzie. Sau poate că fusese iubirea. Nu exista o forţă mai mare pe pământ, nimic la fel de puternic decât dragostea. Nici ura, nici frica nu ar fi putut spera vreodată să aibă atâta forţă. Am adunat toate acele gânduri, le-am strâns la mine şi m-am ridicat în capul oaselor, privind de jur-împrejurul camerei întunecate.

O singură lumânare pâlpâia undeva, în spatele meu. Am clipit, pe când începeam să văd mai bine. Se părea că mă aflam într-un soi de cămară sau pivniţă. Din ce îmi puteam da seama, din fericire, picurul se datora doar unei ţevi vechi, sparte.

M-am lăsat moale pe pământ, concentrându-mă la problema neliniştitoare a modului în care ajunsesem acolo şi a motivului pentru care fusesem drogată. Îmi aminteam mai multe imagini, deşi nu eram sigură de ele. Un bărbat cu coarne. Un şuierat. O cameră antifonată. Acum, că eram trează, toate acestea îmi păreau închipuiri. Cu excepţia faptului că locul în care mă aflam în prezent era, cu siguranţă, un coşmar.

Mi-am aruncat privirea la îmbrăcămintea mea – o cămaşa de noapte subţire – şi am îngheţat.

Pantalonii pe care îi comandasem în România nu mai erau pe mine. Aşa cum nu mai era nici centura cu bisturie. Cineva mă dezbrăcase. Mă atinsese, iar eu nici măcar nu îmi puteam permite să mă gândesc la violarea fiinţei mele de teamă să nu îmi ies complet din minţi. Greaţa mi-a răscolit stomacul până ce am simţit bila ridicându-mi-se în gât. Am închis ochii, forţându-mă să respir. Să nu mă pierd în faţa terorii. Aveam să supravieţuiesc şi aveam să îl fac să sufere.

Mi-am dus mâna spre cap, cu atenţie, căutând cucuie sau vreo rană. Aveam părul desfăcut; cocul fusese desprins, şi toate agrafele îndepărtate. M-am încruntat, purtându-mi degetele prin şuviţele încurcate, sperând să găsesc măcar unul dintre acele de păr. Nimic.

M-am silit să stau mai dreaptă, iar mişcarea mi-a făcut trupul să devină mai alert. Mi s-a făcut repede greaţă. M-am aplecat înainte, concentrându-mă să-mi găsesc iar echilibrul şi respirând încet până ce m-am asigurat că nu aveam să vomit.

Începeam să văd mai clar încăperea, vederea mea îmbunătăţindu-se pe măsură ce drogul îmi ieşea din sistem. Ceea ce crezusem iniţial a fi o pivniţă semăna, de fapt, cu un soi de laborator. O fărâmă de teamă mi s-a strecurat sub piele.

— Nu!

Am strâns ochii, simţindu-mă ca o laşă. Apoi m-am căznit să îmi amintesc ce anume mă adusese acolo, de la început. Pentru cine luptam. Îmi era mai uşor să îmi amintesc că eram neînfricată în faţa fricii. Eram capabilă de mult mai multe lucruri decât îmi imaginasem vreodată. Fusesem pusă la pământ, lovită de aceia care nu credeau că aş fi putut realiza şi altceva în afară de a zâmbi frumos. Mi se spusese că eram păcătoasă din cauza curiozităţii mele şi fusesem certată pentru că îmi urmasem inima. Era timpul să îmi pun o altfel de poveste. Una în care eu eram eroina, înfruntând cuvintele dureroase şi îndoielile.

— Nu îmi va fi frică, am repetat eu în şoaptă pe când m-am ridicat în genunchi, tresăltând odată cu amintirea declanşată de fulgerele orbitoare de durere.

Uitasem, din nou, că îmi rupsesem oasele. Mi-am pipăit piciorul, uşurată să îmi dau seama că nu fusese iar vătămat, ci doar foarte julit, după câte se părea. Hotărâtă să scap înainte ca diavolul să se întoarcă, m-am ridicat în picioare şi am privit întreaga încăpere.

— Nu-ţi fie teamă!

Era un sentiment frumos, deşi, la fel ca în cazul multor aspecte ale vieţii mele, s-a dovedit a fi fals, când mi-am dat seama de situaţia îngrozitoare în care mă aflam. Nu eram singură în acea cameră de la subsol.

Pe o masă mare, ca o ofrandă pentru zei, pe un altar blestemat, se afla cadavrul unei femei. Jumătatea din faţa ei fusese jupuită, iar albul şi roşul violent al cărnii şi al muşchilor de dedesubt luceau în lumina slabă. Cealaltă jumătate părea încremenită într-un ţipăt etern. Mi-am dus mâna la gură, rugându-mă să îmi pot înăbuşi propriul strigăt înainte ca diavolul să mă găsească. În faţa mea era ceea ce mai rămăsese din Minnie.

Chipul ei pe jumătate desfigurat nu era totuşi cel mai rău lucru care i se întâmplase. Pe când privirea mi-a lunecat uşor pe deasupra a ceea ce mai rămăsese din trupul femeii, am văzut că fâşii de carne îi fuseseră tăiate, lăsând să se vadă osul alb ca laptele de dedesubt. Prin minte mi-a trecut rapid imaginea caprei din piaţa de carne. Unul dintre picioare părea să fi fost afundat într-un bazin cu acid sulfuric – nu mai rămăsese nimic, în afară de fragmente înnegrite de piele şi mirosul înţepător de ouă stricate. Sulf. Am inspirat iar, regretându-mi imediat decizia, pe când duhoarea dulceagă a putreziciunii mi-a rămas în nas. Era o miasmă greţoasă – mai rea decât orice avusesem neşansa să simt până atunci. Mă trezisem în iad. Iar iadul

mirosea a carne putrezită şi avea rezonanţa unui ţipăt etern.

Pulsul îmi bătea aproape isteric în tot trupul. Mi-am silit privirea să se concentreze asupra celorlalte părţi ale camerei. Ultimele urme ale drogului se risipeau pe când adrenalina îmi curgea prin vene. Trupul meu înţelegea legile naturii – era gata să lupte sau să fugă.

Umbre şi praf se roteau şi dansau în propriul ritm macabru, făcându-mi inima să pornească într-un galop frenetic. Nathaniel crease o ascunzătoare în casa noastră pentru a-şi săvârşi faptele sinistre, dar nu se compara cu acel castel construit din sânge şi oase.

De-a lungul zidurilor erau înşirate butoaie, unele mai mari decât altele. Unul dintre ele era plin până la refuz cu cranii umane, şi am rămas cu ochii pironiţi la ele, incapabilă să îmi dau seama de numărul enorm de oameni care trebuiseră să moară ca să le umple. Mi-am înghiţit greaţa, continuând să număr cu privirea victimele care erau, probabil, cu sutele. Unele butoaie erau suficient de mici pentru a ţine un… Am mijit ochii, văzând un craniu mic. Oare aceea era Pearl? Ce fel de monstru ar fi rănit un copil? Am ştiut imediat cine. Era acelaşi om care sfârtecase femei, lăsându-le de izbelişte, ca pe nişte gunoaie. Acela pe care îl vânasem şi despre care crezusem, prosteşte, că era mort. Acea cameră îmi amintea atât de mult de laboratorul secret al fratelui meu şi, totuşi, nu semăna deloc cu el. Ascunzătoarea lui Nathaniel fusese un loc întunecat şi sinistru, dar părea să fie orientat spre ştiinţă. Acesta… acesta era doar o criptă a morţii. Un omagiu şi un trofeu al amintirilor. Un loc al torturii.

O bucăţică de metal a sclipit în lumina pâlpâitoare. M-am mişcat încet spre ea şi curând mi-am dorit să nu o fi făcut. Era pieptănul de argint îndrăgit de fratele meu. Respiraţia mi s-a tăiat. Nu eram sigură cum ajunsese la Holmes, dar în mintea mea nu încăpea nicio îndoială că îi aparţinea lui Nathaniel. Ceea ce însemna că Spintecătorul se

furişase în casa din Londra, cândva, după moartea fratelui meu.

Chiar dacă era ultimul lucru pe care aş fi vrut să îl fac, am încercat să îmi amintesc noaptea blestemată de noiembrie când îmi confruntasem fratele în legătură cu crimele pe care credeam că le comisese, derulând în minte toate detaliile, ca şi cum ar fi fost o serie de imagini mişcătoare.

Susţinusem că Nathaniel era Spintecătorul.

Îl *acuzasem* de săvârşirea unor acte violente. Dar, aşa cum mă avertizase Mefistofel iar şi iar în timpul carnavalului de coşmar, trebuia să am grijă ca mintea mea să nu-şi creeze propria naraţiune. Ştiam acum că mă înşelasem, dar de ce nu mărturisise fratele meu adevărul?

Am închis ochii, amintindu-mi mai clar acea noapte. La început, Nathaniel păruse surprins, dar îşi revenise repede. Vorbise repede, ca şi cum şi-ar fi inventat replicile pe moment. Dar de ce? De ce să îşi asume vina pentru un lucru atât de oribil dacă era nevinovat? Oare fusese silit să o facă? Ce anume îl determinase să…

Răspunsul mi s-a revelat aşa de repede, că am rămas cu respiraţia întretăiată. Era atât de simplu, şi totuşi nu izbutisem să înţeleg. Pe lume exista o singură forţă cu o asemenea putere. Dragostea.

Nu neapărat iubirea romantică. Fratele meu se simţise probabil aşa de lipsit de tovărăşia cuiva, încât fusese condus pe o cale întunecată şi bolnăvicioasă. Îmi imaginam că ucigaşul văzuse în el foamea după iubire şi acceptarea unui prieten şi se folosise de ea. După moartea mamei, Nathaniel cedase emoţional în mai multe feluri decât putusem vedea eu, însă altcineva le sesizase. Şi le folosise împotriva lui.

Fratele meu fusese înnebunit după ştiinţă şi după Frankenstein, şi învierea morţilor; poate că povara acelui secret sinistru fusese mai mare decât îmi imaginasem. Îşi putuse împărtăşi dorinţele cu cineva despre care credea că îl înţelegea. Care nu îl

judeca. Şi care îi încuraja credinţele nebuneşti. Ascunzând un pumnal la spate, în tot acest timp.

Dacă era adevărat… Ura mi s-a încolăcit în stomac. Mi-ar fi făcut plăcere să ucid diavolul, nu doar pentru Thomas, ci şi pentru fratele meu. Nathaniel nu fusese niciodată doctorul Frankenstein, dar sufletul îi fusese pervertit să semene cu al creaturii. Una care luase asupra sa vina creatorului.

Nu eram sigură cum reuşise, însă Nathaniel îl păcălise şi pe Thomas cu minciunile lui. Am revăzut cu ochii minţii imaginea lui Thomas împleticindu-se pe treptele laboratorului, cu chipul înnebunit, până ce m-a văzut. Pe atunci, nu îmi dădusem seama cât de adâncă îi fusese teama – cum interveniseră emoţiile lui. Eram atât slăbiciunea, cât şi puterea lui Thomas Cresswell. Când se temea pentru siguranţa mea, deducţiile lui erau grăbite, mai puţin precise decât atunci când nu exista niciun fel de ataşament emoţional. Susţinuse că tăieturile de pe degetele lui Nathaniel indicau faptul că el era Spintecătorul, dar dacă aveau altă cauză? Fratele meu lucrase cu bucăţi ascuţite de metal, sudându-le în invenţia lui. Acele acţiuni ar fi putut produce rănile despre care vorbea Thomas. Am deschis ochii, văzând indiciile într-o cu totul altă lumină.

— Doamne, Dumnezeule!

Teroarea, mi-am dat eu seama în curând, avea propriul gust. Era înţepător şi metalic, la fel ca sângele. Firele de păr de pe corp mi s-au ridicat, ca şi cum ar fi vrut să îmi dea aripi să zbor. Dacă Nathaniel fusese ajutat să îşi creeze laboratorul, atunci pesemne că orice defecte fuseseră deja înlăturate. Casa aceea era, în sine, o armă, gata să distrugă pe oricine îndrăznea să îi calce pragul.

Casa mea era prototipul. Aceea era capodopera. Mi-am aruncat privirea la cranii şi la cadavrul bietei Minnie, care fusese parţial jupuită. Dacă acea încăpere se afla sub hotel, atunci mă aflam doar într-o porţiune mică a labirintului. Hotelul ocupa o întreagă stradă. Aproape că am căzut în genunchi.

Ar fi fost imposibil să ies de acolo în viaţă. Poate că aşa trebuia să se termine povestea mea, în acea versiunea a iadului. Poate că dacă îl lăsam să mă înfrângă, ucigaşul avea să îşi încheie seria de crime. M-am oprit să mă uit la cadavrul mutilat care fusese odată vesela şi optimista Minnie. Oare aveam să am curând aceeaşi soartă? Să devin un cadavru aşa de schilodit, că abia dacă ar mai fi arătat uman?

Imaginea lui Thomas, prăbuşit la pământ, din cauza otrăvii, mi-a înfruntat frica. Îi promisesem că aveam să mă întorc la el. Nu aveam să las acel castel al ororilor sau pe proprietarul lui să câştige.

De data asta, când am privit iar prin încăpere, am căutat obiecte care m-ar fi putut ajuta să scap. Spre surprinderea mea, bastonul cu cap de dragon era sprijinit de butoi. L-am recuperat, fără a cerceta mai mult decât era nevoie rămăşiţele umane. Ca să mă pot mişca discret, am rupt tivul rochiei în fâşii, apoi am înfăşurat bucăţile de material în jurul vârfului bastonului. Ignorând cadavrul pe al cărui chip îngheţase un rictus etern, am dat ocol camerei, tresăltând la fiecare sunet înăbuşit al bastonului pe podea. Nu era ideal, dar ar fi fost greu pentru oricine să mă audă umblând.

M-am strecurat spre uşă, lipindu-mi urechea de metalul rece şi încercând să îmi dau seama dacă era vreo mişcare de partea cealaltă. Am rămas aşa, imitând o statuie, până ce piciorul meu bun a început să mă înţepe cu o mie de ace. Nu se auzea niciun sunet. Lent, am întins mâna, încercând clanţa. Am tresărit când metalul a alunecat pe metal, creând un zgomot mult prea mare pentru liniştea apăsătoare din jur. Am îngheţat, aşteptând ca uşa să se deschidă la perete şi să îl văd pe Holmes aruncându-se asupra mea, din partea cealaltă, dărâmându-mă, dar nu s-a întâmplat nimic din toate acestea.

Încurajată de mica mea victorie, m-am sprijinit de uşă, adăugând ceva din greutatea trupului meu, gata să mă bucur de libertate; era încuiată! Bineînţeles! O parte din mine îşi dorea să o lovească cu

picioarele şi cu bastonul până ceda sau până mă predam în faţa sorţii.

Stai cuminte! mi-am zis, aşa cum îmi spusese Liza, după nunta mea distrusă. *Gândeşte-te!*

M-am întors şi mi-am lipit spatele de uşă, privind camera dintr-o altă perspectivă. O intrare mai mică era vârâtă în apropierea unuia dintre colţurile încăperii, aproape ascunsă de butoaiele pline cu oase. Spre deosebire de uşa de care mă sprijineam, aceea nu era închisă.

Amintindu-mi repede să fiu neînfricată, m-am strecurat spre calea mea de evadare.

CINCIZECI
DESPRE SÂNGE ŞI OASE

Castelul ororilor
Chicago, Illinois
19 februarie 1889

Pe când stăteam în pragul uşiţei care m-ar fi scos din coşmarul în care mă aflam, o altă oroare m-a întâmpinat. Suspendate de tavan, în cârlige – amintindu-mi mult prea mult de rândurile măcelarilor din New York –, atârnau cadavre şi schelete.

Grozăviile erau dispuse la distanţă egală de o parte şi de alta a micii încăperi, formând un coridor îngust. Calea aceasta era suficient de largă pentru o persoană, însă nu mai mult. Abia am reuşit să observ că acel culoar se deschidea spre o altă încăpere. Scheletul cel mai apropiat de mine s-a mişcat, iar sunetul oaselor clănţănind ca nişte dinţi mi-a făcut trupul să se înfioare.

Nu îmi puteam desprinde privirea de la schelete. Unele fuseseră cu totul descărnate, iar oasele luceau precum străzile Oraşului Alb. Altele nu fuseseră încă tratate în totalitate. Sârmele sclipeau la încheieturile oaselor. Pe scheletele mai puţin curăţate, sârmele pătrundeau prin carnea putrezită. Ţesuturile în stare de putrefacţie pătau oasele şi picurau. O băltoacă slinoasă şi soioasă îmbiba pământul de sub ele. Viermii colcăiau peste tot. Trupuşoarele lor mici şi lăptoase se mişcau energice, bucurându-se de festin.

Duhoarea era suficient de tare ca să îmi facă ochii să lăcrimeze şi să îmi fie imposibil să îmi mai reprim greaţa. M-am întors şi am vomitat, recunoscătoare că nu mai profanasem vreun

cadavru. Mi-am şters gura cu dosul mâinii, strâmbându-mă din cauza gustului acru de fiere.

Un bec singuratic pâlpâia deasupra, făcând umbrele să lunece pe pereţi. Camera era în mişcare, deşi nu era altceva decât un truc al luminii. Nu eram urmărită de fantome, cu toate că o parte din mine se întreba dacă nu cumva acel castel al ororilor era bântuit de spirite care îşi căutau dreptatea. Stomacul mi s-a strâns iar.

Am închis ochii, alungând imaginea a sute de chipuri albe, ieşind din beznă. Fără îndoială că foştii proprietari ai acelor schelete îşi căutau răzbunarea. Oare aveau să mă hăituiască şi pe mine? M-am gândit la nenumăratele ocazii când bisturiul meu se afundase în carne, la fiorul de plăcere pe care nu reuşisem să îl temperez. Munca mea îmi dădea satisfacţie; mă minunam de secretele care îmi erau revelate. Poate că morţii nu îşi doreau să le spun necazurile. Poate credeau că eram la fel de îngrozitoare ca acela care îi agăţase acolo, lăsându-le oasele să se legene în briza uşoară.

Mintea mea s-a agăţat de noile informaţii cu disperare. *Briza.* Acolo, jos, nu ar fi trebuit să se simtă pic de vânt, cu excepţia cazului în care… M-am întors pe loc, silindu-mă să văd ceva dincolo de pădurea de schelete. Mişcarea mea grăbită le-a făcut să zornăie din nou, tulburându-mă până în adâncul sufletului. Am ignorat teama ce mi se încolăcea pe şira spinării şi m-am concentrat. Trebuia să fie… Uite!

Blocat în spatele unui cufăr la al cărui conţinut nu voiam mă gândesc era un grilaj. Speranţa s-a ridicat din cenuşa sufletului meu. Era un spaţiu mic, dar nu mi-ar fi fost imposibil să mă strecor înăuntru şi să mă târăsc afară. Aerul pătrundea în cameră, ceea ce însemna că trebuia să fi şi ieşit. Dacă aş fi putut deschide grilajul din spatele cufărului…

Entuziasmul meu a scăzut pe când mă apropiam. M-am uitat, amorţită, la traversele de cale ferată cu care grilajul era prins de perete. Nu aveam nicio şansă să îl scot, nici dacă mi-aş fi rupt degetele. M-

am gândit să îmi îndes bastonul în grilaj şi să îl folosesc ca pe o pârghie, dar ar fi plesnit. Înfrângerea încerca să mă cuprindă, implorându-mă să îi cad în braţele ce mă aşteptau. Ar fi fost aşa de simplu să renunţ! Aş fi putut rămâne acolo, aşteptându-l, în tăcere, pe Spintecător. Dacă îi dădeam ceea ce voia, s-ar fi putut termina mai repede. Poate că ar fi fost dezamăgit să nu mă vadă înfricoşată.

M-am întrebat dacă asta l-ar fi scos din minţi suficient de mult, cât să îmi sculpteze cadavrul în cea mai macabră operă de până atunci. Durerea ar fi fost de nesuportat, dar, dacă ar fi procedat la fel ca în cazul celorlalte victime, avea să mă stranguleze sau să îmi taie gâtul înainte de a-şi începe adevărata activitate. În orice caz, mi-aş fi pierdut cunoştinţa în câteva minute, apoi viaţa. Poate că aşa îmi fusese menit, să fiu răpită de întuneric. Poate că ar fi trebuit să mor pe *Etruria.* Dacă trăisem un timp împrumutat, nu regretam săptămânile şi lunile pe care mi le petrecusem cu cei dragi. Cu Thomas.

Mi-am amintit senzaţia pe care o avusesem împărţindu-mi întreaga fiinţă cu el, felul în care ochii lui se aprinseseră de aceeaşi iubire pe care o simţeam şi eu. Nunta noastră fusese groaznică, dar măcar îl văzusem la altar. Dacă muream, aveam să mă concentrez la asta. La zâmbetul lui luminos, la respiraţia lui neregulată. La cât de aproape fuseserăm să devenim soţ şi soţie. Apoi, mintea m-a tachinat cu imaginea tatei. Apoi cu a unchiului meu, a mătuşii Amelia şi a Lizei. Îi lăsam pe toţi în urmă.

Am căzut moale, sprijinită de pragul uşii. Nu mai ascultam marşul sumbru al oaselor. Nu aveam nicio şansă să câştig o luptă fizică. Să mă gândesc că nu aveam să îmi mai văd vreodată familia sau pe Thomas, că nu aveam să îmi mai lipesc buzele de ale lui şi să îi aud inima bătând în ritm cu a mea, toate acestea erau prea mult de îndurat. Îmi doream, deodată, să strig, să implor moartea să mă ia mai repede.

Dar tot revedeam chipul lui Thomas. Am auzit promisiunea pe care i-o făcusem. Şi mi-am amintit de ce mă aventurasem acolo. Mi-am îndreptat umerii, mi-am alungat deznădejdea şi am pornit cu paşi mari spre grilaj. Aveam *să găsesc* o cale de scăpare.

Mi-am strecurat degetele prin deschizături şi am tras cu toată forţa, aproape căzând în fund. Grilajul nici nu s-a clintit. Refuzând să mă dau bătută, i-am testat iar rezistenţa, întrebându-mă dacă aş fi putut găsi ceva cu care să îl scot din perete. Câteva idei începeau să mi se înfiripe în minte. Spintecătorul făcuse o greşeală când mă lăsase acolo. Îşi imaginase că scheletele şi cadavrele aveau să mă bage în sperieţi. Puteam pune rămăşag că se bazase pe asta. Îşi dorea ca groaza să îmi paralizeze simţurile. Eram sigură că nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere. Pesemne că nu îşi dădea seama cât de mult tânjeam după misterele cărnii. Poate că nu cream eu cadavre, aşa cum făcea el, dar îmi plăcea procesul de a le diseca. Din moment ce înţelegeam procesul morţii, înţelegeam şi care era greşeala cea mai mare pe care o săvârşise.

Încăperea aceea era folosită pentru a curăţa oasele. Probabil că avea vreo afacere prin care vindea schelete întregi institutelor. Era singurul motiv la care mă puteam gândi pentru care avusese atât de multă grijă de ele, înălbind petele păcatelor lui. Era revoltător nu doar că ucisese pentru plăcerea lui, ci şi pentru că profitase după aceea. Înlăturând dezgustul pe care îl simţeam pentru ucigaş, m-am concentrat iar la încăpere. Dacă acolo se aflau sârme care ţineau oasele împreună, pe undeva se găseau şi cleşti care să le taie. Iar dacă pe pereţi se aflau cârlige bătute în zid, atunci trebuia să fi existat şi un ciocan. Şi dacă găseam un ciocan, atunci capătul lui ar fi reprezentat pârghia perfectă.

Măcelarul de femei ar fi trebuit să aibă măcar o armă suficient de bună cu care să le dezmembreze. Dacă fusese destul de neatent să îmi lase bastonul, atunci poate că făcuse şi o altă greşeală fatală.

Pulsul meu bătea rapid. Să fi avut un topor, aş fi dărâmat zidul şi i-aş fi tăiat capul dacă îndrăznea să mă atace. Mi-am forţat piciorul bun şi am căutat obiectul despre care eram sigură că trebuia să fie pe acolo. Din păcate, se părea că aceea era doar o cameră de depozitare. Nu voiam să mă aventurez din nou în camera în care se afla cadavrul lui Minnie, dar…

M-am întors încet, amintindu-mi cum coridorul scheletelor ducea spre o altă încăpere. Era întuneric acolo; nicio lumină nu sclipea, cu excepţia unei luciri ciudate, de un oranj incandescent.

Curajul mi-a dispărut. Imagini ale unor demoni cu copite în loc de picioare şi cozi cu smocuri de păr la capete mi-au invadat gândurile. M-am silit să inspir şi să expir regulat. Nu mă ajuta cu nimic să îmi pierd cumpătul. Alungându-mi temerile din ce în ce mai mari, am păşit lent pe coridorul format din schelete. Indiferent cât de grijulie eram, tot zornăiau pe când mă mişcăm pe lângă ele. Pielea de pe braţe şi de pe gât mi s-a înfiorat. Mă aflam aproape în următoarea încăpere când m-a întâmpinat o nouă combinaţie de mirosuri. M-am oprit în prag, încercând să îmi obişnuiesc vederea cu lumina ciudată. A durat câteva clipe, dar obiectele cufundate în beznă au prins contur. Lucirea diabolică nu era focul iadului, ci o cutie lungă, sub formă de sicriu. Mi-a trebuit o clipă ca să îmi dau seama ce era – un incinerator.

Mi-am muşcat buza, ca să nu scot vreun sunet. Nu era de mirare că Spintecătorul nu lăsase cadavre pe străzile din Chicago. Îşi crease un loc de joacă perfect. Unul în care putea tortura şi scăpa de victime fără a fi prins.

Am inspirat scurt şi am regretat aproape imediat. Mirosul de benzină era slab, dar prezent. Am mijit ochii, privind spre tavan, unde nişte ţevi se intersectau ca pânza unui păianjen. Le-am urmărit cu privirea, încercând să îmi dau seama de ce erau aşa de multe şi de ce se lungeau în diferite direcţii. Mai aproape de mine am văzut ceva ce părea a fi o

serie de robinete. Am blestemat în şoaptă. Ţevile de gaz erau noua lui armă. Nu mai era nevoie să îşi murdărească mâinile cu sânge şi cuţite; putea să ochească, pur şi simplu, camera de hotel aleasă, întorcând un robinet. Victima îşi pierdea cunoştinţa din cauza monoxidului de carbon. Aşa cum păţisem şi eu. Nu fusesem drogată. Fusesem la un pas de moarte de câteva ori.

O cizmă a zgâriat podeaua, iar sunetul mi-a ridicat părul pe ceafă. Nu era greu să îmi imaginez monştri care îşi târau ghearele pe pământ, cu unghii murdare de sânge. Dacă voiam să scap cu viaţă din castelul ororilor, trebuia să devin ceea ce mă îngrozea. Am inspirat adânc şi am intrat în camera incineratorului.

La început nu l-am observat. Stătea aproape de colţul camerei, iar trupul lui era doar o siluetă umbrită. Fusese acolo în tot acel timp. Tăcut şi nemişcat. Aşteptând. Asta m-a speriat mai mult decât gândul la moartea ce mă ameninţa. Ceva a sclipit în mâinile lui, prin întuneric, aducându-mi în minte imaginile unor gheare de metal. Mi-am silit privirea să îi studieze forma, înghiţindu-mi panica pe când i-am observat coarnele înalte şi încolăcite. Era scena din coşmarurile mele.

Diavolul era acolo.

Ieşise, în final, din vis, şi venise să mă ia cu el.

Craniu de capră cu fundal în fum.

CINCIZECI ŞI UNU
SATANA IESE LA LUMINĂ

Castelul ororilor
Chicago, Illinois
19 februarie 1889

Omul a ieşit din umbră şi a păşit în lumina aruncată de incinerator. Pe piele îi dănţuia roşul flăcărilor, care păreau să crească în prezenţa lui. Ochii îi erau întunecaţi, ascunşi de umbrele ce nu părăsiseră tărâmul acela subteran. Mi-a trebuit o clipă să îmi alung demonii şi să îmi dau seama că omul aprinsese focul în incinerator. Plănuia să ardă un alt cadavru. Pe al *meu.*

Cuprinsă deodată de panică, m-am întors, împleticit, spre coridorul cu oase, blestemând de mama focului când am văzut de ce mă împiedicasem – un trunchi dezmembrat. Îl întrerupsesem în toiul acţiunii de a se descotorosi de o altă victimă. Am căzut la pământ, ignorând durerea ce îmi cuprinsese coloana vertebrală pe când încercam să mă îndepărtez de diavolul Oraşului Alb.

Degetele mi s-au înfipt în pământul bătătorit. Unghiile mi s-au rupt în timp ce căutam un punct de sprijin. Ceva m-a tăiat în palmă şi aproape că am ţipat când sângele cald a început să îmi curgă pe mână. În schimb, mi-am muşcat limba, luând cuţitul cu mine, pe când mă retrăgeam. Nu am îndrăznit să mă uit la armă, dar părea să fie un cuţit lung şi subţire, de masă. Era exact arma pe care unchiul o descrisese în timpul primului curs despre crimele lui Jack Spintecătorul la care participasem L-am strâns în mână, ca şi cum ar fi fost unica mea salvare. Eram aproape sigură că bărbatul nu mă văzuse

culegându-l de pe jos. Din moment ce fusese acoperit de ţărână, pesemne că îl scăpase acolo cu ceva timp în urmă şi uitase de existenţa lui.

Demonul şi-a lăsat treburile macabre neterminate şi a venit spre mine. Mă bucuram că lumina era aşa de slabă – astfel, îi era greu să vadă dâra de sânge pe care ştiam că o lăsam în urma mea. Ucigaşul păşea în linişte, calm. Trebuia să fiu neînfricată, dar îmi era greu când îmi înfruntam coşmarul. În cele din urmă, am reuşit să mă ridic şi m-am oprit la mijlocul coridorului de oase. Gestul meu brusc l-a făcut să se oprească la rândul lui. Nu cred că era obişnuit ca prada lui să scoată ghearele şi să se revolte.

Bărbatul a rămas în pragul uşii dintre camera incineratorului şi coridorul cu schelete, dându-mi timp să mă gândesc. Trebuia să ticluiesc un plan. Şi iute! Ştiam că uşa camerei în care mă trezisem era încuiată. Nu aveam cum să ies. Dacă mă încolţea în acel spaţiu… Refuzam să mă gândesc la situaţia în care mă aflam, folosind asemenea termeni. Nu eram o pradă, ci un prădător.

— O mască de diavol este puţin cam teatrală, am zis, surprinsă să aud cât de egală şi de neînfricată îmi răsuna vocea.

Bărbatul şi-a înclinat capul într-o parte, părând la fel de şocat de afirmaţia mea, pe cât eram şi eu.

— Nu am crezut că îţi fac plăcere asemenea lucruri. Apoi mi-am amintit de scrisorile trimise Scotland Yardului. Mereu ai avut o apetenţă pentru dramatic. Diavolul… Cred că înţeleg, teoretic, de ce l-ai ales, dar mi se pare puţin forţat.

Batjocura mea a funcţionat la fel de bine pe cât mă aşteptasem. Jucam acest joc cu Jack de prea mult timp. Poate el credea că mă cunoaşte, dar şi eu mă familiarizasem cu el. Vanitatea lui avea să îi vină de hac. Am continuat. Dacă îl puteam face să vorbească despre el însuşi şi despre crimele lui, aş fi putut avea oportunitatea de a întinde propria-mi capcană.

Un schelet care nu fusese încă atârnat zăcea îngrămădit în apropierea uşii incineratorului. Dacă îl puteam păcăli să intre iar în acea cameră, îl puteam închide înăuntru, blocând clanţa cu femurul. Aveam să câştig suficient timp ca să scot grilajul din perete. Apoi puteam fugi, iar el nu m-ar fi putut captura şi transforma în trofeul său.

— Oare conceptul este chiar atât de exagerat?

Vocea lui era doar o altă faţetă a farsei pe care o juca. Suna plăcut. Fermecătoare. Tonul lui lejer era menit să mă dezarmeze şi, dacă nu aş fi ştiut cine era, aş fi putut la fel de bine să cad victimă acelei faţade. Învăţasem însă că îngerii căzuţi erau creaturi frumoase. Mefistofel îmi amintise să mă feresc de ele.

— Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii că întunericul este printre noi. Poate că Satana este doar o legendă fantastică menită să sperie oamenii, dar oare nu sunt reale faptele lui?

— Nu! am zis. Oamenii sunt monştri care folosesc fantezia ca să îşi uşureze conştiinţele. Le vine mai uşor să îşi pună faptele pe seama binelui sau a răului. Este mult mai greu să înfrunţi adevărul – şi anume că îţi place durerea şi frica pe care o trezeşti în alţii, pentru niciun alt scop decât acela al propriei tale plăceri bolnave.

— Cu toţii suntem bolnavi. Mai mult decât carnea noastră, sufletele ne adăpostesc păcatele. Nu o vezi în cadavrele pe care le despici? În alegerile pe care le fac oamenii? Bărbatul care îşi bate soţia este la fel de rău ca acela care împrăştie minciuni din nemernicie.

Probabil că scosesem un sunet de dezgust, căci bărbatul s-a oprit.

— Nu? a întrebat el. Cine hotărăşte ce este mai rău decât altceva? De ce este violenţa fizică socotită groaznică, iar a ataca mintea sau sufletul unui om este un păcat mai mic? Cum rămâne cu dorinţa oamenilor de a te vedea vărsând lacrimi de sânge? Şi ei îţi sug durerea. Inimile lor dau pe dinafară de

ură. Simt plăcere când îşi împrăştie răutatea lor toxică.

Bărbatul a clătinat din cap.

— Ură. Gelozie. Răzbunare. Răul este peste tot, domnişoară Wadsworth. În noi se află atât un înger, cât şi un demon. Care dintre ei îţi vorbeşte în acest moment?

Şi-a aruncat privirea la cuţitul pe care l-am ridicat încet, recunoscând, fără îndoială, hotărârea care pusese stăpânire pe mine. Speram să facă un pas înapoi. Ştia că aveam să mă folosesc de orice oportunitate ca să îl ucid. Şi cât de dulce ar fi fost acea răzbunare – să fie ucis de o femeie, cu aceeaşi armă pe care o folosise pentru a curma vieţile atâtor alte femei! Bărbatul nu s-a clintit. Şi acum îmi dădusem planul de gol.

— Răul tău are faţa indignării virtuoase? a întrebat el, făcând un mic pas înainte. Păşeşti pe calea cea incertă din punct de vedere moral a ceea ce însemnă „binele". Dacă îţi implânţi cuţitul în inima mea, ce minciună îţi vei spune noaptea, ce poveste vei inventa, făcând din tine însăţi eroina?

Pentru un moment, am ezitat. Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru, revenindu-mi.

— Câte vieţi vor fi salvate curmând una singură? Câţi ai ucis în acest castel al ororilor?

Nu mi-am luat privirea de la el, dar am arătat spre scheletele care zornăiau ca nişte spectatori siniştri.

— O sută? Două? Câţi vei mai colecţiona, omorî şi mutila ca să îţi satisfaci foamea blestemată?

Ucigaşul a zâmbit. Avea tocmai figura de înger care convinsese nenumărate femei să aibă încredere în el, fără a-şi aminti vreo clipă că şi Lucifer fusese, odată, înger. Bărbatul s-a apropiat, având totuşi grijă să nu îl pot ajunge. Acesta era un bărbat care îşi amintea că şi ghearele mele erau de temut. Am strâns mai bine cuţitul, lucru care a părut să îl încânte. Thomas avusese dreptate – ucigaşul mă râvnise. Savurase ideea acestei întâlniri timp de luni întregi. Voia să prelungească momentul cât de mult putea înainte ca armele lui să îmi guste sângele.

— Tu, draga mea, ai putea fi un răufăcător mai mare decât mine. Îmi accept coarnele; cunosc întunericul ce îmi ocupă inima. Am fost născut cu diavolul în mine. Dar la fel ai fost născută şi tu, domnişoară Wadsworth!

— Nu cred în prostii precum raiul şi iadul.

— Dar îţi este teamă de răul din tine.

Am tresăltat, iar el a zâmbit atotştiutor.

— L-am recunoscut în tine din clipa în care te-am văzut. Ştii, am vrut să te ajut. Să îţi dezlănţui potenţialul ce ţi se frământa în inimă. Mi-a fost greu să mă abţin.

Bărbatul era o pisicuţă care se juca cu un şoarece înainte de a-i suci gâtul. Nu aveam de gând să fiu jucăria lui. Mi-am ridicat cuţitul cu o mână sigură.

— Abia ne-am întâlnit aici, în Chicago.

— Oare?

S-a mişcat, masca lui diavol sclipind în lumină. Aici, în afara camerei incineratorului, vedeam că masca era poleită. Arăta ca şi cum nişte flăcări metalice îi dansau pe carne.

Indiferent cât de mult încercam, nu îmi puteam stăpâni fiorul ce vibra în mine.

— Sau te-am întâlnit prima dată pe o alee din Londra? a întrebat el. Pentru un moment am fost sigur că mă văzuseşi în umbrele pe care le adorăm amândoi. Îţi aminteşti, nu-i aşa? Fiorul de nerăbdare ce îţi aluneca pe spate, tremurul în ciuda caniculei verii.

— Minţi!

Mi-am aruncat privirea de jur-împrejurul camerei, observând o uşă grea pe care nu o văzusem înainte şi care era întredeschisă. Părea să fie un soi de seif. Ar fi fost destul de dificil, dar, dacă reuşeam să îl conduc într-acolo, ar fi fost chiar şi mai bine să îl încui înăuntru decât în camera incineratorului. Ar fi trebuit totuşi să mă strecor printre scheletele atârnate. Am făcut un pas precaut în spate, atingând cu umărul membrul unuia dintre cadavre şi sperând că ucigaşul avea să îmi imite acţiunea.

Bărbatul a păşit în direcţia opusă, între rândul cel mai îndepărtat de schelete. Nu reuşisem să îl păcălesc să intre într-un colţ. Era un prădător nemilos – un ucigaş cu un talent neegalat. Dacă voiam să îl înving, trebuia să fiu mai vicleană, mai neînduplecată. Trebuia să devin momeală înainte de a-mi înfige ghearele în beregata lui.

— Am vrut să te urmăresc acasă în noaptea aceea. Fratele tău…

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Să zicem doar că nu a fost încântat de ideea de te întâlni cu mine. De aceea, te-a trimis acasă cu tovarăşul acela enervant al lui.

Un zâmbet i-a fluturat pe buze.

— Nu cred că a avut vreodată încredere totală în mine. Înţelept din partea lui! Abia dacă am eu însumi. Am aceste porniri, vezi tu. Sunt ca nişte creaturi sălbatice. Ştii cum e să simţi un lucru aşa de primitiv, de inuman, zbătându-se în tine? Să tânjeşti după lucruri în faţa cărora alţii tremură?

Şi-a încleştat pumnii pe lângă trup, ca şi cum s-ar fi luptat cu acea transfigurare diabolică chiar în acel moment. Mi-am înghiţit nodul din gât, tinzând acum mai mult spre ideea de a fugi. Dacă nu îl loveam, nu aş mai fi ieşit din castelul groazei în viaţă.

— Poftesc sânge, aşa cum majoritatea bărbaţilor tânjesc după vin şi femei. Când mă culc, noaptea, îmi imaginez extazul de a vedea viaţa părăsind ochii unei persoane. Este ameţitor să fiu acela care decide cine trăieşte şi cine moare.

Pleoapele lui au fluturat închise pe când şi-a dat capul pe spate, ca zguduit de plăcere. Printre buze i-a scăpat un geamăt, iar sunetul lui m-a îngheţat pe loc. Inima mă îmboldea să fug, dar mintea îmi poruncea să rămân pe loc. M-am gândit la prădătorii din regnul animal, la cum, flămânzi sau nu, instinctele lor de vânători îşi intrau în drepturi văzând un alt animal fugind de ei. Pentru acest vânător, frica mea era parfumul lui favorit. Făcea tot ce îi stătea în putinţă să mă sperie. Avea nevoie de

teroarea mea. Iar eu aveam să i-o refuz, ca să îi fac în ciudă.

— Vezi tu, eu simt atât de puţine lucruri! Mă întreb, adesea, dacă sunt om, până la urmă.

Privirea mea mi-a urmărit paşii lenţi, calculând şi ajustând distanţa cât să nu fiu vreo clipă prea departe de el. Deşi aveam grijă să nu deranjez scheletele, mişcarea trupului meu era suficientă pentru a le face să se deplaseze. Oasele s-au ciocnit între ele precum nişte clopoţei macabri. Am strâns din dinţi, refuzând să mă las tulburată.

— Dacă mi-aş înfige acum cuţitul în pieptul tău, domnişoară Wadsworth, nu aş simţi nimic în afară de plăcerea de a te vedea sângerând de moarte. Este o senzaţie incredibilă, contrară propriei ei naturi! Căldura sângelui ce curge pe măsură ce trupul se răceşte. Văpaia vieţii, înăbuşită de moarte. Durează însă aşa de puţin! Satisfacţia nu ţine prea mult de foame.

— De aceea ai omorât atât de multe femei la Londra, într-un timp aşa de scurt? am întrebat, sperând că avea să îşi recunoască rolul de Jack Spintecătorul.

Aveam nevoie să aud confirmarea lui.

— Le-ai strangulat şi apoi le-ai spintecat. De ce?

Ucigaşul şi-a înclinat capul, mijind ochii sub mască. Mă întrebam dacă se plictisise să mă distreze. Încă îmi imita mişcările. Eram doi magneţi rotindu-se în jurul unui cerc restrâns. Curând, bărbatul avea să se afle lângă seif. Deşi acum mă aflam iar mai aproape de incinerator. Trebuia să mă mişc repede ca să îl ajung înainte să se îndepărteze prea mult.

— Ei bine? am întrebat, lăsând nerăbdarea să mi se strecoare în glas. De ce ai omorât acele femei într-un fel, apoi ai început să le omori pe restul în alt fel?

— Oh, nu metoda este cea care mă încântă, ci *moartea* în sine. Fie că strangulez sau spintec pe cineva, că îi dezvălui cele mai adânci secrete sau că îl privesc asfixiindu-se în spatele unei uşi închise,

durerea şi incapacitatea sa de a înfrânge moartea este cea care mă umple de extaz.

Ucigaşul a împins un schelet cu mâna. Nu era la fel de grijuliu pe cât eram eu, pe măsură ce mă strecuram printre ele.

— Am vrut să fiu fermecat de ideea de a folosi bucăţi de corp omenesc pentru a cuceri moartea şi a le aduce la viaţă, dar nu am putut. Acela a fost visul fratelui tău, nu al meu.

— Poftim? am şoptit.

Nu anticipasem că o să-mi vorbească din nou despre fratele meu. Curiozitatea nu îmi mai dădea pace. *Aveam nevoie* să ştiu cum fusese el implicat în toate acestea. Iar doctorul Holmes era cel care avea răspunsul.

Un zâmbet crud i-a atins chipul. Fusese o mişcare calculată şi îşi atinsese ţinta.

— Fratele tău şi cu mine nu am împărtăşit aceeaşi viziune sau dorinţă. Am sperat că mi se va alătura, dar apoi te-am privit *pe tine* şi nu a mai rămas niciun pic de îndoială cu privire la natura ta. Am vrut să fii a mea. Spune-mi, domnişoară Wadsworth, câţi oameni ai omorât, minţind după aceea?

CINCIZECI ŞI DOI
RAI SAU IAD

Castelul ororilor
Chicago, Illinois
19 februarie 1889

Abia mai puteam auzi din pricina sângelui care îmi vuia în urechi.

— Nu am luat *niciodată* viaţa cuiva.

Am închis gura. Ucigaşul căuta puncte slabe în armura mea, un loc unde să îşi aplice lovitura, să îmi distragă atenţia. Nu omorâsem pe nimeni, dar l-aş fi ucis pe el înainte ca lupta să ia sfârşit. Am mârâit ca o fiară.

— Cum l-ai cunoscut pe fratele meu?

Bărbatul a tras aer în piept. Era genul de sunet care dădea de înţeles că urma o poveste lungă. Sau poate că era frustrat că încercarea lui de a mă nelinişti eşuase. Îmi imaginam că visase la acea întâlnire de mii de ori şi că realitatea nu îi satisfăcea fantezia. Ce păcat că îl dezamăgeam astfel!

— Nathaniel şi cu mine ne-am întâlnit într-un bar. Nu s-a sfiit să îmi fie ostil, scoţându-şi masca fără temeri. Convingerile lui erau suficient de puternice ca să mă atragă. L-am privit urmărind femeile desfăşurându-şi activitatea. Dezgustul vibra, practic, în toată fiinţa lui. Era un om care abia îşi mai înfrâna furia. Ura felul în care prostituatele împrăştiau boli. Trebuia să îl auzi cum critica felul în care acestea distrugeau familiile bune şi toate prostiile religioase pe care le asocia ideii de păcat!

Îl *auzisem* pe fratele meu discutând asemenea noţiuni eronate şi ştiam cum se aprinsese acea mânie în el. După ce scarlatina o răpusese pe mama, Nathaniel devenise obsedat de transmiterea bolilor.

Era o teamă pe care tata ne-o transmisese, deşi eu mă revoltasem împotriva ei, folosindu-mă de ştiinţă pentru a-i demonta afirmaţiile. Soluţia lui Nathaniel distorsionase nişte intenţii bune într-o bestie diformă şi grotescă. El folosise aceeaşi teamă ca să experimenteze, sperând să scape lumea de moarte. Îi folosise pe aceia pe care îi considera a fi cauza răului, iar eu nu aveam să tolerez niciodată actele pe care le săvârşise.

— Însă l-am înţeles, a continuat Holmes. Am recunoscut o parte din mine, în el. Ştiam cum este să te lupţi cu pornirile diabolice. Privindu-l, o idee a început să îmi încolţească în minte. Vezi tu, nu am putut găsi nici măcar un motiv suficient de bun pentru a opri acel gând să înflorească. Nu că aş fi încercat prea mult.

A zâmbit, pierdut, probabil, în amintiri. Dacă nu aş fi avut mâinile ocupate, mi le-aş fi strâns în pumni. Nu voiam altceva decât să îi spulber rânjetul de pe chip. Aproape că mi-am uitat ţinta, pe când lăsam furia la gândul întâlnirii nefericite dintre fratele meu şi acel diavol să mă consume.

Ca şi cum îmi simţise mânia, Holmes şi-a continuat povestea nebunească.

— Nu mi-a trebuit prea mult să fac ce voiam din el. Era prea dispus să mă urmeze, să facă pe spionul în timp ce eu dădeam glas cuţitului meu. Ei bine, nu chiar cuţitul *meu.* Fratele tău mi-l împrumuta mereu pe al lui, când venea momentul. Voia să rezoneze. I-am oferit această mângâiere.

Fierea mi s-a ridicat în gât.

— El a… el a privit crimele?

Holmes s-a mişcat uşor spre seif, sprijinindu-se de perete. Am rămas fără respiraţie. Trebuia să acţionez imediat, dar nu puteam. Dorinţa de a şti mai multe despre rolul fratelui meu în grozăvie se lupta cu necesitatea de a-l închide pe diavol în propria lui temniţă. Ezitarea mea m-a costat. Holmes a făcut un pas într-o parte, apropiindu-se de locul în care mă aflam, în vecinătatea camerei

incineratorului. Strategia mea începea să se destrame din cauza blestematei de curiozităţi.

— După câte se pare, crima în sine nu îi prea pria. Dar nu a avut nicio problemă în a le accepta organele pentru experimentele lui ştiinţifice. Eşti mai împăcată să ştii că răul din el avea limite?

— Bineînţeles că nu!

Am clătinat din cap.

— În loc să te predea Scotland Yardului a acceptat daruri sub formă de rinichi, ovare şi inimi. Dacă nu i-ai fi ars jurnalele, le-aş fi predat detectivilor, când mă întorceam la Londra. Trebuie să plăteşti pentru ce ai furat. La fel şi fratele meu, mort sau nu. Le ura pe femeile pe care le-ai ucis. I-am văzut ura în inimă şi în felul în care a vorbit despre ele în noaptea fatidică. Nu a fost nevinovat.

Auzind acestea, un zâmbet leneş şi rău i s-a lăţit pe chip. Holmes a ridicat un cuţit; o sclipire argintie în bezna pâlpâitoare, ce imita scânteia din ochii lui. Era ca şi cum m-aş fi aflat în laboratorul meu, privindu-l pe Nathaniel făcând aceeaşi manevră. Ascunsese cuţitul în mânecă, aşa cum Thomas dedusese cu multe luni în urmă. Eram aşa de surprinsă de avalanşa de amintiri, încât abia mai puteam respira. Coşmarurile şi realitatea s-au împletit până ce am simţit nevoia să arunc arma şi bastonul din mână şi să îmi acopăr urechile.

— Ştii care este cea mai periculoasă armă, domnişoară Wadsworth?

Cumva, Holmes nu observase spaima care mă cuprinsese. Printr-un soi de miracol, reuşisem să îmi păstrez expresia neutră. Tovărăşia mea cu Thomas se dovedea a fi fost extrem de benefică, un lucru despre care el glumise cu mult timp în urmă. Mi-am înghiţit nodul din gât, nedezlipindu-mi privirea de la Holmes. Nu m-am concentrat la cuţit, aducându-mi aminte de lecţiile învăţate în cadrul trupei de circ. Scamatoriile cu mâna erau trucuri murdare. Te îndemnau întotdeauna să te uiţi la ţinta greşită.

— Presupun că un pistol sau o spadă.

Am ridicat din umeri.

— Depinde de împrejurări.

— Asta crezi cu adevărat? Că un obiect tangibil este cel mai de temut?

Holmes a pufnit, dezamăgit.

— Ce spui de mintea umană? Aceea este cea mai periculoasă armă. Câte războaie s-ar mai duce, câte spade trase din teci, câte tunuri pregătite şi aprinse fără ca acea unică armă să fie folosită prima?

Holmes m-a privit cu ochi de rechin, lipsiţi de emoţie, dar rapace. Nu puteam să nu mă simt ca şi cum aş fi înotat în ape prea periculoase pentru a supravieţui. Am refuzat să mă las stăpânită de frică pe când am intrat în camera incineratorului. Căldura mi-a atins pulpele. Întâlnirea noastră se apropia de final. Doar unul dintre noi avea să iasă în viaţă din castelul ororilor. Mi l-am imaginat pe Thomas stând la altar. Pe unchiul meu instruindu-ne în laboratorul lui. Ochii strălucitori ai tatei când îmi redase libertatea. Pe mătuşa şi pe verişoara mea, pe Daciana, pe Ileana – cele două surori pe care ajunsesem să le iubesc ca şi cum ar fi fost sânge din sângele meu. Doamna Harvey şi tonicul ei, şi căldura pe care o emana. Erau atât de mulţi oameni pentru care merita să lupt, în afară de femeile brutalizate de el! Nu aveam să devin o ţintă uşoară.

— Mintea este o armă puternică, dar nu trebuie să fie folosită pentru a face rău, am răspuns. Aceea este o alegere.

Holmes a dat, violent, la o parte marea de schelete, pierzându-şi răbdarea cu jocul nostru. A înaintat spre mine cu paşi mari, lăsând oasele să zornăie zgomotos în urma lui. Nu era necesar să se deranjeze. Monstrul era pe cale să iasă la suprafaţă. Nu mai aveam unde să fug. Era vremea să lupt.

— Cu toţii suntem răi. Mai mult decât carnea şi sângele nostru, înseşi sufletele noastre adăpostesc răul. Nu există nici început, nici sfârşit.

Holmes s-a oprit în pragul camerei şi m-am rugat, în tăcere, să facă un alt pas înăuntru. Nu trebuia decât să ne sfârşim dansul. O ultimă piruetă înainte de a-l fi putut închide acolo, cu ultima lui victimă.

Nerăbdarea curgea prin mine. Cu coada ochiului, am văzut, într-un colţ, un taburet şi o canistră de benzină. Aş fi putut să încerc să arunc scaunul spre el şi să fug. Sau aş fi putut să îl izbesc cu canistra de metal – părea suficient de grea ca să îl ameţească o vreme. Holmes a făcut un pas în faţă, iar eu m-am retras imediat, intrând mai adânc în camera fierbinte. Broboanele de sudoare îmi udau fruntea. În curând, umezeala avea să îmi pătrundă prin cămaşa de noapte. M-am cutremurat la gândul că bărbatul acela mă dezbrăcase. A zâmbit ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile.

— Sufletul tău tânjeşte după aceleaşi lucruri ca şi al meu. Nu te amăgi crezând că eşti mai bună doar pentru că nu ai depăşit acea graniţă, domnişoară Wadsworth. Îţi simt dorinţa de a-mi curma viaţa. Este aşa de puternică, încât o pot gusta! Ca un vin bun din fructe de pădure, aşa este de dulce răul din tine.

Tăcerea avea multe scopuri. Putea fi un răufăcător sau un erou, în funcţie de cum era folosită. Am decis să îmi ţin gura. Să îl las să se distreze cu propriile minciuni. Poate că îmi doream să îl ucid, dar din motivele înşirate de el.

— Nu mai ai nimic de spus? Ce păcat! Îmi plăcea conversaţia noastră.

Când am ocolit încet latura din exterior a camerei, Holmes nu mi-a mai imitat mişcarea, aşa cum o făcuse până atunci. A rămas unde era şi am ştiut că nu mai avea să dureze mult până când planul meu avea să îl urmeze în iad. M-am pregătit pentru orice ar fi urmat.

— Ştii, te-am văzut la New York. Am reuşit să te opresc pentru o clipă. Am vrut să îţi iau gâtul pe loc.

Holmes a zâmbit timid. Am scotocit printre amintiri, incapabilă să îmi dau seama; am înghiţit cu greu. Ne ciocnirăm pe stradă. El fusese tânărul stângaci pentru care o certasem pe Liza din cauza obrăzniciei ei.

— Plăcerea întârziată stă la baza euforiei.

Am simţit tensiunea din aer – o tensiune invizibilă care se acumula înainte de fulger. Speram să fiu suficient de puternică să termin lupta. Mi-am strâns bastonul într-o mână şi cuţitul în cealaltă. Le-aş fi folosit pe amândouă în orice fel ar fi fost nevoie. Pe când am slăbit uşor strânsoarea din jurul mânerului cu cap de dragon, am auzit foşnetul uşor al unui stilet ce ieşea din teacă. Inima mea s-a opintit.

Thomas. Dragul meu genial, viclean şi pregătit pentru orice! Uitasem că pusese să fie instalat un cuţit la capătul bastonului. Darurile lui erau frumoase şi practice. Oare dedusese că aveam nevoie de aşa ceva înainte ca oricare dintre noi să înţeleagă cât de important urma să devină? Nu aveam timp să mă gândesc la aşa ceva.

Diavolul stătuse încolăcit ca un şarpe cu clopoţei şi, deşi îi aşteptasem atacul, am tresărit când a sărit asupra mea. Era o greşeală ce m-a costat. Ucigaşul a înşfăcat un craniu din grămada din faţa uşii şi, cu o singură mişcare fluidă, a ajuns la mine, zdrobind craniul de capul meu. Un trosnet zgomotos şi respingător a răsunat cu ecou în jurul meu. Vederea mi s-a înceţoşat. Scântei negre şi roşii mi-au apărut în faţa ochilor. Senzaţia era diferită faţă de momentul în care îmi pierdusem cunoştinţa pe *Etruria.* Atunci lunecasem într-o stare confuză între trezie şi somn, din cauza hemoragiei. Era o combinaţie ciudată de pete luminoase care încercau să lupte cu întunericul din ce în ce mai mare. De data asta, era ca şi cum durerea îmi exploda în cap, teribilă şi paralizantă.

Un lichid cald mi-a picurat pe frunte şi în ochi.

Când am clipit, am văzut că era sânge. Lupta noastră începuse, iar eu deja pierdeam.

CINCIZECI ŞI TREI
CAPTURÂNDU-L PE DIAVOL

Castelul ororilor
Chicago, Illinois
19 februarie 1889

Nu aveam să mă afund tăcută în beznă.

Durerea mi-a devenit din torţionar, aliat. Am folosit-o ca să îmi alimentez furia. Fiecare picătură de sânge era tovarăşa mea de luptă. Mi-am lins sângele de pe buze; bătăile pulsului meu mă asaltau în torente. Cum trebuie să fi arătat, bându-mi propriul sânge pe care el îl vărsase ca să mă sperie?!

M-am gândit iar la domnişoara Eddowes. La domnişoara Stride. Domnişoara Smith. Domnişoara Chapman. Domnişoara Kelly. Domnişoara Nichols. Domnişoara Tabram. Minnie. Julie Smythe şi fiica ei, Pearl. Numele a nenumărate alte victime pe care le mutilase au devenit un refren mut care mă îmboldea să lupt. Nu eram singură cu monstrul. Eram înconjurată de victimele lui. Mă înşelasem mai devreme; ele nu voiau să mă atace. Voiau să mi se alăture în timp ce le făceam dreptate. Nu ştiam ce se întâmpla după moarte sau dacă mai era ceva după aceea, dar credeam că aveau să îl întâmpine când urma să intre în lumea lor. Era timpul să îl trimit acolo unde îi era locul.

Am ridicat capul, strângând din dinţi, şi un mârâit aproape inuman mi s-a rupt din gât. Nu ştiu de unde venise, dar diavolul nu se aşteptase la el. A făcut, şocat, un pas înapoi, şi a fost destul pentru mine. Mai mult decât destul. Dacă voia să îmi guste întunecimea sufletului, speram să îşi amintească faptul că şi otrava putea fi dulce.

Am aruncat cuţitul şi am apucat bastonul cu ambele mâini, avântându-l, cu lama în faţa, în direcţia lui, cât am putut de puternic şi de repede. Am auzit, cu satisfacţie, cum şi-a atins ţinta. Materialul s-a rupt, şi am simţit lama cuţitului prinzându-se în carnea bărbatului pe când îmi continuam atacul. O brumă caldă mi-a umezit faţa. Mi-am dat seama că era sângele lui. A ţipat şi s-a clătinat, dându-se înapoi şi ţinându-şi o mână la coaste. Sângele continua să îmi şiroiască pe faţă; ştiam în adâncul meu că trebuia să îmi fac griji. În cele din urmă, puterile aveau să îmi slăbească. Dar momentan, mă simţeam mai vie ca oricând.

— Mintea *este* cea mai bună armă, am zis, zâmbind cu dinţii pătaţi de sânge. Şi Thomas Cresswell o mânuieşte bine. A făcut acest baston pentru mine, ştii.

Mi-am avântat bastonul asupra gâtului lui, ratând la câţiva centimetri. Am ţipat, frustrată, iar sunetul a ieşit destul de ascuţit ca să îmi rănească gâtul. Diavolul a sărit în spate, dărâmând taburetul. Mirosul de benzină a umplut aerul. Nu a fost nevoie să privesc în jur ca să îmi dau seama că răsturnase canistra. Lichidul îşi lungea degetele lungi spre diavolul pe care trebuia să îl distrug. I-am adulmecat sângele în aer, concentrându-mă asupra tăieturii roşietice care rânjea, ca urmă a primei mele lovituri. Trupul lui s-a cutremurat când m-am apropiat. Frica lui *era* îmbătătoare.

Poate că afirmaţia lui fusese corectă – poate că el şi cu mine ne asemănam. Emoţia de a-l vedea retrăgându-se vibra în mine, împreună cu propriul meu puls. Lăsasem slobod demonul din mine şi nu aveam cum să îl mai aduc înapoi. Doar că, poate, nu mă născusem cu răul în mine, aşa cum sugerase el. Poate că monstrul avea o natură vampirică. Nu tânjeam după moarte; *eram* însetată de sânge. De sângele *lui.*

— Asta este pentru domnişoara Nichols!

L-am împuns cu lama în picior, incapabilă să îmi mai controlez nevoie de sânge. Eram un rechin în

apă, dând târcoale prăzii pe când îi miroseam forţa vitală părăsindu-i trupul. L-am lovit iar, pe când el şi-a întors propriul cuţit asupra mea. Am simţit sângele împroşcând cămaşa de noapte şi mi-am dorit mai mult.

— Şi pentru domnişoara Chapman!

Mi-am aruncat braţele înapoi, intenţionând să îi curm viaţa pe dată. Mâna lui a ţâşnit spre mine iute ca o cobră şi mi-a smuls bastonul din mână. În câteva secunde, diavolul mă dezarmase şi îşi încolăcise mâinile în jurul gâtului meu. Se întâmplase prea repede ca să fi putut evita atacul. M-am zbătut, înfigându-mi degetele în orbitele lui. Am reuşit să îi scot masca şi am privit în ochii aceia de un albastru electric care aveau să mă bântuie, dacă supravieţuiam.

— Ameţitor, nu-i aşa? mi-a şoptit el, cu gura lipită de maxilarul meu. Puterea. Controlul.

Am şuierat pe măsură ce presiunea din gâtul meu creştea din ce în ce mai mult. Nu mai era mult până când vasele de sânge din ochii mei aveau să plesnească.

— Ai cunoscut plăcerea trupească, domnişoară Wadsworth?

Holmes aproape că mi-a tors la ureche. Pete negre au început să pocnească la marginea câmpului meu vizual. Am dat să îi zgârii mâinile, rupându-mi unghiile. Deodată, figura lui Nathaniel mi-a apărut în gând. Striga, avertizându-mă. Mi-am pierdut toate simţurile, concentrându-mă doar la fratele meu. Buzele lui se mişcau, dar nu îl puteam auzi. Era ciudat să mă gândesc la el în clipa morţii. Deşi poate că venea să mă ia la el

— Asta e chiar mai grozavă decât plăcerea fizică.

Am clipit, alungând halucinaţiile şi concentrându-mă la bărbatul din faţa mea. Ochii lui erau acum sălbatici, ştiind că se apropria sfârşitul. Nathaniel mi-a răsărit iar în minte. Insistent. De data asta era o amintire din copilărie. Ne-am privit jucându-ne pe domeniul de la Thornbriar. Îmi aduceam aminte perfect ziua aceea – mă învăţase

cum să mă apăr singură de urmăritori. Diavolul din Oraşul Alb şi-a slăbit strânsoarea suficient de mult ca să mă readucă în clipa de faţă. Din câte se părea, moartea nu avea să vină repede. Voia să se joace cu mine de-a şoarecele şi pisica.

— De îndată ce termin cu tine, o să mă ocup de logodnicul tău. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să îl şterg de pe faţa pământului. Dacă nu o fi deja mort… Nu arăta prea…

Cu un ultim zvâcnet de energie, mi-am adus genunchiul în dreptul vintrelor lui, cât am putut de tare. Era mişcarea pe care fratele meu mi-o arătase cu ani în urmă. Tot el îmi mai spusese să nu ezit să fug. Nu aveam decât câteva momente. M-am smuls din strânsoarea lui pe când diavolul a urlat cuprins de durere. Am şchiopătat spre uşă, dar capul mi se învârtea aşa de tare, că nu am reuşit să ţin drumul drept. Pe când mă apropiam de prag, Holmes m-a tras de păr, smulgând o şuviţă.

Gâtul mă durea prea tare ca să mai ţip. Nu complet recuperat, dar nervos la culme, Holmes m-a ţintuit la pământ la trupul lui. Mâinile îi erau iar menghine în jurul gâtului meu. De data asta, ochii lui erau negri. Pupilele păreau să fi înghiţit complet albastrul irisurilor. Furia lui nu semăna cu nimic din ce mai văzusem vreodată. În acel moment, Holmes nu mai era uman.

Holbându-mă în acei ochi arzători, am ştiut că moartea mea era iminentă. M-am căznit să găsesc ceva. O armă. O rugăciune la o şansă de a părăsi acel loc în viaţă. Degetele mele au săpat în pământul umed. M-am arcuit pe spate, ştiind că pierdeam mai mult oxigen, dar nu mai aveam decât o şansă. Pe când bezna începea să îmi cuprindă iar vederea, mâna mi s-a apropiat de mânerul canistrei cu benzină. Cu forţa voinţei mele şi cea a femeilor ucise înaintea mea, l-am izbit în cap.

Diavolul a căzut de pe mine, lovind un întrerupător. Un şuier a început să se audă de deasupra. Dăduse drumul la gaz. Holmes încă se clătina pe picioare, cu capul între mâini şi orbit de

sânge. Aceasta era şansa mea. Am şchiopătat spre uşă, sperând că ucigaşul era suficient de distras ca să pot scăpa. Mă aflam aproape pe coridorul cu schelete când am auzit un şuier. O explozie de căldură mi-a măturat trupul. M-am întors pe jumătate, incapabilă să văd ce nouă oroare se îndrepta spre mine.

În timp ce umblase ameţit dintr-un loc în altul, bărbatul deschisese cumva uşa incineratorului. Flăcările şi benzina nu se mai amestecau prea bine. Asta, dacă nu cumva scopul era o explozie sau un incendiu. M-am întors pe călcâie, târându-mi trupul slăbit spre uşă. Voiam să îl încui înăuntru şi să nu mai privesc înapoi. Am ajuns în camera scheletelor, am smuls un femur din trupul victimei care nu fusese încă agăţată şi am trântit uşa, blocându-l acolo, în flăcări. Am rămas cu ochii pironiţi asupra uşii pe când fumul se scurgea prin crăpăturile de pe lângă prag. Ar fi fost aşa de simplu să îl las să ardă! Era ceea ce merita. Poliţia ar fi crezut că fusese un accident. Aş fi fost liberă.

Mi-am înghiţit nodul din gât, tresăltând din cauza durerii. Diavolul a început să ţipe. M-am uitat la osul pe care îl ţineam în mână. „Spune-mi, domnişoară Wadsworth, câţi oameni ai omorât?” râsese el. Satisfacţia de a-l face să plătească pentru crimele lui ar fi fost imensă, însă dacă deveneam judecător şi călău, aş fi furat ocazia familiilor victimelor lui să îl vadă jude cât pentru atrocităţile comise. Deşi poate că ar fi meritat doar ca să îl văd sângerând.

Alegerea mea ar fi trebuit să fie simplă, dar aş fi minţit dacă aş fi spus că era cu adevărat. Mi-am amintit ca prin ceaţă ceva ce mi-a spus Thomas. „Nu voi deveni un monstru pentru tine.” Nici eu nu aveam să devin monstrul lui Holmes.

— Sunt propriul meu monstru.

Şi venise vremea să distrug acea parte blestemată din mine, pentru totdeauna. Cu un urlet care mi-a scrijelit iar gâtul, am deschis uşa, tuşind din cauza fumului negru şi puturos care ieşea în valuri.

Holmes era întins pe podea, şuierând. Am strâns din dinţi şi m-am grăbit să ajung la el, vârându-mi mâinile sub braţele lui şi trăgând cu toată puterea pe care nici nu ştiam că o am.

Drumul nostru a fost lung, iar căldura înăbuşitoare a flăcărilor îl făcea şi mai dificil. Abia puteam respira în fumul ce nu părea să se mai termine. Am reuşit să îl trag în cea mai îndepărtată cameră de incinerator şi i-am scos cheile din buzunarul interior al vestei. Am căutat nervoasă, până am găsit una care să deschidă lacătul. Am aruncat o privire la el, dar ucigaşul nu mai era ameţit de fum. Se rostogolise pe o parte, privindu-mă iar cu ochii lui reci. Aveam la dispoziţie doar câteva clipe înainte ca el să se năpustească iar asupra mea şi eu nu mai puteam supravieţui unei alte încăierări.

Am ieşit, clătinându-mă, pe coridor, luptându-mă cu lacrimile cauzate de durerea care îmi străfulgera prin picior. Însă nu mă puteam opri. Lacrimile îmi lunecau pe obraji, cu fiecare pas mai dureros decât ultimul. Habar nu aveam dacă mă îndreptam în direcţia potrivită, dar speram că treptele duceau într-un loc sigur. Durerea îmi zvâcnea în cap şi în picior, înceţoşându-mi gândurile. Singurul lucru la care mă puteam concentra era fuga. Puteam jura că îl auzeam pe Holmes târându-se în urma mea, dar am refuzat să mă întorc. Am văzut o dungă de lumină la capătul unui coridor şi am folosit-o drept ghid.

Viaţa s-a redus la două elemente care îmi acaparau simţurile: durerea şi lumina. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum ajunsesem afară. Nici nu ştiam dacă ieşisem din farmacie sau prin vreo gaură dată în perete. Cu un moment în urmă traversasem bezna, iar acum clipeam în lumina soarele ce apunea. Era un contrast aşa de puternic, că am îngheţat pe loc. Nu credeam că ceea ce vedeam era real. Vântul împrăştia fumul.

Flăcările urlau în spatele meu, iar pământul s-a cutremurat. M-am întors şi am văzut un perete căzând. Dărâmăturile s-au împrăştiat la nici zece

paşi de unde mă aflam. Dacă aş mai fi întârziat un minut, aş fi fost strivită. Praful a plutit în jurul meu şi m-am înecat. O parte din mine voia să se întindă chiar acolo, pe caldarâm. În depărtare, am auzit sirenele urlând. Dinţii au început să îmi clănţăne.

— *Wadsworth!*

Mi-am ferit ochii de strălucirea soarelui şi am privit prin pătura groasă de praf. Se părea că iarna fusese alungată cât timp hoinărisem prin iad. Sau poate că acela era raiul. Iar Thomas venea să mă întâmpine la porţile lui strălucitoare. Inima mea s-a oprit o secundă – dacă nu murisem… Thomas se ridicase din pat. Era teafăr.

Am dat să fac un pas înainte, apoi m-am oprit. Cenuşa şi funinginea mă înconjurau şi îmi era imposibil să respir. Erau atât de multe dărâmături, că abia puteam întrezări forme şi siluete depărtate! Dar aveam nevoie să ajung la acea voce – acel ham ataşat de inima mea.

— Audrey Rose! a strigat Thomas, alergând cu atâta avânt şi repeziciune, că aproape am sărit din calea lui.

A pătruns prin fum ca un înger răzbunător şi m-a cuprins în braţele lui. Avea chipul ud de lacrimi, pe când mă săruta la întâmplare.

— Eşti teafără? Am crezut… Dacă a…

Am dat din cap, iar el m-a strâns tare la pieptul lui. Inima i se zbătea lipită de a mea.

— Ştii cât de speriat am fost? Am înnebunit de frică, mi-am imaginat toate felurile în care ţi-ar fi putut face rău.

Thomas şi-a purtat mâinile peste trupul meu, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că eram reală.

— Gândul că nu te-aş mai fi putut vedea vreodată, nu ţi-aş mai fi putut auzi vocea sau nu te-aş mai vedea scufundată până la coate în viscere aproape că m-a ucis. Dacă te-ar fi rănit, aş fi…

S-ar fi preschimbat în monştrii cu care ne luptam.

— Eşti în viaţă!

L-am sărutat lung şi adânc. Am turnat fiecare emoţie în gestul meu, fiecare dor şi fărâmă de

pasiune şi de iertare. Fiecare moment în care crezusem că nu aveam să îl mai revăd. Să îl ţin aproape. Să îmi înnod degetele în părul lui sau să îi simt trupul modelându-se perfect, lipit de al meu. L-am tras mai aproape, iar el m-a strâns mai tare, de parcă nu mi-ar mai fi dat vreodată drumul, atâta timp cât aş fi vrut să rămân. I-am auzit şi pe alţii alăturându-se, dar nu îmi păsa de societate, de buna-cuviinţă. Nu îmi păsa cine mă vedea sărutându-l pe bărbatul pe care îl iubeam.

Unchiul dădea ordine poliţiei şi lui Noah, distrăgându-mi, pentru o clipă, atenţia.

— Prindeţi-l pe Holmes! Încearcă să fugă!

Mai mulţi bărbaţi – inclusiv prietenul nostru – s-au grăbit spre ucigaşul care căzuse în genunchi, înecat cu fum. Castelul lui se năruise. Nu avea să mai facă rău vreunei tinere. Nu îi luasem viaţa, dar pusesem capăt carierei lui de criminal. Era o victorie pe care aveam să o preţuiesc.

Noah şi-a aruncat privirea la noi şi a dat din cap. Expresia de pe chipul lui oglindea emoţiile pe care le simţeam pe când l-a tras pe criminal departe.

— Wadsworth?

Thomas mi-a atins faţa de parcă nu ar fi putut crede că eram reală. Înainte să îi pun vreo întrebare, gura lui a acoperit-o iar pe a mea. Ne-am sărutat ca şi cum vieţile noastre începeau şi se sfârşeau în acea îmbrăţişare. Diavolul nu mai vâna pe străzile Oraşului Alb. Îl oprisem.

L-am strâns tare pe Thomas, tremurând pe când îmi aduceam aminte de acţiunile mele, iar şocul începea să se risipească. Ori poate că tremurul meu se datora temperaturii scăzute din Chicago şi al faptului că purtam o cămaşă de noapte. Thomas şi-a scos repede haina şi m-a înfăşurat în ea.

— Aproape că l-am omorât, am mărturisit, cu vocea spartă. Aproape că am devenit răul împotriva căruia luptăm. Eu…

Thomas mi-a luat chipul între mâini, privirea lui rătăcind la rana din creştetul meu. Uitasem că eram acoperită de propriul meu sânge şi de al lui Holmes.

— Dar nu ai făcut-o, a zis Thomas. Dacă aş fi fost în locul tău, nu sunt sigur că aş fi putut spune acelaşi lucru. Eşti mult mai puternică decât mine, dragostea mea. Nu te îndoi de acţiunile tale!

M-am uitat în ochii lui iubitori. Avea dreptate. Nu puteam stărui cu gândul asupra a ceea *ce aş fi putut să fac* sau a unei slăbiciuni de moment. În cele din urmă, mi-am amintit cine eram. Mi-am îngropat faţa la pieptul lui Thomas. Nu mai voiam să îl părăsesc vreodată.

— S-a terminat, în sfârşit!

— Şi te-ai distrat iar de una singură, a zis el, prefăcându-se rănit. Este destul de nepoliticos din partea ta.

— Nu este adevărat, dragul meu prieten. Ai avut bucuria de a fi otrăvit. Nu mulţi oameni supravieţuiesc şi ajung să îşi spună povestea.

— Ştim amândoi că tu eşti eroina.

Thomas a zâmbit larg.

— De fapt, îmi face inima întunecată să o ia la galop, văzându-te cum înfrunţi lumea.

— Sugerezi că eşti impresionat?

— Să vedem, Wadsworth! Thomas a început să enumere pe degete: Ai autopsiat zeci de cadavre, din Londra, până în România şi în America, ai fost ameninţată cu pistolul, în catacombele unui castel deţinut de Vlad Ţepeş, ai fost înjunghiată, punând capăt unui carnaval nebunesc şi tocmai ce l-ai capturat pe Diavolul din Oraşul Alb. Şi toate acestea, înainte de a împlini optsprezece ani. Sunt ameţit de dorinţă! Te implor să mă răvăşeşti chiar acum, înainte să îmi pierd minţile.

— Te iubesc, Thomas Cresswell!

L-am sărutat blând.

— Din toată inima.

— Dincolo de viaţă. Dincolo de moarte, a zis el, sărutându-mi gâtul, iubirea mea pentru tine este eternă.

— Ador când spui asta.

Am zâmbit, cu buzele lipite de buzele lui.

— Spune-mi însă, cât te-ai pregătit pentru acest moment?

Thomas m-a muşcat de gât. În ochi îi juca fericirea.

— Nu la fel de mult pe cât ne-am plănuit următoarea aventură, fiinţa adorabilă şi crudă.

— Oh? am ridicat din sprâncene. Unde ne aventurăm?

— Hmm… Mai trebuie să discutăm situaţia privitoare la domnişoara Whitehall.

Thomas mi-a trasat linia maxilarului, devenind deodată serios.

— Dar cred că problema a fost rezolvată.

L-am strâns mai tare, simţind cum răsăreau primii muguri ai speranţei adevărate.

— Nu te juca emoţiile mele, Cresswell! De ce crezi că s-a rezolvat?

— Tata a trimis ieri o telegramă foarte urgentă. Din câte se pare, a fost la palat, convins că avea să primească binecuvântarea reginei pentru nunta mea cu domnişoara Whitehall, când regina ne-a urat nouă fericire. În faţa unei încăperi pline de oameni. Aşa de mulţi martori! Tata nu s-a putut împotrivi.

Inima a încetat să îmi mai bată.

— Regina a făcut aşa ceva? Cum?

Thomas a zâmbit larg.

— În telegrama ei cerea ca tata să vină în audienţă, imediat ce sosea în Anglia. Scria că întâlnirea privea logodna. Tata a presupus că regina se referea la domnişoara Whitehall, din moment ce este fiica unui marchiz. Imaginează-ţi surpriza lui când regina ne-a anunţat numele în faţa curţii!

Thomas a oftat visător.

— Aş fi plătit bani grei ca să îi văd faţa. Nu se poate împotrivi dorinţei reginei. Bunica ta este noua mea persoană preferată.

Entuziasmul s-a preschimbat în îngrijorare.

— Dar moştenirea ta şi titlul…

Zâmbetul lui semăna cu al unei pisici care înghiţise întreagă o pasăre delicioasă.

— Având acum susţinerea reginei, tata şi-a retras ameninţările făcute atât în direcţia mea, cât şi a Dacianei. Ba chiar mi-a oferit una dintre proprietăţile de la ţară, Blackstone Manor, ca pe un semn de bunăvoinţă.

M-am uitat o clipă la el, încercând să înţeleg totul.

— Cum ai reuşit să rezolvi aceste probleme? Am lipsit doar…

— Patru zile groaznice. Dacă otrava nu a reuşit să mă ucidă, gândul că te-aş putea pierde aproape că m-a răpus.

Thomas s-a cutremurat, apoi m-a ridicat în braţe.

— Poate că ar trebui să ne gândim la o vacanţă. Fără crime. Fără familii duşmănoase. Doar noi doi. Şi Sir Isaac.

— Mmm.

Am zâmbit, cu buzele lipite de gura lui.

— Îmi place ideea asta.

— Unde ai vrea să mergi, domnişoară Wadsworth?

Thomas m-a lăsat înapoi pe caldarâm. Soarele poleia acoperişurile clădirilor pe când luneca în spatele lor. În depărtare, am văzut lucirea Oraşului Alb, magia lui sclipind, în sfârşit, fără umbră de întuneric. Dacă m-aş fi putut afla oriunde în lume în acea clipă, nu exista decât un loc în care aş fi vrut să fiu. Undeva unde să fiu singură cu Thomas. Stăpânindu-mi un alt zâmbet tâmp, m-am întors la el.

— Cred că ai pomenit ceva de o casă la ţară. Dacă îmi aduc bine aminte, ai spus că am putea trimite personalul la plimbare. Unde…

Thomas m-a ridicat iar în braţe înainte să îmi pot termina propoziţia.

— Speram să spui asta, pentru că am cumpărat două bilete înainte de a pleca din New York. Te-am văzut cum îţi priveai inelul de logodnă. Expresia aceea serioasă, ştii tu, bărbia ridicată a încăpăţânare, care indică faptul că eşti pe cale să porneşti un război? Nebăgând de seamă că îmi dădusem ochii

peste cap, Thomas a continuat: Dacă ne grăbim, ne putem îmbarca până la finalul săptămânii.

— Unde, mai exact, este casa? am întrebat, petrecându-mi braţele în jurul gâtului său. Anglia? România?

— Asta, draga mea Wadsworth, este secret.

Îmi promisese o viaţă plină de surprize şi se părea că domnul Thomas Cresswell – nemernicul absolut şi iubirea vieţii mele – se ţinea de cuvânt. Ieşiserăm, în final, din bezna care ne împresurase în toate acele luni. Noaptea nu mai domnea peste sufletele noastre.

Mi-am înclinat capul pe spate, închizând ochii în faţa ultimelor raze de soare, entuziasmată la gândul următoarei noastre destinaţii. La fel în cazul stelelor care luceau nebuneşte pe cer, numărul aventurilor noastre viitoare era infinit. Habar nu aveam ce ne putea aduce ziua de mâine, dar ştiam cu absolută certitudine un lucru: indiferent ce capitol urma, Thomas şi cu mine aveam să întoarcem pagina împreună.

H. H. Holmes, circa anii 1880/ începutul anilor 1890.

EPILOG
CRIMA SECOLULUI

Casa familiei lui Thomas
Bucureşti, România
Un an mai târziu

— H. H. Holmes nu a recunoscut crimele din Londra, deşi le-a mărturisit pe cele din castelul ororilor. Numai că nu am mârâit, citindu-i un fragment lui Thomas: „M-am născut cu diavolul însuşi în mine. Nu am putut nega faptul că eram un criminal, aşa cum un poet nu poate înfrânge inspiraţia de a scrie un cântec, nici ambiţia unui intelectual de a deveni un om măreţ, înclinaţia spre crimă mi-a fost naturală, aşa cum pentru majoritatea oamenilor este normală dorinţa de a face bine”.

Am închis ziarul, dorindu-mi să îl fi putut arde cu privirea. Chiar şi după tot ce se întâmplase, Holmes se bucura să îşi audă propria voce. Chiar dacă ceea ce spunea era oribil.

— Cine i-a permis să publice asemenea prostii?

Am aruncat gazeta pe pat.

— Câştigă mai mult acum, ca prizonier, decât a făcut-o prin toate maşinaţiile lui. Îşi dau seama că îi dau tot ceea ce şi-a dorit? Faimă. Avere. Este îngrozitor.

— *Mustaţa* lui este îngrozitoare sau… oh! Sunt singurul care o urăşte?

Thomas s-a ferit din calea pernei pe care am aruncat-o spre el.

— Ştii, am putea încerca să îi demonstrăm vinovăţia în cazul crimelor Spintecătorului. Poate nu este singurul în stare să scrie o mărturie a evenimentelor. De ce nu ţi-ai publica propria ta poveste? Unii oameni ar putea crede că este o

poveste, dar unii sunt convinşi că strigoii umblă printre noi. Deşi majoritatea ştiu că vampirii nu sunt reali, sunt sigur că un grup destul de mare de oameni ne-ar crede. Putem lupta până ce cucerim masele.

Gândul era tentant. Era *întotdeauna* tentant. Cu toate acestea, urmasem acea cale şi nimeni nu voise să audă adevărul. Înţelegeam, într-un fel, că, fără dovezi care să ne susţină afirmaţiile scandaloase, nu exista nicio probă care să ateste că fermecătorul escroc american era, de asemenea, Jack Spintecătorul. Negase cu vehemenţă orice legătură cu crimele şi, fără o mărturisire, nimeni nu putea face nimic. Isteria Spintecătorului se domolise în minţile şi în inimile oamenilor şi se părea că nimeni nu dorea să redeschidă acele răni. Din câte se părea, câteva „târfe" moarte nu erau o prioritate. Nu când le comparai cu crima secolului.

Când ne întorseserăm la Londra, mersesem atât de departe, încât să îi spun inspectorului William Blackburn despre fratele meu şi despre jurnalele lui. Îl dusesem în laboratorul din casa familiei mele şi susţinuse că locul acela nu demonstra decal pasiunea lui Nathaniel pentru ştiinţă. Era un lucru pe care trebuia să îl înţeleg. Mă întrebam dacă detectivul îi era loial tatei sau dacă chiar nu putea să urmeze acea pistă. Unchiul încercase să forţeze chestiunea, accentuând similitudinile dintre cele două evenimente. Arătase dovezi că Holmes se aflase la Londra în timpul crimelor şi că fusese în America atunci când se sfârşiseră. Strânsese fragmente scrise de mâna lui Holmes, care semănau tulburător de mult cu biletele trimise poliţiei de Jack Spintecătorul. Nimănui aflat într-o poziţie la nivel înalt nu îi păsa. Colegii lui îl luau în derâdere sau îl priveau cu dezgust. Credeau că era în căutarea faimei, că voia *să îşi vadă* numele în ziare. Era înspăimântător să te simţi aşa de neputincios!

În cercurile înalte, numele lui Thomas fusese înlocuit cu ale altor răufăcători mai scandaloşi: familia regală. Nimeni nu vorbea despre criminalul

american şi nici nu părea să fie interesat de faptul că acesta se aflase la Londra în timpul Toamnei Terorii. Nu-i păsa nimănui nici că lăsase câteva cadavre pe *Etruria,* când traversase Atlanticul. Nici de beţivul al cărui gât fusese aproape tăiat cu totul, pe o alee, în spatele barului Jolly Jack. Acele cazuri rămâneau nerezolvate, ţipând după atenţia pe care nu le-o acorda nimeni. Erau întâmplări nefericite, groaznice, într-adevăr, dar aşa era viaţa. Cel puţin, asta mi se spusese.

H. H. Holmes şi Jack Spintecătorul deveneau acum mit şi legendă, la fel ca Dracula. Erau poveşti de groază spuse la ceai, în saloanele deşucheate şi în cluburile pentru gentlemeni. Cât de repede putea fi înlocuită spaima cu hohotele de râs! Era întotdeauna uşor să îi râzi în nas diavolului când credeai că fusese capturat.

Am măturat, furioasă, ziarul de pe saltea, întorcând pagina la următorul titlu. Vrăjitoarele, vampirii şi vârcolacii păreau să fi pornit un adevărat război în România. Sătenii puneau ogoarele incendiate, recoltele pierdute şi caprele secate de sânge pe seama monştrilor. Am oftat. Singurul război era cel dintre fantezie şi realitate.

— Eşti supărată.

Thomas mi-a atins, uşor, faţa. Chipul lui era blând.

— Este de înţeles, şi îţi voi sta alături, luptând să găsim orice dovadă, cât de mică, pentru a convinge lumea de identitatea adevăratului Spintecător. Îmi voi dedica viaţa acestui scop, dacă aşa vrei.

Nu mi-am putut înfrâna zâmbetul care îmi tremura pe buze. Thomas era dramatic. O trăsătură care îi era absolut caracteristică şi pe care nu aş fi schimbat-o pentru nimic în lume.

— Credeam că vrei să ne înfiinţăm propria agenţie. Acela va fi singurul nostru caz?

Am clătinat din cap.

— O să murim de foame. Deşi presupun că am putea încerca să dovedim că vampirii nu există.

Thomas mi-a luat ziarul din mână, citind repede pe când îl aşeza deoparte, chicotind.

— Ştii, mă pricep destul de bine cu sabia, Wadsworth. O să vânez cina. Sau demoni şi vârcolaci.

Amuzamentul i-a dispărut de pe chip. Mi-a ridicat mâna, jucându-se cu diamantul uriaş, stacojiu. Îl împingea în sus şi în jos pe degetul meu, aproape pierdut în gânduri.

— Atunci, ăsta este răspunsul tău? Vrei să ne deschidem propria agenţie de detectivi? Ştiu că am discutat…

Privirea mi s-a îndreptat iar spre titlul articolului, iar hotărârea mea a devenit clară.

H. H. HOLMES
MĂRTURIA UNUI DIAVOL

— Nu vreau să mai avem vreun caz ca acesta, care să rămână „nerezolvat”, am zis. Cu puterea ta de deducţie şi cu abilităţile mele de medic legist, vom fi o forţă de neoprit. Consiliere pentru investigaţiile poliţieneşti – nu îmi pot imagina o profesie mai plină de satisfacţii. Parteneriatul nostru şi experienţa le vor da o mână de ajutor multor oameni. Dacă nu vor să ne asculte cu privire la Jack Spintecătorul, atunci vom continua să căutăm dovezi, dar vom face şi tot ce ne stă în putinţă să nu mai lăsăm vreun criminal în serie să scape nepedepsit.

Thomas a ridicat inelul în mână, mijind ochii de parcă i-ar fi putut vorbi. După un moment, şi-a muşcat buza. Era un semn că trăgea de timp.

— Ei bine? am întrebat. La ce replică isteaţă şi amuzantă te gândeşti?

— Pardon, dragă Wadsworth?

Thomas s-a retras, ducându-şi o mână la inimă.

— Îmi imaginam pancarta firmei noastre atârnând deasupra uşii agenţiei.

Am mijit ochii.

— Şi?

— Încercam să îmi imaginez cum s-ar numi.

Tonul pe care îl folosise fusese suficient de inocent, ceea ce anunţa necazuri la orizont. Mi-am ciupit puntea nasului. Mă transformam, încetul cu încetul, în unchiul meu.

— Te rog! Nu sugera, din nou, o combinaţie între numele noastre! Nu ne va lua nimeni în serios dacă ne numim Agenţia Cressworth.

Ochii lui au lucit ştrengari. Mi-am dat seama că acela era lucrul pe care spera să îl spun, dându-i ocazia perfectă pentru a-şi formula adevăratele intenţii. Am aşteptat cu răsuflarea la gură.

— Atunci ce spui de „Cresswell şi Cresswell”?

Tonul lui era relaxat; totuşi, expresia de pe chipul lui nu părea deloc aşa. Thomas a ridicat diamantul stacojiu, fără a-şi dezlipi privirea de la mine, mereu atent la cea mai mică ezitare. Ca şi cum ar fi putut să nu fie mereu al meu.

— Audrey Rose, te măriţi cu mine?

M-am uitat de jur-împrejur, căutând vreo sticlă răsturnată sau pahar plin cu băutură alcoolică.

— Credeam că am fost de acord acum o veşnicie, am zis. Tu eşti cel care mi-a scos inelul de pe deget. Mi-ar plăcea să îl văd la locul lui.

Thomas a clătinat din cap.

— Mi-am dat seama că nu ţi-am pus niciodată întrebarea aşa cum se cuvine. Şi apoi toată încurcătura de la biserică…

Vocea lui a ezitat pe când se uita la inel.

— Nu mă voi supăra dacă nu mai vrei să îmi iei numele. Te vreau doar pe tine. Pentru totdeauna.

— Mă ai.

Am atins curbura buzelor lui, iar bătăile inimii mi-au luat-o razna când mi-a muşcat vârfurile degetelor.

— Nu ajunge că am acumulat cele mai frumoase amintiri în ultimul an? Am călătorit şi am trăit ca soţ şi soţie în orice sens al cuvântului?

— Îmi place partea asta. Acum, dacă vei bea prea mult vin şi vei dansa indecent, aş putea să mor fericit.

Gura lui blestemată s-a lăţit într-un zâmbet mare. S-a dat jos din pat, cu inelul în mână, şi a îngenuncheat. Pe chipul lui se citea o vulnerabilitate dulce pe când mi-a întins iar diamantul stacojiu. Sir Isaac Mewton, care ne tolerase, până atunci, mişcările în pat, a plesnit din coadă şi a sărit pe podea. Din câte se părea, se săturase, pe moment, de declaraţiile noastre de dragoste.

— Audrey Rose Wadsworth, iubirea sufletului meu, tânjesc să îmi petrec veşnicia cu tine alături. Dacă mă vrei şi tu. Îmi vei face mare onoare…

Mi-am petrecut braţele în jurul gâtului său şi buzele noastre s-au atins când am şoptit:

— Da! De un milion de ori, da, Thomas Cresswell! Vreau să îmi petrec veşnicia, împărtăşind aventuri cu tine.

„Ca marea fără margini sunt eu de generoasă
Şi dragostea mea este ca dânsa de profundă.
Cu cât îţi dau mai multă, mai multă mai rămâne
Tot iarăşi pentru tine, tot veşnic pentru tine!”[17]

William Shakespeare, *Romeo şi Julieta,*
actul II, scena 2

AVENTURA NOASTRĂ ÎNCEPE
Audrey Rose
&
Thomas
Au plăcerea de a vă invita
la celebrarea nunții lor.
ÎMPREUNĂ CU FAMILIILE LOR
16 octombrie, la ora 19
CONACUL BLACKSTONE
ISLE OF WIGHT

DINCOLO DE VIAŢĂ, DINCOLO DE MOARTE; DRAGOSTEA MEA PENTRU TINE ESTE ETERNĂ.

Reşedinţa de la ţară a familiei Cresswell
Isle of Wight, Anglia
Un an mai târziu

Thomas şi cu mine aşteptam, unul lângă celălalt, pe domeniul conacului Blackstone, momentul exact în care soarele avea să ia culoarea somnului. Acum era un roz adormit – genul de nuanţă leneşă, căreia îi lua mult timp să dispară în întuneric. Thomas făcuse o hartă a culorilor cerului în fiecare noapte, în ultimele două luni, capturând fiecare nuanţă de oranj sau de roz, calculând la minut cât timp aveam până ce soarele se prăbuşea în negrul nopţii.

Valurile se spărgeau de ţărm, împroşcând apă pe faleza abruptă. Îmi amintea de spirite şi m-am întrebat dacă mamele noastre reuşiseră totuşi să treacă puntea dintre viaţă şi moarte. Erau amândouă reprezentate de inelul meu şi de medalionul în formă de inimă pe care îl purtam la gât.

Am auzit un strănut destul de puternic şi m-am abţinut să nu zâmbesc. M-aş fi aşteptat să o văd pe doamna Harvey plângând în batistă, dar nu să-mi surprind mătuşa plângând în hohote în timp ce era îmbrăţişată de Liza.

Am întâlnit ochii tatălui meu şi am văzut bucuria strălucind în ei. Unchiul stătea lângă el, încercând să îl ignore pe Sir Isaac, care i se aşezase în poală. Dacă nu aş fi ştiut mai bine, aş fi crezut că vedeam câteva lacrimi curgând şi din ochii lui. Daciana şi Ileana stăteau împreună, rochiile lor strălucind ca praful magic în lumina soarelui care apunea. Pe

urmă veneau doamna Harvey şi Noah, amândoi tamponându-şi ochii.

Cea mai surprinzătoare apariţie era tatăl lui Thomas. Ducele stătea lângă bunica mea şi a înclinat scurt din cap spre noi, gestul fiind de ajuns cât să inspire speranţa că urma să avem o relaţie mai bună cu el în viitor. Până la urmă, Thomas şi cu mine eram înconjuraţi de oamenii pe care îi preţuiam cel mai mult; era o ceremonie restrânsă, ce concentra doar dragostea noastră şi a celor din jur.

Thomas şi-a păstrat privirea aţintită asupra procesiunii încete a soarelui, ţinându-şi ceasul de buzunar într-o mână. Un păun păşea pe cărare, legănându-şi capul în ritm cu bătăile inimii mele. Pasărea fusese, în mod deloc surprinzător, ideea lui. Thomas şi-a îndreptat atenţia către mine.

— Eşti gata, Wadsworth? A venit timpul.

Am inhalat aerul sărat al mării.

— În sfârşit!

I-am luat mâna în a mea, inima zbătându-se ca o pasăre într-o cuşcă de os când mi-a zâmbit. Fiecare amintire pe care o împărtăşeam mi-a trecut prin faţa ochilor. Din momentul când îl văzusem pentru prima oară coborând scările în laboratorul unchiului meu, până în clipa în care făcurerăm pentru prima dată dragoste şi fiecare secundă dintre prima noastră aventură şi ziua de azi. Thomas îmi tăia respiraţia acum, aşa cum o făcuse şi atunci.

Costumul lui era negru ca noaptea, tivit cu spirale de culoarea şampaniei la manşete şi la guler, asortate cu rochia mea. Mânecile scurte, ataşate, ale rochiei mele fluturau în briza uşoară a oceanului, şi am roşit pe când Thomas mă privea alene, oprindu-se scurt asupra decolteului în formă de inimă. De data asta, rochia pe care o purtam era concepută de mine – alesesem un alb pur ce aproape bătea într-un albastru glacial, amintindu-mi de strălucirea unui gheţar sub razele soarelui. Corsetul avea un desen ce semăna cu un fluture auriu, cu aripile întinse. Detalii delicate aurii şi în culoarea şampaniei se revărsau peste talia mea ca nişte cârcei subţiri

înainte de a dispărea în straturile vaporoase, albăstrui ale fustelor. Partea de jos a rochiei era favorita mea – aceleaşi aplicaţii de culoarea vinului alb se strângeau pe poale şi dispăreau subtil în străpungerile modelului mai mic. Rochia era diafană din toate punctele de vedere.

Stăteam unul în faţa celuilalt, cu entuziasmul citindu-ni-se pe chipuri, pe măsură ce soarele cobora încet dincolo de orizont, dând rochiei mele nuanţe mai puternice de auriu. Era, în sfârşit, timpul.

De data asta preotul pe care îl aleseserăm era mai mult decât bucuros să ne lase să ne spunem propriile vorbe.

— Puteţi să faceţi schimb de jurăminte.

Thomas a tras adânc aer în piept şi s-a apropiat de mine, zâmbind sincer şi dulce. Era uimitor pentru mine cum, după toţi acei ani în care exploraserăm lumea şi fiecare curbă a trupurilor noastre, el putea să pară în continuare atât de timid! Atât de fericit şi complet îndrăgostit!

— Draga mea Audrey Rose!

Thomas se uita la mine lipsit de sfială, de parcă sufletul lui vorbea direct cu mine. Lacrimile ameninţau să îi înece cuvintele înainte să poată să le spună. Mi-am trecut încet degetul mare peste mâinile lui, propriii mei ochi lucind de lacrimi.

— Tu eşti inima mea, sufletul meu, egalul meu. Tu vezi lumina în mine, când sunt pierdut în beznă. Când sunt rece şi distant, tu eşti ca o rază de soare toamna, luminându-mă cu strălucirea ta. Dacă eu sunt întunericul, tu reprezinţi stelele ce luminează noaptea mea fără sfârşit.

Vocea lui s-a frânt, sugrumându-mi parcă inima.

— Prietenul meu cel mai bun, dragostea vieţii mele, acum şi de-a pururi, te numesc soţia mea.

De data asta, doar cu norii aurii şi cu ramurile copacilor colorate în culorile toamnei mişcându-se încet în briza apusului, împreună cu familiile noastre fericite, în acel loc intim, nu mai putea să îl

întrerupă nimeni pe Thomas când mi-a pus inelul pe deget.

— Dincolo de viaţă, dincolo de moarte, a şoptit el, dragostea mea pentru tine este eternă, Audrey Rose Cresswell!

Respiraţia mi s-a tăiat. Preotul s-a întors către mine şi m-a întrebat cu o voce blajină şi încurajatoare:

— Accepţi ca acest bărbat să fie soţul tău, să îl ai şi să îl preţuieşti până când moartea vă va despărţi?

M-am uitat la Thomas, văzând în el emoţiile care îl caracterizau: voioşie, dragoste, adoraţie şi o lucire vicleană ce promitea o viaţă plină de aventuri şi de surprize.

I-am pus inelul pe deget fără să îmi iau privirea de la el; nu voiam să pierd nicio secundă din acel moment. Buzele lui au format un zâmbet strâmb şi am ştiut, fără nicio urmă de îndoială, că citise aceleaşi promisiuni pe chipul meu. Abia aşteptam să-mi petrec eternitatea cu prietenul meu cel mai bun, cu prinţul întunecat al inimii mele.

— Da!

NOTA AUTOAREI

Înainte de a scrie *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel* am citit o confesiune scrisă în închisoare de Herman Webster Mudgett, cunoscut drept dr. Henry Howard Holmes, sau H. H. Holmes, şarlatanul numit „primul criminal în serie al Americii". Cartea lui a stârnit acel important scenariu „ce-ar fi dacă" de care avea nevoie muza mea. Există multe teorii şi dezbateri în legătură cu cine a fost, de fapt, Jack Spintecătorul, dar ceva legat de Holmes m-a făcut întotdeauna să mă întreb dacă a fost într-adevăr temutul criminal în serie ce a terorizat străzile Londrei.

Erau multe piese de puzzle care păreau să se potrivească bine cu teoria că Holmes a fost Spintecătorul: personalitate lui, pregătirea medicală, faptul că fusese în Londra în perioada în care au avut loc crimele, faptul că scrisul lui de mână semăna foarte mult cu scrisorile trimise de Spintecător, dar şi că un martor ocular a pretins că un american a fost văzut cu una dintre victime, şi altele.

Pentru aceia dintre voi cărora le plac detaliile: Holmes chiar a călătorit pe RMS *Etruria,* cadrul pe care l-am ales pentru *Houdini: Marea evadare,* înainte să înceapă să construiască acel castel al crimelor, în Chicago. Era un şarlatan şi un oportunist, asemenea lui Mefistofel, care i-a dat lui Audrey Rose acea foarte necesară lecţie de scamatorie înainte de tulburătorul final.

Una dintre cele mai interesante informaţii care îl leagă pe Holmes de Spintecător a venit de la stră-stră-strănepotul său, Jeff Mudgett, după ce a citit cele două jurnale private ale lui Holmes *(Bloodstains,* 2011). Una dintre teorii susţinea că Holmes antrenase un asasin care să omoare femei în Londra şi că adevăratul lui obiectiv era să le adune organele şi să le folosească pentru a crea un ser care

să îi prelungească viaţa. Nu a fost niciodată dovedit că acest lucru ar fi fost adevărat.

De la acest posibil motiv mi-a venit ideea că Nathaniel aduna organe pentru a păcăli moartea. Şi, apropo de Nathaniel, unul dintre motivele pentru care am scris că *Frankenstein* era cartea lui preferată a fost că cel mai apropiat asociat al lui Holmes, Benjamin Pitezel, a fost numit „creatura" lui, în viaţa reală. Am folosit acest detaliu şi m-am jucat cu rolurile lor în crimele Spintecătorului în *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel* şi încă o dată, în momentul în care adevărul despre rolul lui Nathaniel este dezvăluit în *Diavolul: Capcana amintirilor.* Benjamin Pitezel nu a fost inclus în aceste cărţi, dar a fost inspiraţia din spatele personajului lui Nathaniel.

Alt zvon care circula despre acest criminal notoriu este că îşi spunea „Holmes", ca un omagiu adus faimosului detectiv al lui Sir Arhur Conan Doyle, lucru care a sădit ideea de a-i da lui Thomas abilităţi deductive „sherlockiene" pentru a-l putea prinde pe temutul prădător.

Nu sunt convinsă că Holmes a fost Spintecătorul, dar cu siguranţă mi-a oferit multe idei cu care să pot lucra când am creat această serie. Una dintre cele mai bune părţi ale unui mister este să cercetezi şi să vii cu propriile teorii. Cine crezi *tu* că a fost Jack Spintecătorul. Poate într-o zi o să aflăm răspunsul la această întrebare. Pentru moment, mi-ar plăcea să îmi imaginez că Audrey Rose şi Thomas au rezolvat crima, doar pentru a le fi dejucate planurile din nou de către un şarlatan priceput care le-a ars singura dovadă în acelaşi mod în care a incinerat cadavrele din castelul ororilor.

Precum Audrey în această ultimă carte, şi eu sufăr de o boală cronică. Este important pentru mine să scriu despre un personaj care nu este întreg la trup, în speranţa că şi alţii se vor putea regăsi în el. Cred că este de nepreţuit să vezi personaje cu poveşti şi abilităţi diferite, jucând rolul principal în propriile lor poveşti. Am bazat multe dintre

simptomele lui Audrey Rose pe propriile mele simptome şi sunt foarte mândră de faptul că o fată *goth* pasionată de STEM[18], purtând un baston şi mânuind un bisturiu, l-a învins pe personajul negativ.

Pentru a putea continua povestea lui Audrey Rose şi a lui Thomas, fără a trebui să sar prea mulţi ani, mi-am permis să schimb puţin ordinea cronologică a unor evenimente istorice. Iată câteva exemple:

Expoziţia Mondială Columbiană sau Expoziţia Mondială din Chicago s-a deschis în 1892, nu în 1889, şi mai mult de 27 de milioane de oameni au vizitat-o. Expoziţia Universală de la Paris s-a deschis abia în mai 1889, dar Audrey menţionează Turnul Eiffel.

H. H. Holmes a început lucrul la Hotelul Expoziţiei Mondiale, scandalosul hotel al ororilor, la începutul anului 1887. În 1888 a fost dat în judecată de o companie la ale cărei servicii renunţase (şi nu o plătise) şi pe care o angajase iniţial să construiască o parte din clădire. Motiv pentru care a fugit în Anglia pentru scurt timp, în acea toamnă.

Carrie Brown a fost ucisă la data de 23 aprilie 1891, nu în ianuarie 1889, iar trupul ei a fost descoperit la 24 aprilie 1891. Multe detalii ale autopsiei ei nu au fost prezentate publicului, în special pentru că poliţia nu dorea că oamenii să intre în panică la ideea că Jack Spintecătorul bântuia străzile Americii. Interiorul Hotelului East River din povestea mea este ficţiune.

Franţuzu' Numărul Unu şi Franţuzu' Numărul Doi au fost ambii suspecţi reali, iar poliţia chiar l-a arestat pe Ameer Ben Ali. Toate dovezile pe care le indică Audrey Rose sunt adevărate – nu exista nicio urmă de sânge care ducea la camera lui sau orice altceva în afară de mici dovezi circumstanţiale care l-ar fi putut lega de caz.

Thomas Byrnes a fost cu adevărat inspector-şef al poliţiei din New York şi nu avea o părere foarte

bună despre Scotland Yard, după ce agenţii britanici nu reuşiseră să îl prindă pe Jack Spintecătorul.

Aşa cum se întâmplă cu orice mister bun, există în continuare multe discuţii în legătură cu numărul persoanelor omorâte de Jack Spintecătorul şi de H. H. Holmes. Toate victimele menţionate în poveste sunt fie victime reale, fie victime suspectate. Am descris puţin povestea lor, amestecând realitatea cu ficţiunea. De exemplu, se ştie că Holmes punea anunţuri în ziare, sperând să angajeze tinere femei care să lucreze în magazinele de la parterul castelului. Odată ajunse acolo, fetele nu supravieţuiau, în mare parte. Domnul Cigrande nu a fost cu adevărat cineva care ţipa despre demoni sau care a fost martor la crimele lui Holmes, dar fiica lui a fost una dintre victimele suspectate. Se crede că Minnie Williams şi sora ei au fost amândouă ucise de Holmes. Se spune că Minnie a fost, la un moment dat, actriţă, motiv pentru care i-am dat un rol în piesa de teatru shakespeariană a lui Mefistofel. (Ea a fost, de asemenea, angajată cu adevărat de Holmes pe postul de stenografă.)

Regina Elizabeta chiar a dat titluri nobiliare câtorva familii indiene, dar o singură familie a primit dreptul de a transfera titlul generaţiilor următoare cu titlul de baron, în 1919. A fost primul şi ultimul titlu acordat astfel.

Practicile de nuntă şi logodnă menţionate sunt toate corecte din punct de vedere istoric, deşi, aşa cum menţionează şi Audrey Rose, perioada scurtă a logodnei lor a fost neobişnuită.

H. H. Holmes a fugit din Chicago în luna iulie a anului 1894 şi voia să construiască alt castel al ororilor în Texas, când a fost arestat şi încarcerat pentru scurt timp. Cât a fost în închisoare, i-a povestit altui deţinut despre frauda în domeniul asigurărilor pe care o plănuia şi a cerut informaţii legate de un avocat în care ar fi putut să aibă încredere dacă şi-ar fi înscenat moartea. Planul i-a eşuat, dar Holmes era hotărât. A încercat din nou, cu ajutorul partenerului său, Benjamin Pitezel, dar, în

loc să se prefacă, şi-a omorât cu adevărat asociatul şi a ridicat asigurarea de viaţă în valoare de zece mii de dolari. Frank Geyer, ofiţer de poliţie din Philadelphia, l-a urmărit pe Holmes în timp ce acesta călătorea cu copiii lui Pitezel, de la Detroit la Toronto şi Indianapolis. (Holmes i-a omorât până la urmă – Geyer le-a descoperit cadavrele în diferitele locuri unde au stat.)

Agenţia de detectivi Pinkertons l-a găsit în sfârşit pe Holmes, care a fost arestat în Boston, în 1894. A fost executat în 1896. (Deşi zvonurile spun că a reuşit scamatoria supremă şi a convins pe altcineva să moară în locul lui.)

Din păcate, castelul ororilor nu a fost distrus în lupta aprigă cu Audrey Rose, dar, în 1895, poliţia a investigat clădirea, iar oamenii legii au fost îngroziţi să descopere ghene unsuroase care duceau la subsol, un incinerator ce ajungea până la o temperatură de o mie şase sute de grade, cuve cu acid, camere şi catacombe izolate fonic şi ţevi de gaz pe care Holmes le putea controla (şi alte orori). Un foc a izbucnit totuşi în 1895, în circumstanţe misterioase, iar clădirea a fost demolată, în cele din urmă, în 1938. Pentru cititorii care ar dori să viziteze zona, în locul Hotelului Expoziţiei Mondiale se află acum un oficiu poştal.

Pasionaţilor de istorie le recomand să citească *Diavolul din oraşul alb* de Erik Lason. Este o carte minunată, care împleteşte fanteziile întunecate ale lui Holmes cu raza de speranţă a Americii. O poveste a fost un vis şi cealaltă un coşmar, dar amândouă au fost centrate în jurul Expoziţiei Mondiale din Chicago.

Orice alte inexactităţi istorice pe care nu le-am menţionat au fost făcute pentru a condimenta atmosfera acestei poveşti fictive despre crimă, mister şi dragoste.

MULŢUMIRI

Când am început să schiţez povestea din *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel,* am vrut să scriu despre o fată căreia îi place medicina legală la fel de mult cum îmi place şi mie. Deşi Audrey Rose avea de înfruntat multe obstacole specifice epocii victoriene, ea avea şi o echipă de susţinători formată din unchiul Jonathan, Thomas, Liza, Daciana, Ileana şi tatăl ei, şi cu toţii au ajutat-o să îşi urmeze visul. Sunt binecuvântată să am o echipă la fel de fenomenală şi fiecare dintre membrii ei a jucat un rol esenţial în a-mi împlini visele.

Mamă, tată, vă mulţumesc pentru toate călătoriile în weekenduri la bibliotecă şi la librării! Vă mulţumesc pentru că m-aţi învăţat să nu renunţ niciodată, indiferent de cât de întunecat devine drumul, şi pentru dragostea şi ajutorul necondiţionat! Nu aş fi putut să fac asta fără voi.

Kelli, mulţumesc că m-ai lăsat să folosesc numele magazinului tău în această carte, pentru rochiile lui Audrey Rose – *Dogwood Lane Boutique* –, şi pentru eşti cea bună soră şi cititoare de probă. Sunt entuziasmată să colaborăm la realizarea de suvenire inspirate de seria *Anchetele lui Audrey Rose* şi iubesc acest lucru (şi pe tine!).

Familiei mele, Ben, Laura, George, mătuşa Marian, unchiul Rich, Rod, Rich, Jen, Olivia, Bob, Vicki, George, Carol Ann, Brock, Vanna, vă mulţumesc pentru că m-aţi încurajat!

Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibile fără agenta mea, Barbara Poelle. Nu voi avea niciodată suficiente cuvinte ca să îţi mulţumesc pentru că ai luptat pentru minte şi pentru că ai avut încredere în această serie. Cu toţii ar trebui să fie atât de norocoşi, încât să aibă alături un impresar (şi prieten) aşa de fioros. Închin un pahar în cinstea proseccoului băut în baruri de hotel, râsului fără sfârşit, plânsului din cauza acestei serii şi tuturor celorlalte lucruri! Te iubesc, B!

Întregii echipe a agenţiei Irene Goodman, recunoştinţa mea pentru tot ceea ce faceţi în fiecare zi. Lui Heather Barer-Shapiro, pentru că mi-a pus cărţile în mâinile atâtor cititori, din atât de multe ţări incredibile. Lui Sean Berard şi lui Steven Fisher de la APA, pentru tratamentul de Hollywood pe care Thomas Cresswell îl adoră.

Lui Jenny Bak – nu pot să cred că am fost atât de norocoasă, încât să găsesc o editură cu cel mai bun editor din zonă, care s-a dovedit a fi un prieten minunat. Îţi mulţumesc pentru că ai fost unul dintre primii fani ai lui Thomas, pentru că m-ai implorat să adaug acel sărut în *JS: CdW* care a schimbat totul şi pentru că m-ai ajutat cu a doua şi a treia ciornă… şi tot acel conţinut bonus cu care te-am surprins. Mă bucur atât de mult să pot continua următoarea aventură împreună cu tine! Suntem cei mai buni parteneri în scrierea de cărţi criminale!

Către JIMMY Patterson Books: încă îmi vine greu să cred că am lucrat cu fiecare dintre voi, echipa de editare ideală. Mulţumiri lui Julie Guacci (Momma Julie!), pentru că s-a asigurat întotdeauna că programul evenimentelor şi al turneelor este rezonabil. Erinn McGrath, Shawn Sarles, Josh Johns, T. S. Ferguson, Caitlyn Averett, Dan Denning şi Ned Rust, sunteţi toţi minunaţi! O menţiune specială pentru Tracy Shaw şi Liam Donnely pentru nu doar una, ci două coperte magnifice pentru *DCA* şi pentru toate coperţile de dinainte. Pentru Blue Guess, echipa Vânzări Hachette şi echipa Vânzări Speciale, mulţumiri infinite, pentru că aţi reuşit să le oferiţi cititorilor atât de multe locuri din care să poată cumpăra cărţile. Linda Arends şi echipa de producţie, sunteţi magicieni ai formatării şi mă bucur atât de mult să lucrez cu voi! Multe mulţumiri lui James Patterson, care continuă să mă ajute să scriu în atât de multe feluri uimitoare.

Sabrina Benun şi Sasha Henriques, vă mulţumesc pentru fiecare fărâmă de magie pe care aţi adus-o seriei. A fost absolut minunat să lucrez cu voi la toate cele patru cărţi.

Stephanie Garber, nu pot să îţi mulţumesc destul pentru toate sesiunile de brainstorming, pentru discuţiile despre viaţa dincolo de publicare şi pentru darul prieteniei tale. Un toast pentru noi aventuri şi pentru următorul nostru club literar!

Lui Traci Chee, Evelyn Skye, Hafsah Faizal, Alex Villasante, Natasha Ngan, Samira Ahmed, Gloria Chao, Phantom Rin, Stacee (Book Junkie), Lauren (Fiction Tea), Anissa (Fairy Loot), Bethany Crandell, Lori Lee, Kristen (My Friends Are Fiction), Bridget (Dark Faerie Tales), Brittany (Brittany's Book Rambles), Melissa (The Reader and the Chef), Brittany (Novelty Yours), Gabriella Bujdoso, Michelle (Berry Book Pages), şi Goat Posse, îmi înseninaţi viaţa! Vă mulţumesc pentru toate zâmbetele, atât on-line, cât şi în viaţa reală!

Vânzători de cărţi, librari, bloggeri, bookstagrammeri, artişti, FaeCrate, Beacon Book Box, Shelf Love Crate, Fairy Loot şi iubitori de lumi fictive, vă mulţumesc pentru că v-aţi îndrăgostit de aceşti copii *goth,* obsedaţi de STEM, şi că sunteţi atât de entuziasmaţi de serie!

Şi ţie, dragă cititorule, îţi mulţumesc că ai fost în această ultimă aventură cu Audrey Rose şi cu Thomas! Să împărtăşesc această serie cu tine a fost ca un vis – un vis sălbatic, incredibil şi de nepreţuit. Tot nu îmi vine să cred că s-a împlinit.

Te încurajez să îţi urmezi pasiunile şi să trăieşti o viaţă autentică, la fel ca Audrey Rose. Eşti incredibil, şi nu există limite legate de ce anume poţi să reuşeşti. Şi acesta este un adevăr mai tangibil decât oricare dintre deducţiile lui Thomas Cresswell. Dincolo de viaţă, dincolo de moarte, dragostea mea pentru tine este eternă. Xoxo

Audrey Rose Wadsworth și Thomas Cresswell se trezesc în mijlocul unui diabolic joc de-a șoarecele și pisica, fiind siliți să se afle mereu cu un pas înaintea unui genial criminal în serie. Altfel, povestea lor de dragoste va fi curmată de o tragedie de nedescris. Cei doi tineri au ajuns în sfârșit în America, un tărâm îndrăzneț și plin de contradicții, atât de diferit de străzile elegante din Londra. Se pare însă că orașul Chicago își ascunde bine secretele întunecate. Când Audrey Rose și Thomas participă la spectaculoasa Expoziție Mondială, află povești tulburătoare despre femei dispărute și crime nerezolvate. Hotărâți să ajute, cei doi își încep investigațiile, care îi vor duce în fața unui criminal în serie diabolic de inteligent. Însă una e să îl identifice, și alta să îl prindă în capcană. Vor reuși Audrey Rose și Thomas să dea de capăt acestui mister – împreună și îndrăgostiți – sau norocul îi va părăsi chiar înainte ca monstrul din Chicago să dea lovitura finală?

„Acest volum te va face să pui la îndoială tot ceea ce credeai că știi despre «Anchetele lui Audrey Rose» [...]. *Diavolul: Capcana amintirilor* reprezintă finalul mai mult decât nimerit al unei serii captivante, încântătoare și care creează dependență. Există câte ceva pentru fiecare tip de cititor în această carte, fie că vorbim despre romantici incurabili ori amatori de crime sângeroase."

Hypable

LEDA EDGE mystery

ISBN: 978-606-95191-6-5

www.edituracorint.ro

{1} William Shakespeare, *Iulius Cesar,* trad. din lb. engleză de Scarlat Ion Ghica (n. tr.).

{2} William Shakespeare, *Romeo și Julieta,* trad. din lb. engleză de Dimitrie Ion Ghica, Tipografia Curții Regale Propr. Fr. Göbl, București, 1882 (n. tr.).

{3} William Shakespeare, *Furtuna,* trad. din lb. engleză de Leon Levițchi, Editura Univers Enciclopedic, București, 1996 (n. tr.).

{4} „Flori de crin" (lb. franceză, în orig.) (n. red.).

{5} *Misery* (lb. engl.), „sărăcie extremă, nefericire" (n. tr.).

{6} Clarissa Harlowe Barton (1821-1912) a fost o asistentă care a pus bazele Crucii Roșii americane (n. tr.).

{7} *Rose* în limba engleză; aluzie la numele personajului feminin, Audrey Rose (n. tr.).

{8} Desert victorian. Înghețată în forma unui coș cu fructe (n. tr.).

{9} Veche sărbătoare precreștină, care corespunde calendaristic unor sărbători precum Ziua Morților și Halloween. E considerată a fi „Anul Nou Celtic" (n. red.).

{10} Joc de cuvinte pe baza expresiei *to have cold feet,* care se referă la starea de anxietate trăită înaintea unui eveniment important (n. tr.).

{11} Poem narativ scris de Coventry Patmore, publicat pentru prima dată în 1854 şi devenit foarte popular în Statele Unite şi apoi în Marea Britanie. Poemul reprezintă povestea romanţată a iubirii dintre autor şi prima lui soţie, Emily Augusta Andrews, despre care credea că este femeia perfectă (n. tr.).

{12} William Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* trad. din lb. engleză de Şt. O. Iosif, Editura Adevărul Holding, Bucureşti, 2009, p. 67 (n. red.).

{13} O reţea de rute secrete şi refugii din Statele Unite, de la începutul secolului al XIX-lea, folosită de afro-americani pentru a fugi în statele libere sau în Canada (n. tr.).

{14} Joc de cuvinte. Numele de familie al lui Mefistofel este Thorne, citit ca *thorn,* „ghimpe", în limba română (n. tr.).

{15} Este vorba despre prima roată de agrement, construită de George Washington Gale Ferris Jr. în anul 1893 și gândită să fie principalul punct de atracție al Expoziției Mondiale Columbiene de la Chicago. Trebuia să rivalizeze ca spectaculozitate cu celebrul Turn Eiffel, piesa centrală a Expoziției Mondiale de la Paris, din 1889 (n. red.).

{16} Referire la replica fratelui Laurence din piesa *Romeo și Julieta* de William Shakespeare (actul II, scena 6), trad. din lb. engleză de Șt. O. Iosif, Editura Adevărul Holding, București, 2009, p. 67 (n. red.).

[17] William Shakespeare, *Romeo și Julieta*, trad. din lb. engleză de Dimitrie Ion Ghica, Tipografia Curții Regale Propr. Fr. Göbl, București, 1882 (n. tr.).

[18] Science, Technology, Engineering, Mathematics (STEM) (n. tr.).

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI NEW YORK - 1889 -
UNU MOARTEA VINE IUTE
DOI DEMNĂ DE O PRINȚESĂ
TREI CAMERA 31
PATRU BĂTRÂNA SHAKESPEARE
CINCI UN TRECUT TULBURE
ȘASE O DESCOPERIRE ÎNGROZITOARE
ȘAPTE MISERY LANE
OPT BARONUL DE SOMERSET
NOUĂ O CERERE DISPERATĂ
ZECE LIVRAREA CADAVRULUI
UNSPREZECE CRANIU ȘI TRANDAFIR
DOISPREZECE SURPRIZĂ ANIVERSARĂ
TREISPREZECE HAOSUL SE DEZLĂNȚUIE
PAISPREZECE SĂ CURTEZI UN CRESSWELL
CINCISPREZECE A TA PE VECIE
ȘAISPREZECE DIMINEAȚA DE DUPĂ
ȘAPTESPREZECE ÎNCĂ ÎN LIBERTATE
OPTSPREZECE AȘA ÎȚI JUR
NOUĂSPREZECE CU INIMA FRÂNTĂ
DOUĂZECI O ÎNȚELEGERE DELOC CONVENABILĂ
DOUĂZECI ȘI UNU O SITUAȚIE IMPOSIBILĂ
DOUĂZECI ȘI DOI SOSIREA UNEI REGINE
DOUĂZECI ȘI TREI CE ESTE UN NUME?
DOUĂZECI ȘI PATRU UN STUDIU DE CONTRASTE

DOUĂZECI ŞI CINCI VIVISECŢII ŞI ALTE ORORI
DOUĂZECI ŞI ŞASE DUCELE DE PORTLAND
DOUĂZECI ŞI ŞAPTE O PLECARE GRĂBITĂ
DOUĂZECI ŞI OPT TOVARĂŞII SATANEI
PARTEA A DOUA CHICAGO - 1889 -
DOUĂZECI ŞI NOUĂ AL DOILEA ORAŞ
TREIZECI ILUMINARE
TREIZECI ŞI UNU TERITORIUL DIAVOLULUI
TREIZECI ŞI DOI UN GHIMPE ÎN COASTĂ
TREIZECI ŞI TREI ACEASTĂ DORINŢĂ DIAVOLEASCĂ
TREIZECI ŞI PATRU SUFLETE PĂCĂTOASE
TREIZECI ŞI CINCI CREATURI ÎNTUNECATE
TREIZECI ŞI ŞASE UN STOL DE CIORI
TREIZECI ŞI ŞAPTE O REŢEA
TREIZECI ŞI OPT FII A MEA
TREIZECI ŞI NOUĂ O DISPARIŢIE BIZARĂ
PATRUZECI INFERN
PATRUZECI ŞI UNU ÎMPOTRIVA NATURII
PATRUZECI ŞI DOI ORAŞUL ALB PĂTAT ÎN ROŞU
PATRUZECI ŞI TREI RECE CA GHEAŢA
PATRUZECI ŞI PATRU UN ÎNGER RĂZBUNĂTOR
PATRUZECI ŞI CINCI MAI CRUDĂ DECÂT EL
PATRUZECI ŞI ŞASE CAPTIVITATE: PRIMA NOAPTE

PATRUZECI ŞI ŞAPTE CAPTIVITATE: A DOUA NOAPTE
PATRUZECI ŞI OPT CAPTIVITATE: A TREIA NOAPTE
PATRUZECI ŞI NOUĂ CAPTIVITATE: A PATRA NOAPTE
CINCIZECI DESPRE SÂNGE ŞI OASE
CINCIZECI ŞI UNU SATANA IESE LA LUMINĂ
CINCIZECI ŞI DOI RAI SAU IAD
CINCIZECI ŞI TREI CAPTURÂNDU-L PE DIAVOL
EPILOG CRIMA SECOLULUI
DINCOLO DE VIAŢĂ, DINCOLO DE MOARTE; DRAGOSTEA MEA PENTRU TINE ESTE ETERNĂ.
NOTA AUTOAREI
MULŢUMIRI

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI NEW YORK - 1889 - 6
UNU MOARTEA VINE IUTE 8
DOI DEMNĂ DE O PRINŢESĂ 20
TREI CAMERA 31 28
PATRU BĂTRÂNA SHAKESPEARE 37
CINCI UN TRECUT TULBURE 46
ŞASE O DESCOPERIRE ÎNGROZITOARE 57
ŞAPTE MISERY LANE 69
OPT BARONUL DE SOMERSET 77
NOUĂ O CERERE DISPERATĂ 86
ZECE LIVRAREA CADAVRULUI 95
UNSPREZECE CRANIU ŞI TRANDAFIR 103
DOISPREZECE SURPRIZĂ ANIVERSARĂ 112
TREISPREZECE HAOSUL SE DEZLĂNŢUIE 123
PAISPREZECE SĂ CURTEZI UN CRESSWELL 132
CINCISPREZECE A TA PE VECIE 137
ŞAISPREZECE DIMINEAŢA DE DUPĂ 148
ŞAPTESPREZECE ÎNCĂ ÎN LIBERTATE 156
OPTSPREZECE AŞA ÎŢI JUR 162
NOUĂSPREZECE CU INIMA FRÂNTĂ 172
DOUĂZECI O ÎNŢELEGERE DELOC CONVENABILĂ 181
DOUĂZECI ŞI UNU O SITUAŢIE IMPOSIBILĂ 189
DOUĂZECI ŞI DOI SOSIREA UNEI REGINE 199
DOUĂZECI ŞI TREI CE ESTE UN NUME? 212
DOUĂZECI ŞI PATRU UN STUDIU DE CONTRASTE 218
DOUĂZECI ŞI CINCI VIVISECŢII ŞI ALTE ORORI 229
DOUĂZECI ŞI ŞASE DUCELE DE PORTLAND 237
DOUĂZECI ŞI ŞAPTE O PLECARE GRĂBITĂ 247
DOUĂZECI ŞI OPT TOVARĂŞII SATANEI 256
PARTEA A DOUA CHICAGO - 1889 - 261
DOUĂZECI ŞI NOUĂ AL DOILEA ORAŞ 264

TREIZECI ILUMINARE 275
TREIZECI ŞI UNU TERITORIUL DIAVOLULUI 284
TREIZECI ŞI DOI UN GHIMPE ÎN COASTĂ 293
TREIZECI ŞI TREI ACEASTĂ DORINŢĂ DIAVOLEASCĂ 302
TREIZECI ŞI PATRU SUFLETE PĂCĂTOASE 308
TREIZECI ŞI CINCI CREATURI ÎNTUNECATE 318
TREIZECI ŞI ŞASE UN STOL DE CIORI 327
TREIZECI ŞI ŞAPTE O REŢEA 336
TREIZECI ŞI OPT FII A MEA 346
TREIZECI ŞI NOUĂ O DISPARIŢIE BIZARĂ 356
PATRUZECI INFERN 363
PATRUZECI ŞI UNU ÎMPOTRIVA NATURII 372
PATRUZECI ŞI DOI ORAŞUL ALB PĂTAT ÎN ROŞU 380
PATRUZECI ŞI TREI RECE CA GHEAŢA 391
PATRUZECI ŞI PATRU UN ÎNGER RĂZBUNĂTOR 399
PATRUZECI ŞI CINCI MAI CRUDĂ DECÂT EL 408
PATRUZECI ŞI ŞASE CAPTIVITATE: PRIMA NOAPTE 418
PATRUZECI ŞI ŞAPTE CAPTIVITATE: A DOUA NOAPTE 419
PATRUZECI ŞI OPT CAPTIVITATE: A TREIA NOAPTE 420
PATRUZECI ŞI NOUĂ CAPTIVITATE: A PATRA NOAPTE 421
CINCIZECI DESPRE SÂNGE ŞI OASE 430
CINCIZECI ŞI UNU SATANA IESE LA LUMINĂ 438
CINCIZECI ŞI DOI RAI SAU IAD 446
CINCIZECI ŞI TREI CAPTURÂNDU-L PE DIAVOL 452
EPILOG CRIMA SECOLULUI 465
DINCOLO DE VIAŢĂ, DINCOLO DE MOARTE; DRAGOSTEA MEA PENTRU TINE ESTE ETERNĂ. 473
NOTA AUTOAREI 477
MULŢUMIRI 482